

NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

Chịu trách nhiệm xuất bản

Giám đốc - Tổng biên tập:

TRẦN CHÍ ĐẠT

Chịu trách nhiệm nội dung

Phó Giám đốc:

NGÔ TẤN ĐẠT

Biên tập nội dung:

NGUYỄN TIẾN PHÁT - BÙI HỮU LỘ

Biên tập sách điện tử:

NGUYỄN TIẾN PHÁT - BÙI HỮU LỘ

Thiết kế bìa:

MI MI

Tác giả:

NHÓM 4.0

Liên kết xuất bản

CÔNG TY CỔ PHẦN BẠCH MINH

Đ/C: P804, Tầng 8, Tòa nhà VET, số 98 Hoàng Quốc Việt, Cầu Giấy, Hà Nội

ĐT: 024.37554190

Số quyết định phát hành: 50/QĐPH-NXB TTTT ngày 06 tháng 3 năm 2019

Nộp lưu chiếu quý IV năm 2018.

ISBN: 978-604-80-3437-5

Số xác nhận đăng ký xuất bản: 3743 - 2018/CXBIPH/1 - 158/TTTT

Số quyết định xuất bản: 60/QĐ-NXB TTTT ngày 26 tháng 10 năm 2018

Mục lục

Chương I: Cuộc hẹn bất ngờ

Chương II: Chuyến tàu em xa anh

Chương III: Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ

Chương IV: Đừng đến với em trong giấc mơ

Chương V: Tìm em...

Chương VI: Bức tranh em vẽ tặng tôi

Chương VII: Oải hương năm ấy

Chương VIII: Anh dùng nỗi nhớ vẽ dáng hình em

Chương IX: Pháo hoa đêm giao thừa

Chương X: Gặp lại oải hương

Chương XI: Tái ngộ

Chương XII: Mình sẽ nắm tay nhau đi qua giông gió

Chương XIII: Có anh đang nắm tay em đây rồi

Chương XIV: Vì sao mùa xuân ấm áp?

Chương XV: Bước về phía anh

Chương XVI: Khoảng cách

Chương XVII: Vì anh...

Chương XVIII: “Em yêu anh”

Chương XIX: Em & yêu

Chương XX: Vườn hồng trong trái tim người mẹ

NÀNG LỘ LEM VÀ CHÀNG HOÀNG TỬ BÉO

Thực hiện: Sophia Mặc - Nhiên

Chương I

CUỘC HẸN BẤT NGỜ

Khuynh Diệp đan hai tay vào nhau, nghe rõ cảm giác âm ấm, dập dnh từ bàn tay mình. Đá trong ly cà phê trên bàn chầm chậm tan, thấm qua thành ly, ướt lạnh trong lòng bàn tay Khuynh Diệp. Thi thoảng cô liếc ra phía cửa.

Một người phụ nữ mặc bộ váy màu kem nhạt, trang điểm nhẹ nhàng, tay xách chiếc túi cùng tông màu đẩy cửa bước vào, đưa mắt một vòng quanh quán. Khuynh Diệp đứng lên, khẽ cúi đầu chào. Người phụ nữ tiến tới.

- Cháu là Khuynh Diệp đúng không?

- Dạ vâng ạ!

Người phụ nữ khẽ mỉm cười, kéo ghế ngồi xuống đối diện Khuynh Diệp.

- Bác không đến muộn, là cháu đến sớm nhỉ?

- Dạ.

- Như đã nói với cháu qua điện thoại, bác là mẹ Phong Lâm. Cảm ơn cháu vì hôm nay đã sắp xếp thời gian đến gặp bác.

- Dạ.

Khuynh Diệp bối rối nhìn xuống ly cà phê. Nhân viên phục vụ tới, người phụ nữ gọi trà hoa cúc. Người phụ nữ mỉm cười, tiếp tục nói chuyện với Khuynh Diệp. Bà nói chuyện thời tiết, chuyện nắng mưa, chuyện phố xá... Khuynh Diệp không hiểu tại sao bà nói những chuyện ấy, bà hẹn cô ra đây để làm gì?! Tâm trạng Khuynh Diệp phấp phồng lo âu; cô chỉ biết vâng dạ trước những câu nói của mẹ Phong Lâm. Đá trong ly cà phê vẫn tan ra, vẫn lạnh ngắt lòng bàn tay, trái ngược với cảm giác nóng bừng nơi mang tai.

Nhân viên phục vụ mang ly trà hoa cúc ra. Người phụ nữ gạt đầu cảm ơn cô nhân viên. Rồi bà hỏi Khuynh Diệp về công việc của cô. Khuynh Diệp bắt đầu hiểu được hướng đi của câu chuyện này. Có lẽ mẹ Phong Lâm sau khi hỏi xong công việc sẽ hỏi đến gia đình cô!

Quả không sai, sau khi biết Khuynh Diệp đang làm thu ngân cho một siêu thị mini, mẹ Phong Lâm còn hỏi thêm về những người thân của cô. Sự hồi hộp không lắng xuống mà càng phấp phồng hơn trong lòng Khuynh Diệp. Cô không biết câu chuyện này sẽ đi đến đâu nữa. Mẹ Phong Lâm chạm tay vào ly trà, nhưng chưa cầm ly lên vội, bà mỉm cười hỏi Khuynh Diệp.

- Cháu năm nay bao nhiêu tuổi nhỉ?

- Hai mươi hai ạ.

- Trẻ nhỉ. Cháu làm bác nhớ lại hồi mình bằng tuổi cháu quá.

Dừng lại một chút, người phụ nữ tiếp lời.

- Hồi ấy bác làm kinh doanh, suốt ngày lăn lộn bên ngoài, bận tới mức bữa cơm cũng không được bình tĩnh ngồi ăn. Đến một lần, nằm trong phòng bệnh, xung quanh toàn màu trắng, bác

suy nghĩ suốt mấy ngày về cuộc đời mình, về những thứ mình mãi mê theo đuổi, có được và đánh mất. Thi thoảng có những quãng ngưng cuộc đời như thế cũng tốt cháu nhỉ?

- Dạ.

Người phụ nữ nâng tách trà, đưa qua mũi, hơi nhắm mắt, rồi hớp nhẹ một ngụm trà. Uống xong, bà đặt tách xuống, mỉm cười.

- Cháu uống nước đi.

Khuynh Diệp không biết nói gì, chỉ “vâng dạ” rồi nâng ly cà phê lên, nhấp một chút chỉ đủ ướt môi. Cô không quen uống thứ nước sóng sánh màu nâu sẫm đắng đót kia.

- Hôm nay, bác hẹn cháu ra đây là muốn cảm ơn cháu.

Khuynh Diệp giật mình ngẩng đầu nhìn người phụ nữ, đầy băn khoăn.

- Cảm ơn gì ạ?

- Mấy hôm trước Phong Lâm về gặp bác, lâu lắm rồi bác mới thấy nó, dù cách nhà có mấy bước chân nhưng chẳng mấy khi nó chịu về thăm hai bác. Bác bất ngờ lắm. Thực sự bác bất ngờ tới mức không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Phong Lâm hoàn toàn khác. Nó không còn là đứa bé mặc cảm, tự khép mình lại với mọi người nữa. Bác cảm nhận được không chỉ ngoại hình, mà cả bên trong nó cũng đã thay đổi rất nhiều, nhiều tới mức chính người mẹ như bác cũng cảm thấy bất ngờ.

- Dạ.

- Vậy nên, hôm nay bác mới đến đây... - Người phụ nữ lấy

trong túi xách ra một chiếc túi nhỏ màu xanh nhạt. - Đây là chút tấm lòng của một người mẹ như bác muốn gửi tới cháu, bác thật lòng cảm ơn cháu rất nhiều.

- Không, không bác ơi, cháu không thể nhận được, cháu...

- Cháu biết không, việc cháu giúp Phong Lâm thay đổi có một ý nghĩa vô cùng, vô cùng lớn với một người mẹ như bác. Bác biết, không thứ vật chất gì tỏ được hết sự cảm kích của bác dành cho cháu, nhưng bác vẫn muốn có một chút quà, một thứ gì đó hữu hình để biểu lộ lòng biết ơn của bác với việc cháu đã làm cho bác.

- Cháu thấy không có gì đâu bác, bác tặng quà như thế này, cháu ngại lắm! Cháu không thể nhận được đâu ạ.

- Bác biết, Phong Lâm từ nhỏ đã luôn sống cô độc, chắc cháu đã khó khăn lắm khi giúp nó thay đổi được cả ngoại hình lẫn tính cách như vậy. Cháu nhận chút quà này đi, coi như cho bác vui cũng được.

- Cháu...

Khuynh Diệp cúi nhìn ly cà phê với những viên đá đang tan dở, màu nâu nhạt dần; và hơi lạnh nơi lòng bàn tay giờ bỗng nhiên trở nên cóng buốt đến lạ. Cô khẽ cắn môi. Cô hiểu vì sao mẹ Phong Lâm hẹn gặp cô ngày hôm nay, cô đã nghĩ về nó, rất nhiều, chỉ là, cô vẫn chưa sẵn sàng, chưa bao giờ sẵn sàng. Cô siết chặt bàn tay, hơi lạnh thấm vào da thịt, vào khối óc. Hít một hơi thật sâu, Khuynh Diệp ngẩng đầu, nhìn người phụ nữ đang ngồi đối diện. Nhưng bắt gặp đôi mắt đen toát lên vẻ quyền uy của bà, Khuynh Diệp bỗng cảm thấy chút dưng khí mình gom góp được tiêu tan đi đâu hết. Đầu óc trống rỗng, cô ngập ngừng.

- Cháu... cháu và anh Phong Lâm...

Người phụ nữ nhìn cô, mỉm cười.

- Bác đã thử bao nhiêu cách nhưng không sao làm cho Phong Lâm giảm cân được. May mắn thì cũng chỉ giảm được một thời gian ngắn, rồi tăng lại, thậm chí còn vượt mức trước khi giảm. Cháu đúng là giỏi thật đấy, cho bác bí quyết nhé!

- Bí quyết... bí quyết gì ạ?

- Là bí quyết giúp Phong Lâm giảm cân ấy. Hai mấy năm trời, cảm giác hạnh phúc này giống y như hồi bác sinh Phong Lâm vậy.

Khuynh Diệp cúi đầu, không dám nhìn người phụ nữ trước mặt.

- Bọn cháu... yêu nhau.

Vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn mẹ Phong Lâm, tim Khuynh Diệp đập thình thịch. Trong các bộ phim cô từng xem, những người mẹ ấy sẽ nổi giận mắng những cô gái dám trèo cao rằng đã quyến rũ con trai họ hòng nhằm nhe tài sản gia đình họ, có người còn tát thẳng ly nước vào bạn gái của con trai mình. Khuynh Diệp rùng mình, nắm chặt tay.

- Hai đứa yêu nhau lâu chưa?

Giọng người phụ nữ vẫn dịu dàng như lúc trước.

- Dạ, cũng gần nửa năm rồi ạ.

- Vậy mà Phong Lâm tệ quá, nó không nói gì với bác cả. Bác lại cứ nghĩ cháu chỉ là chuyên viên giúp nó giảm cân thôi.

Trái tim Khuynh Diệp chùng xuống, khẽ nhói đau. Cô biết, cô nghèo, cũng không được ăn học tới nơi tới chốn. Dù Phong Lâm chưa từng nói ra, nhưng cô hiểu khoảng cách giữa họ; đó là một thứ vô hình nhưng thừa rõ ràng để bản thân cô hiểu mình không đủ sức phá bỏ, càng chẳng đủ sức kéo gần... Nhưng rõ ràng, chỉ mấy hôm trước anh ấy còn nói muốn sống bên cô trọn đời cơ mà, nếu thế, tại sao câu chuyện giữa anh và mẹ chỉ đơn giản quy về chỗ cô là một “chuyên viên”? Sống mũi cay xè, Khuynh Diệp cố kìm cảm xúc lại.

- Thế tình cảm hai đứa đến đâu rồi?

- Đến đâu là đến đâu ạ?

Khuynh Diệp vừa ngẩng đầu lên nhưng lại vội cúi xuống; cô sợ người phụ nữ kia, sợ sự nhẹ nhàng của bà ấy.

- Thì là hai đứa đã tính đến chuyện tương lai chưa ấy?

Khuynh Diệp bối rối xoay xoay ly cà phê trong tay, cô không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào. Phong Lâm từng nói muốn bên cô cả đời, nhưng cô không biết phải nói ra điều ấy thế nào. Mẹ Phong Lâm lại hỏi tiếp.

- Thế còn cháu, cháu có suy nghĩ gì cho tương lai chưa?

- Cháu ạ? - Khuynh Diệp hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của người phụ nữ.

- Ừ, là cuộc sống tương lai, tình yêu, công việc... đại loại thế.

Khuynh Diệp lắc đầu. Cô chưa từng nghĩ đến tương lai của bản thân, điều duy nhất cô mong ước là có thể nuôi hai em ăn học thành người.

- Cháu uống nước đi.

Nghe thấy thế, Khuynh Diệp mới nhìn xuống ly cà phê vẫn ôm trong tay, đá đã tan hết. Thu hết can đảm, cô hơi ngẩng đầu, nhưng vẫn tránh không dám nhìn vào mắt mẹ Phong Lâm.

- Cô có đồng ý cho cháu được ở bên anh ấy không ạ?

Người phụ nữ hơi mỉm cười, nhấp một ngụm trà. Khuynh Diệp nhìn thấy những ngón tay búp măng trắng trẻo, móng tay cắt tỉa cẩn thận, ngón áp út đeo chiếc nhẫn gắn viên kim cương rất đẹp, còn cổ tay là chiếc vòng vàng mảnh mai nhưng rất tinh tế. Bàn tay ấy toát lên vẻ duyên dáng lạ lùng. Khuynh Diệp bỗng rút tay lại, để lên đùi, cố ý khiến chúng bị che khuất bởi chiếc bàn. Nhìn bàn tay kia, cô nghĩ đến bàn tay đầy vết chai, móng tay cắt ngắn ngắn của mình mà xấu hổ. Hai người ngồi đây, quá đối lập; và đơn giản chỉ là ở đôi bàn tay. Hơn ai hết, Khuynh Diệp hiểu khoảng cách giữa họ, nhất là khi đầu ngón tay cái khẽ chạm vào vết chai trong lòng bàn tay mình.

- Bác rất vui khi nghe cháu nói hai đứa đang quen nhau... - Người phụ nữ lại mỉm cười. - Nhưng...

Khuynh Diệp linh cảm được phía sau từ “nhưng” kia là gì. Cô khẽ cắn môi, cúi đầu nhìn xuống bàn tay mình.

- Nhưng cháu đã suy nghĩ kỹ chưa?

- Suy nghĩ gì ạ? - Khuynh Diệp rụt rè hỏi lại.

- Thì là chuyện tương lai của cháu ấy. Chắc cháu cũng từng nghĩ qua rồi đúng không?

- Cháu...

- Thật lòng, bác biết ơn cháu rất nhiều! - Người phụ nữ nói, sau một tiếng thở dài. - Phong Lâm là con một của gia đình bác. Nhưng từ nhỏ nó đã mang nhiều mặc cảm, sống khép kín. Bây giờ, thấy nó như thế này, bác mừng lắm. Bác rất biết ơn cháu.

Nhấp một ngụm nước, người phụ nữ tiếp lời.

- Nhưng cháu cũng nên nghĩ tới tương lai. Bác biết, các cháu còn trẻ, tình yêu chỉ đơn thuần là cảm xúc, nhưng cuộc đời không phải thế, tình yêu còn cần cả lý trí nữa, thậm chí là rất cần lý trí. Phong Lâm tương lai sẽ kế nghiệp công việc làm ăn của gia đình. Có lẽ cháu cũng biết, kinh doanh có thể hôm nay phát tài, ngày mai thua lỗ là chuyện bình thường, ai biết được.

Người phụ nữ dừng lại một chút, nhìn Khuynh Diệp bằng cái nhìn vừa dịu dàng, vừa nghiêm khắc rồi tiếp bằng kiểu nói chậm rãi nhưng đầy uy quyền của mình.

- Thứ mà một người đàn ông cần không chỉ là người phụ nữ thấu hiểu anh ta, mà còn là người có thể giúp đỡ anh ta gánh vác những khó khăn trong công việc làm ăn, là người có thể khiến anh ta tự hào khi bước chân ra bên ngoài xã hội. Cháu hiểu chứ?

Khuynh Diệp càng cúi gằm xuống, cô biết, ý của mẹ Phong Lâm là gì. Cô cũng hiểu, cô hoàn toàn không xứng với anh. Cô nghèo như vậy, cũng chẳng giỏi giang gì, cô có thể giúp gì được anh chứ? Hoàn toàn không. Cô căn bản không xứng với mối quan hệ này. Nỗi cay đắng ủa tới, xâm chiếm trái tim Khuynh Diệp. Đúng là cô cũng từng nghĩ rằng mình không phù hợp với anh, nhưng chưa bao giờ cô dám nghĩ nhiều về

điều này, vì cô sợ, sợ chính những điều mẹ Phong Lâm vừa nói đây, hay nói đúng hơn là bà chỉ biến những suy nghĩ mơ hồ trong cô thành lời một cách rõ ràng. Liệu họ có thể yêu nhau được bao lâu? Liệu anh ấy có thể chịu được một người phụ nữ nghèo hèn, kém cỏi như cô được bao lâu? Và chính cô nữa, liệu cô có xứng đáng không?

- Cháu còn trẻ, càng cần phải suy nghĩ thấu đáo. Như cháu vừa nói, hai đứa quen nhau chưa lâu, cũng chưa tính đến chuyện tương lai lâu dài. Vì vậy, bác nghĩ rằng, việc có quyết định gì thì nên đưa ra vào thời điểm này sẽ hợp lý nhất, sẽ ít đau đớn nhất.

Nước mắt Khuynh Diệp cứ chực tuôn rơi. Bác ấy bảo ít đau đớn nhất ư? Không, trái tim Khuynh Diệp đang chảy máu. Liệu người phụ nữ đang ngồi đối diện tao nhã thưởng trà kia có hiểu trái tim một người con gái đau đến nhường nào khi bị buộc phải chia tay mối tình đầu không?

- Cháu yêu anh ấy...

Khuynh Diệp sợ sệt lên tiếng. Sắc mặt người phụ nữ không hề thay đổi, vẫn giữ vẻ nửa dịu dàng nửa nghiêm khắc ấy.

- Bác biết chứ. Bác rất biết ơn tình yêu của cháu dành cho con trai bác. Bác cũng yêu Lâm lắm. Nhưng cháu biết đấy, yêu một người tức là mình muốn làm mọi điều để người ấy được hạnh phúc, tương lai được tốt đẹp mà, đúng không?

Khuynh Diệp gật đầu, một giọt nước mắt chầm chậm lăn ra khỏi khóe mi; cô phải dùng hết sức ghìm những giọt nước mắt khác cũng đang chực chờ tuôn rơi.

- Khuynh Diệp, bác biết cháu đang rất rối, cũng rất buồn. Khi

nghe cháu nói hai đứa quen nhau, bác vừa mừng vừa lo. Mừng vì may nhờ có cháu và tình yêu của cháu mà Phong Lâm mới được như ngày hôm nay. Nhưng hơn hết, là một người mẹ, bác thực sự lo lắng. Lo cho tương lai của hai đứa liệu có lâu bền.

Giọng người phụ nữ nhẹ nhàng, như thủ thủ tâm tình.

- Như bác vừa nói rồi đấy, Phong Lâm sau này sẽ phải ra ngoài nhiều, làm ăn mà. Nó sẽ phải gặp gỡ nhiều người, tạo lập nhiều mối quan hệ. Nó cần một người có căn bản kinh tế để thiết lập quan hệ thương mại. Lại cũng cần người có thể giúp nó chèo chống qua những khó khăn. Bác chỉ muốn nói với cháu rằng, tình yêu cần rất nhiều lý trí và sự tỉnh táo.

Trái tim Khuynh Diệp như bị bóp nghẹt. Tất cả những điều mẹ Phong Lâm nói đều đúng. Khuynh Diệp chẳng có gì để giúp người mình yêu.

- Bác cho cháu xin thời gian suy nghĩ.

Người phụ nữ mỉm cười, gật đầu, bà nhấp một ngụm trà.

- Mình nói chuyện phiếm cho thoải mái nhé. Nãy giờ nặng nề quá. Nhà cháu có mấy anh chị em?

- Ba ạ.

- Cháu là...

- Dạ cháu là cả, dưới cháu còn có một em gái và một em trai, đều còn đang đi học ạ.

Người phụ nữ gật đầu.

- Bác ước gì gia đình bác cũng có đông con như vậy. Có mình Phong Lâm thành ra ngày bé nó không có anh chị em chơi cùng. Khi lớn lên lại phải một mình gánh vác trọng trách tiếp quản gia sản.

Khuynh Diệp hiểu, mẹ Phong Lâm thực sự muốn cô ngay lập tức từ bỏ anh. Tất cả những lời này đều nhằm mục đích ấy. Nhưng cô yêu anh, chân thành. Cô không muốn xa anh.

- Thực ra, nhiều người nói rằng người ta có thể vì tiền, vì địa vị mà yêu nhau. Nhưng bác không nghĩ thế. Nếu đã vì tiền, vì địa vị thì đó đâu còn xứng đáng gọi là tình yêu. Nếu thực lòng yêu nhau, người ta sẵn sàng hy sinh mọi thứ vì nhau, vì hạnh phúc của đối phương. Cháu có nghĩ thế không?

Khuynh Diệp chỉ biết gật đầu. Có lẽ, mẹ anh ấy đang nghĩ, cô quen Phong Lâm là vì tiền của nhà anh ấy. Buốt nhói trong lòng, Khuynh Diệp hiểu, gia đình anh ấy sẽ không bao giờ chấp nhận một cô gái như cô.

- Gần đây có nhà hàng Pháp ngon lắm. Hay lát nữa chúng ta cùng đi ăn trưa nhé?

- Dạ thôi ạ.

Khuynh Diệp vội lắc đầu. Cô đâu dám đi ăn ở những nơi sang trọng như thế.

- Chẳng mấy khi được gặp nhau, bác mời, hai bác cháu mình đi ăn nhé!

- Thôi ạ. Cháu... cháu còn phải về nấu cơm cho các em.

Khuynh Diệp bịa ra một lý do để từ chối.

- Ừ, thế thì thôi, tiếc quá. Vậy hôm nào cháu rảnh cứ gọi cho bác, hai bác cháu mình đi ăn cùng nhau, rồi đi mua sắm nữa. Lâu lắm rồi bác không đi mua sắm. Ở nhà mãi chán chết.

- Cháu... cháu không đi được đâu ạ.

Mẹ Phong Lâm hơi nghiêng đầu, mỉm cười.

- Đừng ngại, bác rất muốn cháu coi bác là bạn. Bác không ghét bỏ gì cháu đâu, ngược lại, bác rất biết ơn cháu, cháu cũng rất đáng yêu. Chỉ là bác đang muốn cháu suy nghĩ sáng suốt cho tương lai của hai đứa mà thôi.

Khuynh Diệp gật đầu. Những lời mẹ Phong Lâm nói vang vọng quanh cô. Cô không biết mình nên làm gì tiếp theo. Trong khi đó, mẹ Phong Lâm đưa mắt lơ đãng nhìn xung quanh căn phòng, thì thoảng bà thoảng liếc nhìn Khuynh Diệp đang cúi đầu, vịn xoắn hai bàn tay giấu dưới gầm bàn kia.

Buổi sáng nhưng là ngày cuối tuần nên quán khá đông. Cạnh bàn Khuynh Diệp và mẹ Phong Lâm ngồi, đôi tình nhân đang thì thầm trò chuyện, niềm hạnh phúc không cần tới ngôn từ, tự nó đã hiển hiện trên nụ cười, ánh mắt, khóe môi của hai người yêu nhau. Cả bầu không khí bao quanh họ cũng như được bao trùm bởi tình yêu nồng nàn. Cạnh cửa sổ, một người đàn ông đang ngồi một mình hút thuốc, từng vòng khói chậm chậm tan ra, hòa lẫn vào không khí. Ngoài đường, ánh sáng lung linh chiếu nhòe những dáng hình đang thong thả dạo bước. Con phố này nổi tiếng với dãy những hàng cà phê, trà. Dãy phố nhỏ, yên bình, hai bên là những hàng quán được trang trí kiểu cổ điển, trang nhã. Những người ưa thích yên tĩnh, sự lãng mạn thường tìm đến khu phố này để uống tách trà hay ly cà phê.

Nhìn Khuynh Diệp khổ sở ngồi đó, người phụ nữ lại lên tiếng.

- Bác rất biết ơn cháu, thật đấy. Món quà này... - Bà đẩy chiếc túi màu xanh nhạt về phía Khuynh Diệp. - Là quà bác cảm ơn cháu. Đừng từ chối bác nhé!

- Bác muốn cháu chia tay anh ấy đúng không ạ?

Mãi Khuynh Diệp mới ngẩng đầu, cố thu hết can đảm nhìn mẹ Phong Lâm, giọng cô run run như sắp khóc. Người phụ nữ thở dài, giọng bà trầm xuống, xa xăm.

- Bác không muốn ép uống tình cảm của cháu. Bác là một người mẹ, người mẹ thì lúc nào cũng muốn những điều tốt nhất đến với con mình. Bác cũng thương cháu nữa, điều này là bác nói thật. Bởi vì bác lớn tuổi hơn cháu, trải đời nhiều hơn cháu một chút, bác biết chuyện gắn kết với nhau không đơn giản chỉ cần rung động tình cảm, nó là chuyện của rất nhiều thứ. Vì yêu Phong Lâm, vì thương cháu nên bác mới khuyên những lời như vậy. Mong rằng cháu hiểu, thông cảm cho người làm mẹ như bác.

Khuynh Diệp muốn khóc. Thà bà cứ mắng chửi cô, cứ nói cô vì tiền mà yêu anh, thì có lẽ cô sẽ thấy dễ chịu hơn. Nhưng đằng này bà lại nói nhẹ nhàng như vậy, nói tới tình yêu, tình thương, sự hy sinh, Khuynh Diệp còn biết trả lời ra sao đây? Đúng, bản thân cô cũng luôn tự hiểu hai người họ có khoảng cách địa vị quá lớn, nhưng cô chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào sự thật ấy. Hôm nay, mẹ anh ấy đã tìm cô, đã chỉ cho cô thấy, họ không phù hợp để ở bên nhau, cô còn biết nói gì nữa đây? Nhưng thật lòng, chia tay anh, cô không cam tâm.

- Cháu nhận quà đi! - Mẹ Phong Lâm mỉm cười khích lệ.

- Cháu...

Trước nụ cười của bà, không cách nào, cô đành đưa tay ra đón lấy chiếc túi trên bàn. Vừa thoáng nhìn thấy thứ trong túi, Khuynh Diệp đã vội rút tay lại như phải bỏng.

- Ôi, cái này...

Mẹ Phong Lâm lại mỉm cười.

- Cháu nhận đi, bác biết nhìn qua thì có vẻ hơi khó chịu một chút, nhưng nó là thứ thiết thực nhất.

- Không, không được đâu ạ. Nhiều tiền như thế, cháu không dám nhận đâu.

- Một chút lòng thành của bác thôi.

Mẹ Phong Lâm chủ động rướn người, đẩy túi tới ngay trước mặt Khuynh Diệp. Khuynh Diệp lắc đầu nguầy nguậy, cả một chiếc túi đầy tiền, chắc chắn là rất nhiều, làm sao cô dám nhận cơ chứ?! Khuynh Diệp cúi đầu, sống mũi lại cay xè, cô hít sâu một hơi.

- Cháu sẽ rời xa Phong Lâm, bác không cần làm thế này đâu ạ.

Trái tim Khuynh Diệp thật sự rất đau khi phải khẳng định rằng, cô rồi sẽ chấp nhận rời xa Phong Lâm - người đàn ông đầu tiên khiến cô biết thế nào là rung động, là yêu thương; nhưng chắc chắn như thế sẽ không đau đớn bằng việc phải gạt đầu nhận một món tiền theo kiểu đổi chác cho tình yêu này. Không! Không đời nào Khuynh Diệp chấp nhận làm điều ấy! Cô không thể bán rẻ tình yêu của mình như thế được! Nếu phải đi, cô sẽ đi theo đúng cách mà cô muốn, như những gì mẹ Phong Lâm vừa gợi ý - vì tương lai của anh, vì cơ hội rồi một

ngày nào đó anh sẽ tìm thấy người phụ nữ thích hợp để sánh bước trong thế giới đẹp đẽ, giàu sang của mình!

- Ấy chết, cháu đừng nghĩ như thế. Không phải bác dùng tiền ép uống gì cháu đâu. Bác nói rồi, đây là lòng thành của bác để cảm ơn cháu đã giúp Phong Lâm, cái này bác đã chuẩn bị từ trước lúc biết cháu và Phong Lâm quen nhau mà! Còn việc tương lai của hai đứa, bác tùy cháu quyết.

Khuynh Diệp rũ vai, cô không biết nên làm gì, nói gì lúc này. Hôm qua, Khuynh Diệp mới nhận được thông báo, nếu còn tiếp tục chậm học phí thì e rằng Minh Tuấn và Thảo Anh khó lòng được theo học tiếp. Do hoàn cảnh gia đình khó khăn, cả hai em của Khuynh Diệp đã được giảm một phần học phí, nhưng gánh nặng cuộc sống quá lớn, đến giờ này Khuynh Diệp cũng chưa xoay đủ tiền đóng học cho hai em. Cô nhớ tới ánh mắt vừa thèm thuồng vừa buồn bã của Tuấn khi nhìn bạn bè cùng trang lứa có quần áo mới, có xe đạp đắt tiền đi học. Cô cảm thấy bản thân quá vô dụng, không thể lo cho gia đình, cho hai em ăn học nên người. Tâm trí Khuynh Diệp rối như tơ vò. Cô phải làm thế nào đây? Bần thần, cô nhấc ly cà phê, uống một ngụm. Đắng nghét. Tại sao cô lại uống thứ nước đắng nghét thế này? Khuynh Diệp bất giác nở nụ cười chua chát, có lẽ cuộc đời cô cũng đắng nghét như ly cà phê kia.

Mẹ Phong Lâm vươn tay, nắm lấy bàn tay đang cầm ly cà phê trên bàn của Khuynh Diệp, ánh mắt bà nhìn Khuynh Diệp trìu mến. Nhưng bà càng làm thế, Khuynh Diệp càng không biết phải xử sự sao. Mẹ Phong Lâm cũng đã nói, nếu cô ở bên chỉ cản trở tương lai của anh ấy, và Khuynh Diệp biết, cô không xứng ở bên anh.

Ánh mắt Tuấn khắc khoải như những mũi kim nhọn đâm vào

trái tim Khuynh Diệp. Em trai cô, từ nhỏ đã không còn bố, từ nhỏ đã phải chịu đựng cảnh khổ khó. Nó chưa bao giờ được ăn ngon, được thoải mái chơi đùa như những đứa trẻ đồng trang lứa. Nỗi xót xa trào dâng, nước mắt không thể kìm nén, không ngừng tuôn rơi.

Mẹ Phong Lâm rút một tờ giấy ăn, đưa về phía Khuynh Diệp.

- Đừng khóc, cuộc đời nhiều điều không như ý muốn lắm cháu à.

Khuynh Diệp gật đầu, lau nước mắt.

- Cháu sẽ chia tay anh ấy, cháu không muốn làm gánh nặng cho anh ấy.

Bàn tay mẹ Phong Lâm đang nắm bàn tay Khuynh Diệp kia siết chặt, run run.

- Thiết thời cho cháu quá! Nhưng... có lẽ như thế thật sẽ tốt hơn cho cả cháu và Phong Lâm!

Khuynh Diệp mím chặt môi, cô không muốn nói gì hơn, nỗi cay đắng đã chiếm trọn cảm giác của cô lúc này. Nghẹn ngào kìm tiếng nức, Khuynh Diệp rút tay mình ra khỏi tay mẹ Phong Lâm.

- Cháu chào bác, cháu về đây ạ.

Nói rồi, Khuynh Diệp vội đứng lên, toan rời đi. Mẹ Phong Lâm cũng vội đứng dậy, ấn chiếc túi màu xanh vào tay Khuynh Diệp.

- Coi như cháu nhận món quà này vì bác.

Nhìn ánh mắt tha thiết của mẹ Phong Lâm, lại nghĩ tới ánh mắt buồn rầu của Tuấn, Khuynh Diệp nhắm mắt, bàn tay nắm lấy quai túi.

- Bác xin cháu giúp một việc cuối cùng, được không?

Khuynh Diệp ngẩng đầu, nước mắt làm nhòe những đường nét thanh tú trên gương mặt người phụ nữ đối diện; cô có cảm giác mọi thứ sao quá đổi mơ hồ.

- Cháu đừng để Phong Lâm biết chuyện hôm nay, bác sợ nó lại nghĩ linh tinh.

Khuynh Diệp siết chặt chiếc túi, ngăn tiếng nấc nghẹn ngào trong lồng ngực.

- Bác yên tâm, cháu sẽ cắt đứt hoàn toàn liên lạc với anh ấy.

- Cảm ơn cháu! Bác rất biết ơn cháu. Có khó khăn gì cứ tìm bác nhé!

- Cháu xin phép bác, cháu đi đây ạ.

Mẹ Phong Lâm gật đầu, bà mỉm cười chào Khuynh Diệp. Cô vội vã bước như chạy ra khỏi quán.

Nhìn Khuynh Diệp rời đi, mẹ Phong Lâm thở dài. Bà vừa đạt được mục đích của mình; nhưng cùng là phụ nữ, bà cũng hiểu nỗi xót xa mà cô gái kia phải chịu đựng. Nhưng biết làm cách nào khác được? Bà không thể vì một chút mềm lòng mà để đứa con trai duy nhất sống tùy tiện, thiếu suy nghĩ chín chắn cho tương lai được. Bà muốn Phong Lâm được hạnh phúc, con trai bà xứng đáng có được những điều tốt nhất. Người phụ nữ ngồi lại xuống ghế, bà nhìn ly cà phê lạnh loăng mới với đi chút xiu của Khuynh Diệp, thầm nghĩ, có lẽ đó cũng là một cô

gái tốt, chỉ đáng tiếc, trong cuộc đời này, tốt đến mấy mà không phù hợp thì cũng không còn ý nghĩa nữa!

Khuynh Diệp thất thần bước trên con phố nhỏ. Vậy là cô vừa bán tình yêu của mình lấy một món tiền. Đau đớn. Tủi nhục. Khuynh Diệp muốn òa khóc, nhưng không hiểu nước mắt đã biến đi đâu mất, tất cả cạn khô, chỉ còn lại sự trống rỗng trong tâm hồn.

Khuôn mặt Phong Lâm, bàn tay anh, nụ cười của anh, vòng ôm ấm áp, nụ hôn ngọt ngào... từ nay sẽ chỉ còn là quá vãng. Những tháng ngày sau này của cô, rồi sẽ ra sao?

Chương II

CHUYẾN TÀU EM XA ANH

Bần thần bước trên con phố ngợp nắng vàng, Khuynh Diệp như người mộng du, cứ vô thức bước đi đến tận khi giật mình nhận ra đã về đến nhà.

Cô nhìn chiếc túi màu xanh trên tay như thể đây là một vật vô cùng lạ lùng, mà cô chưa từng nhìn thấy trước đó bao giờ. Một lúc lâu sau, đặt chiếc túi xuống đầu giường, cô ngồi xuống bên cạnh. Mẹ cô có lẽ đã đi bán hàng rồi, nhìn xung quanh một lượt, nón vẫn xếp đầy phòng. Những chiếc nón này, mẹ con cô làm ra suốt bao ngày qua nhưng không bán được, tiền không có. Khuynh Diệp cúi đầu ngẫm nghĩ, nhưng tất cả trống rỗng, càng cố càng không thể nghĩ nổi điều gì.

Khuynh Diệp mệt mỏi nằm xuống giường, ngược mắt nhìn lên trần nhà. Phía trên ấy là khoảng tường bị ngấm nước mưa tạo thành khoảng ố rộng. Ban đầu, khoảng ố ấy như những đám mây xám, rồi nó biến thành bóng một bụi cây. Càng nhìn lại càng giống hình một người tóc dài, mặc áo choàng rất lớn. Tất cả nhòa đi, rồi dần hiện rõ. Khuynh Diệp không tin vào mắt mình. Hình ảnh đó chính là gương mặt của Phong Lâm. Cô không dám tin, nhưng cũng không muốn nhắm mắt; cố căng mắt thật to, Khuynh Diệp chăm chú nhìn hình ảnh biến đổi. Đôi mắt kia, bờ môi kia, sống mũi kia, đúng là anh ấy rồi.

Bất chợt, khuôn mặt anh tan biến, Khuynh Diệp hoảng hốt bật dậy, ngơ ngác nhìn khoảng không xám xịt, trống rỗng trước mặt. Những giọt nước mắt thi nhau lăn dài trên gò má. Bỗng một bàn tay ấm áp đặt lên vai cô. Ngỡ ngàng, Khuynh Diệp quay đầu nhìn lại. Là anh, anh đang đứng đó, ngay sát cạnh cô. Khuôn mặt ấy, ánh mắt chan chứa yêu thương, nụ cười ấm áp. Anh ngồi xuống cạnh bên, bàn tay ấm áp ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Anh mỉm cười hiền lành, ngón cái lau dòng nước mắt ướt nhoèn khuôn mặt của Khuynh Diệp.

Chẳng hiểu sao, thấy anh như thế, nước mắt Khuynh Diệp càng tuôn rơi, không cách nào kìm giữ được. Phong Lâm kéo cô về phía mình, để đầu cô tựa lên vai anh. Bờ vai rộng lớn, vững vàng. Với một mái đầu phụ nữ yếu mềm, bờ vai người đàn ông có lẽ là thứ quan trọng nhất. Những giây phút yếu lòng, người phụ nữ có thể tựa mái đầu nhỏ bé của mình vào đó, để nước mắt tuôn rơi, cuốn đi mọi đau buồn. Khuynh Diệp tham lam dựa vào vai anh, cảm nhận hơi ấm vòng tay anh. Phong Lâm, anh sẽ ôm em như thế này mãi chứ?

- Anh có yêu em không? - Khuynh Diệp hỏi điều mà chưa từng bao giờ cô nghĩ mình sẽ hỏi.

- Ngốc ạ! Sao em phải hỏi thế? - Phong Lâm kéo đầu Khuynh Diệp sát lại vào ngực mình. - Em không tin anh sao?

- Em tin anh, nhưng mà...

Câu nói của cô bị chặn lại bởi cái siết chặt hơn từ vòng tay anh. Hơi thở nồng nàn và rất ấm phả thẳng vào tóc khiến cô thấy an toàn đến lạ. Ừ, không cần phải hỏi gì cả, chẳng cần phải nghi ngờ gì, cứ thế này - được ở trong vòng tay anh - đã là quá đủ rồi! Và Khuynh Diệp biết, mình có thể đánh đổi rất nhiều

thứ cho giây phút này. Cô cố gắng ngược mặt lên nhìn anh. Cô muốn nhìn thấy ánh mắt luôn chất chứa yêu thương dành cho mình từ gương mặt quen thuộc của anh. Trên ấy, chỉ là một quảng sáng chói lóa. Dư ảnh anh mờ ảo rồi bỗng nhiên tan dần...

Một tiếng loảng xoảng chát chúa vang lên. Khuynh Diệp choàng bật dậy. Cô ngơ ngác nhìn, không thấy Phong Lâm đâu. Cô cuống quýt chạy ra ngoài cửa, ngó xung quanh, vẫn chẳng thấy bóng dáng anh. Quay trở vào, ngồi phịch xuống giường, lúc này ý thức mới trở về với cô. Vòng ôm vừa rồi, chỉ là mơ thôi sao? Hai mắt Khuynh Diệp nhoi nhói khó chịu. Cô liếc nhìn xuống gối, chiếc gối vẫn lưu lại vệt nước loang ướt đầm. Có lẽ vừa rồi là nhà ai làm rơi nôi hay chậu, vì cô nghe loảng thoảng âm thanh như tiếng cọ rửa.

Giật mình nhớ ra, Khuynh Diệp cuống quýt nhìn lên phía đầu giường. Chiếc túi màu xanh vẫn nằm ngoan ngoãn ở chỗ cũ. Vừa rồi cô đã ngủ thiếp đi mà quên không đóng cửa. Trái tim run lên, những ngón tay cũng run lên, Khuynh Diệp mở chiếc túi ra.

Trong túi đầy ắp tiền mặt, những ngón tay Khuynh Diệp run lên bắn bật, cô không đếm nổi xem trong đó có bao nhiêu tiền. Từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên Khuynh Diệp cầm trên tay nhiều tiền đến thế. Nhưng nổi cay đắng cũng nhiều như thế, thậm chí nhiều hơn số tiền này. Cô đã đồng ý với mẹ Phong Lâm. Mỗi tình đầu của cô... Tạm biệt!

Những âm thanh ầm ào. Chuyến tàu kéo một hồi còi dài vang động, rồi chậm chậm những vòng lăn đầu tiên cho việc khởi hành. Đây có thật là một sự bắt đầu mới cho cô và gia đình cô

hay không? Mọi thứ rồi sẽ ổn chứ? Không! Làm sao ổn được khi thứ mà cô vừa vờ vĩnh mình là khởi đầu ấy thực chất lại là kết thúc cho một thứ tuyệt đẹp mà cô từng không dám tin mình có được trong đời - tình yêu của Phong Lâm. Trái tim trong lồng ngực rền rĩ những lời đau đớn át cả tiếng còi tàu... Cô đau thật sự!

Ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, Khuynh Diệp dựa đầu vào cửa kính, nhìn ra phía ngoài. Bên cạnh cô, Thảo Anh ngồi chăm chú đọc sách, mặc kệ những cú rung liên tục. Phía đối diện Khuynh Diệp, mẹ cô và Tuấn đang ngồi. Tuấn mê mẩn xem tờ tạp chí các mẫu xe mới nhất. Còn mẹ lơ đãng nhìn cô, ánh mắt bà buồn rầu, chất chứa trăm ngàn điều không thể nói nên lời, vết chân chim hằn sâu nơi đuôi mắt. Thi thoảng, không kìm được, bà buông tiếng thở dài.

Thành phố, những căn nhà, siêu thị mini, con đường, hàng cây... tất cả xa dần phía sau lưng. Khuynh Diệp không dám ngoái nhìn, bởi cô biết, chỉ cần nhìn lại một lần thôi, cô sẽ không thể kìm được cảm xúc của mình nữa. Cô không biết quyết định này là đúng hay sai, liệu sau này cô có hối hận không; nhưng cô biết, chỉ cần nhìn lại dù chỉ một lần, ngay lập tức cô sẽ hối hận, sẽ bất chấp tất cả để quay về bên anh.

Bên đường, cánh đồng lúa đang thì con gái xanh mướt mướt hiện ra. Hương sữa non dịu dàng phảng phất như xa như gần. Khuynh Diệp nhìn hút tầm mắt cánh đồng, phía xa xa, mấy con diều đang chao nghiêng, Khuynh Diệp như nghe thấy tiếng sáo diều tuổi thơ vọng về. Hồi ấy, cô còn bé, bố đã làm cho cô một con diều rất đẹp, sắc sỡ màu sắc; mỗi khi diều no gió vút cao, tiếng nhạc lại véo von cất lên, nâng cánh để tuổi thơ cô cũng bay cao mãi, thả mình trong mơ mộng mênh mông. Bố mất khi Tuấn mới lên năm, em không có nhiều kỷ

niệm với bố, cũng chưa từng được bố làm cho con điều nào. Khuynh Diệp mong rằng, những ngày tháng sau này, Tuấn được sống đúng là một đứa trẻ, hồn nhiên và mơ mộng, để ánh mắt em không còn phải nhuốm âu lo, buồn bã vì cảnh nghèo. Cả Thảo Anh nữa, con nhà nghèo thường sớm lớn, sớm khôn. Thảo Anh luôn trầm lặng, chăm chỉ. Nhưng nhìn em gái như thế, Khuynh Diệp càng đau lòng, bởi cô biết, em đang cố gắng vì điều gì.

Sau hôm gặp mẹ Phong Lâm, Khuynh Diệp trở về, nói với mẹ rằng họ sẽ chuyển nhà, đến một thành phố khác. Mẹ cô ban đầu vô cùng kinh ngạc. Khuynh Diệp chỉ giải thích đơn giản cô có một món tiền, đủ để họ trang trải học phí cho hai em và sinh hoạt hằng ngày. Mẹ cô toan hỏi thêm, nhưng nhìn nét mặt, ánh mắt của con gái, linh cảm của một người mẹ khiến bà lờ mờ đoán ra mọi chuyện. Bà biết Phong Lâm, cũng biết gia đình Phong Lâm rất giàu có; bà cũng từng lo lắng chuyện tình cảm của con gái không biết rồi sẽ thế nào. Và khi biết tin đột ngột có một món tiền lớn, cộng thêm nét buồn rầu hiển hiện trên mặt Khuynh Diệp, bà thầm đoán được nguyên do.

Sau một đêm trằn trọc suy nghĩ, bà Hạnh - mẹ Khuynh Diệp - quyết định làm thủ tục xin chuyển trường cho Thảo Anh và Minh Tuấn. Khuôn mặt bà sau một đêm thức trắng càng hằn sâu nét mệt mỏi, âu lo.

Mỗi nếp nhăn ấy như một nhát dao cứa vào lòng Khuynh Diệp. Từ ngày bố bệnh, mẹ đã phải thức trắng nhiều đêm chăm sóc chồng, chạy đôn chạy đáo khắp nơi vay mượn từng đồng. Có đêm, hai mẹ con ngồi ngoài hành lang bệnh viện trông bố. Khuynh Diệp ngồi dựa đầu vào tường ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Đến khi cổ đau mỏi quá khiến cô tỉnh dậy, không thấy mẹ ngồi bên. Khuynh Diệp đi tìm, cô phát hiện

bóng mẹ ở cuối hành lang. Bà đang đứng dựa vào tường, bé nhỏ, liêu xiêu. Bà đang lau những giọt nước mắt cay đắng âm thầm nín nhịn không dám tuôn rơi những khi ở bên chồng con. Giọt nước mắt của người phụ nữ phải gồng mình lo cho cả gia đình khiến đêm ấy Khuynh Diệp không ngủ nổi. Và nó theo cô suốt những năm tháng qua. Những nếp nhăn trên mặt mẹ, đó là dấu tích của tình yêu vô tận, là sự hy sinh không giới hạn.

Cô biết, mẹ đang lo cho con gái - nỗi lo lắng âm thầm không thể thổ lộ thành lời. Nhưng Khuynh Diệp cũng biết, lần đánh đổi này, không phải chỉ toàn nỗi đau. Hai em của cô sẽ được ăn học, sẽ có tương lai tươi sáng, sẽ thoát khỏi cuộc sống tối tăm, cùng quần này.

Mấy ngày qua, để chuẩn bị cho sự “biến mất” này, Khuynh Diệp đã nói với Phong Lâm rằng mình cần về quê ngoại dự đám tang của một người họ hàng, vì việc bất ngờ nên cô cũng không biết trước. Phong Lâm không mấy may nghi ngờ, chỉ chia buồn cùng cô, anh cũng rất hạn chế liên lạc vì sợ làm phiền Khuynh Diệp.

Mâm mê chiếc điện thoại đã tắt nguồn trong tay, chẳng hiểu sao, Khuynh Diệp vẫn mong chờ một cuộc gọi, một tin nhắn từ anh; dẫu biết thật nực cười, vì cô đã thay sim, lại còn tắt nguồn điện thoại. Anh có cách nào liên hệ được với cô đây? Chiếc điện thoại này, thực ra chính là do Phong Lâm tặng cô. Có lần anh hỏi số điện thoại của cô để tiện liên lạc, Khuynh Diệp bối rối nói rằng cô không có điện thoại. Phong Lâm hơi nhú mày, không nói gì. Hôm sau, anh tặng cô một hộp quà, cô từ chối nhưng anh nói rằng cô phải nhận, để mỗi tối nhắc anh đi ngủ đúng giờ. Chiếc điện thoại khá bình thường, không quá đắt tiền. Khuynh Diệp thầm cảm ơn sự tinh tế của anh, để

khiến cô không cảm thấy quá khó xử khi nhận món quà này, để cô không phải bận lòng về giá trị vật chất của món quà anh tặng. Anh ấy là vậy, lúc nào cũng quan tâm theo cách rất tế nhị. Ngón tay cái xoa nhẹ lên màn hình điện thoại, cô lơ đãng nhìn cánh đồng, con mương, những hàng cây. Thành phố nơi có anh đang dần xa em, mãi mãi...

Dựa đầu vào cửa kính, những nhịp rung đều đặn khiến mí mắt Khuynh Diệp trĩu nặng. Mấy đêm nay cô không ngủ ngon giấc, chỉ chợp mắt được một chút rồi tỉnh; và sáng ra, ngày nào cũng vậy, chiếc gối cô nằm, một khoảng ướt đầm nước mắt. Khuynh Diệp đi vào giấc ngủ chập chờn, lay động.

*

Đó là một buổi trưa cuối thu, nắng hanh hao vàng khu phố, Khuynh Diệp đã gặp được anh - Phong Lâm.

Hôm ấy, buổi trưa, siêu thị mini nơi cô làm khá vắng. Cô đứng quầy thu ngân một mình. Còn hai nhân viên khác đang tùm lại một góc, rì rầm buồn chuyện cho qua cơn buồn ngủ. Lúc ấy, có một vị khách bước vào. Ban đầu Khuynh Diệp không quan tâm lắm, cho tới khi “ầm”, một loạt hàng bày trên giá rơi xuống đất. Hai nhân viên kia vội vã chạy lại xếp đồ. Vị khách luống cuống trước đống đồ bị đổ, luống cuống trước hai nhân viên siêu thị đang đưa mắt nhìn nhau rồi cười khúc khích, hích vai nhau đầy ám chỉ. Vị khách cúi đầu, bước vội ra quầy thanh toán. Khuynh Diệp thanh toán cho anh ta; cô cố gắng thao tác thật nhanh, vì cô biết, anh ấy đang khó chịu với nụ cười của nhân viên. Vị khách với thân hình quá khổ, khuôn mặt đỏ gay, bối rối gõ gõ chân xuống sàn. Ngay khi thanh toán xong, anh ta xách mấy túi đồ bước nhanh ra khỏi siêu thị. Khuynh Diệp cúi đầu check số liệu trên máy.

Xong xuôi, cô nhìn theo bóng dáng vị khách đang chui vào trong xe ô tô kia, trầm nghĩ, có lẽ anh ta đang rất khó chịu. Đúng lúc ấy, đập vào mắt cô là chiếc ví da màu đen nơi ngưỡng cửa. Khuynh Diệp vội chạy ra, nhặt chiếc ví lên; có lẽ vị khách kia vì vội vã lại thêm mấy túi đồ linh tinh cầm trên tay nên chẳng may làm rơi ví mà không biết. Cô vội chạy ra ngoài, đuổi theo để trả lại cho vị khách với thân hình quá khổ. Nhưng anh ta đã lái xe lao vút đi. Khuynh Diệp cầm chiếc ví, ngơ ngẩn đứng nhìn theo.

Rồi cô nhún vai, quay trở lại quầy. Có lẽ khi về nhà, kiểm tra thấy mất ví, anh ta sẽ quay lại đây tìm. Khuynh Diệp không bận tâm thêm nữa, cô đặt chiếc ví phía bên quầy, liếc nhìn hai đồng nghiệp vẫn đang rúc rích cười đùa sau những giá hàng, có lẽ chính họ cũng không biết rằng nụ cười vô tâm của mình vừa làm ảnh hưởng tới một người xa lạ.

Đến hết ca làm, khi chuẩn bị ra về, Khuynh Diệp mới nhớ ra chiếc ví kia, chủ nhân của nó vẫn chưa quay lại. Cô cầm chiếc ví lên, tần ngần suy nghĩ xem nên làm gì. Cuối cùng, Khuynh Diệp quyết định sẽ mở ví xem bên trong có thông tin gì không, để có thể liên hệ trả lại anh ta. Nhưng thật lạ, trong ví chỉ toàn tiền mặt, ngoài ra không có một giấy tờ gì khác. Khuynh Diệp băn khoăn không biết nên làm gì tiếp theo. Cô đành quay qua dặn đồng nghiệp vừa tới nhận ca rằng nếu có người đàn ông nào đến tìm ví thì bảo sáng mai quay lại, cô cũng không quên nói người đàn ông ấy cao, da trắng và rất béo. Hồng - đồng nghiệp trực ca tiếp theo của cô vui vẻ gật đầu. Việc bị rơi đồ trong siêu thị rồi đến tìm lại cũng không phải chuyện hiếm gì.

Nhưng ngày hôm sau, hôm sau nữa, và nhiều ngày trôi qua, vẫn không thấy vị khách béo kia đến tìm ví, cũng chẳng đến mua đồ thêm lần nào nữa, thậm chí có lúc chính Khuynh Diệp

cũng quên mất mình từng nhặt được một chiếc ví của vị khách béo.

Hôm ấy, sau giờ làm, Khuynh Diệp trở về nhà, cô nhìn thấy Tuấn đang đứng trong sân, hướng mắt nhìn tụi trẻ đang đi xe đạp ngoài phố. Cô chợt nhận ra, em trai mình chưa biết đi xe đạp, cô cũng chưa có tiền mua một chiếc xe cho em. Mỗi sáng, Thảo Anh và Minh Tuấn sẽ cùng đi bộ đến trường. Nhưng Khuynh Diệp cũng không biết phải làm thế nào, tiền kiếm được quá ít so với nhu cầu chi tiêu của gia đình cô. Tiền thuê nhà, tiền điện, tiền nước, tiền ăn, rồi tiền học phí, sách vở cho hai đứa, tiền thi thoảng mua cho chúng bộ quần áo. Hàng trăm khoản tiền trông ngóng vào đồng lương ít ỏi của cô. Mẹ Khuynh Diệp có đan nón để kiếm thêm thu nhập, nhưng cái nghề ấy còn bèo bọt hơn, đan đến nát cả tay cũng chẳng được mấy đồng.

Vừa bước chân đến cửa phòng trọ, Khuynh Diệp đã nghe tiếng ho của mẹ. Mẹ cô dạo này cũng yếu đi thấy rõ. Đêm, cô thường nghe bà trần trọc trở mình, có khi cố nén tiếng ho trong lồng ngực để tránh làm các con tỉnh giấc. Cái nghèo như bóng ma bao phủ gia đình họ. Khuynh Diệp thở dài, cô rất muốn làm một điều gì đó để giúp mẹ, giúp em, nhưng không có khả năng. Cô chỉ biết làm việc quần quật suốt ngày; ngoài làm chính là thu ngân cho siêu thị mini, Khuynh Diệp còn nhận làm giúp việc theo giờ để kiếm thêm chút thu nhập.

Bữa cơm tối của gia đình Khuynh Diệp buồn hiu. Không phải vì những món ăn đạm bạc trên mâm cơm, mà bởi tiền học phí rồi các khoản đóng góp của Tuấn. Mẹ Khuynh Diệp liếc nhìn cô, ánh mắt lo âu. Cả hai mẹ con cùng đang thẩm tính toán trong đầu xem có thể xoay đâu được món tiền đóng học cho Tuấn. Những chỗ vay được đã vay cả rồi. Những cái bán được

cũng đã bán cả rồi. Tiền lương tháng này Khuynh Diệp cũng đã ứng để đóng học cho Thảo Anh từ trước đó. Thật ra, hai mẹ con cô tính, bán hết lô nón này, rồi vay mượn đâu đó chút ít thì cũng đủ tiền đóng học cho Tuấn. Nhưng có lẽ bất hạnh luôn đổ xuống vai người nghèo. Suốt cả tuần nay người ta không nhập hàng, nói nón bán ế. Nỗi lo đè nặng lên vai hai mẹ con Khuynh Diệp.

Đêm buông mình ken đặc căn phòng nhỏ bé, Khuynh Diệp nằm bên cạnh mẹ - cô cố nằm im. Bên cạnh, cô biết mẹ cũng không ngủ được. Làm sao có thể bình thản mà nhắm mắt ngủ, khi sáng mai thức dậy, hàng tá khoản tiền sẽ đổ lên đôi vai mẹ vốn đã gồng gánh quá nhiều thứ rồi?! Nhưng lo lắng lúc này chỉ là vô ích, vì lo lắng thì không tạo ra tiền. Cô dỗi mắt nhìn lên trần nhà thấp tè phía bên trên; thẳng đầu giường lên có những vết loang kỳ dị, nhưng đêm tối, không thể nhìn thấy. Khuynh Diệp lục tìm trong đầu xem còn người thân quen nào cô có thể vay tiền được không. Nhưng nghĩ mãi, nghĩ mãi vẫn chẳng ra.

Đến gần sáng, Khuynh Diệp chìm vào giấc ngủ nặng nề. Cô mơ thấy mình còn là một cô bé đang đạp xe trong công viên. Bố cô đứng phía sau, giữ xe cho cô. Khuynh Diệp sợ hãi đạp từng vòng, từng vòng; trái tim cô reo lên niềm vui chiến thắng vì đã biết đi xe. Cô bé Khuynh Diệp quay đầu, muốn khoe chiến công với bố. Đúng lúc ấy cô nhận ra bố đã bỏ tay từ lúc nào. Hoảng sợ, Khuynh Diệp lệch tay lái, vậy là ngã lăn xuống đất, đầu gối cô va xuống đường, bật máu. Bố cô đã đi đến bên, nhẹ nhàng đỡ con gái dậy và nói, “Con gái, bố không thể ở bên con mãi. Sau này lớn lên, nhớ lời bố dặn, dù thế nào cũng phải nhìn về phía trước và dấn bước”. Ông xoa đầu cô, ánh mắt chất chứa u buồn. Khuynh Diệp lúc ấy ngây thơ không biết, thời gian cô còn được bố yêu thương chẳng kéo dài

bao lâu nữa. Cô chỉ biết mếu máo đưa tay xoa vết thương.

Khuynh Diệp giật mình tỉnh dậy bởi tiếng mèo kêu, nghe thê lương và ma mị, khiến đêm vốn đã tịch mịch càng trở nên nặng nề hơn. Đầu cô nhúc nhúc như búa bổ sau một giấc ngủ ngắn và chập chờn. Hóa ra cô đã ngủ từ lúc nào và mơ thấy kỷ niệm tập đi xe cùng bố. Nếu có tiền, cô cũng muốn mua cho Thảo Anh và Minh Tuấn một chiếc xe đạp. Khuynh Diệp thở dài. Bỗng một ý nghĩ vụt qua. Chiếc ví đó. Chiếc ví chứa đầy tiền mặt đó. Cũng đã hơn tháng trôi qua, vị khách kia không hề trở lại siêu thị tìm ví. Nhưng cô vội xua đi ý nghĩ ấy. Làm như vậy chẳng khác nào ăn cắp. Tuy nghèo nhưng Khuynh Diệp luôn sống ngay thẳng; cô chưa từng trộm cắp thứ gì của ai. Dù vậy, vẫn có một chút tiếc nuối mơ hồ vương vít trong suy nghĩ của cô.

Ngày hôm sau, Tuấn không dám nhìn mẹ, rụt rè nhắc lại chuyện học phí. Mẹ cô cũng không dám nhìn con trai; bà quay mặt đi, ngăn nước mắt đang chực rơi xuống. Khuynh Diệp ngồi bên quan sát mẹ và em trai, lòng nặng trĩu; ý nghĩ hồi đêm lại quay về. Nếu cô chỉ dùng tạm số tiền trong chiếc ví đó! Ngay khi bán được nón hoặc được nhận lương tháng sau, cô nhất định sẽ trả lại. Coi như cô chỉ đang mượn tạm tiền của vị khách xa lạ kia mà thôi. Không được, như thế là không đúng, là rất sai; cô không cho phép mình làm thế! Nhưng, chỉ là mượn tạm thôi, nhất định cô sẽ kiếm thêm việc, có thêm tiền và tìm cách bù vào cho bằng đủ để trả lại cho người ta. Chỉ là mượn tạm thôi mà!

Băn khoăn rất nhiều, đến khi nhìn dáng điệu buồn bã, bản thân ngồi trước quyển vở bài tập của Tuấn, Khuynh Diệp quyết tâm liều một chuyến. Cô lấy tiền trong chiếc ví da màu đen kia đưa cho mẹ, giải thích mình đã vay được tiền của một

đồng nghiệp. Nhìn nụ cười nhẹ nhõm của những người cô yêu thương, Khuynh Diệp thầm nhủ, có lẽ cô làm như vậy cũng đáng.

Buổi tối hôm ấy, sau khi làm xong công việc giúp việc theo giờ, Khuynh Diệp không muốn về nhà ngay. Dẫu đã đưa tiền cho mẹ, nhưng Khuynh Diệp vẫn không nguôi được cảm giác bứt rứt, khó chịu trong lòng vì đã lấy tiền của người lạ. Cô đi loay hoay quanh trong khu phố ấy. Đó là một khu phố đẹp, yên tĩnh. Hai bên đường trồng rất nhiều cây xanh. Các căn nhà đều có sân, vườn, xây cách nhau không quá gần cũng không quá xa, tạo cảm giác vừa an toàn, vừa riêng tư, rất dễ chịu. Các ngôi nhà ở đây đều được bao quanh bởi hàng rào sơn trắng. Những hàng rào sơn trắng ấy hiện lên trong mắt người nghèo như Khuynh Diệp một vẻ tao nhã lạ lùng.

Khuynh Diệp đi dạo dưới ánh đèn đường, cô lặng lẽ cảm nhận hơi sương lành lạnh của đêm cuối thu thấm vào da thịt. Mùa đông đang đến gần, mùa của những âu lo. Mùa đông lạnh như vậy, cô còn chưa mua được quần áo ấm cho hai em. Với những người giàu, mùa đông họ có thể ngồi bên cửa sổ, trong căn phòng ấm áp, ngắm nhìn cây bàng đổ lá đỏ rực, nhìn gió bắc vun vút ngoài khung kính. Lạnh, với họ chỉ là khái niệm. Chỉ những người nghèo mới thấu hiểu cảm giác lạnh từ tận tâm can. Chạy ăn từng bữa, quần áo ấm không đủ. Mỗi cơn gió thổi qua là mỗi lần roi quất vào da thịt. Chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến Khuynh Diệp thấy xót xa. Thảo Anh và Minh Tuấn còn nhỏ thế. Mẹ cô dạo này sức khỏe cũng không tốt.

Nhưng cô biết làm thế nào đây? Khuynh Diệp mới chỉ học hết lớp Mười hai. Cô không có bằng cấp, không có trình độ chuyên môn. Chỉ biết quần quanh với mấy công việc lao động chân tay là chính, vì vậy thu nhập của cô rất thấp. Thảo Anh và

Minh Tuấn càng lớn, các nhu cầu cho học hành của chúng cũng càng tăng. Suy nghĩ suốt bao ngày, Khuynh Diệp chưa tìm được cách giải quyết nào cho cuộc sống của cô lúc này.

Bất chợt, Khuynh Diệp nghe có tiếng sáo văng vẳng đâu đây. Tiếng sáo du dương, êm ái. Chân vô thức bước đi, lần theo tiếng sáo. Tới khi âm thanh ấy dường như vang lên ngay bên tai, Khuynh Diệp dừng bước, ngược nhìn theo hướng phát ra âm thanh. Một căn nhà sơn trắng, phía trên ban công, một bóng người đang đứng dựa lưng vào tường, say mê thổi sáo. Khuynh Diệp khẽ mỉm cười, cô cũng yêu thích âm nhạc, chỉ là, không bao giờ có thời gian để học một nhạc cụ nào, mà nếu có thời gian đi chẳng nữa thì cũng chẳng có tiền... Cô đứng dưới cổng, lắng nghe âm thanh dịu dàng như nước ấp iu quanh mình, xoa dịu nỗi buồn trong cô.

Khi bản nhạc kết thúc, Khuynh Diệp chuẩn bị rời đi, thì người đứng dựa vào tường kia cũng tiến lên trước mấy bước, đứng vịn thành ban công, ngược mắt ngắm sao trời. Trái tim Khuynh Diệp bất chợt hẫng một nhịp. Người đang đứng trên ban công kia, không ai khác, chính là vị khách béo đánh rơi ví. Người mà hơn tháng nay cô chờ đợi để trả lại ví. Cũng lại là người cô vừa lấy tiền của anh ta xong. Vậy mà bây giờ vô tình lại gặp anh ta ở đây. Cô nên làm thế nào bây giờ?

Nếu bây giờ Khuynh Diệp nói với người đàn ông kia rằng cô đã trót tiêu tiền trong ví của anh ta, liệu anh ta có nghĩ cô là kẻ cắp? Nhưng ít nhất làm thế, cô cũng đã thành thật với chính mình.

Còn nếu giờ cô bỏ đi, vốn dĩ chẳng ai biết chuyện này, thì xem như tất cả đều êm đẹp. Nhưng còn lương tâm của cô? Chắc chắn cô sẽ không thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra được.

Bối rối không biết nên làm thế nào, Khuynh Diệp nắm chặt thanh sắt cổng, ngược mắt nhìn người đàn ông đang đứng trên ban công. Dường như linh cảm thấy điều gì, anh ta đưa mắt nhìn về phía cổng. Bất gặp ánh nhìn của người đàn ông, Khuynh Diệp vội rút tay lại, xoay người, quay mặt ra ngoài đường. Tim cô đập mạnh, như thể vừa làm chuyện gì đó xấu xa. Một lát sau, không biết tình hình thế nào, cô len lén xoay đầu, nhìn lên ban công. Người đàn ông đó đang đứng dựa vào lan can, chăm chú nhìn về phía cô.

Đến nước này rồi thì còn chần chừ, đắn đo gì nữa chứ? Khuynh Diệp đành ngó quanh tìm chuông cổng. Tiếng chuông kính coong vang lên khiến trái tim Khuynh Diệp càng đập dồn dập sợ hãi. Cô cũng không biết tại sao mình lại sợ hãi, lo lắng như thế nữa. Có lẽ bởi vì đây là lần đầu tiên cô “ăn trộm” tiền của người khác.

Người đàn ông đứng nhìn về phía cổng vài giây rồi mới chậm rãi quay người, đi vào nhà. Khuynh Diệp đứng đợi một lúc lâu mới thấy anh ta ra khỏi cửa, bước về phía cô. Trái tim Khuynh Diệp càng đập mạnh, cô thấy cổ họng mình khô khốc, lưỡi cũng cứng đơ. Phải nói thế nào bây giờ?

Chương III

HỮU DUYÊN THIÊN LÝ NĂNG TƯƠNG NGỘ

Anh ta mở cổng, đứng chặn lối vào. Thân hình to lớn chặn hết ánh sáng hắt ra từ ngôi nhà, khiến anh ta trông như một cái bóng to lớn trùm kín cả cô gái bé nhỏ trước mặt. Khuynh Diệp run lên bần bật.

- Có chuyện gì vậy?

- Tôi... tôi... - Khuynh Diệp lắp bắp.

Anh ta khoanh tay, đứng im đợi cô nói. Chẳng hiểu sao từ ngữ trong đầu biến đi đâu mất sạch, cô càng cố nói thì càng không biết sắp xếp câu chữ làm sao. Cô sợ anh ta thấy cô thế này sẽ càng nghi ngờ mất thôi. Ôi, chết mất! Khuynh Diệp cố giữ bình tĩnh.

- Nếu không có việc gì thì tôi đóng cổng đây. - Anh ta vừa nói vừa lùi bước, chuẩn bị đóng cổng.

- Ấy, dừng! Tôi... đã ăn cắp tiền của anh.

Anh chàng to béo khựng lại trước câu nói của Khuynh Diệp, hơi nhướn mày ý như chờ cô nói thêm. Khuynh Diệp đầu cúi

gằm, hai má nóng ran, lí nhí.

- Đúng vậy, tôi đã tiêu tiền của anh. Xin lỗi, tôi xin lỗi. - Cô cúi gập người.

- Tiền nào?

Khuynh Diệp ngẩng đầu, nhưng hai má vẫn bừng bừng.

- Là tiền trong ví anh đánh rơi khi đi mua đồ ở siêu thị, tôi đã nhặt được. - Như nghĩ ra, cô lại luống cuống giải thích thêm. - Không phải tôi cố tình ăn cắp tiền của anh đâu. Đúng là anh làm rơi, tôi chỉ nhặt được thôi! Tôi đuổi theo trả lại anh mà không kịp. Với cả, tôi cũng đợi anh hơn tháng nay, nhưng không thấy anh quay lại.

Người đàn ông nghe xong, không nói gì một lúc lâu, có lẽ anh ta đang cố nhớ lại.

- Cô cũng là khách mua hàng?

- Không, tôi là thu ngân. Hôm ấy anh làm rơi đồ trên giá, anh nhớ không?

Bầu không khí tự dưng đông cứng lại, Khuynh Diệp biết mình đã lỡ lời rồi. Chắc hẳn anh ta không thích nhắc lại những chuyện mất mặt như thế.

- Vậy cô nghĩ không thấy người ta quay lại thì cô có quyền tiêu tiền trong chiếc ví ấy?

Khuynh Diệp xua tay lia lịa.

- Không... không phải vậy... Anh hiểu lầm rồi.

Nhưng nói ra câu ấy rồi cô mới thấy anh ta không hiểu lắm. Đúng là cô đã tiêu tiền của anh ta. Càng giải thích chỉ càng làm anh ta thêm nghi ngờ cô đang lấp liếm tội lỗi của mình mà thôi.

- Cô tiêu tiền của tôi rồi đến nói với tôi?

Gò má rồi giờ đến cả hai tai Khuynh Diệp cũng nóng bừng. Trên đời có kẻ ăn cắp nào tìm đến nhà nạn nhân tự thú như cô không?

- Anh nghe tôi giải thích được không? Thực sự tôi không có ý lấy tiền của anh.

Anh ta khoanh tay, đứng dựa vào tường, không nói gì thêm, ý như đợi nghe lời giải thích của Khuynh Diệp.

- Tôi vốn luôn giữ chiếc ví đó, đợi anh quay lại thì sẽ trả. Nhưng đợi mãi không thấy anh đâu, mà tôi lại đang cần tiền quá. Tôi biết, tự ý lấy tiền của người khác là không nên. Nhưng đúng là tôi không còn cách nào khác, chỗ nào vay được cũng đã vay cả rồi, tiền lương cũng đã ứng trước rồi. Bất đắc dĩ lắm tôi mới tiêu tiền trong ví của anh. Tôi cũng định đợi tháng lương sau hoặc khi nào có tiền sẽ bù ngay vào đó.

- Sau khi tiêu tiền trong ví của tôi thì cô đến đây, kể những chuyện này cho tôi nghe, mong tôi thông cảm, đúng không? - Anh chàng to béo tỏ vẻ khó chịu.

- Không phải. - Giọng Khuynh Diệp nghe như sắp khóc đến nơi. - Tôi thực sự không biết anh ở đâu. Vừa nãy vô tình tôi nhìn thấy anh...

Anh ta nhìn Khuynh Diệp, không nói gì khiến cô càng cảm

thấy oan ức. Rõ ràng anh ta đang nghi ngờ cô. Khuynh Diệp toan giải thích thêm, nhưng chưa kịp mở miệng anh ta đã nói.

- Được rồi, tôi biết rồi, cô về đi.

- Hả?

- Tôi nói cô về đi.

- Nhưng còn số tiền đó?

Anh ta lui người, chuẩn bị đóng cổng lại.

- Tùy cô.

“Tùy cô” nghĩa là như thế nào? Khuynh Diệp vội đưa tay ngăn anh ta lại.

- Tôi biết anh đang rất khó chịu. Nhưng quả thực tôi hết cách nên mới đành làm vậy. Tôi cũng thú thực luôn, gia đình tôi rất khó khăn, tôi không biết khi nào mới có tiền trả anh được nữa.

- Mắt cô bỗng sáng lên. - A, hay như thế này đi. Tôi vẫn thường đến khu phố này giúp việc theo giờ. Hay là tôi làm cho nhà anh để trừ nợ, có được không?

Anh ta thoáng nhìn qua ngôi nhà, rồi nhìn Khuynh Diệp.

- Thôi được.

Nói rồi anh ta không đóng cửa mà quay người đi vào trong nhà. Khuynh Diệp biết ý vội chạy theo sau.

- Nhà này, cứ cuối tuần là có người đến lau dọn. Nhưng nếu cô thích, hằng ngày đến dọn dẹp cho tôi. Không được tự ý động vào đồ của tôi, còn lại cô muốn làm gì thì làm.

Tầng một căn nhà chỉ có một phòng khách liền với bếp. Và bên kia là một cánh cửa khép kín. Anh ta chỉ tay về phía cánh cửa.

- Nếu tôi ở trong đó thì cô không được vào, sẽ làm ảnh hưởng công việc của tôi.

Khuynh Diệp gật đầu. Họ bước lên tầng hai. Khuynh Diệp rất ngạc nhiên trước thiết kế của tầng này. Cả tầng chỉ có duy nhất một căn phòng rộng. Trên tường treo rất nhiều tranh. Ở một phía là mấy giá sách rất lớn, chất đầy sách. Một góc là chiếc piano. Góc khác nữa là chiếc giường ngủ, chăn ga đều màu lam nhạt. Trên đầu giường đặt một chiếc máy nghe nhạc kiểu cổ. Khuynh Diệp liếc nhìn căn phòng, cảm thấy người đàn ông này đúng là kỳ lạ, không giống như những người cô từng gặp. Cô bỗng thở dài. Khoảng cách giàu nghèo đúng là quá lớn. Cả gia đình cô bốn người chen chúc trong căn phòng trọ bé tí, chật chội, ngột ngạt. Còn người đàn ông này một mình sống trong ngôi nhà to lớn thế này. Khuynh Diệp ước mơ ngày nào đó cũng mua được một căn nhà, nhỏ thôi cũng được, nhưng là nhà của riêng cô, để mẹ và hai em không phải chịu cảnh khổ sở như thế này nữa. Nhưng biết đến bao giờ ước mơ mới thành hiện thực được đây?

- Làm luôn đi, khi nào xong thì cứ về. Tôi đi làm việc đây.

- Hả?... À, vâng.

Nhìn theo bóng lưng to lớn của anh ta, Khuynh Diệp vẫn cảm thấy chuyện này giống như mơ vậy. Tại sao lại có chuyện trùng hợp đến thế? Đợi cả tháng không thấy anh ta đâu, đúng khi cô vừa lấy tiền của anh ta ra tiêu thì lại vô tình biết được nhà anh ta. Và bây giờ, cô đứng đây, làm giúp việc theo giờ cho anh ta để trả nợ. Chuyện này thật kỳ quặc. Đột nhiên cô nhớ

ra, họ còn chưa thỏa thuận xem làm những ngày nào, từ mấy giờ đến mấy giờ, và khi nào thì hết nợ. Đập tay lên trán, Khuynh Diệp thầm trách mình sao lại đăng trí như thế cơ chứ?

Khuynh Diệp vội chạy theo. Nhưng cánh cửa căn phòng dưới tầng một vừa lúc đó đóng sập. Anh ta đã dặn khi anh ta ở trong đó thì không được làm phiền, thôi đành để lần sau nói chuyện này vậy. Ôi, cô còn chưa biết tên anh ta! Mà hình như cô cũng chưa giới thiệu tên mình. Chuyện này thật khó hiểu. Vì từ trước đến giờ, mỗi khi đi làm ở đâu, Khuynh Diệp đều bị hỏi rất nhiều, thậm chí họ còn đòi giữ lại bản photo chứng minh thư của cô. Dù sao thì những ngôi nhà đó cũng có rất nhiều đồ đắt tiền, họ cẩn thận cũng đúng thôi!

Nhưng lần này, cô đến đây làm để trừ tiền đã lỡ tiêu mất, vậy mà anh ta lại chẳng quan tâm tới thông tin về cô. Nếu chẳng may cô nổi lòng tham, ăn trộm đồ đặc giá trị của anh ta thì sao? Khuynh Diệp lắc đầu. Chuyện này đúng là không hiểu nổi.

Bắt tay vào việc dọn dẹp, cô đi loanh quanh một hồi mới tìm thấy máy hút bụi và cây lau nhà. Đầu tiên, Khuynh Diệp đi hút bụi khắp căn phòng. Phòng nhiều sách, tranh nên khá khó dọn dẹp. Cô đành hút bụi ở những khe lớn rồi kiếm một chiếc giẻ mềm, cẩn thận lau bụi bám trên những cuốn sách phía trong và mấy góc tranh trên cao. Sau đó lau nền nhà. Dọn xong trong phòng, cô đi ra ban công xem xét. Nhưng ban công trống không, cũng khá sạch sẽ, cô chỉ cần dọn qua một chút là ổn.

Xong tầng hai, Khuynh Diệp đi xuống dọn phòng khách và bếp. Khi vào nhà tắm, cô phát hiện ra có rất nhiều quần áo bẩn

chưa được giặt, Khuynh Diệp liền cho tất cả vào máy. Có lẽ anh ta bỏ đó, đợi cuối tuần có người đến dọn cho.

Xong xuôi hết, Khuynh Diệp băn khoăn có nên vào căn phòng kia dọn luôn không. Nhưng nhớ đến lời dặn của anh ta, cô liền bỏ ý định đó, chuẩn bị ra về. Vừa lúc ấy, cánh cửa phòng bật mở, người đàn ông béo bước ra. Anh ta nhú mào khi thấy cô đứng giữa phòng khách.

- Cô là ai? Sao đứng đây?

- Hả? Tôi, vừa rồi anh bảo tôi dọn nhà cho anh, anh sẽ trừ số tiền đó cho tôi mà.

Anh ta nhú mào, rồi gật đầu.

- À, ừ. Vậy đi nấu cho tôi bát mì, tôi đói rồi. Đổ trong tủ lạnh ấy.

- Vâng.

Anh ta đi về phía sofa, ngồi xuống, gục đầu xuống tay, vô thức thở dài. Thấy thế, Khuynh Diệp chỉ nhún vai, quay qua làm việc của mình. Cô mở tủ lạnh, bên trong toàn là đồ ăn sẵn, còn có rất nhiều nước ngọt và bia. Cô lần khắp tủ cũng không có chút rau xanh nào. Khuynh Diệp lắc đầu, thầm nhủ anh ta ăn uống như thế này, không béo phì mới là lạ.

Từ hôm ấy, buổi chiều nào sau khi tan làm ở siêu thị mini, Khuynh Diệp cũng ghé qua nhà Phong Lâm để dọn dẹp. Ngày nào cũng dọn nên mọi thứ đều gọn ghẽ, chỉ làm một loáng là xong. Mặc dù hôm nào cũng tới nhưng rất ít khi Khuynh Diệp thấy Phong Lâm vì anh gần như giam mình trong phòng vẽ.

Cô thường nghe người ta nói, nghệ sĩ là những kẻ ưa thích sự cô đơn, sống cô độc để có thể thăng hoa trong sáng tạo nghệ thuật. Nhưng cô không hiểu, một người đàn ông bỏ bê cuộc đời của mình để chăm chăm vẽ những bức tranh lạ lùng kia, liệu có đáng không? Có thể với anh, điều ấy chưa bao giờ là nổi băn khoăn. Nhưng với Khuynh Diệp, những ngày nhìn trời nắng vàng ươm tuyệt đẹp, nhìn cây cối xanh tươi mướt mắt, nhìn cuộc sống đang tươi đẹp thế kia mà anh ấy không hề bước chân ra ngoài tận hưởng, chỉ giam mình trong căn phòng đóng kín ấy thì chẳng có vẻ gì là vui.

Một hôm, dọn tủ lạnh, cảm những gói xúc xích, những hộp trứng cá muối đã hết hạn sử dụng trên tay, có một cái gì đó nhói lên trong lòng cô. Những đứa em của cô chẳng được ăn những món ngon bao giờ. Người đàn ông này tuy có tiền nhưng cũng chỉ ăn toàn đồ hộp, chẳng tốt chút nào cho sức khỏe và thân hình của anh ta. Cô nhìn những gói đồ phải bỏ đi hồi lâu, rồi cuối cùng đưa ra một quyết định.

Hôm sau, Khuynh Diệp mua một ít rau và thịt, mang đến nhà Phong Lâm. Vẫn như mọi ngày, anh đang giam mình trong phòng vẽ. Sau khi dọn dẹp xong, Khuynh Diệp quyết định vào bếp nấu vài món.

Lúc ấy, ở phía sau cánh cửa kia, Phong Lâm đã mấy ngày không ăn không ngủ; anh đang vẽ một bức tranh khổ lớn. Bức tranh là giấc mơ khởi thủy. Tranh của anh mang màu sắc siêu thực, được giới chuyên môn đánh giá rất cao, nhưng với những người như Khuynh Diệp, đó chẳng qua chỉ là những vệt màu loang lổ, lem nhem, kỳ quặc. Khi vẽ, Phong Lâm quên hết mọi khái niệm không gian và thời gian; thậm chí anh quên cả sự hiện hữu của bản thể mình. Lúc đó, anh chỉ còn thuần túy là nghệ thuật, và nghệ thuật cũng là anh. Mỗi mảng

màu, mỗi nét vẽ đều là tâm hồn anh trong đó. Đến khi hoàn thành tác phẩm, khi nét cọ cuối cùng kết thúc, Phong Lâm kiệt sức nằm bệt xuống bên bức tranh. Đây không phải lần đầu anh như thế. Bức tranh này anh phác thảo đã lâu, nhưng không tài nào vẽ tiếp được. Mấy ngày trước, khi đang nằm ngủ, một người con gái mặc váy trắng như nước, đứng giữa hồn mang đất trời đã đến bên anh. Anh choàng tỉnh, lao ra khỏi giường; và anh vẽ điên cuồng. Vẽ một bức tranh sáng thế được bao phủ bởi sự thuần khiết của nước và tính nữ. Bức tranh đưa anh về với hoang sơ khởi thủy, về với tự do tuyệt đối.

Phong Lâm tỉnh lại, không biết mình đang ở đâu. Đưa mắt nhìn quanh, thấy bức tranh vừa hoàn thành, anh mới nhớ ra tất cả. Và cũng mới nhận thấy hình như có tiếng gõ cửa. Âm thanh ấy gọi anh tỉnh khỏi mê man kiệt sức. Phong Lâm chống tay, gượng ngồi dậy. Ngừng một lát, tiếng gõ cửa lại vang lên. Phong Lâm uể oải bước về phía cửa, mở ra.

Đứng ngoài cửa là một cô gái. Phong Lâm bất chợt rùng mình. Nước. Tính nữ. Khởi thủy. Tất cả sắc màu và khái niệm quay cuồng trong anh.

- Xin lỗi đã làm phiền.

Nghe thấy câu nói đó, Phong Lâm mới định hình lại, thì ra không phải một giấc mơ, và anh cũng nhận ra người con gái đang đứng trước mặt mình. Đó là cô gái đã tiêu tiền trong ví của anh, giờ giúp dọn nhà cho anh để trừ nợ. Đầu đau như búa bổ, Phong Lâm nhú mày.

- Có chuyện gì vậy?

- Tôi có nấu mấy món, mời anh ra ăn tối. - Khuynh Diệp hơi sợ,

có người, nói thật nhỏ.

- Ăn tối? Tôi tưởng cô chỉ dọn nhà thôi mà?

- Vâng, nhưng tôi thấy đồ trong tủ lạnh nhà anh toàn là đồ ăn sẵn, lại rất nhiều thứ đã hết hạn sử dụng. Như thế rất lãng phí, mà lại không tốt cho sức khỏe. Nên tôi nấu mấy món ngon nóng mời anh ăn.

- Cảm ơn.

Phong Lâm đi ra bàn, đầu óc anh lâng lâng vì kiệt sức. Khuynh Diệp đi theo, sợ hãi trước dáng hình người đàn ông này. Anh cao lớn, râu mọc lởm chởm, đôi mắt thâm quầng, quần áo, tóc tai xộc xệch. Khuynh Diệp khẽ lắc đầu, là nghệ sĩ đều phải luộm thuộm như vậy sao?

Phong Lâm ngồi xuống bàn ăn, anh rất bất ngờ. Cũng không biết bao lâu rồi anh mới ăn cơm cùng người khác. Nửa năm, hay một năm? Anh không nhớ nữa. Thi thoảng anh có về nhà thăm bố mẹ, nhưng rất ít khi ăn cơm ở đó. Không hiểu tại sao nhưng anh cảm thấy mệt với mâm cơm đủ loại món ăn ở nhà. Và bản thân anh cũng không thích ăn cơm với người khác. Mẹ anh đã nhiều lần bảo dì Thanh sang nấu cơm cho anh, nhưng anh ăn uống thất thường, chẳng có giờ giấc gì; nhiều khi từ phòng vẽ đi ra, nhìn mâm cơm đầy ắp thức ăn đã nguội lạnh, anh không thể ăn được. Anh cảm thấy không thích điều ấy nên đề nghị dì Thanh đừng đến nữa. Còn bữa cơm hôm nay cô gái kia nấu cho anh chỉ có rau muống luộc, mấy quả cà con con, đậu nhồi thịt, hết.

- Xin lỗi, tôi không có nhiều tiền nên chỉ làm được mấy món đơn giản này thôi. - Khuynh Diệp nói nhỏ xiu.

Phong Lâm bắt giác mỉm cười.

- Cảm ơn cô. Cô ngồi xuống ăn cùng đi.

- Vâng.

Khuynh Diệp nhanh nhẹn xới cơm vào bát cho hai người. Phong Lâm gấp thử một miếng đậu nhồi thịt, rất mềm và thơm, cũng ngon nữa. Đã mấy ngày không ăn, vì vậy Phong Lâm cũng không khách sáo, ăn uống rất thoải mái. Trong khi đó Khuynh Diệp chỉ ngồi nhìn là chính. Cô thấy thương thương người đàn ông cao lớn đang ngồi đối diện kia. Anh ta cứ giam mình suốt ngày, ăn uống không ai chăm lo. Cô đoán một người ở căn nhà lớn như thế này, lại chẳng bao giờ phải đi làm thì không thể nghèo được. Vậy tại sao anh ta không thuê người nấu nướng luôn cho nhỉ?

Phong Lâm ăn xong, ngẩng đầu nhìn Khuynh Diệp, thấy cô đang nhìn mình chăm chú.

- Có chuyện gì vậy?

- À, không, tôi...

- Cảm ơn nhé. Lâu rồi tôi mới ăn cơm.

- Không... không có gì. Tôi dọn nhé.

Khuynh Diệp mang bát vào bồn, xả nước để rửa. Phong Lâm vẫn ngồi ở bàn ăn, nhìn vào khoảng không trước mắt. Anh đang nghĩ đến bức tranh. Cảm giác hoàn thành một tác phẩm vừa hạnh phúc lâng lâng lại vừa có chút gì đó hụt hẫng, hư hao. Đắm chìm trong cảm xúc ấy hồi lâu, anh giật mình khi nghe tiếng nói bên cạnh.

- Tôi về nhé!

- À, ừ, chào cô.

Khuynh Diệp bước ra, nhẹ nhàng khép cửa. Phong Lâm ngồi lại, nhìn theo. Cô gái ấy, chẳng có chút nào giống người con gái trong giấc mơ và trong bức tranh anh vừa hoàn thành, vậy tại sao anh có thể nhầm được nhỉ? Có lẽ do quá mệt mỏi mà thôi.

Phong Lâm đứng dậy, đóng cửa rồi đi vào phòng tắm. Bắt đầu từ cạo râu, đánh răng, rồi gội đầu và tắm. Sau khi bước ra khỏi phòng tắm, cảm giác sảng khoái khiến Phong Lâm không thấy buồn ngủ chút nào. Anh đi lên lầu, đứng dựa người vào ban công. Tiếng sáo diều dật, u uẩn cất lên.

Khuynh Diệp đứng dưới cổng, lắng nghe tiếng sáo trong đêm. Cô không hiểu gì về âm nhạc, nhưng tiếng sáo sao buồn quá. Nó như nói lên tâm trạng của cô. Cuộc sống quá bức bí, nhìn những đứa em không được bằng bạn bằng bè khiến trái tim Khuynh Diệp lúc nào cũng nặng trĩu. Để quên túi xách nên cô quay lại lấy, vừa lúc nhìn thấy Phong Lâm đang đứng trên ban công thối sáo. Giống y như ngày cô gặp Phong Lâm sau khi đã trót lấy tiền trong ví của anh. Vẫn giai điệu ấy, Khuynh Diệp đứng dưới nghe hết bản nhạc. Không muốn làm phiền Phong Lâm nên cô quay người đi về, không lấy túi xách nữa.

Giai điệu diều dật, mệnh mang buồn vương theo từng bước chân Khuynh Diệp. Cô nhớ những tháng ngày thơ ấu, khi cả nhà vẫn còn được quây quần cùng nhau. Đó là đêm Trung thu, trăng rất sáng, cả nhà ngồi trong sân. Hôm ấy có bánh trung thu, có bưởi, có hồng, có cả đèn ông sao. Bố cô đã thổi sáo cho cả nhà nghe. Đã nhiều năm trôi qua, cô không thể nhớ chính xác giai điệu của khúc nhạc năm ấy, nhưng cảm

giác đêm nay, khi nhìn người đàn ông đứng lặng lẽ thối sáo một mình kia khiến cô càng nhớ bố, nhớ da diết. Những giọt nước mắt nóng hổi, mặn chát âm thầm rơi xuống thăm thẳm đêm.

Hôm sau, vẫn như mọi ngày, sau khi làm xong, Khuynh Diệp đến nhà Phong Lâm. Vừa bước chân vào, cô giật mình khi nhìn thấy Phong Lâm đang ngồi trên sofa, tay cầm cuốn sách. Khuynh Diệp hơi cúi đầu.

- Chào anh!

Phong Lâm cũng cúi đầu chào lại cô. Khuynh Diệp bắt tay vào hút bụi từ tầng hai. Còn Phong Lâm vẫn ngồi yên trên ghế. Tay cầm cuốn sách nhưng anh không tập trung đọc được. Suốt từ tối qua đến giờ, anh cứ suy nghĩ mãi một chuyện. Liệu có nên hay không? Phong Lâm băn khoăn nhìn khắp căn phòng một lượt. Ánh mắt anh lơ đãng lướt qua bàn ăn. Mọi ngày, mỗi khi muốn ăn gì đó anh sẽ đặt hàng để người ta giao hoặc tự vào bếp nấu. Gọi là nấu nhưng thực ra toàn là những món chỉ cần bỏ vào lò vi sóng một lát là được.

Khuynh Diệp đã dọn xong, cô phẩy phẩy hai tay vào nhau, mỉm cười.

- Tôi về đây.

- Khoan đã... Ừm... Tôi có việc muốn thương lượng với cô.

- Há? Thương lượng?

- À, ừm... Tôi muốn nhờ cô một chuyện.

- Gì ạ?

Phong Lâm lật lật mấy trang sách, mắt không nhìn Khuynh Diệp mà nhìn về phía bàn ăn.

- Cảm ơn cô về bữa tối hôm qua.

- Không có gì mà. - Khuynh Diệp cười, xua tay.

- Từ giờ cô nấu cơm tối cho tôi được chứ?

- Nhưng tôi chỉ biết làm vài món đơn giản thôi, sợ anh không thích. - Mấy từ cuối, Khuynh Diệp nói rất nhỏ.

- Tôi muốn ăn mấy món đơn giản đó, đừng nấu cầu kỳ. À mà cô tên gì nhỉ?

Khuynh Diệp hơi bất ngờ trước câu hỏi ấy. Hóa ra cô làm cho anh ta cả chục ngày rồi mà họ còn chưa biết tên nhau.

- Tôi tên là Khuynh Diệp.

- Còn tôi là Phong Lâm. Giờ đi mua đồ ăn chắc vẫn được đúng không?

- Bây giờ? Vâng.

- Đi thôi.

- Tôi đi cùng anh luôn á?

- Ừ, nếu không tôi đâu biết mua gì.

Khuynh Diệp gật đầu, lẻo đẻo đi theo sau. Thấy Phong Lâm lái xe đi qua siêu thị chỗ cô làm, Khuynh Diệp bèn quay qua hỏi anh.

- Siêu thị tôi làm cũng bán thực phẩm tươi sống đấy.

- Ừ.

- Vậy anh quay lại đi cho gần.

- Không, tôi không thích siêu thị đó.

Khuynh Diệp ngạc nhiên nhìn Phong Lâm, rồi như hiểu ra, cô rút rè hỏi.

- Có phải vì chuyện hôm ấy?

Phong Lâm không trả lời, chăm chú lái xe, nhưng rõ ràng mặt anh có vẻ căng thẳng hơn vừa nãy.

- Thành thật xin lỗi anh.

- Cô có lỗi gì mà xin chứ.

- Tôi biết anh khó chịu vì thái độ của mấy người kia. - Khuynh Diệp nói rất nhỏ.

- Cô thì hiểu gì chứ?

- Tôi xin lỗi. - Khuynh Diệp chỉ biết cúi đầu khi nói mấy lời này.

- Bỏ đi, tôi không muốn nhắc đến chuyện này nữa.

Nhìn mày Phong Lâm chau lại, Khuynh Diệp không dám nói gì thêm. Vào siêu thị, Phong Lâm đi trước, Khuynh Diệp theo sau.

- Cô biết nấu món gì?

Mấy người khách xung quanh len lén nhìn hai người họ, thì thầm bàn tán. Khuynh Diệp thấy da mặt mình rân rân. Cô biết chắc họ đang bàn tán về thân hình quá khổ của Phong Lâm. Anh rất cao, lại béo nữa nên nhìn rất to lớn, như thể một con gấu vụng về đứng giữa những quầy hàng vậy. Khuynh Diệp thò tay chọn rau, thịt và mấy khúc cá. Cô cố làm ra vẻ không có gì, nhưng đúng là cảm giác bị người ta nhìn ngó khó chịu thật. Khuynh Diệp bỗng thấy thương người đàn ông luôn phải chịu những ánh mắt soi mói như vậy. Cô ngược nhìn Phong Lâm, thấy khuôn mặt anh lạnh như băng, không chút biểu cảm.

Hai người lấy xong đồ cần thiết, đi ra quầy thanh toán. Nhân viên phục vụ nhìn Khuynh Diệp và Phong Lâm, tươi cười nói.

- Hai anh chị là vợ chồng hay người yêu ạ? Siêu thị chúng tôi đang có chương trình tặng vé xem phim cho các cặp đôi yêu nhau hoặc một phần quà là đồ dùng nhà bếp cho vợ chồng nếu cùng nhau đi mua sắm vào ngày này. Hóa đơn của anh chị đủ điều kiện nhận thưởng ạ.

Phong Lâm cau mày, tỏ vẻ khó chịu rõ rệt.

- Của tôi hết bao nhiêu tiền? Chúng tôi không là gì cả.

Nhìn thái độ cộc cằn của Phong Lâm, cô nhân viên vội vàng chìa tờ hóa đơn, liếc nhìn Khuynh Diệp. Phong Lâm mở ví, lấy tiền trả, cũng không đợi nhận tiền thừa, anh xách túi đồ bỏ đi. Khuynh Diệp vội vàng chạy theo sau. Chẳng lẽ bị hiểu lầm là vợ chồng hay người yêu với cô khiến anh ta khó chịu như vậy sao? Khuynh Diệp có chút tức giận. Ngồi trên xe, hai người không ai nói năng gì. Hồi lâu sau Khuynh Diệp mới lên tiếng.

- Bị hiểu lầm như thế, anh khó chịu lắm hả?

- Hiếu lắm gì?
- Là người yêu hay chồng của tôi đó.
- À, tôi không quan tâm.
- Vậy tại sao anh lại quát cô nhân viên ấy.
- Cô không thấy có hai cô gái cứ nhìn tôi rồi thì thầm với nhau à?

Khuynh Diệp lắc đầu, đúng là cô không để ý lắm.

- Anh... khó chịu lắm đúng không?

Phong Lâm không trả lời, Khuynh Diệp cũng không dám hỏi thêm gì nữa. Một lúc sau, đột nhiên Phong Lâm nói.

- Cũng quen rồi. Nhưng đúng là vẫn thấy khó chịu.

Khuynh Diệp không biết phải nói gì thêm. Vì nói gì lúc này cũng đều khiến anh ta khó chịu hơn mà thôi. Khuynh Diệp mím chặt môi, ngồi im nhìn đường phố.

Xách đồ vào nhà, Phong Lâm đã lấy lại được vẻ mặt bình thản đến mức đứng đưng thường ngày, anh ngồi xuống sofa. Khuynh Diệp xách mấy túi đồ ăn vào bếp. Cô bắt đầu chuẩn bị nấu ăn. Chẳng mấy chốc, mùi thơm phức đã bốc lên. Phong Lâm ngồi nhìn cô gái bé nhỏ đang chạy đi chạy lại trong bếp. Anh vẫn không tìm thấy cô có nét nào giống với cô gái trong giấc mơ khởi thủy của mình.

Nhưng cảm giác giống nhau ấy không chỉ là tối qua, khi anh vừa bước chân ra khỏi phòng vẽ. Thoạt nhìn thì đúng là chẳng có gì liên quan, nhưng thăm sâu trong anh, Phong Lâm vẫn

cảm thấy có nét gì đó thật mơ hồ, một mối dây vô hình liên kết hai hình ảnh đó lại với nhau. Nhưng chính anh cũng không nắm bắt được. Anh ngồi đây, nhìn cô nấu cơm, chẳng qua cũng là để nhìn cho thật kỹ, để cố nắm bắt sợi dây vô hình ấy.

Khuynh Diệp bưng các món ăn đặt lên bàn, nở nụ cười vui vẻ.

- Mời anh ăn tối.

Phong Lâm bước ra bàn, hôm nay có món canh chua, rau xào, cá kho.

- Anh thích ăn những món gì vậy?

Khuynh Diệp vừa xới cơm cho Phong Lâm vừa hỏi.

- Tôi cũng không biết nữa. Từ nhỏ tôi đã ăn rất nhiều, món gì cũng ăn nhiều. Sau này thì tôi chỉ bỏ thức ăn vào miệng thôi, không quan tâm lắm đến việc thích hay không thích món gì. Mà sao cô hỏi vậy?

- Tại tôi nấu ăn cũng không giỏi lắm nên sợ không nấu vừa ý anh.

- Cứ làm mấy món đơn giản như thế này thôi. Tôi chán nhìn mâm cơm đầy ắp các món rồi.

- Vâng.

Khuynh Diệp gật đầu, nhớ đến bữa cơm đạm bạc ở nhà. Cuộc sống có quá nhiều cách biệt, quá nhiều hoàn cảnh. Người này thì thừa mứa sơn hào hải vị, kẻ kia lại chẳng có đủ cơm ăn. Miếng cơm trong miệng Khuynh Diệp đắng nghét.

- Cô đang nghĩ gì vậy?

- Không, không có gì. À mà từ mai tôi sẽ nấu bữa tối cho anh đúng không?

- Ừ.

- Vậy nấu xong tôi về luôn được không?

Phong Lâm ngược nhìn Khuynh Diệp, ánh mắt anh làm cô hơi sợ.

- Bát đĩa anh cứ để đấy, mai tôi rửa, được không ạ?

Phong Lâm buông đĩa. Anh nhìn xuống mâm cơm. Rồi bất ngờ, anh đứng dậy, đi thẳng lên lầu, bỏ lại sau lưng câu nói.

- Tôi không ăn nữa.

Chương IV

ĐỪNG ĐẾN VỚI EM TRONG GIẤC MƠ

Khuynh Diệp bối rối nhìn theo, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tại sao anh ta lại phản ứng căng thẳng như vậy nhỉ? Nhìn xuống mâm cơm vẫn gần như còn nguyên, Khuynh Diệp thở dài, cũng không ăn nổi nữa, đành buông đũa. Cô ngồi chờ hồi lâu mà không thấy Phong Lâm xuống, đành dọn dẹp rồi về.

Phong Lâm ngồi trên ban công, nhìn bầu trời tối thẫm. Anh nhớ những bữa cơm ngày bé, chỉ có anh, người giúp việc và một bàn đầy thức ăn. Người giúp việc lúc nào cũng ép anh ăn rất nhiều. Lâu dần thành thói quen, anh luôn ăn mọi thứ vô độ. Thân hình cũng vì thế mà quá khổ. Cũng nhiều lần anh nhịn ăn, muốn giảm cân vì không chịu nổi những lời châm chọc của bạn bè, nhưng dạ dày đã quen với việc nạp rất nhiều thực phẩm, không chịu nổi cảm giác cồn cào vì thiếu thức ăn. Vậy là tất cả lại quay về từ đầu, Phong Lâm lại lấy thực phẩm làm nguồn an ủi cho nỗi cô đơn của mình. Từ hồi ấy, ngoài giờ lên lớp, anh thường giam mình trong thư viện gia đình để đọc sách. Trong sách, anh được bước chân vào nhiều cuộc đời, nhiều thế giới. Ở những nơi đó, anh không phải nghe những lời trêu đùa của bạn bè. Càng ngày anh càng chìm sâu vào thế

giới tưởng tượng đó.

Một lần, vào dịp sinh nhật, Phong Lâm được bố tặng một bộ dụng cụ vẽ rất đẹp. Bức tranh đầu tiên Phong Lâm vẽ là cảnh mặt trời mọc trên cánh đồng hoa. Phong Lâm đã rất ngạc nhiên khi thấy mình được tự do như thế, lần đầu tiên! Mỗi nét cọ như nâng tâm hồn Phong Lâm lên, xa rời thực tại trần trụi. Và từ đó, anh đắm mình trong đam mê hội họa. Anh tìm thấy suối nguồn hạnh phúc, sự tự do đích thực và vĩnh hằng trong nghệ thuật. Càng chìm đắm trong hội họa, anh càng thu mình trước cuộc sống thực. Anh không có bạn bè, ngay cả giao tiếp với gia đình cũng hạn chế.

Hôm qua, ăn cơm cùng người lạ, anh không cảm thấy quá khó chịu, dĩ nhiên một phần cũng vì lúc đó anh đã quá đói và mệt. Nhưng tối nay, khi bắt đầu ăn cơm, nhìn những món ăn đơn giản trên bàn, Phong Lâm thật sự cảm thấy thoải mái. Anh nhớ, mẹ nấu ăn rất ngon. Mỗi lần vào bếp, mẹ sẽ trở tài vô số món cả Á lẫn Âu, toàn là món cầu kỳ, phức tạp. Một cơn gió mát lạnh thổi qua, Phong Lâm không hiểu tại sao mình lại thấy dễ chịu khi ăn những món đơn giản như thế cùng một người lạ. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên chăng? Hay vì cô gái ấy có nét gì phảng phất như người con gái trong bức tranh khởi thủy của anh?

Nhưng cô ta cũng chỉ coi anh là người xa lạ, là kẻ cô ta cần trả một món nợ vật chất mà thôi. Vậy nên khi nghe thấy cô gái ấy đề nghị nấu cơm cho anh rồi về trước, chút cảm giác dễ chịu trong lòng Phong Lâm tiêu tan. Anh giận dữ vô cớ. Anh biết mình chẳng có lý do gì để nổi giận với cô - một người hoàn toàn xa lạ. Nhưng anh không thể kiểm soát cảm xúc của mình. Cảm giác cô đơn như cơn sóng ập đến, nuốt trọn trái tim Phong Lâm. Dù ở một mình nhưng lâu lắm rồi anh mới lại

cảm thấy cô đơn đến thế. Nỗi cô đơn nhấn chìm anh. Bầu trời đêm đen thẫm ngoài kia. Anh chỉ có thể giới của những nét màu...

Đang chìm trong dòng suy tưởng bỗng nghe thấy tiếng động, Phong Lâm nhìn xuống, anh thấy Khuynh Diệp đang đi ra, khép cửa lại. Cảm giác áy náy bỗng dâng lên. Anh rướn người, gọi.

- Này...

Khuynh Diệp ngược đầu nhìn Phong Lâm.

- Có chuyện gì vậy?

Phong Lâm đi vào nhà, vội chạy xuống dưới; anh không biết mình định làm gì, nhưng anh không thích cảm giác áy náy này. Khuynh Diệp đứng ngoài cửa, không hiểu có chuyện gì, người đàn ông này hành xử quá kỳ quặc.

Phong Lâm bước ra, đi chậm lại. Vừa rồi, mới chỉ chạy mấy bước, hơi thở của anh đã gấp gáp, nặng nhọc. Đứng trước mặt Khuynh Diệp, phải mất một lúc anh mới lấy lại hơi thở bình thường.

- Xin lỗi cô.

- Hả? Xin lỗi tôi?

- Vừa rồi tôi không nên tỏ thái độ như thế. Chỉ là, tôi cảm thấy hơi thất vọng.

- Thất vọng? - Khuynh Diệp càng ngạc nhiên, không hiểu anh ta nói gì.

- Tôi cứ nghĩ cô sẽ ăn cùng tôi. - Phải rất khó khăn Phong Lâm mới nói được điều này ra.

- Anh muốn tôi ăn cùng hả? - Khuynh Diệp khẽ hỏi lại.

- Tôi... không biết nữa.

Phong Lâm lắc đầu, toan xoay người bỏ vào nhà. Anh không thích nói chuyện nhiều, anh cũng không biết phải giải thích sao cho cô hiểu. Khuynh Diệp nhớ đến thái độ khó chịu của Phong Lâm lúc tối nay khi đi siêu thị, cũng nhớ đến tủ lạnh đầy ắp đồ ăn sẵn của anh. Cô cũng muốn giúp anh một chút gì đó.

- Tầm ba giờ chiều là tôi tan làm rồi. Mỗi tuần tôi sẽ đi dọn nhà cho gia đình phía bên kia khu phố ba buổi. Tôi có thời gian nấu cơm cho anh mà. Nhưng chúng ta thỏa thuận là tôi làm hết tháng là sẽ trả xong nợ cho anh đấy nhé.

Phong Lâm chán nản quay người nhìn Khuynh Diệp, ánh mắt anh va phải ánh nhìn trong veo của cô. Anh bỗng thấy choáng váng. Ánh mắt trong trẻo, tinh khiết ấy chính là cảm giác của anh về tính nữ thuở khai thời. Anh như lạc trong đôi mắt đang chăm chú nhìn mình. Thấy Phong Lâm chăm chú nhìn, Khuynh Diệp hơi hắng giọng, ngoảnh đầu qua hướng khác. Lúc này Phong Lâm mới bừng tỉnh, anh cũng thấy bối rối vì thái độ vừa rồi.

- Tôi sẽ trả cô thêm tiền, được chứ?

- Ừm. Cũng được.

Dù sao thì nón dạo này cũng không bán được, cô cũng đang muốn tìm việc làm thêm để tăng thu nhập.

- Anh...

- Tôi không quan tâm chuyện đó đâu, cô muốn bao nhiêu cũng được.

Khuynh Diệp mỉm cười.

- Tôi cần tiền nhưng không phải kẻ cơ hội đâu. Tôi chỉ nhận bằng mức...

- Cô làm mẫu vẽ cho tôi được chứ?

- Hả?

- Tôi sẽ trả thêm tiền cho cô.

Khuynh Diệp tròn mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Cô bỗng lùi phắt lại, đưa tay lên phủi. Cô

- Tôi nghe người ta nói mấy ông họa sĩ hay vẽ tranh gì... tranh gì mà bắt phụ nữ không mặc quần áo. Tôi nghèo nhưng trong sạch. Tôi không làm mấy chuyện đó đâu.

Phong Lâm chán nản nhìn Khuynh Diệp, nhưng khi bắt gặp ánh mắt cô, cảm giác tìm thấy cô gái trong giấc mơ lại trỗi dậy trong anh.

- Cô nghĩ đi đâu vậy hả? Tôi không vẽ tranh khỏa thân. Tôi sẽ chỉ vẽ mắt cô thôi.

- Mắt tôi? Mắt tôi thì có gì mà vẽ?

Phong Lâm như nhìn thấy tác phẩm sắp tới. Một đôi mắt trong veo như nước bồng bềnh trôi trong huyền hoặc giấc mơ. Đôi mắt ấy sẽ là huyền thoại nước, sẽ là huyền thoại mẹ, sẽ là

mẫu tính, cũng là tình yêu, là vô tận và là cả diệt vong. Phong Lâm mơ màng chìm trong thế giới sáng tạo. Khuynh Diệp thấy anh như vậy thì hươ hươ tay.

- Này, này.

- Cô đồng ý chứ?

- Vẫn mặc đồ đầy đủ đúng không?

- Đúng.

- Tiền công thế nào?

- Một triệu một ngày.

- Hả? Cái gì? Một triệu một ngày?

Phong Lâm nhìn Khuynh Diệp, hơi nhú mày.

- Tôi cũng không biết trả cho mẫu bao nhiêu một ngày đâu. Cô muốn bao nhiêu thì cứ nói.

- Không, không. - Khuynh Diệp vội xoa tay. - Số tiền ấy lớn quá. Tôi... cụ thể sẽ phải làm gì?

- Chỉ cần cô ngồi im cho tôi vẽ mắt cô, thế thôi.

- Dễ như vậy á?

Phong Lâm nhìn Khuynh Diệp, giọng nghiêm khắc.

- Cô sẽ phải diễn tả cảm xúc như tôi mong muốn.

- Là sao?

- Được rồi, bây giờ cô thử buồn đi.

- Buồn? Giống như diễn viên ấy hả?

Phong Lâm gật đầu. Đôi mắt Khuynh Diệp bỗng rưng rưng, nỗi buồn dâng lên nhanh như làn sóng thủy triều, Phong Lâm cũng cảm thấy xót xa trước đôi mắt đang xoáy thẳng vào mình.

- Đủ rồi, cô đi làm diễn viên được đấy.

- Thì anh bảo tôi buồn mà.

- Cô đồng ý chứ?

- Dĩ nhiên. Tôi cần tiền mà. Nhưng anh phải hứa là vẫn được mặc đồ và chỉ ngồi im thôi đấy nhé!

Phong Lâm không thèm trả lời Khuynh Diệp.

- Vậy sáng mai bắt đầu luôn nhé!

- Tôi còn phải đi làm, chiều được không?

- Thôi để khi khác đi. Tôi cũng chưa muốn vẽ ngay.

Đúng là nghệ sĩ, sáng nắng chiều mưa, không biết đâu mà lần, Khuynh Diệp hơi bĩu môi.

- Mà... tại sao mọi người lại ghét người béo?

Khuynh Diệp giật mình trước việc Phong Lâm đổi đề tài đột ngột như vậy.

- Đâu có. Chỉ là họ hiếu kỳ chút thôi. - Nhìn vẻ buồn buồn của Phong Lâm, Khuynh Diệp thêm. - Anh có muốn giảm cân

không, tôi giúp.

- Giảm cân? - Phong Lâm ngạc nhiên.

Thấy Khuynh Diệp gật đầu, Phong Lâm càng thắc mắc, giọng càng lớn hơn.

- Tại sao?

- Mấy lần chứng kiến anh khó chịu như thế khi bị người ta nhìn ngó, nên tôi muốn giúp anh.

- Vậy thì từ nay cô đi siêu thị giúp tôi là được chứ gì.

- Không được, đâu có giống nhau. Anh không thể suốt ngày nhốt mình trong nhà như thế được.

- Nhưng tôi không thích.

Nói rồi Phong Lâm xoay người đi vào nhà.

- Tùy anh thôi.

Khuynh Diệp nhún vai, quay người bỏ về. Nhưng hình ảnh những người xung quanh nhìn ngó khi hai người đi siêu thị tối nay cứ trở đi trở lại trong tâm trí Khuynh Diệp. Chắc anh chàng tên Phong Lâm kia phải khó chịu lắm. Vậy tại sao anh ta không giảm cân đi? Dù sao thì béo đến như thế không chỉ là vẻ bề ngoài mà còn ảnh hưởng sức khỏe nữa. Khuynh Diệp lắc đầu, tự nhủ chẳng có lý do gì mà lại đi quan tâm đến một người xa lạ như anh ta.

Về đến nhà, Minh Tuấn - em trai Khuynh Diệp - đang đứng đợi ở cửa. Ít khi nào cô về nhà muộn thế này. Mãi nói chuyện với Phong Lâm mà Khuynh Diệp quên mất giờ giấc.

Chào hỏi mẹ vài câu, Khuynh Diệp vội vàng ngồi vào bàn ăn. Ăn một mình, đột nhiên cô nghĩ tới anh chàng Phong Lâm kia, mỗi bữa cơm cũng chỉ có một mình, chắc là buồn lắm. Mà anh ta lại ăn uống thiếu khoa học như thế thì làm sao mà không thừa cân cơ chứ? Khuynh Diệp giật mình, rõ ràng anh ta chỉ là người xa lạ, cô cần gì phải nghĩ nhiều cho một. Tốt nhất, cô chỉ cần làm tốt việc của mình là xong.

Ăn xong, Khuynh Diệp định ra ngồi đan nón thì mẹ đã lại gần.

- Tình hình dạo này thế nào rồi ạ?
- Chán lắm, ế ẩm chẳng bán được. - Mẹ cô thở dài.

Khuynh Diệp không nữa hỏi thêm gì hơn. Cô biết, lúc này mẹ đang rất lo lắng, buồn phiền.

- Hôm trước con nói vay tiền người ta ấy...
- Dạ? Tiền nào ạ?
- Là tiền học phí của Tuấn đấy.
- À... vâng.
- Khi nào phải trả họ?

Khuynh Diệp băn khoăn liệu có nên nói cho mẹ biết hết không. Nhưng cân nhắc một lát, cô sợ mẹ biết chuyện sẽ trách cô làm thế là ăn cắp tiền người khác, nên đành chỉ nói một nửa câu chuyện.

- Không phải trả mẹ ạ. Con đang đi dọn nhà, đi chợ, nấu ăn cho họ để trừ nợ, coi như mình ứng trước lương ấy ạ.

- Vất vả cho con quá.

- Mẹ, có gì đâu, đi ngủ thôi.

Mẹ cô gật đầu; cả hai cùng đi lại rồi nằm xuống giường. Nghe tiếng thở đều đều của mẹ, Khuynh Diệp chợt nghĩ, cô tuy nghèo nhưng có gia đình, có mẹ, có hai đứa em ngoan ngoãn. Dù bữa cơm nhà cô rất đạm bạc nhưng ấm áp. Còn người đàn ông với đôi tay tuyệt đẹp kia, anh ta sống như vậy liệu có cảm thấy lạnh lẽo, cô đơn không? Làm cách nào để giảm cân nhỉ? Mà không phải giảm một vài cân, với người như anh ta, phải giảm vài chục cân mới ổn. Miên man suy nghĩ, Khuynh Diệp chìm sâu vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, mặt trời vừa ló rạng, Khuynh Diệp đã thức dậy. Khu trọ của người nghèo nên mọi người dậy rất sớm, tất bật chuẩn bị cho một ngày mới. Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Khuynh Diệp đi giặt một chậu quần áo rất to. Chỗ giặt là khu vực chung của cả khu trọ, mấy người phụ nữ cũng đang ngồi giặt hoặc rửa rau. Mọi người nói chuyện sôi nổi, bỗng một người phụ nữ quay qua phía Khuynh Diệp.

- Diệp có người yêu chưa?
- Cháu ạ? - Cô ngỡ ngàng ngẩng lên rồi cười xòa. - Chưa cô ơi.
- Này, thế để cô giới thiệu cháu cô cho. Nó đang đi làm rồi, làm xây dựng. Cũng hơi vất vả, rày đây mai đó một tí nhưng mà như thế mới có thu nhập lo cho gia đình. Để cô giới thiệu cho nhá!
- Thôi cô ơi, cháu chưa muốn lấy chồng đâu.

- Thì cũng phải tìm hiểu dần đi chứ. Con gái có thì.

Khuynh Diệp chỉ còn biết cười trừ trước những câu nói của hàng xóm. Lúc này Khuynh Diệp mới nhận ra, cô chẳng bao giờ nghĩ đến tình yêu, lúc nào trong đầu cũng chỉ có mấy chữ tiền, tiền và tiền. Bao nhiêu năm nay cô chạy lòng vòng xoay quanh nó từng ngày. Nhưng cô cũng biết, trong hoàn cảnh của gia đình cô hiện giờ, nghĩ đến tình yêu là chuyện xa xỉ. Cô cần phải lo cho hai em nên người, rồi sau đó muốn nghĩ gì thì nghĩ.

Nhưng mẹ cô thì không nghĩ thế. Bà Hạnh ở trong nhà nghe rõ toàn bộ câu chuyện. Lúc này bà mới nhận ra mình quá ích kỷ với đứa con gái đầu lòng. Khuynh Diệp đã chịu quá nhiều thiệt thòi, không được đi học đại học, phải làm việc rất nhiều để nhường cơ hội học hành cho hai em. Mà bây giờ cũng đã đến tuổi dựng vợ gả chồng, nếu cứ mãi lo cho mẹ và hai em thế này thì e quá lứa lỡ thì mất. Lòng dạ rối bời, bà Hạnh lặng lẽ ngồi trong phòng, không biết nên làm sao cho tốt.

Giật xong, trở vào phòng, thấy mẹ ngồi thất thần bên giường, Khuynh Diệp bèn đến bên, hươ hươ tay trước mặt bà, rồi bật cười.

- Mẹ đang tương tư ai hay sao mà lạ thế?

- Cha bố cô. - Bà Hạnh cũng bật cười, rồi bà sực nhớ ra. - Thôi chết. Mẹ quên chưa nấu cơm. Mẹ đi nấu cơm đây. Thảo Anh, Tuấn, dậy mau không muộn học rồi.

Khuynh Diệp mỉm cười. Cuộc sống của cô như này vẫn rất hạnh phúc mà, đâu cần phải yêu đương hay lấy chồng chứ?

Gần đến nhà Phong Lâm, Khuynh Diệp đột nhiên nhớ ra hôm qua anh ta đề nghị cô làm mẫu vẽ. Không biết công việc ấy thế nào nhỉ? Không biết hôm qua anh ta khó chịu vì cô bảo anh ta giảm cân như thế thì còn cần cô làm mẫu vẽ nữa không? Nếu đúng như lời anh ta, thì khoản tiền công ấy có thể giúp gia đình cô rất nhiều trong lúc này. Đứng trước cổng nhà Phong Lâm, Khuynh Diệp hít một hơi thật sâu, cô muốn hỏi lại anh ta chuyện mẫu vẽ này.

- Cô đến rồi à?

Khuynh Diệp giật nảy người khi nhìn thấy Phong Lâm đang ngồi trên ghế sofa. Bình thường anh ta luôn ở trong phòng vẽ mà? Hơn nữa, trên tay cũng không thấy có sách hay tranh ảnh gì. Những ngón tay dài đẹp đẽ của Phong Lâm đan chéo vào nhau. Anh ta ngồi trên ghế, dáng điệu thoải mái, tự tin, khác hẳn vẻ lúng túng khi đi ra ngoài. Khuynh Diệp cảm thấy có chút tiếc nuối mơ hồ, nhưng chính cô cũng không rõ mình tiếc nuối điều gì.

- Vâng, chào anh!

- Tôi...

- Tôi...

Cả hai người cùng đồng thanh lên tiếng.

- Anh nói trước đi.

- Tôi muốn nói tôi đồng ý để cô giúp tôi giảm cân.

- Hả?

Khuynh Diệp kinh ngạc nhìn người đàn ông cao lớn đang ngồi trước mặt mình, cô không nghe nhầm đấy chứ? Anh ta nói đồng ý

cho cô giúp? Cứ như thế giúp anh ta là vinh dự cho cô vậy.

*

Tàu dừng, tiếng còi tàu làm Khuynh Diệp sực tỉnh khỏi những ký ức triền miên về anh. Cô lắc đầu, cố xua đi hình ảnh người đàn ông cô từng yêu tha thiết. Một nụ cười mỉa mai trên môi Khuynh Diệp, cô có tư cách để nói mình yêu anh sao?

Trên sân ga tấp nập người lại qua, bốn mẹ con Khuynh Diệp đứng đó, không biết nên làm gì tiếp theo. Đông người là thế, nhưng họ thậm chí không biết tên lấy một người, không quen biết một ai. Khuynh Diệp xách hành lý, hít sâu một hơi rồi quay qua phía mẹ, tươi cười.

- Đi thôi mẹ. Mình tìm một nhà trọ.

Mẹ cô gật đầu, bốn mẹ con cùng bước đi giữa sân ga đông đúc. Không có nơi để đến, Khuynh Diệp quyết định sẽ tìm một căn phòng trọ ở gần nhà ga trước, mọi chuyện tính sau. Một rá rời sau chuyến đi dài, họ ở tạm trong một căn phòng nhỏ, khá sạch sẽ, yên tĩnh.

- Mẹ, mình ở tạm đây một thời gian. Ngày mai hai mẹ con mình sẽ đi đến văn phòng nhà đất liên hệ mua nhà. Trong thời gian này mình cũng tìm trường cho hai em.

Bà Hạnh mệt mỏi gật đầu; giờ đây, bà không biết nên làm thế nào được nữa, đành để tùy ý Khuynh Diệp quyết định mọi chuyện trong gia đình.

Họ chọn mua một căn chung cư ba phòng ngủ, nằm ở ngoại thành. Sau những ngày bị cuốn vào việc mua nhà, chuyển trường cho hai em, khi tất cả đã ổn định, cả gia đình đã

chuyển vào căn hộ, hai em cũng đã đến trường, đi học bình thường, lúc này Khuynh Diệp mới có thời gian nghĩ về cuộc sống của chính mình.

Cô ngồi bên cửa sổ, nhìn xuống sân chung cư, trong lòng bàn tay là chiếc điện thoại Phong Lâm tặng. Không biết giờ này anh ấy đang làm gì? Anh ấy có trách cô không? Biết bao ngày gồng mình, giờ đây, Khuynh Diệp cho phép bản thân được nghĩ về anh, được yếu đuối sống với tình cảm trong trái tim mình.

Những giọt nước mắt nóng hổi hổi hả tuôn rơi. Liệu mấy ai hiểu nỗi đau khi phải chia xa không một lời từ biệt? Có lẽ anh ấy sẽ oán cô, sẽ hận cô, sẽ đau khổ. Tất cả đều do cô gây ra. Từ ngày yêu nhau, Phong Lâm luôn đối xử với cô rất tốt. Vậy mà lần này, cô đã bán rẻ tình cảm của anh rồi!

Gục đầu vào lòng bàn tay, Khuynh Diệp khóc nức lên. Những giọt nước mắt mặn mòi ướt đầm hai tay. Giờ đây, cô chỉ biết cầu mong Phong Lâm hãy quên đi, hãy tìm một cô gái xứng đáng với anh hơn. Cuộc sống của cô, ước mơ của cô, hy vọng của cô, chỉ còn là Thảo Anh và Minh Tuấn.

Khóc đến khi sức lực kiệt cùng, Khuynh Diệp thả người nằm trên sàn nhà lạnh ngắt. Cô vòng hai tay ôm lấy thân mình, khe khẽ gọi tên Phong Lâm.

Một cảm giác bồng bềnh, lơ lửng khiến Khuynh Diệp mở mắt. Cô kinh ngạc khi thấy Phong Lâm đang mỉm cười.

- Sao em lại nằm dưới đất, sẽ bị ốm đấy.

- Anh...

Anh đang bế cô trên tay, mỉm cười, nụ cười nồng ấm như nắng ban mai. Đặt cô xuống giường, anh kéo chăn đắp cho cô. Đưa tay ngăn lại, cô choàng hai tay ôm lấy Phong Lâm.

- Phong Lâm, em nhớ anh! Em nhớ anh!

Nước mắt lại lăn chã tuôn rơi, cô không kìm được, càng siết chặt lấy Phong Lâm. Anh vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô.

- Được rồi. Anh ở đây mà!

- Em xin lỗi! Xin lỗi!

Phong Lâm gỡ tay cô ra. Đôi mắt nâu ấm áp của anh nhìn thẳng vào mắt cô. Cô tìm thấy sự vững vàng và bình yên trong đó. Phong Lâm ghé xuống gần Khuynh Diệp hơn, thì thầm, “anh yêu em”. Như bay bổng, như mơ màng, đôi môi cô đang chạm bờ môi ấm nóng của anh. Nụ hôn ngọt ngào như viên kẹo tan ra, đọng mãi trên đầu lưỡi. Phong Lâm ôm cô, bàn tay anh ấm áp, nụ hôn anh ngọt ngào. Hạnh phúc là gì? Là được ở bên cạnh người mình yêu. Là trân trọng từng phút giây bên nhau.

Khuynh Diệp ôm ghì Phong Lâm thật chặt. Cô muốn giây phút này ngưng đọng, để họ mãi mãi được ở bên nhau, để nụ hôn này là vĩnh cửu.

Nụ hôn của anh trượt dần qua má, qua tai, xuôi xuống cổ cô. Khuynh Diệp nhắm mắt, hơi ngửa đầu ra sau. Nụ hôn như cánh hồng mềm mại mơn man da thịt. Đôi bàn tay ấm áp lần tìm những nút áo. Khuynh Diệp mỉm cười, cô sẵn sàng hiến dâng tất cả cho tình yêu.

Một cái rùng mình, một tiếng kêu khe khẽ, Khuynh Diệp bấu

chặt hai tay vào lưng Phong Lâm. Anh nhẹ nhàng hôn lên môi, lên má, lên mí mắt cô, cái hôn như ủi an, như âu yếm. Khuynh Diệp thả lỏng mình, hòa cùng nhịp điệu tình yêu.

Có giai điệu nào ngân vang trong trái tim cô gái. Cô đã nếm thử trái táo vườn địa đàng. Cảm giác hạnh phúc như dòng suối nhẹ nhàng len lỏi vào mỗi tế bào, như nâng cô lên, bay bổng. Và rồi, dòng suối như thác lũ cuốn phăng cô đi trong cảm giác mê đắm ngập tràn. Bấu chặt hai tay vào người đàn ông mà cô yêu, Khuynh Diệp thì thầm những điều vô nghĩa. Những âm thanh dịu dặt như nước cuốn, như lửa cháy bùng bùng, tất cả vỡ òa trong hạnh phúc mê mông. Sự ngọt ngào như hương hoa lan dịu dịu ngân vang trong hợp âm cuối. Khuynh Diệp áp mặt vào lồng ngực rộng lớn của Phong Lâm, nhắm mắt, cảm nhận nhịp đập vững vàng nơi trái tim anh.

Vẫn nhắm mắt, Khuynh Diệp dụi dụi đầu, thì thầm.

- Em xin lỗi!

Đôi bàn tay vẫn vòng ngang lưng ôm lấy cô khẽ vỗ về. Khuynh Diệp muốn nói với anh rất nhiều, rất nhiều điều, nhưng giờ phút này, nằm trong vòng ôm ấm áp của anh, cô cảm thấy tất cả đều không còn cần thiết nữa, rằng chỉ cần được ở bên anh đâu chỉ một phút giây, với cô cũng là quá đủ rồi. Cô không muốn âm thanh phá vỡ cảm giác thấu hiểu, giao hòa tuyệt đối này giữa hai người.

Bất chợt, vòng tay anh nới lỏng dần, Khuynh Diệp khó hiểu ngược nhìn lên. Một cái bóng tối đen, méo mó đang cúi xuống nhìn cô. Toàn thân lạnh toát, cô thét lên một tiếng kinh hãi. Giật mình choàng tỉnh, Khuynh Diệp nhìn quanh. Mất một lúc lâu cô mới định hình lại được, hóa ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

Day day trán, Khuynh Diệp nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, thần thờ, mệt mỏi. Cô lại vừa mơ thấy anh, cảm giác như thể hơi ấm của anh vẫn còn lưu lại trong căn phòng này, trên mười đầu ngón tay cô. Khuynh Diệp không dám nhớ lại; cô sợ, sợ nỗi đau cồn cào vò xé trái tim. Chính cô đã đang tâm cắt đứt cuộc tình này, cô có quyền gì mà đòi được gặp lại anh, được ở bên anh?

Khuynh Diệp cứ ngồi như thế, rất lâu. Đến tận khi mẹ cô gõ cửa phòng, Khuynh Diệp mới uể oải đứng dậy ra mở cửa. Bà đi đến, ngồi xuống giường, Khuynh Diệp theo sau mẹ, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- Có chuyện gì vậy ạ?

Bà Hạnh thở dài, nắm chặt tay Khuynh Diệp.

- Con lúc nào cũng phải chịu thiệt thòi.

- Mẹ, mẹ nói gì vậy?

- Mẹ nói gì con hiểu mà. Đều là lỗi của mẹ không lo được cho các con, nên con mới khổ thế này.

Bà ghen ngào không nói nên lời. Nhìn bàn tay gầy guộc của mẹ, Khuynh Diệp nhủ lòng, cô phải mạnh mẽ hơn, mẹ cô, hai em cô, gia đình này cần cô chèo chống.

- Con không sao đâu, mẹ yên tâm. Mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi. Mai con sẽ đi tìm việc làm.

- Chuyện kia...

- Mẹ, chuyện qua rồi, đừng nhắc lại nữa. - Cô nhoẻn cười. - Từ nay chúng ta sẽ không còn phải lo thiếu trước hụt sau như

trước đây nữa. Bây giờ tất cả đều ổn rồi.

Cô ngược nhìn mẹ, đôi mắt lấp lánh. Nhìn con gái, trái tim người mẹ càng như cắt cứa. Cô con gái đầu lòng này đã hy sinh quá nhiều rồi! Bà không biết phải làm gì để bù đắp cho những hy sinh ấy, chỉ biết vòng tay ôm Khuynh Diệp thật chặt. Khuynh Diệp ôm lại mẹ, tất cả nỗi buồn có lẽ cũng nên chôn chặt từ đây. Tình yêu đã là chuyện của quá khứ!

Ngày hôm sau, Khuynh Diệp bắt đầu đi tìm việc. Cô đi loay hoay quanh rất lâu mà gần như không tìm được nơi nào đang cần tuyển người. Suốt mấy ngày liền như thế, thực ra Khuynh Diệp chỉ đi để mà đi, cái cô cần lúc này không phải công việc mà là cảm giác có việc gì đó để làm, để khỏi ngồi một chỗ và nghĩ về những chuyện trước đây. Cô vừa muốn quên đi, nhưng cũng lại sợ phải quên những hồi ức về anh. Cảm giác ấy càng vò xé trái tim cô.

Buổi tối, về đến nhà, Khuynh Diệp đã thấy mẹ dọn cơm sẵn sàng, chỉ đợi cô về ăn. Căn nhà gọn gàng, sạch sẽ, các em ngoan ngoãn đến trường, mẹ không phải ngày ngày còng lưng đan nón mà vẫn lo không bán được hàng, đối với Khuynh Diệp, đó đã là hạnh phúc lớn nhất rồi, trả bất cứ cái giá nào cô cũng bằng lòng.

Khuynh Diệp xoa đầu Tuấn, hỏi thăm tình hình học tập của em, xem ở trường mới, lớp mới thế nào. Thảo Anh vẫn thế, ít nói, ít cười. Nhiều lúc Khuynh Diệp nhìn Thảo Anh mà xót xa. Bởi biết hoàn cảnh của gia đình mà nó lúc nào cũng khép mình, chỉ tập trung học cho thật giỏi, lúc nào cũng đứng top 5 toàn trường. Khuynh Diệp nhiều lúc cũng muốn bảo em đi chơi đi, ra ngoài chơi cùng bạn bè, nhưng Thảo Anh luôn từ

chối, chỉ ở nhà làm bài hoặc giảng bài cho Tuấn. Thấy chị về, Thảo Anh bỏ cuốn sách trên tay xuống, đi ra khỏi phòng, chuẩn bị ăn tối.

- Từ giờ bữa tối, Thảo Anh phụ mẹ nấu ăn nhé. - Khuynh Diệp nói trong bữa cơm.

- Thôi để nó học bài. Mẹ nấu loãng chút là xong ấỵ mà.

Khuynh Diệp mỉm cười, nhìn mẹ rồi nhìn Thảo Anh.

- Không phải, ý con là để Thảo Anh tập làm quen với bếp núc, để sau này còn biết nấu cơm chứ.

- Vâng ạ. - Không đợi mẹ lên tiếng, Thảo Anh đã trả lời.

- Tình hình ở trường thế nào em? - Khuynh Diệp hỏi Thảo Anh.

Đưa miếng cơm vào miệng, chậm rãi nhai, sau đó Thảo Anh từ tốn trả lời.

- Chất lượng học sinh ở đây cao hơn ở trường cũ. Rất nhiều bạn học giỏi. Vì vậy em càng phải cố gắng hơn, nếu không sẽ không theo kịp các bạn.

- Mẹ lúc nào cũng yên tâm về Thảo Anh. - Bà Hạnh nói.

Tuấn nghe mẹ và các chị nói chuyện học hành thì cúi đầu, ý lảng tránh.

- Còn Tuấn, dạo này có vẻ chểnh mảng đấy. - Bà Hạnh nghiêm khắc nói.

- Con vẫn chăm chỉ mà. - Tuấn lí nhí.

Bà Hạnh lắc đầu. Tuấn còn nhỏ, vẫn ham chơi quá, chưa biết nghĩ như Thảo Anh.

- Em là con trai, sẽ phải chịu trách nhiệm gánh vác gia đình sau này, nên phải cố gắng, biết chưa? - Khuynh Diệp gấp cho Tuấn một con tôm, nói.

Nghe thấy thế, Tuấn gật đầu khỉ thế, vì nó biết chị lúc nào cũng chiều nó hơn mẹ.

- Vẫn chưa tìm được việc hả Diệp?

Khuynh Diệp lắc đầu, cô toan thở dài, nhưng nghĩ gì lại thôi, nhìn mẹ, nhoẻn cười.

- Cứ từ từ mẹ ạ.

Bà Hạnh gật đầu. Dù nhìn Khuynh Diệp mấy ngày nay có vẻ đã khá hơn, nhưng trái tim người mẹ vẫn không ngừng lo lắng. Bà cũng không dám hỏi gì nhiều, sợ chạm vào nỗi đau của con gái. Bao nhiêu năm nay gia đình chưa được một ngày sống yên bình, không vương bận lo toan. Có lẽ, thứ mà cả Khuynh Diệp và bà cần lúc này chính là thời gian, để có thể quên đi một số chuyện, để có thể sẵn sàng bắt đầu một tương lai mới.

Chương V

TÌM EM...

“Cần tuyển nhân viên thu ngân”

Nhìn thấy tấm biển có ghi dòng chữ này, Khuynh Diệp vui mừng ngó qua cánh cửa kính. Là một cửa hàng tiện lợi. Hình như mấy hôm trước Khuynh Diệp có đi qua đây nhưng chưa thấy thông báo này, có lẽ tấm biển chỉ mới được treo lên mà thôi. Cô hít sâu một hơi, đẩy cửa bước vào. Trong cửa hàng chỉ có một người đàn ông đã luống tuổi đứng ở quầy thu ngân. Về lẽ độ, từ tốn của Khuynh Diệp, cùng cách trình bày về kinh nghiệm trước đây của cô tại siêu thị mini khiến cô nhanh chóng được nhận việc, sau thỏa thuận lương và giờ làm. Dĩ nhiên, từ ba giờ chiều đến mười giờ đêm không phải giờ lý tưởng, nhưng họ chỉ cần nhân viên cho ca này, cửa hàng lại không quá xa nhà, trên hết, Khuynh Diệp cần phải bận rộn để thôi không nghĩ về Phong Lâm nữa... Thế là, từ ngày mai cô bắt đầu.

Khuynh Diệp hơi cúi đầu chào chủ của hàng rồi đi ra, cô không về nhà ngay mà muốn đi dạo một lát. Cô ghé vào một quán cà phê nhỏ bên đường. Bên cửa quán cà phê trồng cây bàng khá to, khiến không gian quán yên ả như một người trầm lặng thích ẩn mình trong nỗi cô đơn. Khuynh Diệp gọi một ly cà phê đá. Cũng không gian yên tĩnh như thế này, cũng

ly cà phê đá, cô đã đồng ý xa anh.

Khuynh Diệp lặng lẽ ngồi nhìn những chiếc lá bàng xanh thắm. Ít nữa, khi đông về, những chiếc lá xanh kia sẽ chuyển sang màu đỏ ối. Hình như đã từng có lần cô nhật tặng anh một chiếc lá bàng - chiếc lá ấy cũng xuất hiện trong một bức tranh nào đó của anh. Cô không nhớ nổi nữa. Có những chuyện xảy ra mới đây thôi nhưng dường như đã lâu lắm rồi, không thể nhớ rõ ràng được nữa. Nhấp một ngụm cà phê, bỗng dưng cô cảm thấy thích cảm giác đắng đót nơi đầu lưỡi này, nó gợi nhớ về một miền ký ức, về những điều đã qua.

Nhấp từng ngụm cà phê, nhìn nắng cuối thu hanh vàng trên con phố nhỏ, Khuynh Diệp bất chợt hiểu vì sao mùa thu người ta lại hay cảm thấy buồn.

Cặp đôi ngồi phía góc quán rúc rích cười khe khẽ. Như vô tình, Khuynh Diệp liếc nhìn qua phía ấy, trái tim cô nhói lên câu hỏi, “không biết giờ này anh ấy đang làm gì?”...

Phong Lâm quăng chiếc cọ xuống sàn, mấy vệt màu rớt lem nhem trên những tờ phác thảo. Anh ngồi phệt xuống đất, đưa tay ôm đầu. Suốt mấy ngày nay anh càng cố càng không thể vẽ nổi. Những bức tranh vẽ ra luôn thiếu một cái gì đó, một thứ cảm giác không thể gọi thành tên. Phong Lâm đưa mắt nhìn quanh căn phòng, mọi thứ vừa bữa bộn vừa trống trải. Anh đang vẽ bức tranh đôi mắt của Khuynh Diệp. Những bức phác thảo rất nhiều, nhưng suốt mấy tháng trời mà anh chưa vẽ được ưng ý.

Dường như ngòi bút của anh luôn bất lực trong việc truyền tải cái thần của đôi mắt vào trong tranh. Những hình khối,

những sắc màu sao lại quá vô hồn so với đôi mắt trong vắt, linh lợi lay động lòng người của cô. Phong Lâm bất chợt nhớ ra, suốt mấy hôm rồi không thấy Khuynh Diệp liên lạc gì với anh. Hôm trước cô nói có người họ hàng mất nên phải về quê gấp, khi nào xong việc sẽ gọi cho anh. Không biết tình hình thế nào rồi mà không thấy cô liên lạc lại? Phong Lâm nhận ra, chỉ mấy ngày xa cô mà thời gian thật dài, anh giam mình trong phòng vẽ, dùng ngòi bút và sắc màu để quên đi nỗi nhớ cô. Nhưng có lẽ anh đã quá quen với cảm giác có cô ở bên rồi, nên những nét vẽ dù cố đến đâu cũng chẳng thể được như ý muốn.

Phong Lâm mở cửa phòng vẽ, nhìn ra ngoài trời, lúc này anh mới phát hiện hóa ra đã tối từ khi nào. Không có cô ở bên nhắc nhở, anh cũng chẳng thiết ăn uống hay tập luyện gì nữa. Không lên lầu như dự định, Phong Lâm rẽ vào phòng tắm. Soi mình trong tấm gương to, anh thấy hình ảnh phản chiếu mà giật mình. Khuôn mặt anh lờm chờm râu. Chiếc áo thun nhem đầy vệt màu. Mái tóc cũng rối bù. Giống y như anh lúc chưa gặp cô, không chút quan tâm đến vẻ ngoài của mình. Nếu Khuynh Diệp mà nhìn thấy anh thế này, nhất định sẽ lại cầu nhàu cho mà xem. Phong Lâm bật cười trước gương.

Lúc nào cô ấy cũng ca cẩm về chuyện anh mãi mê vẽ đến quên cả bản thân. Hồi mới quen nhau, cô chỉ dám khe khẽ nhắc nhở. Khi đồng ý yêu anh rồi, cuộc sống của anh cô cũng quản luôn. Lúc mới đầu, Phong Lâm thấy rất khó chịu khi đang vẽ thì bị cô gọi ra ăn cơm. Hay sáng sớm vừa chợp mắt được chút đã thấy cô đến, bằng mọi giá lôi anh ra khỏi chăn để tập thể dục. Nhưng cũng nhờ sự cương quyết của cô, anh mới có được thân hình tạm coi là cân đối như hôm nay. Tủ quần áo của anh đã phải thay lại một loạt vì chẳng còn chiếc nào vừa người nữa.

Chỉ cần nghĩ đến Khuynh Diệp, trái tim anh cũng dâng tràn cảm xúc ấm áp, Phong Lâm mỉm cười. Anh bắt đầu cạo râu. Cô ấy thích chạm vào má anh lúc buổi sáng, khi anh còn chưa cạo râu; cô ấy bảo như thế chạm vào mớ lông nhím, cảm giác rất buồn cười. Phong Lâm hơi bĩu môi khi nghĩ đến điều đó. Bất chợt anh đưa tay chạm vào phía bên má chưa kịp cạo. Cảm giác ram ráp, nhột nhột và buồn cười thật. Thảo nào cô ấy hay thích xoa tay lên má anh và cười giòn tan như vậy.

Tắm rửa xong xuôi, tâm trạng Phong Lâm cũng khá hơn hẳn. Chỉ cần nghĩ đến Khuynh Diệp, anh liền cảm thấy tâm trạng tốt lên. Vui vẻ bước lên lầu, Phong Lâm đi tìm chiếc điện thoại không biết mình đã quăng ở đâu. Lật tung khắp nhà anh mới thấy, nhưng chiếc điện thoại tối thui, hết pin mất rồi.

Vừa cảm sặc anh vừa nghĩ, không biết Khuynh Diệp có gọi điện cho anh không? Nếu không liên lạc được chắc cô ấy lo lắm. Nhớ có lần anh mãi vẽ, cũng để điện thoại hết pin như này. Khuynh Diệp gọi mãi không được, đã chạy thẳng sang nhà anh dù lúc đó nửa đêm. Nhìn khuôn mặt lo lắng của cô, anh vừa thương vừa buồn cười. Anh đã ôm choàng cô vào lòng, mặc kệ cô vừa đánh vừa mắng anh vì tội làm gì để cả ngày cô không liên lạc được. Cô sợ anh ở một mình nhớ xảy ra chuyện gì thì sao? Đêm ấy Phong Lâm đưa Khuynh Diệp trở về, dù cô vẫn cầu nhàu trách, nhưng anh cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Anh muốn cả đời này nghe cô cầu nhàu, cả đời này được cô quan tâm.

Điện thoại lên nguồn, không thấy thông báo có cuộc gọi nhờ hay tin nhắn nào. Phong Lâm ngạc nhiên ấn một dãy số, trong lòng thầm nhủ có lẽ cô ấy bận quá nên không gọi cho anh. Một giọng phụ nữ đều đều vang lên, “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Ấn nút tắt, Phong Lâm chau mày nhìn chiếc điện thoại. Sao lại không liên lạc được nhỉ? Hay điện thoại cô ấy cũng hết pin? Anh thử gọi lại một lần nữa, vẫn không liên lạc được. Thở dài, anh bỏ chiếc điện thoại xuống bên người, cảm giác vui vẻ vừa có được bỗng tan biến. Không biết khi nào cô ấy mới xong việc nữa? Nghĩ vậy, Phong Lâm bèn cầm chiếc điện thoại lên, nhấn một tin, “Anh gọi em mà không liên lạc được. Nếu đọc được tin nhắn thì gọi lại cho anh nhé. Nhớ em!”.

Phong Lâm cầm theo điện thoại xuống bếp. Anh làm một đĩa salad ức gà. Món này Khuynh Diệp rất hay làm cho anh ăn, vừa đủ chất lại không lo tăng cân. Cô ấy đã bước vào đời anh, thay đổi mọi thói quen sinh hoạt của anh như thế. Anh ngó chiếc điện thoại, vẫn không có tin nhắn hồi âm. Phong Lâm đặt điện thoại lên bàn ăn, đảm bảo có thể nghe thấy chuông điện thoại. Vừa rửa rau anh vừa ngâm nga một bài hát, bài hát mà Khuynh Diệp rất thích nghe.

Phong Lâm thử món salad mình vừa làm, cũng ổn, nhưng không ngon bằng Khuynh Diệp làm. Và anh thoáng cảm thấy có chút cô đơn. Trước đây, hầu như ngày nào tan làm ở siêu thị xong Khuynh Diệp cũng đến nhà Phong Lâm, rất hiếm khi cô không tới. Vậy nên, mấy ngày liền không thấy cô, anh có cảm giác thiếu thiếu lạ kỳ, giống như thể cuộc sống cô độc trước đây lại quay về vậy.

Anh vớ tay cầm chiếc điện thoại lên, vẫn không một tin nhắn. Sốt ruột, Phong Lâm ấn số của Khuynh Diệp. Đầu dây bên kia vẫn vang lên giọng nói của tổng đài viên. Ăn nốt chỗ salad, nhưng trong đầu Phong Lâm không ngừng suy nghĩ, không hiểu vì sao mấy ngày liền mà không chút tin tức từ Khuynh Diệp. Ăn xong, anh cầm theo điện thoại vào phòng vẽ. Chỉ có những bức tranh mới có thể làm anh tĩnh tâm hơn

chút ít. Cảm giác không thể vẽ nổi nên Phong Lâm ngồi ngắm những bức tranh mình từng vẽ.

Nhặt những trang phác thảo rơi vãi dưới nền lên, Phong Lâm chăm chú ngắm nhìn. Đúng là đôi mắt của cô khi vào tranh đã mất đi vẻ sống động bên ngoài. Anh thử nhắm mắt và tưởng tượng, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết lúc cô cười, đôi mắt ngân ngấn nước khi cô buồn, ánh mắt trong veo, ánh mắt nhuốm lo buồn... có quá nhiều cảm xúc trong đôi mắt người con gái anh thương. Anh không thể diễn tả tất cả những cảm xúc ấy chỉ trong một bức vẽ. Buông những bản phác thảo rơi lại xuống đất, Phong Lâm lấy điện thoại, ấn số Khuynh Diệp. Không hiểu sao nhưng anh cứ thấy bồn chồn không yên. Nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ tối. Không có lý gì cô bận suốt mấy ngày liền như vậy. Nhưng đón chờ anh vẫn chỉ là tiếng trả lời tự động của tổng đài.

Phong Lâm đi đi lại lại trong phòng; anh không biết nên làm gì lúc này. Đột nhiên anh hiểu cảm giác của Khuynh Diệp khi cô không gọi được cho anh lúc trước. Hóa ra lại lo lắng đến vậy. Không biết cô ấy có xảy ra chuyện gì không? Cô ấy cũng không nhắn gì cho anh. Phong Lâm thử lục tìm trong danh bạ điện thoại, nhưng họ chẳng có một người quen chung nào để anh có thể thông qua đó mà tìm cô. Càng gọi, càng không liên lạc được, càng sốt ruột. Biết vậy nên Phong Lâm cố kiềm chế, không ấn số cô thêm nữa.

Anh tự nhủ, có thể cô ấy quá mệt nên đã ngủ quên, điện thoại hết pin mà không biết. Có thể như thế lắm! Nhưng hôm đó cô ấy nói đi mấy ngày nhỉ? Phong Lâm cố nhớ, mà không tài nào nhớ nổi. Hình như Khuynh Diệp chỉ nói đi “vài hôm”. Vậy có lẽ cũng xong rồi đúng không? Hay cô ấy đang trên đường về nên không sạc được điện thoại. Ngồi nghĩ vẩn vơ, đặt ra đủ loại giả

thiết. Kết quả càng khiến Phong Lâm sốt ruột hơn mà thôi.

Anh đi loang quanh trong nhà, tay cầm điện thoại, thi thoảng lại ngó ra ngoài trời; chính anh cũng không hiểu mình nhìn ra màn đêm tối đen làm gì nữa. Quá nửa đêm, không thể liên lạc được với Khuynh Diệp, mệt rũ rời vì mấy ngày giam mình trong phòng vẽ, Phong Lâm đành lên giường đi ngủ, tay vẫn cầm chiếc điện thoại, để đảm bảo tỉnh dậy ngay khi nhận được tin nhắn hay cuộc gọi của cô.

Ánh mặt trời chói chang xuyên qua khung cửa sổ, rọi vào đầu giường khiến Phong Lâm phải đưa tay che mắt. Một tiếng “bịch” vang lên khiến anh ngồi bật dậy. Nhìn xuống dưới nền nhà, chiếc điện thoại vẫn cầm trên tay cả đêm đã rơi xuống đất. Anh vội nhào người nhặt lên. Ấn nút mở máy, may quá, điện thoại không hỏng. Phong Lâm thở phào. Nhưng vẫn lặng câm, không một tin hồi đáp của Khuynh Diệp. Đã hơn sáu giờ sáng, bình thường Khuynh Diệp dậy sớm lắm mà?! Phong Lâm ấn số Khuynh Diệp; anh nhúu mày, vẫn không liên lạc được, không hiểu cô ấy đi đâu?

Cầm theo điện thoại, Phong Lâm vào nhà vệ sinh, sau một đêm, râu cũng mọc ra lờm chờm trên mặt, anh nhìn mình trong gương, vô thức đưa tay xoa mặt. Cô ấy từng đánh thức anh bằng cách dùng đôi tay nhỏ bé của mình xoa xoa má anh và gọi anh là “mèo lười”. Phong Lâm lắc đầu, đúng là khi yêu, người ta bỗng trở nên thật ngốc nghếch, thật trẻ con.

Ăn sáng xong, Phong Lâm thay quần áo, đi giày thể thao, chuẩn bị đi dạo loang quanh trong khu phố. Anh thử ấn số cô một lần nữa, vẫn không liên lạc được. Nghĩ một lát, Phong Lâm quyết định thay bộ quần áo khác, lấy chìa khóa xe; anh sẽ

đến nhà Khuynh Diệp xem cô đã về chưa.

Phong Lâm vẫn nhớ mang máng đường đến nhà cô. Cô ở tại một khu trọ cách nhà anh tầm hơn cây số. Dù khoảng cách không xa lắm, nhưng đi bộ quãng đường ấy trong đêm tối, mỗi lần nghĩ đến anh lại cảm thấy xót xa. Cô gái ấy đã đối xử với anh quá tốt. Nghĩ đến đây, Phong Lâm chợt nhận ra, từ trước đến nay luôn là cô làm mọi điều vì anh, còn anh chưa làm gì cho cô cả. Cũng có mấy lần anh nói qua đón, nhưng cô đều gạt đi; cô không muốn hàng xóm biết cô quen anh, như vậy họ sẽ dị nghị. Một cô gái nghèo yêu một chàng trai giàu, sao tránh được điều tiếng thiên hạ rằng cô quen anh vì tiền.

Không đi ô tô nữa, Phong Lâm quyết định đi bộ qua nhà Khuynh Diệp. Vừa đi anh vừa cố tưởng tượng lại con đường đã đi đêm đó. Vừa đi anh vừa ngó quanh, anh nhận ra, đúng là mình đã bỏ lỡ rất nhiều điều. Khuynh Diệp từng nói muốn giúp anh giảm cân để anh có thể tự tin bước đi bên ngoài thế giới tươi đẹp kia. Anh ngắm nhìn người mẹ đang đẩy đứa con đi dạo buổi sáng. Đứa bé huơ huơ tay như muốn quờ thử gì trước mặt. Đôi môi nhỏ xíu của nó phát ra những âm thanh vô nghĩa, nhưng sao nghe vui tươi thế? Những tán cây xanh mát bên đường. Đây là cuộc sống mà cô ấy vẫn nói với anh đó ư? Quãng đường từ nhà cô đến nhà anh, hình như chưa lần nào họ nắm tay nhau dạo bước. Mấy hôm nữa, nhất định anh sẽ chủ động rủ cô cùng đi dạo buổi sáng. Nhất định Khuynh Diệp sẽ rất vui!

Phong Lâm mỉm cười, rảo bước đi. Đến một chỗ quanh, khu phố khang trang bắt đầu thay đổi. Khu này đông đúc, hỗn tạp hơn. Tiếp đến một con phố nhỏ, hai bên la liệt hàng quán, ồn ào. Phong Lâm dừng bước trước một con ngõ. Anh nhìn quanh định hình. Đúng là chỗ này rồi. Hôm ấy Khuynh Diệp

bảo anh cho cô dừng ở đây, để cô tự đi vào. Anh đã đứng nhìn theo tới khi cô rẽ vào một khu trọ. May mà khu trọ ngay phía ngoài ngõ nên anh vẫn nhớ.

Tần ngần đứng trước khu trọ, Phong Lâm không biết nên làm gì tiếp theo. Anh hơi rướn chân, ngó ngó qua cánh cổng đóng kín. Không biết người trong kia có tưởng lầm anh là ăn trộm không nữa?!

Quả không sai, một người phụ nữ dáng phốp pháp đi ra mở cổng. Bà ta nhìn chằm chằm vào Phong Lâm.

- Cậu tìm ai à?

Anh mỉm cười, hơi bối rối.

- Chào cô. Cho hỏi... ở đây có ai tên Khuynh Diệp không ạ?

- Khuynh Diệp? Cậu là thế nào với nó?

- Bạn ạ.

- Bạn kiểu gì?

Phong Lâm thấy hơi khó chịu với cách hỏi của người phụ nữ này. Anh nhúm mày.

- Cô ấy có ở đây không ạ?

- Không.

Người phụ nữ thấy thái độ của Phong Lâm thì khó chịu buông câu trả lời rồi quay ngoắt vào. Đúng lúc ấy, bà ta đụng phải một người phụ nữ khác. Người phụ nữ thứ hai này vừa đi ra, dáng xương xương.

- Có chuyện gì vậy? - Người phụ nữ thứ hai lên tiếng.

- Người qua đường thôi, không có chuyện gì đâu.

Phong Lâm đã toan bỏ đi, nhưng nhìn thấy người phụ nữ thứ hai có vẻ đáng tin hơn, anh lại lên tiếng.

- Cô cho hỏi ở đây có ai tên Khuynh Diệp không ạ?

- Khuynh Diệp? Cậu là thế nào với nó? - Lại câu hỏi y như người phụ nữ thứ nhất.

- Bạn ạ.

- Có.

Nghe thấy câu trả lời này mà Phong Lâm thở phào.

- Cô ấy ở phòng nào ạ?

- Ơ cậu không biết à? - Người phụ nữ xương xương tỏ vẻ ngạc nhiên. - Họ chuyển khỏi đây rồi.

Phong Lâm kinh ngạc nhìn hai người phụ nữ đang đứng trước mặt, anh không tin vào tai mình. Sao lại như thế chứ?

- Cô ấy... đi đâu ạ?

Người phụ nữ xương xương lắc đầu.

- Tôi không biết. Hôm trước thấy nó đưa hết tiền nhà còn thiếu rồi nói sẽ chuyển nhà luôn. Hôm trước hôm sau đã chuyển đi rồi. Hình như có việc gấp lắm thì phải.

Đất dưới chân Phong Lâm như rung chuyển. Không thể có chuyện như thế. Không thể! Sao cô ấy có thể chuyển đi mà

không nói tiếng nào chứ? Cô ấy đang về quê dự đám tang cơ mà.

- Cậu là người yêu nó à? - Người phụ nữ phớt phác hỏi, vẻ tò mò.

Phong Lâm lắc đầu. Anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Anh dựa lưng vào cánh cổng để đứng vững, vì cảm giác chao đảo không có vẻ gì là sẽ chấm dứt.

Hai người phụ nữ thấy anh như thế thì lắc đầu, toan quay vào nhà. Bất chợt, Phong Lâm ngẩng lên, vội hỏi.

- Cô gái mới chuyển khỏi nhà bác tên là Khuynh Diệp, ở cùng mẹ và hai em đúng không?

- Ừ, đúng rồi.

- Cô ấy cao tầm này. - Phong Lâm đưa tay ra dấu. - Tóc ngắn.

- Ừ.

- Cô ấy làm thu ngân ở siêu thị?

Cả hai người phụ nữ cùng gật đầu.

- Cậu với nó là thế nào? Tôi hỏi thật. Để có gì chúng tôi giúp cho.

- Hai bác biết cô ấy đi đâu không?

Hai người phụ nữ nhìn nhau, lắc đầu.

- Tôi hỏi mà không thấy họ nói gì. Họ đi gấp quá mà.

- Cảm ơn bác.

Phong Lâm cúi đầu chào, quay người, lững thững bước đi. Trong đầu anh lúc này, ngàn vạn câu hỏi đang quay cuồng, cuộn xoáy. Anh thực sự không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra? Rõ ràng tình cảm của họ vẫn tốt đẹp mà. Anh cố nhớ lại. Không, họ không hề giận hờn hay cãi vã gì nhau. Sao cô ấy chuyển nhà mà không nói với anh một tiếng? Sao không thể liên lạc được với cô ấy?

Phong Lâm cuống cuống lục tìm điện thoại. Anh ấn số cô. Nhưng vẫn chỉ là những âm thanh đều đều vô vọng. Anh ấn lại lần nữa, lần nữa... Anh không hiểu, thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Phải chăng đây chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng?

Anh trở về nhà, căn nhà trống không, lần đầu tiên anh thấy ngôi nhà của mình hoang vắng đến vậy. Phong Lâm mở cửa, ngồi lên chiếc sofa. Cô ấy đã từng ngồi đây, đã từng đi lại nói cười trong căn phòng này. Nhưng có chuyện gì mới được chứ? Có chuyện gì mà không thể giải quyết cùng nhau? Hay chỉ là trùng hợp thôi. Chỉ là khu trọ đó cũng có một người tên giống cô ấy? Phong Lâm bật người dậy, chạy ngược trở lại con ngõ nhỏ. Anh đi từng nhà, nhấn chuông hỏi xem ở đó có cô gái tên Khuynh Diệp không. Nhưng điều anh nhận được chỉ là những cái lắc đầu đầy khó chịu. Tìm khắp nơi, vẫn bất tin về cô. Giờ thì Phong Lâm đã hiểu, cô ấy muốn xa anh. Nhưng tại sao không nói với anh một lời? Tại sao lại bỏ đi như thế?

Phong Lâm không biết lúc này cảm xúc của mình là gì nữa. Tâm trí anh hỗn độn bởi muôn ngàn thắc mắc không lời giải đáp. Anh muốn gặp cô. Muốn nghe cô nói rõ mọi chuyện. Những cuộc gọi như hòn sỏi ném xuống biển, biệt tăm, vô vọng. Anh lững thững bước trên đường, vô định, không biết nên đi đâu.

Đúng rồi, còn một nơi! Nhớ ra, Phong Lâm vội chạy đến siêu thị nơi cô làm việc. Đến nơi, anh phải dừng lại phía ngoài một chút để điều hòa lại hơi thở. Bước vào, cô gái đứng ở quầy thanh toán ngẩng đầu liếc nhìn anh rồi lại cúi xuống chiếc máy trước mặt.

- Xin lỗi!

Cô gái ngẩng đầu, nở nụ cười.

- Vâng.

- Cho hỏi ở đây có nhân viên tên Khuynh Diệp không cô?

Cô gái hơi nhú mày như cố nhớ.

- Có ạ. Hình như chị ấy làm ca chiều.

Mắt Phong Lâm rực sáng. Anh vui mừng hỏi.

- Máy hôm nay cô ấy có đi làm không?

Cô gái lắc đầu.

- Em mới vào làm được một tuần nay nên không rõ lắm. Nhưng mà... hình như mấy hôm nay chị ấy nghỉ hay sao đó, em thấy chị khác nhận ca buổi chiều.

Vừa vui mừng được một chút, giờ đây trái tim Phong Lâm lại như rơi xuống vực sâu, lạnh băng.

- Cảm ơn cô.

Không bỏ cuộc, anh đi quanh quanh, hỏi mấy nhân viên còn lại của siêu thị, nhưng họ đều làm ca sáng nên không để ý

mấy. Buồn bã, Phong Lâm quay người ra khỏi siêu thị. Anh ghé vào quán cà phê ngay gần bên, gọi một ly đen đá. Anh sẽ ngồi đây đợi, nếu cô còn đi làm ở đây, nhất định anh sẽ gặp. Phong Lâm cầm chiếc điện thoại trên tay, nhưng anh không ấn số gọi đi nữa. Bởi anh biết, càng gọi sẽ chỉ càng vô vọng mà thôi.

Phong Lâm ngồi đó rất lâu, rất lâu. Chiều buông trên phố, anh thấy mấy cô gái đến, hình như họ đang đổi ca cho nhau. Phong Lâm vội vàng trả tiền cà phê rồi chạy sang siêu thị. Đúng là cô gái ở quầy thu ngân khác cô gái lúc sáng anh vừa gặp.

- Chào cô. Cô cho tôi hỏi...

- Vâng. - Cô gái mỉm cười.

- Ở đây có ai tên Khuynh Diệp không?

- Có ạ.

- Cô ấy hôm nay có đi làm không?

- Diệp nghỉ làm được mấy hôm rồi anh.

- Nghỉ làm?

- Vâng.

- Từ hôm nào?

Cô gái suy nghĩ một lát.

- Hình như được ba hôm rồi.

- Cô có biết bây giờ cô ấy làm chỗ nào hay ở đâu không?

- Không ạ!

- Cô có cách nào liên hệ với cô ấy không?

- Tôi có số điện thoại của cô ấy.

Nói rồi cô gái rút điện thoại trong túi ra, nhấn tìm một lát rồi chìa điện thoại về phía Phong Lâm. Nhìn dãy số trên màn hình, Phong Lâm buồn bã lắc đầu với cô gái.

- Số điện thoại này không liên lạc được nữa rồi.

- Vậy ạ?

- Cô có biết tại sao cô ấy nghỉ không?

- Tôi cũng không rõ nữa. Hình như gia đình có việc hay gì đó. Cô ấy xin rồi nghỉ luôn, còn chưa nhận lương tháng này mà.

- Cô làm ơn giúp tôi một chuyện được không? Khi nào cô ấy đến đây, hay cô có bất kỳ tin tức gì về cô ấy, làm ơn gọi vào số này giúp tôi. - Phong Lâm chìa tay ra, cô gái đưa điện thoại để anh nhập số điện thoại của mình vào đó. - Cảm ơn cô. Cảm ơn cô.

Cô gái bối rối gật đầu.

- Vâng.

Phong Lâm cúi chào cô gái rồi bước ra. Cô ấy đột ngột bỏ việc, đột ngột chuyển nhà, có chuyện gì xảy ra mới được chứ? Anh trở về nhà, mệt mỏi nằm xuống ghế sofa. Phong Lâm không biết phải làm gì tiếp theo. Nếu có một nguyên do, có lẽ sẽ dễ

chấp nhận hơn. Đằng này, cô ấy bỏ đi không một lời từ biệt. Anh biết tìm cô ấy ở đâu để hỏi lý do đây?

Phong Lâm nhắm mắt; anh thực sự không muốn nghĩ bất kỳ điều gì nữa. Nghĩ gì lúc này cũng chỉ làm cho anh càng cảm thấy rối hơn. Nhưng khuôn mặt cô, nụ cười của cô lại như đang hiển hiện trước mắt anh. Đột ngột không báo trước, cô bước vào đời anh. Cô giúp anh thay đổi hoàn toàn, biến anh thành một con người khác. Rồi cũng đột ngột như thế, cô bỏ đi, không một lời từ biệt. Chuyện này rốt cuộc là sao?

Nếu bây giờ anh trở lại là anh trước đây, liệu cô có quay về lần nữa không? Phong Lâm mỉm cười chua chát, tự giễu bản thân. Anh bật dậy. Anh không muốn ngồi đợi chờ vô vọng như thế này. Anh chạy ra ngoài cửa, nhưng bước chân khựng lại. Giờ phút này anh mới nhận ra, hóa ra anh biết quá ít về cô. Không biết chút gì cả. Để khi cần, anh chẳng thể tìm được cô. Họ cũng không có một người quen chung để tìm tới hỏi thăm. Phong Lâm chán nản quay vào nhà.

Soi mình trong gương, anh nhìn rất lâu, như thể đang nhìn một người xa lạ. Đúng, anh đang cảm thấy xa lạ với chính mình. Đấm mạnh tay, tắm gương vỡ ra làm ngàn vụn mảnh. Dòng máu đỏ tươi rỉ ra, lặng lẽ nhỏ xuống đất. Cảm giác bất lực tràn đầy. Chưa bao giờ Phong Lâm thấy mình vô dụng như lúc này. Không thể làm gì, cũng không biết phải làm gì. Anh siết chặt tay, hai hàm răng nghiến chặt, “Khuyên Diệp, em ở đâu?”.

Nước lạnh tuôn xối xả xuống đầu, xuống ngực, khiến ngọn lửa bùng bùng trong lòng Phong Lâm dịu đi một chút. Anh cứ để nước lạnh xối xuống cơ thể mình mãi, tới khi toàn thân lạnh như băng mới tắt vòi nước, cuốn khăn tắm quanh mình rồi đi

ra. Cảm giác đau ở mu bàn tay phải truyền lên khiến Phong Lâm liếc mắt khẽ nhìn. Anh nhìn bàn tay bị thương vẫn còn rỉ máu của mình bằng ánh mắt xa lạ, như thể bàn tay ấy không thuộc về anh. Phải một lúc sau, ý thức mới trở về, Phong Lâm lặng lẽ đi về phía tủ thuốc sát trùng và băng bó vết thương. Vết thương không lớn, anh thích cảm giác nhói đau nơi tay phải này, nó giúp anh trong một khoảnh khắc nào đó tạm quên đi nỗi đau trong lòng mình.

Anh chuẩn bị cho mình một bữa tối đơn giản. Ngồi ở bàn ăn, nhìn một lượt khắp căn phòng giống như người mất đi tri giác, Phong Lâm làm mọi việc một cách máy móc, vô hồn.

Phong Lâm nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn trước mặt, nhưng không động đũa. Anh cứ ngồi nhìn như vậy, thậm chí cũng không chút ý thức rằng cần phải ăn tối. Tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, Phong Lâm như bừng tỉnh; anh xô ghế chạy ra phía chiếc điện thoại đang để trên sofa, tay run lên khi mở điện thoại.

Là tin nhắn của tổng đài. Tay vẫn hơi run rẩy, anh bấm số của cô. Phía bên kia, tiếng tổng đài viên đều đều vang lên. Phong Lâm nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, rồi bất chợt, anh vung tay ném chiếc điện thoại ra ngoài sân. Anh gào lên một tiếng vô nghĩa rồi ngồi phịch xuống sofa.

Ngoài sân, một bóng người khựng lại, bàn tay với xuống nhặt chiếc điện thoại bị vỡ lên...

Chương VI

BỨC TRANH EM VẼ TẶNG TÔI

Phong Lâm ngồi ôm đầu, quá mệt mỏi; mới chưa đầy một ngày nhưng anh không còn hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra quanh mình nữa. Bỗng nhiên, một bàn tay đặt trên vai anh. Vui mừng, Phong Lâm ngẩng phắt lên, gọi lớn “Khuyh...”. Nhưng câu nói còn chưa thốt ra hết đã rơi vào thinh không. Phong Lâm ủ rũ gục đầu vào tay.

Người phụ nữ ngồi xuống bên Phong Lâm, quàng tay qua vai anh đầy âu yếm. Trong vòng tay của mẹ, Phong Lâm bỗng thấy mình sao yếu đuối quá, như thể một đứa trẻ. Anh ngả người vào lòng mẹ, mệt mỏi. Hơn lúc nào hết, anh cần được nghỉ ngơi, cần có lúc phải buông hết mọi thứ ra để sống cho đúng với sự yếu đuối trong mình. Bà Trâm hơi ngờ ngàng, đã lâu quá rồi giữa họ không có kiểu thể hiện tình cảm thế này mà! Rồi bà mỉm cười, vỗ về con trai.

Cảm giác ấm áp khi được ôm con vào lòng thế này khiến người phụ nữ chưa từng biết đến hối hận là gì cũng phải ước rằng giá thời gian quay ngược lại được; nếu thế, bà nhất định sẽ dành tất cả thời gian cho con trai, thay vì đuổi theo những thứ từng được chính bà định nghĩa là cần thiết cho hạnh phúc

trọn vẹn. Hồi ấy, bà đã từng muốn sinh thêm con để Phong Lâm có anh có em với suy nghĩ biết đâu nhờ tình cảm gia đình thiêng liêng ấy mà Phong Lâm có thể hòa đồng, mở lòng mình hơn. Nhưng tiếc thay, cơ thể bà không cho phép. Bao nhiêu lần cố mang thai là từng ấy lần không thành, bà đành chấp nhận số mệnh; có lẽ đó là cách ông trời trừng phạt người mẹ vô tâm như bà.

Nhưng hôm nay, có lẽ ông trời đã hồi tâm chuyển ý rồi - con trai bà đã chủ động ngả vào lòng bà. Trái tim người mẹ ngân vang những giai điệu êm ái hạnh phúc. Bà đưa tay vỗ về tấm lưng rộng lớn của con trai như những ngày Phong Lâm còn bé. À thì, có người mẹ nào nghĩ rằng con cái đã trưởng thành? Chúng mãi mãi chỉ là những đứa trẻ cần được che chở, bảo bọc mà thôi!

Cứ như thế một lúc lâu, cuối cùng Phong Lâm ngẩng đầu. Anh không khóc, nhưng khuôn mặt bơ phờ, mệt mỏi. Anh nhìn mẹ một lát rồi hỏi.

- Mẹ qua đây làm gì thế?

- Thì qua thăm con chứ còn làm gì nữa. Lâu rồi không thấy con về.

Phong Lâm định nói, nhưng lại thôi. Vốn từ khi giảm cân có kết quả, anh quyết sẽ đợi giảm cân thành công mới về. Và điều đặc biệt hơn nữa khiến anh lâu rồi không về nhà đó chính là vì anh bắt đầu yêu Khuyh Diệp. Anh tính khi vóc dáng cân đối, sẽ dẫn cô về ra mắt gia đình. Nhất định lúc đó bố mẹ anh sẽ rất vui. Coi như vừa có một người con trai mới, vừa có con dâu tương lai. Nhưng những dự định ấy bỗng chốc tiêu tan không lý do. Cô ấy đã bỏ đi không lời từ biệt.

- Con dạo này... khác quá.

Mẹ Phong Lâm nói, có chút dè dặt khi nhìn thấy sắc mặt mệt mỏi của con trai.

- Vâng, con mới giảm cân.

- Nhưng nhìn con có vẻ mệt mỏi quá.

Phong Lâm lắc đầu.

- Hôm trước mẹ nghe con gọi điện nói sẽ về nhà, còn dẫn bạn theo nữa. Mẹ đợi mãi không thấy... - Bà bỏ lửng câu nói.

Phong Lâm nhìn mẹ, đáy mắt anh càng hẳn rõ sự đau thương, mất mát và tuyệt vọng.

- Con...

Hơn tuần trước anh đã gọi điện nói sẽ dẫn bạn về. Nhưng kế hoạch còn chưa kịp thực hiện thì đã ra thế này. Anh không biết phải giải thích thế nào cho mẹ hiểu. Nếu cứ nói cô ấy đã bỏ đi rồi, bỏ đi không một lời nhắn nhủ thì liệu mẹ anh có hiểu lắm cô không? Nhưng anh cũng chưa tìm ra được một lý do nào thỏa đáng.

- Con đang vẽ dở một bức tranh nên hơi bận.

Phong Lâm đành bịa ra một lý do. Có lẽ hôm nay anh cứ dùng lại lý do muôn thuở của mình - vẽ để xa lánh mọi người - thì mẹ anh sẽ dễ chấp nhận hơn chẳng, như mọi lần bà đã đành phải chấp nhận, dẫu không hài lòng chút nào. Bà Trâm gật đầu đầy thông cảm.

- Vẽ gì thì cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe đấy. Nhìn con phờ

phạc thế này, mẹ không yên tâm chút nào.

- Con biết mà.

- Ủ, thế con ăn tối chưa?

Phong Lâm lắc đầu, không phải chỉ để trả lời mẹ, mà thật sự là không muốn đối thoại về những vấn đề thế này. Anh trả lời rất qua loa.

- Con không muốn ăn.

- Sao lại muốn với không muốn? Con mà cứ bỏ bữa để giảm cân như thế là không tốt cho sức khỏe, mẹ không đồng ý đâu.

- Được rồi mà mẹ.

Bà Trâm vỗ vỗ tay con trai.

- Thế đi tắm đi cho thoải mái, để mẹ nấu món gì hai mẹ con mình ăn, nhé!

- Vậy cũng được. Rau trong tủ ấy ạ. Con ăn kiêng nên mẹ làm salad thôi nhé.

Bà Trâm mỉm cười, gật đầu. Lúc này Phong Lâm mới nhận ra, Khuynh Diệp đã tạo cho anh một thói quen mới, để bây giờ khi nghĩ đến những bữa ăn, anh sẽ nghĩ ngay tới những món ăn lành mạnh cô thường làm cho mình. Không muốn nghĩ thêm nữa, không muốn bản thân cứ quẩn quanh với sự tuyệt vọng khi nghĩ về cô nữa, Phong Lâm đi vào nhà tắm.

Trong nhà tắm, mảnh gương vỡ vẫn vương đầy trên sàn. Anh cũng đã quen với việc cô luôn dọn dẹp mọi thứ ngăn nắp, thế nên, nếu có bày bừa gì đấy thì chỉ cần sẵn sàng nghe Khuynh

Diệp cầu nhàu rồi đợi nhìn mọi thứ gọn gàng trở lại; nhưng giờ đây... Phong Lâm lắc đầu, cố xua những ý nghĩ về Khuynh Diệp đi. Anh quét gọn những mảnh kính lại, hót đồ vào túi, bên ngoài còn ghi thêm dòng chữ “gương vỡ, xin cẩn thận”, để ai chạm vào túi thì cũng không bị đứt tay. Chuyện viết giấy dán lên những túi rác có đồ sắc nhọn như này, cũng là cách Khuynh Diệp hay làm.

Hóa ra, nhẹ nhàng, im lặng như dòng sông, nhưng Khuynh Diệp đã bước vào đời anh sâu sắc đến thế; từ những chuyện nhỏ nhặt thường ngày thế này cũng chỉ toàn bóng hình cô.

Nước lạnh lúc nào cũng hiệu quả trong việc giúp tâm trí tỉnh táo hơn. Sau khi tắm nước lạnh xong, Phong Lâm thấy mình ổn hơn chút ít. Lúc anh bước ra ngoài thì mẹ cũng đã chuẩn bị bữa tối xong.

- Ăn thôi con!

Bà Trâm vui vẻ nói. Đã lâu lắm rồi bà mới lại vui thế này. Bà làm một đĩa salad trộn, mấy lát bánh mì đen nướng và sinh tố hoa quả. Phong Lâm ngồi vào ghế; bà rót một ly sinh tố đặt trước mặt anh.

- Mẹ làm nhiều thế này con lại béo mất thôi. - Phong Lâm cố nói đùa để chính bản thân bớt nặng nề hơn.

- Béo sao được. Toàn món ít calo thôi. Hôm nay bố con bạn đi công tác...

Bà bắt đầu kể rất nhiều chuyện cho Phong Lâm nghe - chuyện gia đình, chuyện tình hình công việc của bố anh, chuyện về những ngày tháng chỉ bà và chồng lặng lẽ đợi chờ... Còn anh chỉ im lặng ăn, thi thoảng gật đầu hoặc “vâng dạ”. Dù cố lảng

tai nghe những câu chuyện không đầu không cuối của mẹ, nhưng tâm trạng anh đang để tại đâu đâu. Thật, anh nghe mà không hiểu. Những món ăn này, sao cũng nhạt nhẽo quá. Phong Lâm mỉm cười chua chát. Chẳng lẽ thất tình là thế này sao? Thất tình à? Nghĩa là một người bỏ đi để một người ở lại với tình yêu vẫn vẹn nguyên đúng không? Anh đã làm gì sai để cô phải bỏ đi như thế? Do anh mãi vẽ quá mà quên mất phải chăm sóc cô sao? Do anh vẫn chưa đủ dũng khí để bước ra ngoài cùng cô đi dạo sao?... Chỉ cần vậy là anh thất tình à? Chuyện này thật kỳ quặc, thật nực cười.

Ăn tối xong, Phong Lâm đưa mẹ về nhà. Mẹ anh cố nài ép cỡ nào anh cũng không chịu ở lại, nhất định lái xe về nhà riêng. Dừng xe trước cổng, anh nhìn căn nhà của mình mà như nhìn nhà của một người xa lạ. Đột ngột, Phong Lâm quay xe và lao đi, về một phía duy nhất trong đầu anh nghĩ được. Bóng tối như muốn nuốt trọn cả chiếc xe và con người anh.

Dừng xe, Phong Lâm ngồi nhìn vào ngõ. Không biết mình đến đây để làm gì, vì lúc này không còn hy vọng cô ấy còn ở đây, nhưng anh không muốn về nhà, đối mặt với sự cô đơn, trống vắng trong căn phòng. Thi thoảng có vài người đi qua đi lại, họ đều ngoái nhìn chiếc xe với vẻ vừa tò mò vừa khó chịu. Giống như những bộ phim tình cảm góc nghèo, Phong Lâm bật cười, vậy mà cũng có ngày anh giống như mấy nhân vật nam chính, tê dại cảm xúc chờ đợi một người con gái. Nếu như giờ đây được lựa chọn lại, liệu anh có để người con gái đó bước vào cuộc đời mình không? Anh không và không bao giờ hối hận khi đã yêu Khuynh Diệp; nhưng nếu yêu có nghĩa rồi họ có quyền rời bỏ đi, không một lời giải thích thế này, thì có phải không yêu sẽ tốt hơn không? Có phải tự biến mình thành cô độc như trước đây mới thật sự an toàn cho anh, khi mà không bao giờ phải rơi vào cảm giác đau khổ và tuyệt vọng thế

này?!

Gục đầu lên vô lăng, Phong Lâm cười thành tiếng. Tiếng cười vang vọng trong đêm tối, vỡ vụn, đập ngược lại trái tim anh. Nghe chua và đau đến rát buốt...

Quá nửa đêm, con ngõ nhỏ đã vắng tanh, chỉ còn ánh đèn vàng nhợt nhạt trên cao. Anh ngược nhìn, đã có thời những bức tranh của anh sử dụng rất nhiều gam vàng này. Nhưng sao đêm nay, anh bỗng thấy căm ghét thứ ánh sáng nhợt nhạt chết yếu này đến vậy?

Phong Lâm quay xe về nhà. Anh nằm dài trên ghế sofa, nhắm mắt cố ngủ. Anh vỗ về mình bằng một niềm tin yếu ớt, sáng mai cô ấy sẽ gọi anh dậy tập thể dục như mọi ngày. Khuynh Diệp, em ở đâu?

Anh choàng tỉnh dậy, trời vẫn chưa sáng hẳn, anh cứ ngỡ mình đã ngủ rất lâu rồi. Đầu đau như búa bổ, Phong Lâm đưa tay day day trán. Anh bước ra ngoài, nhìn khoảng không màu sữa trước mặt. Có lẽ anh đã quen dậy sớm rồi, một thói quen chưa đầy một năm, sao thân thuộc đến thế, như thể vốn đã là tự nhiên với đời anh. Phong Lâm ngồi xuống trước sân, gió sớm mai lành lạnh giúp anh thấy tỉnh táo hơn. Phong Lâm khe khẽ hát, bài tình ca này anh vẫn thường hát cho cô nghe. Cô ấy bước vào đời anh, một quãng ngắn rồi biến mất. Từ nay, anh sẽ lại trở về cuộc sống cô độc của mình trước đây, phải không? Sao bỗng nhiên sáng nay ca từ ngọt ngào hôm nọ trở nên đắng ngắt?!

Phong Lâm ngồi đó ngẩng mặt trời mọc, đến khi ánh nắng chói chang khiến anh lóa mắt thì mới đứng dậy đi vào nhà. Nhưng nên làm gì tiếp theo bây giờ? Chân tay như thừa thãi, cả căn nhà này cũng trở nên thừa thãi. Lững thững đi vào

phòng vẽ, anh đưa mắt một vòng rồi nhiều vòng, nhìn những bức tranh của chính mình - cứu cánh cuối cùng của anh. Sắc màu cứu rỗi cuộc đời anh - đã từng thế.

Phong Lâm pha màu; anh vẽ, những đường nét không định trước, để mặc cảm xúc hỗn độn trong tâm hồn dẫn mình đi. Đây, những mảng màu này, là nỗi nhớ trong anh, em hiểu chăng?

Rồi, kiệt sức, Phong Lâm ngã xuống đất, cứ thế mặt mỗi ngược mắt nhìn lên trần nhà. Một giọt nước mắt nóng hổi chậm chậm lăn ra, thấm xuống khuôn mặt anh. Phong Lâm bật cười, những giọt nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi. Có cái gì nặng nề như tảng đá nghìn cân đang đè chặt trái tim, làm anh không thở nổi.

Như điên dại, Phong Lâm chồm người lên, vò xé tất cả mọi thứ quanh mình. Những bức tranh bị xé lả tả rơi trên đất. Anh quăng bảng màu xuống. Quơ tay xô đổ giá vẽ, rồi những khung tranh cũng bị anh lôi xuống, đập nát tan tành. Khi căn phòng chỉ còn là một mớ hỗn độn, Phong Lâm quỳ trên nền đất lạnh, bàn tay anh siết chặt một bức tranh. Yêu và hận. Lần đầu tiên anh biết yêu một người. Và giờ đây, anh cũng biết hận. Hận người con gái đã ra đi không một lời giã từ, không một lý do.

Suốt hai ngày liền, Phong Lâm giam mình trong phòng vẽ, thi thoảng anh thiếp đi chút ít rồi lại tỉnh, lại phết những vệt màu loang lổ lên những trang giấy nhàu nhĩ. Buổi tối ngày thứ hai, anh bước ra khỏi phòng vẽ. Anh làm cho mình một bát cháo và ly cam vắt. Ăn xong, Phong Lâm bước lên lầu; anh ngồi ngoài ban công, từng đợt gió đêm lành lạnh thổi. Tiếng sáo vi

vút vang lên. Tối đó, khi anh đang thối bản nhạc này, cô ấy đã đến trước cổng, đó là lần đầu tiên họ gặp nhau.

Phong Lâm cứ thối đi thối lại khúc nhạc đó. Chỉ đến khi một chiếc xe đỗ trước cổng, Phong Lâm mới nhìn xuống. Dầu biết rõ đó là ai, nhưng chẳng hiểu sao anh vẫn không ngừng hy vọng.

Bà Trâm xuống xe, bảo lái xe về trước, rồi một mình bước vào nhà. Phong Lâm thở dài; anh muốn trở vào, xuống dưới gặp mẹ, nhưng dường như lúc này thân thể anh chẳng còn tồn tại, chỉ ý thức vẫn hiện hữu nơi đây. Anh cứ ngồi im như vậy, nhìn xuống cánh cổng đã đóng kín phía dưới. Lát sau, bà Trâm lên đến ban công nơi Phong Lâm ngồi, đôi mắt lấp lánh niềm vui của bà bỗng tối sầm, hốt hoảng bước về phía con trai. Bàn tay người mẹ ôm lấy khuôn mặt con.

- Con...

Giọng bà run run, xót xa. Người mẹ nào chẳng xót xa khi thấy con trai mình mới có hai hôm đã tiểu tụy thế này? Tóc tai bù rối, khuôn mặt hốc hác, râu mọc lởm chởm không buồn cạo, và đặc biệt là đôi mắt thất thần chẳng chút cảm xúc. Phong Lâm chậm chạp quay lại nhìn mẹ, nở nụ cười gượng gạo.

- Mẹ!

Bà thở dài, rồi cầm tay con trai, siết nhẹ nhẹ.

- Có chuyện gì vậy? Nói mẹ nghe.

Phong Lâm ngược nhìn đôi mắt đầy lo lắng của mẹ mình, chậm chậm lắc đầu.

- Không có gì đâu mẹ.

- Không có gì mà mới mấy ngày con đã như thế này rồi hả? Con có coi mẹ là mẹ của con không?

Thấy bà Trâm có vẻ giận, Phong Lâm bèn nói.

- Thực ra cũng không có gì, chỉ là con đang suy ngẫm cho tác phẩm mới thôi. Mẹ! - Như sức nhớ ra điều gì, giọng anh sôi nổi hẳn lên. - Mẹ giúp con một việc được không?

Bà Trâm ngồi xuống bên cạnh Phong Lâm, gật đầu.

- Mẹ giúp con tìm một người được không?

Lông mày bà Trâm hơi nhíu lại, nhưng cũng rất nhanh giãn ra, khoe môi nở nụ cười hòa ái.

- Con muốn tìm ai?

Phong Lâm có chút bối rối.

- Một... người bạn.

- Mẹ quen mấy người bạn rất giỏi trong lĩnh vực này, con có thông tin gì về người bạn ấy không?

- Mẹ chờ con một chút.

Phong Lâm nhồm dấy, chạy về phía chiếc bàn làm việc trong phòng, mở ngăn kéo. Bà Trâm chăm chú theo dõi chuỗi hành động ấy, đôi mắt ám áp bỗng chuyển sang lạnh lùng, cứng rắn hơn hẳn. Cầm trên tay bức ảnh Khuynh Diệp, ánh mắt Phong Lâm lại ngập tràn đau thương. Bức hình này anh chụp trộm khi cô đang ngồi ngắm ban mai bên ban công. Những tia nắng đầu ngày lấp lánh trên tấm hình ngược sáng, cô gái trong ảnh sao trong trẻo, mong manh, xinh đẹp đến nao lòng. Nhưng

Phong Lâm lắc đầu, cất tấm ảnh lại, tìm một bức hình khác. Cuối cùng anh cũng tìm thấy một bức chụp chính diện, nụ cười tươi rói trên môi. Bức hình này chụp hôm họ ăn mừng anh giảm cân thành công. Thở dài, Phong Lâm xé một tờ giấy, ghi mấy dòng lên đó rồi đi về phía mẹ. Bà Trâm đưa tay đón lấy, chăm chú nhìn bức ảnh.

- Đó là ảnh và thông tin của cô ấy, mẹ cho người tìm giúp con xem cô ấy đang sống ở đâu.

Bà Trâm mỉm cười, gật đầu.

- Mẹ không muốn nhiều chuyện đâu, nhưng bạn gái con à?

Bà vẩy vẩy bức ảnh trong tay. Phong Lâm đã toan gật nhưng rồi lại lắc, khóe môi anh nở nụ cười chua chát.

- Không, một người từng quen thôi, con có chút việc riêng với cô ấy.

Bà Trâm nhún vai.

- Chuyện này mẹ sẽ giải quyết. Nhưng vấn đề trước tiên là con phải chăm sóc bản thân tốt hơn, nếu không mẹ sẽ không yên tâm đâu.

Phong Lâm nở nụ cười hiền lành, mỗi mệ.

- Con biết rồi mà mẹ. Mệ quá, con đi ngủ trước đây.

Anh vươn vai, đi về phía giường.

- Nhưng...

Bà thở dài, nhìn con trai đã cuộn người trong chăn. Chẳng biết

nói gì thêm nữa, bà Trâm đành đóng cánh cửa mở ra ban công, đi ngang qua phòng, trước khi khép cửa lại, bà liếc nhìn con trai mình; trái tim người mẹ vừa muộn phiền, lo lắng vừa xen lẫn cảm giác vui mừng, hạnh phúc.

Phong Lâm trở mình tỉnh dậy khi đêm đã khuya, anh ngồi lặng một lúc lâu trong căn phòng mờ mờ tối. Day day trán vì giấc mơ vừa rồi, Phong Lâm bước xuống giường, đi rót cho mình một cốc nước mát. Cầm ly nước vào phòng tranh, anh ngạc nhiên khi thấy căn phòng đã được dọn dẹp gọn gàng, sạch sẽ, có lẽ mẹ đã cho người đến dọn khi anh ngủ. Phong Lâm mỉm cười, nụ cười héo hắt. Cảm giác cô đơn như bóng đêm đặc quánh bao trùm lấy anh. Trước đây, anh ít khi cảm thấy cô đơn, vì có lẽ anh quen sống cô đơn, nên lâu ngày, cũng chẳng còn chú tâm đến cảm giác ấy nữa. Nhưng giờ đây, qua những tháng ngày ấm êm, vui vẻ, qua đi những giây phút bàng hoàng nhất, đêm nay, sau một giấc ngủ dài, nỗi cô đơn lại bất chợt ủa về, vây bủa trái tim Phong Lâm. Anh đặt cốc nước xuống bàn, dù cổ họng khô rát nhưng toàn thân uể oải, anh thậm chí chẳng muốn uống nước nữa.

Phong Lâm đi quanh phòng, lật giở những bức phác họa của chính mình như người mộng du. Những hình khối, sắc màu lướt qua mắt, qua tâm trí anh, chẳng mấy may lưu dấu. Bất chợt, tay anh khựng lại, một bức tranh với nét vẽ hoàn toàn khác khiến anh lưu tâm. Cầm bức tranh trên tay, nhưng phải mất một lúc tâm trí Phong Lâm mới hoàn toàn tập trung được. Nét vẽ ngô nghê, nguệch ngoạc, phối màu lộn xộn, hoàn toàn không có giá trị thẩm mỹ. Phong Lâm chau mày, chưa bao giờ anh vẽ một bức tranh tệ như thế này. Nhưng đây là nhà của anh, phòng vẽ của anh, sao lại có tranh của người

khác ở đây?

Anh đưa bức tranh lên ngang tầm mắt, chăm chú nhìn, giống như một nhà phê bình khó tính. Có lẽ người vẽ bức hình này cố bắt chước trường phái tranh siêu thực, nhưng vì không hiểu quy tắc nên đường nét, màu sắc rất rối mắt. Đột ngột như khi nhìn thấy bức tranh, một suy nghĩ lướt qua tâm trí anh. Căn nhà này, ngoại trừ anh, chỉ có cô ấy mà thôi.

Cầm theo bức tranh, anh trở ra phòng khách, ngồi xuống ghế sofa. Phong Lâm ngẩng ngó, lật qua lật lại bức tranh. Lúc ấy anh mới phát hiện ra phía sau có một dòng chữ, “Em biết mình vẽ không đẹp, phải mất mấy ngày trời em mới vẽ xong bức tranh này đây. Mong rằng nó sẽ mang lại bất ngờ cho anh. Yêu anh!”.

Những ngón tay Phong Lâm run rẩy, siết chặt tờ giấy trong tay. Một giọt nước mắt nóng hổi bất chợt rơi xuống. Ghì siết bức tranh vào ngực, nỗi đau đang vò xé trái tim anh. Anh không hiểu, nỗi đau đớn, bản khoả một lần nữa lại dội ngược về, giày vò anh. Tại sao cô ấy đột ngột ra đi không một lời báo trước, không một chút tin tức, cũng không một lý do? Tại sao?

Phong Lâm cố ngăn mình, chỉ một giọt, một giọt nước mắt rơi xuống, anh biết mình đau, rất đau, nhưng anh không muốn bản thân trở nên yếu đuối. Gục đầu xuống trước ngực, anh cứ ngồi như thế, để mặc cơn buốt nhói nơi ngực trái, để mặc cảm giác cô đơn tới cùng tận bủa vây, nhấn chìm bản thể mình. Nơi đây, giữa vô cùng cô độc, anh nhớ em, ngàn vạn lần nhớ em, nhớ em đến quên cả sự tồn tại của chính mình...

Chiều hôm sau, bà Trâm trở lại, thoáng giật mình khi thấy con

trai ngồi bất động như một pho tượng trên sofa. Người mẹ bước lại gần, chạm tay lên vai con trai.

- Con sao thế?

Lúc này Phong Lâm mới giật mình nhận ra sự có mặt của mẹ; anh bối rối lắc đầu.

- Không có gì đâu ạ. Mẹ đến khi nào vậy?

Bà đặt túi xuống bàn, ngồi đối diện Phong Lâm.

- Mẹ vừa đến.

Như chợt nhớ ra, Phong Lâm hỏi bằng giọng sốt sắng hơn hẳn.

- Việc con nhờ mẹ, tình hình thế nào rồi ạ?

Bà Trâm hơi đảo mắt đi chỗ khác, rồi rất nhanh, bà nhìn con trai, nở nụ cười đầy cảm thông.

- Mẹ đã nhờ người rồi, đừng vội, chắc vài ngày nữa sẽ có tin tức thôi.

Vai Phong Lâm hơi rũ xuống, anh gật đầu, ánh mắt lại lơ đãng nhìn vào một điểm vô định nào đó trong không trung. Bà Trâm chuyển qua ngồi kế bên Phong Lâm, tay bà chạm nhẹ vào cánh tay anh.

- Mẹ không biết có chuyện gì, nhưng dạo này con tiêu tụy quá. Nhìn xem, râu không cạo, mặt mũi thì hốc hác.

Phong Lâm đặt tay lên tay mẹ, vỗ nhẹ nhẹ.

- Con không sao.

- Hay... về nhà mấy hôm đi con. Chứ con cứ thế này, mẹ lo quá.

Phong Lâm toan từ chối - giống như mọi lần, nhưng rồi ánh mắt liếc qua bức tranh đặt trên bàn, cái lắc đầu lại chuyển thành gật đầu. Sống trong căn nhà này, mỗi bước chân, mỗi đồ vật đều khiến anh nhớ tới Khuynh Diệp, cảm giác đau đớn ấy khiến anh không chịu đựng nổi. Biết đâu về ở cùng bố mẹ, hình bóng cô sẽ thôi giày vò tâm trí anh.

Bà Trâm thấy con trai gật đầu như vậy thì thở phào, nở nụ cười nhẹ nhõm.

- Vậy thì tốt quá. Để mẹ đi chuẩn bị ít đồ.

- Mẹ ngồi đây đi, con lên tầng lấy vài bộ quần áo là được.

Nói rồi Phong Lâm đứng dậy. Chẳng mang gì nhiều, chỉ vài bộ quần áo bỏ vào vali, thêm bức tranh cô vẽ tặng anh, vậy là anh rời căn nhà, cố tìm sự an tĩnh trong lòng mình.

Nụ cười thường trực nở trên môi người mẹ, lâu lắm rồi cả gia đình bà mới được đoàn tụ hạnh phúc thế này. Từ nhỏ Phong Lâm đã khép kín, bà cố gắng bao nhiêu cũng chẳng thể bước vào thế giới của con. Nhưng lần này, con trai đã chủ động trở về trong vòng tay bà. Những cuộc đàm phán gay go, những hợp đồng với cả dãy số cũng chẳng thể mang lại cho bà cảm giác chiến thắng lớn lao đến nhường này. Hai mẹ con ngồi trên băng ghế sau, bà nhìn sang khuôn mặt xương xương của con trai ngồi kế bên; những tia nắng ngoài trời rực rỡ, ấm áp nhường nào cũng chẳng thể sánh nổi với niềm vui đang bùng nổ trong lòng bà.

- Mẹ, công ty dạo này thế nào?

- Hả?

Bà Trâm thoáng giật mình trước câu hỏi của con trai.

- Công ty vẫn ổn, sao vậy con?

- Sang tuần con tới công ty làm việc nhé!

Nói rồi anh lại quay nhìn ra đường, để mặc bà Trâm với cảm giác ngỡ ngàng. Trước nay con trai bà chỉ thích giam mình trong phòng, vậy mà bây giờ nói muốn đến công ty làm việc. Điều này khiến bà Trâm có chút sửng sốt. Nhìn thân hình cân đối, sống mũi cao, khuôn mặt hơi xương xương của con trai, lúc này bà Trâm mới ngỡ ra. Có lẽ con bà đã thoát được cảm giác tự ti đè nặng bấy lâu. Khuôn mặt bà càng rạng rỡ, ngập tràn hạnh phúc. Bà nhắm mắt, dựa người ra sau, hoàn toàn thoải mái tận hưởng cảm giác ngọt ngào của một gia đình đúng nghĩa, một hạnh phúc vẹn tròn của người làm mẹ.

Chiếc xe bon bon chạy trong ánh hoàng hôn rực rỡ, bỏ ngày càng xa căn nhà nơi ngoại ô, bỏ ngày càng xa những kỷ niệm đã thuộc về thời quá vãng...

Chương VII

OẢI HƯƠNG NĂM ẤY

Họ đã từng yêu nhau thế nào à? Không quá nhiều thời gian, nhưng là cả một chuỗi hành trình họ đã cùng nhau gắn bó...

Mồ hôi ướt đầm áo, chảy ròng ròng trên tay, trên mặt, Phong Lâm kéo chiếc khăn bông vắt trên vai lau mồ hôi. Suốt ba tháng trời ròng rã tập luyện, anh đã dần quen với chế độ sinh hoạt này, cảm giác sau khi tập xong rất thoải mái, không mệt mỏi như hồi đầu. Anh nhìn quanh; trước đây căn phòng chỉ có giá sách, chiếc đàn và chiếc giường ngủ, giờ đây đã được bố trí lại hết. Những cuốn sách không cần đọc lại nữa Phong Lâm đem đi làm từ thiện, chỉ để lại hai giá sách dài kê ở cuối phòng, chiếc đàn piano cũng được kê gọn vào góc. Trong phòng bày thêm những món đồ chưa bao giờ anh nghĩ chúng sẽ xuất hiện trong nhà mình - máy chạy bộ, xà, tạ, máy tập bụng... đủ cả, y hệt như một phòng tập chuyên nghiệp vậy. Anh soi người trước gương; với chiều cao một mét tám, trông anh vẫn quá to lớn so với mọi người. Nhưng từ hồi tập luyện, cơ thể săn chắc hơn, cân nặng giảm chưa được bao nhiêu nhưng tổng thể nhìn đã gọn gàng hơn rất nhiều. Phong Lâm mỉm cười hài lòng, kéo khăn lau mồ hôi vẫn đang chảy nhễ nhại trên mặt, anh bước xuống lầu.

Phong Lâm ngó qua gian bếp, thấy Khuynh Diệp đang lúi húi nấu món gì đó, vẻ mặt cô chăm chú, toàn tâm toàn ý cho món ăn khiến Phong Lâm thay vì đi thẳng vào nhà tắm lại dừng bước, đứng ngẩn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, hàng lông mi dài hơi rung rung, mấy sợi tóc mai lòa xòa vương trên má Khuynh Diệp. Phong Lâm tựa người vào tường, mọi chuyện thật kỳ lạ, đã ba tháng trôi qua mà Phong Lâm vẫn cảm thấy mọi chuyện dường như có chút mơ hồ, không thực. Vì một lý do lạ lùng, họ quen nhau, và cô gái kia đã đến, thay đổi cuộc sống của anh. Trước đây, anh như con dế, nhốt mình trong chiếc hộp gỗ nhỏ bé, tối tăm, tự kéo đàn, tự mình nghe. Nhưng cô gái lạ kia đã mở tung cánh cửa, bước vào chiếc hộp gỗ của anh; cô ấy động viên, cổ vũ, giúp đỡ anh bước ra ngoài, nhìn ngắm màu xanh của bầu trời, cảm nhận hơi mát của làn gió, kéo đàn cho thiên nhiên và cho cả cô ấy nghe.

Dường như linh cảm thấy ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, Khuynh Diệp ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phong Lâm đang đứng, đôi môi hơi mím của cô giãn ra, nở nụ cười tươi rói.

- Anh tập xong rồi à? Mau tắm rửa đi, tôi sắp nấu xong rồi.

Phong Lâm hơi mỉm cười; anh cố bịa lý do cho việc từ này đến giờ cứ đứng đờ ở đây ngắm cô, vì rõ ràng hành vi này không thể xem là đứng đắn được.

- Tôi đứng một lát cho ráo mồ hôi.

Khuynh Diệp đã trở lại với mấy món ăn trên bếp, không nhìn Phong Lâm, chỉ nói vọng ra.

- Tôi bật nước rồi, anh nhớ tắm nước ấm nhé, đừng tắm nước lạnh.

- Nhưng trời nóng lắm!

- Không được, anh vừa tập thể dục xong, nếu tắm nước lạnh có thể bị đột quỵ đấy, để nước ấm ấm thôi.

- Cô cố tình hành hạ tôi, trời nóng thế này còn bắt tắm nước ấm. - Phong Lâm trêu chọc.

Khuynh Diệp lườm anh một cái, bĩu môi; nhưng sao Phong Lâm vẫn nghe thấy vị của sự dịu dàng, nhẹ nhàng, như muôn thuở cô gái này vẫn mang trong người vậy.

- Vậy anh cứ tắm nước lạnh đi, thật lạnh vào, lạnh hết cỡ ấy. Nhưng trước khi tắm viết di chúc đi đã... - Khuynh Diệp làm mặt tỉnh bơ. - Có gì giá trị nhớ để lại cho tôi nhé.

- Này, sao cô đánh đá vậy?

- Anh chết tôi cũng có lợi mà. - Vẫn là gương mặt rất tỉnh của Khuynh Diệp.

- Cô cứ trù ẻo tôi vậy?

- Do anh không nghe tôi đấy chứ.

- Được rồi, vậy tôi tắm nước nóng, cô đã hài lòng chưa?

- Kệ anh thôi. - Khuynh Diệp nhún vai. - Giờ không quan tâm nữa!

Phong Lâm mỉm cười, bắt chước điệu bộ nhún vai của Khuynh Diệp rồi mới bước vào nhà tắm. Chẳng hiểu sao một người vốn lạnh lùng, nghiêm túc như anh nhưng khi ở cùng Khuynh Diệp bỗng trở nên tếu táo, thích trêu đùa. Cảm giác vừa ghê gớm - thật ra chỉ là cô cố tình tỏ vẻ thôi, như kiểu

cổ ra oai với anh vậy - vừa ngốc nghếch của Khuynh Diệp khiến anh cảm thấy rất vui vẻ, thoải mái.

Tắm xong, những giọt nước trên mái tóc thì thoảng nhỏ xuống trán, xuống mặt, Phong Lâm bước ra, ngồi vào bàn ăn.

- Anh sấy tóc đi, ai lại để ướt vậy.

- Lấy giùm tôi giấy bút.

- Hả?

Khuynh Diệp ngớ ra trước câu nói của Phong Lâm.

- Mau lên, để còn viết di chúc, không là không kịp đâu.

Khuynh Diệp mím môi, giơ tay dứ dứ về phía Phong Lâm.

- Còn đùa nữa là không cho anh ăn tối đâu.

Phong Lâm bật cười sảng khoái, ngồi thoải mái trên ghế đợi Khuynh Diệp dọn món ăn lên. Khuynh Diệp đặt lên bàn mấy đĩa rau, nấm.

- Hôm nay ăn mừng nên tôi đặc biệt làm một nồi lẩu nấm.

- Ăn mừng?

Khuynh Diệp vừa dọn đồ ăn lên vừa nói, giọng vui vẻ.

- Đúng vậy, ăn mừng anh mới có ba tháng đã giảm được năm cân. Thành tích đáng kinh ngạc đấy chứ!

- Nhưng còn lâu mới đạt mục tiêu, tôi nghe nói nhiều người còn giảm được hơn thế mấy lần.

- Chậm mà chắc, giảm nhanh thì lên lại cân cũng nhanh. Chúng ta cùng cố gắng.

Khuynh Diệp làm dấu cổ lên với Phong Lâm rồi ngồi xuống bàn, phía đối diện anh. Đôi tay thoăn thoắt xếp đặt mọi thứ.

- Nếu vậy mai cho tôi nghỉ một hôm nhé. Một chết được!

- Không được, đừng lười biếng. Hôm nay ăn nhiều thế này, mai anh phải tập gấp đôi để bù vào.

- Hả? Vậy chẳng thà không ăn còn hơn. - Phong Lâm xì mặt.

Khuynh Diệp nhìn lom lom Phong Lâm một hồi, rồi cô vươn người, cầm lấy chiếc bát trước mặt anh.

- Không ăn thì thôi.

- Ấy ấy, tôi đùa thôi mà. Cô khó tính như bà cô vậy, ai thèm yêu?

- Kệ tôi. Anh nói thế, tôi càng không cho anh ăn.

- Khuynh Diệp xinh đẹp, đáng yêu, tôi sắp chết đói rồi.

Khuynh Diệp tay vẫn nắm chặt chiếc bát, ngó lơ.

- Mai tôi tập bù, được chưa nào.

Lúc này Khuynh Diệp mới tủm tỉm cười, trả chiếc bát về chỗ cũ. Cô gấp mấy cây nắm vào bát Phong Lâm. Anh gấp nắm cho vào miệng, gật đầu đầy tán thưởng.

- Ngon!

Khuynh Diệp càng tươi tỉnh, vui vẻ gấp đồ ăn cho Phong Lâm.

Với một người nấu, nhìn thấy người khác ăn ngon miệng đã là cả một hạnh phúc to lớn. Tuy mới giảm được năm cân nhưng các đường nét trên mặt anh đã lộ ra, nhất là xương hàm và gò má nhìn nam tính hơn hẳn, đôi mắt trông cũng to hơn, kết hợp với sống mũi cao, nước da trắng, Khuynh Diệp khe khẽ gật đầu. Phong Lâm nhìn lên, bắt gặp nụ cười tủm tỉm, cái gật đầu của Khuynh Diệp, bèn chất vấn.

- Cô đang ủ mưu gì xấu xa hay sao mà gật đầu thích thú thế?

- Hả? Mưu gì đâu.

Khuynh Diệp bối rối gấp thêm đồ ăn cho Phong Lâm, vờ như cũng chăm chú ăn uống.

- Mau nói đi, nhìn mặt cô gian lắm.

- Gian gì mà gian chứ? Có anh gian ấy.

- Ha ha, mau nói xem nào.

Khuynh Diệp hơi bĩu môi.

- Thì thấy anh giảm cân xong đẹp trai hơn hẳn, nếu giảm thêm đôi chục cân nữa, cơ thể săn chắc, nhất định là đại mỹ nam.

Nghe thấy câu ấy, Phong Lâm như cố nuốt cái gì nghẹn ngang họng, rồi húng hắng ho, cúi đầu vờ chăm chú ăn, không quan tâm xung quanh. Thấy Phong Lâm như vậy, Khuynh Diệp trêu chọc.

- Anh xấu hổ hả? Ha ha, lần đầu tiên thấy người khó tính như anh xấu hổ, đáng yêu lắm, có cần tôi chụp ảnh lại cho xem không?

Gương mặt Phong Lâm càng đỏ ửng, anh gấp một gấp thức ăn lớn ấn vào bát cô.

- Ăn đi, nói nhiều quá.

Khuynh Diệp càng phì cười trước thái độ lúng túng của Phong Lâm khi được khen như vậy, càng cố ý trêu anh tợn. Hai người cười cười nói nói, cùng nhau thưởng thức nỗi lẫu nẫu. Khuynh Diệp dày công chuẩn bị ăn mừng thành công bước đầu của Phong Lâm. Ăn xong, lúc Khuynh Diệp dọn dẹp, Phong Lâm cũng phụ một tay. Cô ngạc nhiên nhìn anh.

- Sao hôm nay đột nhiên tốt với tôi vậy?

- Thì vì cô tốt bụng cho tôi ăn món ngon sau mấy tháng trời khổ sở mà.

Khuynh Diệp nghiêng đầu, ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

- Vậy từ giờ mỗi khi anh giảm được năm cân, chúng ta lại liên hoan, đồng ý không?

- Một cân một lần được không? Năm cân thì lâu lắm.

- Không!

Phong Lâm càng cố xuống giọng nài nỉ, Khuynh Diệp càng kiên quyết từ chối. Khu phố này vốn yên tĩnh, có phần tĩnh mịch, cô lập với bên ngoài, và căn nhà của Phong Lâm trước giờ luôn là nơi cô tịch nhất, cô tịch không hẳn vì ít âm thanh, mà còn bởi vẻ lạnh lẽo nó tỏa ra. Nhưng giờ đây, ngôi nhà ấm áp hơn hẳn, tràn ngập tiếng nói cười, trêu đùa vui vẻ. Ngôi nhà và mái ấm, chỉ khác nhau bởi tiếng cười.

Hai người ngồi trên chiếc ghế dài nơi ban công, ngắm sao trời.

- Nhà anh cao, lại thoáng nữa, tha hồ ngắm sao.

Giọng Khuynh Diệp thoáng chút buồn, Phong Lâm nhận ra điều ấy; anh quay qua cô.

- Cô thích ngắm sao à?

Khuynh Diệp vẫn nhìn lên những vì sao lấp lánh trên cao, gật đầu.

- Ngày bé, bố thường hay ngắm sao cùng tôi. Nhìn kia, kia là chòm Gấu Lớn, còn kia là chòm Gấu Bé. Bố tôi bảo bố là chòm sao Gấu Lớn, còn tôi là Gấu Bé. - Cô mỉm cười. - Nhưng giờ bố không còn nữa.

Câu cuối cùng cô nói, giọng run rẩy như chiếc lá trước cơn gió thu, khiến trái tim Phong Lâm cũng se lại.

- Bố cô đã hóa thành những vì sao trên kia rồi, biết đâu ông cũng đang nhìn cô thì sao.

Khuynh Diệp hơi lắc đầu.

- Tôi đâu còn là trẻ con để tự huyễn hoặc mình như thế.

Cô cúi đầu, giấu đi giọt nước mắt vừa trào ra khỏi khóe mi. Phong Lâm đưa tay ra, muốn chạm vào vai cô để an ủi; nhưng rất nhanh Khuynh Diệp đã ngẩng đầu, mỉm cười.

- Sao hôm nay đẹp quá! - Rồi Khuynh Diệp cúi xuống nhìn đồng hồ. - Thôi tôi phải về đây.

- Đừng!

Phong Lâm đột ngột níu lấy tay Khuynh Diệp, giọng có chút

khẩn nài. Khuynh Diệp quay qua, trêu chọc.

- Đừng nói là anh sợ ma đấy nhé!

Bất ngờ, Phong Lâm kéo mạnh cô về phía mình, khiến cả người Khuynh Diệp ngã nhào vào vòng tay anh. Phong Lâm ôm ghì lấy cô.

- Làm bạn gái anh nhé!

Khuynh Diệp dùng sức đẩy mạnh Phong Lâm ra, nhìn anh như thể một sinh vật ngoài hành tinh, rồi đột ngột bật cười.

- Muốn trả thù vụ tôi vừa trêu anh hả? Nhìn mặt anh cố làm ra vẻ nghiêm túc ngốc chết đi được.

Lời còn chưa nói hết, môi cô đã nằm trọn trong môi anh. Vòng tay Phong Lâm siết chặt để cô không thể vùng vẫy, nụ hôn đầu đời, vụng về, nóng rẫy. Toàn thân Khuynh Diệp run bắn lên, phải mất mấy giây cô mới hết bàng hoàng, ra sức vùng vẫy, cuối cùng cũng thoát được ra.

- Diên...

Phong Lâm đã lại ôm chầm lấy cô.

- Thật đấy, anh yêu em!

Hai tay Khuynh Diệp lơ lửng trong không trung, không biết nên đưa lên để đẩy Phong Lâm ra, hay buông xuống, mặc kệ cho vòng ôm ấm áp kia siết chặt lấy mình. Cái ôm đầu tiên, nụ hôn đầu tiên của cô. Cảm giác ngỡ ngàng, lâng lâng, không thực. Có ai ôm, hôn người ta trước khi tỏ tình như vậy không? Hình như có gì không đúng, cô còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần mà. Dứt khoát, Khuynh Diệp đưa tay lên, đẩy mạnh

Phong Lâm ra.

- Anh làm trò gì vậy? Quá trốn rồi, không vui đâu.

Nói rồi Khuynh Diệp vùng chạy xuống dưới lầu. Nghe tiếng chân cô rời xa căn nhà, Phong Lâm còn chưa hết ngỡ ngàng ngồi một mình trên ban công. Chính anh cũng không hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra. Rõ ràng chính anh cũng chưa chuẩn bị tâm lý cho màn tỏ tình này. Phong Lâm không hiểu mình đang làm gì nữa. Có thực anh đã yêu cô gái ấy rồi không? Hay chỉ vì ngay giây phút cảm nhận sự nhỏ bé, yếu đuối của một người đã hết lòng với anh, mà anh muốn dang tay ra để bảo bọc, chở che cho họ? Không biết nữa! Tự lòng anh cũng thấy hoang mang với chính hành động của mình mà!

Chạy khỏi nhà Phong Lâm, nước mắt không kìm được cứ thi nhau tuôn rơi giàn giụa trên má Khuynh Diệp. Nỗi ấm ức nghẹn ngào trong ngực. Rõ ràng là lần đầu tiên được tỏ tình, sao lại trở nên đáng ghét đến vậy. Chẳng có chút lãng mạn nào. Một cô gái kiên cường như cô, chẳng hiểu sao lần này lại dễ khóc đến thế, nước mắt như cơn lũ ập về, không cách nào ngăn nổi. Vừa bước đi, cô vừa nguyền rủa Phong Lâm đáng ghét dám cướp đi nụ hôn đầu đời của cô, nguyền rủa anh ta không được sống yên ổn, không được ở bên người mình yêu. Đến khi gần về tới nhà, nước mắt cũng ngừng rơi, Khuynh Diệp mới thấy hình như mình hơi làm quá. Cướp nụ hôn đầu đời của cô, đúng là anh ta sai, nhưng cô nguyền rủa anh ta như thế, có phải cũng rất quá đáng?

Mím môi, lắc đầu, Khuynh Diệp bắt đầu rơi vào trạng thái tự trách cứ bản thân vì đã có những suy nghĩ độc ác như thế. Gạt mãi không đi được cảm giác khó chịu, tội lỗi này, cô cố vờ về bằng cách tự nhủ, nếu lời nguyền rủa mà linh nghiệm thật thì

thế gian đã chẳng được sống an ổn thế này, chẳng qua chỉ toàn là mê tín vớ vẩn thôi. Phải một lúc lâu cô mới nguôi cảm giác tội lỗi vì trót có ý nghĩ không hay. Đưa tay quạt nước mắt, kéo môi thành nụ cười tươi tỉnh, Khuynh Diệp bước vào khu trọ, cố không để ai nhận ra sự bất thường của mình.

Hôm sau, Khuynh Diệp không tới, Phong Lâm đi ra đi vào, lòng nóng như lửa đốt; anh sợ cô giận mà không tới đây nữa, như thế anh càng cảm thấy có lỗi với cô. Không số điện thoại liên lạc, cũng không biết địa chỉ nhà cô, anh chỉ còn biết đi ra đi vào trông ngóng cô gái bé nhỏ. Chỉ một tiếng động ngoài đường cũng khiến anh vui mừng chạy ra, nhưng đều không phải cô. Mỗi lần như thế, Phong Lâm lại thở dài, đứng tần ngần bên cửa hồi lâu rồi mới quay bước vào nhà.

Tận tối muộn Khuynh Diệp cũng không tới, Phong Lâm buồn bã nhìn khắp ngôi nhà rộng lớn, lạnh lẽo. Hôm qua căn nhà còn vui vẻ, ấm áp dường vậy, mà hôm nay, không có cô ấy, mọi đồ vật đều trở nên cô đơn, lạc lõng lạ kỳ. Phong Lâm thở dài, đúng là anh đã quá vội vàng khi làm thế. Nhưng suốt một ngày một đêm ở lại một mình, cố gắng để hiểu chính mình, anh vẫn khẳng định, đúng là anh đã yêu cô gái kia. Cô ấy đến, mang một luồng sinh khí mới, tươi tắn đến cho đời anh, khiến môi anh nở nụ cười, đôi mắt cũng lấp lánh niềm vui. Anh nhận ra, đã từ lâu anh luôn mong chờ sự hiện diện của cô trong ngôi nhà này. Trái tim anh rung lên khi thấy cô, thấy nụ cười, thấy nét chau mày hay cả cái bĩu môi của cô. Anh đã yêu cô ấy thật rồi!

Suốt mấy ngày sau đó Khuynh Diệp cũng không tới; Phong Lâm lao vào luyện tập để nguôi đi cảm giác nhớ nhung trong

mình. Khi cơ bắp mệt nhoài vì tập luyện cường độ cao, tâm trí cũng không còn đủ sức để nghĩ ngợi vu vơ nữa.

Ngày thứ tư, khi Phong Lâm đang mải tập luyện trên lầu thì Khuynh Diệp đến; cô lặng yên, nhìn anh đang vuốt mải mồ hôi, chăm chỉ tập luyện. Một lúc sau Phong Lâm mới nhận ra sự hiện diện của cô; anh vui mừng tháo găng tay, chạy về phía Khuynh Diệp. Nhưng nụ cười đột nhiên đông cứng lại, sượng sùng, anh không biết phải nói gì với cô. Bước chân anh chậm lại, chăm chú chờ đợi phản ứng của Khuynh Diệp.

- Mấy hôm tôi ốm, không tới được, xin lỗi.

Khuynh Diệp nói lí nhí; cô vốn không quen nói dối. Phong Lâm thở phào nhẹ nhõm vì Khuynh Diệp đã trở lại, cũng không có vẻ gì trách móc anh, nhưng anh cũng chưa biết nên nói gì với cô cho phải.

- Tôi đi dọn nhà đây, anh tập tiếp đi.

Còn chưa đợi Phong Lâm kịp lên tiếng, Khuynh Diệp đã quay người trở xuống lầu, bước chân gấp gáp như chạy trốn sắc ửng hồng bối rối đang lan trên khuôn mặt nhỏ bé của chính mình. Đợi cô đi khuất, Phong Lâm mới dám cười, tảng đá đè trên ngực anh suốt mấy ngày qua cuối cùng cũng được tháo xuống rồi. Anh đeo găng tay, quyết tâm phải giảm được nhiều cân hơn nữa. Một kế hoạch nho nhỏ đang âm thầm hình thành trong đầu anh.

Khuynh Diệp khệ nệ xách túi lớn túi nhỏ vào nhà, đặt lên bàn bếp. Cô ngó xung quanh, không thấy Phong Lâm đâu, cả căn nhà im ắng, thậm chí có lẽ anh đang trong phòng vẽ. Cô khe

khẽ hát, bài hát này là Phong Lâm dạy cô, một bài hát tiếng Pháp; anh ấy cũng đã dịch lời cho cô hiểu. Kể cả dù không hiểu ý nghĩa ca từ, cô vẫn cảm thấy những âm tiết ấy vang lên thật đẹp, chúng ngân nga nơi vòm họng, tan chảy như viên kẹo ngọt ngào nơi đầu lưỡi, rung lên dịu dàng, thần tiên.

Hôm nay Khuynh Diệp rất vui. Đạo gần đây công việc ổn, thu nhập đủ chi tiêu, không đến nỗi quá túng thiếu khiến cô có tâm trạng tận hưởng cuộc sống hơn. Với một người như Khuynh Diệp, chỉ cần tâm hồn được thư thái, không phải lúc nào cũng lo lắng, nghĩ ngợi, đó đã là sự hưởng thụ lớn lao nhất đời rồi.

Mãi mê hát đến nỗi không nghe thấy tiếng lạch xạch ngoài cổng, cho đến tận khi Phong Lâm xuất hiện.

- Ủa, anh đi đâu vậy? Hôm nay không tập sao?

Thấy trên tay Phong Lâm có một chiếc thùng các tông, Khuynh Diệp tò mò hỏi.

- Anh có gì vậy?

Nhưng Phong Lâm không trả lời, anh mỉm cười bí hiểm rồi đi lên lầu. Khuynh Diệp nhún vai, quay lại công việc của mình, dù anh ta có làm gì cũng không liên quan đến cô.

Một lát sau đã thấy Phong Lâm quay xuống, vẫn nụ cười bí hiểm trên môi.

- Lên đây một lát nào!

Anh vẫy tay gọi cô, Khuynh Diệp cảnh giác trước vẻ đáng nghi của Phong Lâm.

- Có chuyện gì chứ? Nhìn anh mờ ám lắm.

Phong Lâm bật cười to.

- Có gì mà mờ ám, nhanh lên, giúp tôi một tay.

- Ờ.

Khuynh Diệp lững thững theo lên, vẫn giữ chút đề phòng trong lòng trước vẻ lạ lùng của Phong Lâm. Cô tự hỏi, không biết anh ta lại có ý đồ gì đây?

- Em có biết em đang tìm gì không?

- Hả? Tôi có tìm gì đâu.

- Có đấy. Em tự bịt mắt vào, anh dẫn em đến điều em muốn tìm.

Khuynh Diệp nghi ngờ nhìn Phong Lâm, lưỡng lự một lát rồi cô cũng đưa tay lên mắt, làm theo lời anh. Phong Lâm chạm nhẹ vào khuỷu tay Khuynh Diệp, dẫn cô đi. Đi một quãng, anh bảo cô dừng lại.

- Từ từ nhé, rồi, mở mắt nào.

Khuynh Diệp sững người, khe khẽ reo lên. Trước mặt cô, một dãy những chậu hoa tím biếc. Loài hoa cô yêu nhất - oải hương. Những bông hoa tím nhỏ xíu rung rinh trong gió, đẹp đến nao lòng. Cô luôn muốn trồng một chậu oải hương, nhưng căn phòng trọ nhỏ xíu, không đủ sáng nên dù rất muốn cũng chẳng thể thực hiện được. Và cũng bởi tình yêu với oải hương mà Khuynh Diệp đòi Phong Lâm dạy mình hát tiếng Pháp. Mỗi khi cất tiếng, những ca từ ngọt ngào, êm ái ấy như dẫn dụ tâm hồn cô đến một xứ sở xa xôi cô chưa từng một

lần đặt chân tới, nơi đó có những cánh đồng bạt ngàn oải hương tím cả một vùng trời. Cô quay qua Phong Lâm, đôi mắt ươn ướt vì vui mừng.

- Hoa oải hương.

Phong Lâm gật đầu, mỉm cười.

- Em thích không?

Khuynh Diệp ra sức gật đầu. Cô tiến về phía ban công, ngồi xuống, nhìn ngắm những bông hoa nhỏ xíu, dịu dịu thơm.

- Sao anh mua nhiều oải hương thế?

- Vì em thích.

Khuynh Diệp ngạc nhiên nhìn Phong Lâm.

- Sao lại thế? Anh có thích hoa này không?

- Không, anh thích em!

Khuynh Diệp ngơ ngác nhìn Phong Lâm mất một lúc rồi như mới hiểu câu mình vừa nghe thấy, cô xấu hổ cúi đầu. Phong Lâm ngồi xuống bên cạnh cô, nắm lấy tay Khuynh Diệp.

- Em biết em đang muốn tìm điều gì chưa? Chính là tìm người sẽ ở bên, yêu em, chăm sóc em suốt đời. Làm bạn gái anh nhé!

Cúi đầu càng thấp, Khuynh Diệp loay hoay rút tay ra khỏi bàn tay to lớn của Phong Lâm, nhưng những ngón tay kia đang siết chặt lấy tay cô, không chịu buông. Khuynh Diệp liếc nhìn xuống bàn tay đang giữ chặt tay mình, một thoáng chùn lòng, không nỡ rút tay ra, bởi lẽ bàn tay kia đẹp quá. Những ngón

tay dài, thon đều, trắng ngần, nổi lên lờ mờ những đường gân xanh vừa nam tính vừa nghệ sĩ. Lợi dụng khoảnh khắc mềm lòng ngắn ngủi đó của Khuynh Diệp, Phong Lâm ghé sát đến gần cô. Khuynh Diệp giật bản mình, run rẩy. Mũi Phong Lâm gần sát vành tai nhỏ bé, cong cong, mềm mại của cô. Anh muốn đặt lên đó một nụ hôn, nhưng kìm lại.

- Anh yêu em!

Ba từ ấy, chỉ ba từ thôi mà đủ làm rung động trái tim thiếu nữ chưa một lần yêu ai. Hai má đỏ bừng, tim đập như muốn nhảy ra ngoài, Khuynh Diệp càng không biết phải làm sao. Cô có cảm tình với anh chàng này không à? Nếu nói có thì không phải, nhưng nếu nói không thì rất không thật lòng. Từ lâu rồi, hay nói đúng hơn là ngay từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy anh đứng trên ban công thối sáo, trái tim cô đã có những rung cảm rất riêng của nó - sự rung cảm lạ lùng mà chưa từng bao giờ cô lý giải được. Ở gần anh, cảm nhận sự thay đổi từng ngày, sự cố gắng của anh trong việc cởi mở hơn với cô, với thế giới... khiến Khuynh Diệp rất nhiều lần nghe lòng mình rộn vui một cách lạ thường. Cô hay nhắc nhở mình rằng, anh ta chỉ là một người lạ, một "chủ nợ", một "người trả tiền"... nhưng không phải! Cô vui khi thấy anh vui và cô buồn khi anh còn chưa kịp buồn, chỉ mới chớm suy tư đã đủ khiến trái tim cô nặng trĩu. Nhưng cô cũng biết rất rõ, mình không xứng... Trước mắt cô lúc này không phải chỉ là những chậu hoa oải hương, mà là sự thấu hiểu người kia dành cho mình. Cô biết, tình cảm này là thật; nhưng liệu như vậy có đủ không? Cho mọi thứ quá khập khiễng giữa hai người? Lúc này đây, tâm trí cô rối bời, chẳng thể suy nghĩ được gì, dòng máu đang chảy trong người dường như cũng đột ngột nóng bừng lên.

Khẽ chạm môi lên tóc Khuynh Diệp, Phong Lâm mỉm cười, dùng cả hai tay ôm lấy bàn tay cô. Khuynh Diệp ngược lên nhìn, toan nói gì đó, nhưng tâm trí cô trống rỗng. Vừa lúc ấy, Phong Lâm cúi xuống gần, rất gần cô...

Những bông oải hương khô vẫn lưu lại sắc tím, mùi hương. Khuynh Diệp chạm tay vào bông oải hương nhỏ bé, trái tim cô run lên đau đớn. Ngày ấy, anh đã mua những chậu hoa cô thích nhất để tỏ tình với cô. Bông hoa khô rời khỏi thân, rơi xuống đất, giống như trái tim Khuynh Diệp lúc này. Những kỷ niệm tình yêu cứ ùa về, cuộn dâng như sóng thủy triều, hết lớp này tới lớp khác, xô dạt, bóp nghẹt trái tim cô. Mới mấy ngày mà sao cảm giác như đằng đằng thời gian đã đi qua. Mọi thứ chỉ còn là chuyện của quá vãng, ngày hôm qua khép lại bởi lớp bụi thời gian.

Một giọt nước mắt chậm chậm lăn dài trên má, thấm xuống môi, vị mặn mòi càng làm buốt nhói tâm hồn. Cô không biết, đến khi nào nước mắt mới thôi rơi, đến khi nào trái tim thôi quay quắt khi nhớ về anh, đến khi nào mới thôi cảm thấy có lỗi với anh, đến khi nào...?

Thấy bóng khách chuẩn bị bước vào siêu thị, Khuynh Diệp vội vã rời khỏi giá xếp hoa, quay lại đứng bên quầy tính tiền. Khi người khách vừa bước chân vào, trái tim Khuynh Diệp như bị hẫng một nhịp, giật mình, hoảng hốt. Trước mắt cô, một người đàn ông cao lớn đang bỏ mũ, vuốt lại mái tóc rối bời. Trái tim cô lại một lần nữa hẫng một nhịp, nhưng không phải vì bất ngờ, mà là thất vọng. Cô vừa sợ gặp lại anh, nhưng sâu thẳm trong lòng, cô vẫn mong được bất ngờ gặp anh thêm một lần nữa. Cô nhớ anh, thực sự rất nhớ anh!

Chương VIII

ANH DỪNG NỖI NHỚ VỀ DÁNG HÌNH EM

Xếp tài liệu sang một bên, Thu Trang vươn người ra sau cho giãn gân cốt. Tắt điện, đóng cửa phòng, cô đi ra ngoài. Hôm nay nhiều việc nên phải tăng ca, cuốn theo công việc nên quên luôn cả giờ giấc. Vừa lôi điện thoại ra xem giờ, cô vừa ngó xung quanh. Thu Trang hơi khựng lại, phòng của trưởng phòng thiết kế vẫn sáng đèn, có lẽ anh ấy quên tắt.

Trưởng phòng thiết kế mới làm việc ở công ty được mấy tháng, là một nhân tài kiệt xuất, lại có vẻ ngoài vô cùng điển trai, cao một mét tám, cơ thể săn chắc, vừa mang vẻ thư sinh lại cũng rất nam tính, đặc biệt gương mặt đẹp như tạc với sống mũi cao, đôi mắt nâu hút hồn người đối diện. Vẻ lạnh lùng, cô độc của trưởng phòng càng thu hút nữ giới, theo đúng kiểu hình mẫu của mấy nam chính soái ca trong phim tình cảm lãng mạn chiếu đầy rẫy trên tivi. Mọi người đồn rằng từ khi vào làm việc ở công ty đến giờ, số lần thấy anh ấy mỉm cười đếm chưa hết một bàn tay. Một đại mỹ nam phong độ ngời ngời, tài năng xuất chúng như thế ai chẳng mong muốn được lọt vào mắt xanh, nhưng tiếc thay, các cô gái đều lắc đầu ngán ngẫm, chẳng có chút cơ hội nào tiếp xúc người con trai này. Kể cả mấy nữ nhân viên phòng thiết kế từng có lần than

phiến rằng cả ngày anh ấy chỉ nói mấy câu, mà cũng toàn nói về công việc; khắp người vị trưởng phòng này như có màng băng ngăn cách, không thể lại gần, không thể tiếp xúc.

Thu Trang lắc đầu, chép miệng, tuổi thanh xuân tươi đẹp thế này, nếu có bên cạnh một người đàn ông như thế nữa thì đời này còn gì phải hối tiếc. Tiếc rằng, hy vọng trở thành nữ chính ngôn tình của cô quá mỏng manh. Nhân viên phòng thiết kế đều tài hoa, xinh đẹp mà còn chẳng lọt được vào mắt trưởng phòng, thì cô làm gì dám mơ tưởng. Vừa định đưa tay gõ cửa phòng thì cánh cửa bật mở, Thu Trang giật mình thu tay lại. Trước mặt cô, một người đàn ông cao lớn đang ôm trong tay xấp tài liệu. Ánh mắt hững hờ nhìn xuống cô nhân viên, ý hỏi có chuyện gì. Thu Trang bối rối cười trừ.

- Hi, anh vẫn chưa về à? Em thấy cửa phòng sáng nên tưởng...

- Tôi tăng ca. Cô cũng về đi.

- Vâng.

Trưởng phòng thiết kế bước đi trước, chân dài nên bước cũng nhanh, Thu Trang phải chạy chậm đuổi theo.

- Muộn thế này rồi, anh... ăn tối chưa? - Cô thật muốn đánh cược một lần, dầu biết như thế này có vẻ suông sã.

- Tôi ăn rồi.

Vừa nói anh vừa nhấn thang máy, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước. Thu Trang lén lút thở dài, rõ ràng đúng như lời đồn, người đàn ông này không dễ tiếp cận. Thang máy lên đến nơi, Thu Trang vẫn đứng phía sau, ý đợi trưởng phòng thiết kế vào thang máy trước, nhưng bất ngờ anh đứng qua bên, nhường

lối cho cô. Ngó ra một chút, Thu Trang khép nép chạy vào trong thang, miệng tủm tỉm cười. Anh vào phía sau, nhấn nút, nhưng mắt vẫn nhìn thẳng vào một điểm trước mặt. Xuống dưới sảnh, anh gật đầu chào bảo vệ, rồi quay người, hơi cúi đầu với Thu Trang.

- Chào cô!

Sau câu chào, anh bước nhanh về phía trước, bỏ lại cô gái ngơ ngẩn đứng nhìn theo. Cô vừa mới đây đã đứng sát cạnh chàng trai trong truyền thuyết, cơ thể anh ấy tỏa ra mùi nước hoa cực kỳ nam tính, khuôn mặt đẹp mê hồn, nhưng anh ấy càng hành động lịch sự lại càng lạnh lùng, xa cách. Thu Trang thở dài, chẹp miệng tiếc rẻ, đời đúng là bất công, không biết cô gái nào may mắn có được người con trai hoàn hảo đến thế kia?

Phong Lâm bước ra khỏi công ty, định đi lấy xe nhưng bước chân chậm dần. Cô gái vừa rồi anh gặp trong công ty, có nét gì đó giống Khuynh Diệp, có lẽ là mái tóc, hay mùi hương? Có lẽ là mùi hương, hương thơm dịu dịu, thoang thoang, tràn đầy nữ tính, rõ ràng trái tim anh đã xao động khi vô tình đứng gần cô gái ấy trong thang máy. Không phải sự rung động như khi ở cạnh Khuynh Diệp, dĩ nhiên không; đó là một sự hỗn độn của mong nhớ, đau khổ và cả phần giận nữa... Cơ bản thì, sự giống nhau ấy chỉ gợi nhắc anh nhớ về một người đã đành lòng rời bỏ anh mà đi, không một lời từ biệt...

Phong Lâm ngược nhìn bầu trời đêm tối thẫm, đã khuya rồi; anh luôn làm thêm giờ đến muộn cũng bởi lẽ anh sợ về sớm, sợ phải đối diện với chính mình. Sau khi chuyển về sống cùng bố mẹ, Phong Lâm quyết định vào công ty của gia đình phụ giúp công việc. Vì có tài hội họa, anh được giao đảm nhiệm

chức trưởng phòng thiết kế. Dần dần guồng công việc bận rộn, vất vả ở công ty kéo Phong Lâm khỏi nỗi đau nơi ngực trái, để tạm quên nỗi nhớ ngày đêm không ngừng vò xé trái tim anh. Nhưng đêm nay, chỉ thoảng chút mùi hương ấy cũng đủ gợi nhớ về cô trong anh. Phong Lâm bật cười, nụ cười đắng chát; anh lắc đầu, cố xua đi những hồi ức về một người đã không còn ở đây nữa, đi nhanh về phía bãi đỗ xe như thể những bước guồng ấy có thể kéo anh về một phía không còn khổ đau.

Chiếc xe lao vào dằng dặc đêm, dằng dặc nỗi nhớ vô hình giăng mắc muôn nẻo về. Khuya rồi mà phố xá hầy còn đông người quá, sao không dừng anh lại thấy cô độc đến thế này?

Phong Lâm đang định đi thẳng lên lầu thì nhận thấy nhà có khách; anh cúi đầu chào cho phải phép, chân vẫn bước tiếp. Thấy anh về, bà Trâm vội chạy lại, níu tay con trai.

- Về rồi hả con.

Vừa nói bà vừa kéo anh về phía bàn trà.

- Đây là Ngọc Huyền.

Ngọc Huyền đứng dậy, hai người bắt tay chào nhau, những ngón tay Ngọc Huyền thon dài, mềm mại, trắng trẻo. Rồi ba người ngồi xuống; Ngọc Huyền với tay rót cho Phong Lâm một chén trà.

- Trà Ngọc Huyền pha đấy, con thử xem.

Ba người ngồi nói chuyện, làm quen đôi chút. Ngọc Huyền là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, mới đi du học về; cô cũng là người thừa kế của tập đoàn Sawa. Bà Trâm rất muốn Phong

Lâm và Ngọc Huyền có thể tiến tới được với nhau; và có vẻ như bà chẳng hề ngại ngần che giấu gì cả. Mọi thứ hiện lên rõ ràng trong ánh mắt, nụ cười và cả những câu nói của bà còn gì?!. Xét về ngoại hình, trình độ hay gia thế, Ngọc Huyền đều rất tương xứng với Phong Lâm. Suốt mấy lần cố tình sắp đặt không thành, cuối cùng cũng có một buổi bà giúp cho đôi trẻ gặp được nhau. Bà tin rằng mấy tháng xa cách, có lẽ Phong Lâm cũng đã dần quên cô gái kia, và đã sẵn sàng cho một mối quan hệ mới. Ngọc Huyền nâng chiếc chén sứ nhỏ, nhấp một ngụm trà, ngón tay út cong cong như cánh hoa trà trắng muốt.

- Mùa đông năm ngoái, tại triển lãm *L'étoile* em có được chiêm ngưỡng tác phẩm của anh, quả thực rất ấn tượng!

- Triển lãm *L'étoile*? - Phong Lâm thậm chí còn không nhớ mình từng tham gia triển lãm này.

- Là mẹ gửi bức *Giận dữ* của con đi đấy. - Bà Trâm giải thích.

Phong Lâm khẽ “à” lên một tiếng. Bức *Giận dữ* ấy anh vẽ từ lâu rồi, nhân một buổi chiều ngắm cơn giông ập tới, những cảm xúc trong anh cũng cuộn cuộn như giông tố; và bức tranh đầy cuồng nộ với những cuộn màu tối thẫm đã ra đời ngay trong đêm ấy, dữ dội như giông gió gào thét ngoài trời.

Cảm xúc về bức tranh ấy kéo anh trở lại với ký ức những tháng ngày sống một mình cô độc, chỉ có duy nhất những gam màu làm bạn. Chính trong những ngày tháng ấy, anh từng nghĩ, mình sẽ sống mãi như vậy; chưa bao giờ anh tưởng tượng được sẽ có một người con gái bước vào đời anh, rồi cô ấy lại ra đi, để khiến anh bị đẩy vào cuộc sống này như phương cách cuối cùng, chọn lựa cuối cùng. Cuộc nói chuyện bên bàn trà bỗng trở nên nhạt nhẽo lạ lùng, mọi người dường như đều cố

tìm chuyện để nói, tất cả đều sợ sự gượng gạo đang bủa vây xung quanh.

Lát sau, Ngọc Huyền đứng dậy, xin phép ra về vì trời tối. Bà Trâm khẽ nhéo cánh tay con trai, Phong Lâm bèn tiến lên, đề nghị đưa cô về, nhưng Ngọc Huyền từ chối, vì cô tự lái xe đến đây. Ngọc Huyền là một cô gái vốn quen với cuộc sống tự lập, dù là tiểu thư nhà giàu nhưng chưa khi nào cô tỏ ra kiêu cách.

- Lại nghĩ gì vậy con?

Thấy Phong Lâm đứng ngẩn ra đó, bà Trâm khẽ đập vào tay con trai.

- Dạ không?

Anh lắc đầu, quay người vào nhà.

- Con thấy Ngọc Huyền thế nào? Con bé xinh xắn lại hiểu biết, đúng không?

- Vâng.

Bà Trâm cười tươi rói khi nghe câu trả lời của con trai, cảm giác hy vọng ngập tràn trái tim người mẹ. Nếu Phong Lâm và Ngọc Huyền có thể đến với nhau, vậy tất cả những việc bà từng cố gắng cũng đáng lắm!

Tối, ngay khi Phong Lâm vừa về đến nhà đã nghe thấy tiếng bà Trâm.

- Mọi người đợi con mãi, sao về muộn thế, gọi cũng không nghe máy?

Bà Trâm vui vẻ kéo Phong Lâm về phía bàn ăn, ấn anh ngồi xuống một chiếc ghế. Phong Lâm đưa mắt liếc nhìn qua, trên bàn bày rất nhiều món ăn, món nào cũng được trang trí tỉ mỉ cả. Ngọc Huyền ngồi trên chiếc ghế gần bên anh.

- Nhìn xem, những món này đều là Ngọc Huyền tự tay làm đấy, con nếm thử chút xem.

- Vâng. - Phong Lâm hơi gật đầu.

Anh gấp thử một miếng trong chiếc đĩa để gần mình nhất, mùi vị khá ổn, bày biện cũng rất cầu kỳ. Bất chợt, tiếng cười bên nổi lầu năm hôm nào của Khuynh Diệp vang vang bên tai Phong Lâm. Lâu lắm rồi anh không được ăn những món cô nấu. Ngày ấy, khi mới bắt đầu theo chế độ giảm cân, Phong Lâm phải khổ sở biết bao trước những bữa cơm toàn rau của Khuynh Diệp, nhưng giờ đây, anh ước những món ăn cầu kỳ này biến thành những món rau đơn giản ấy.

- Ngon ạ.

- Vậy ăn nhiều một chút. Ngọc Huyền, ăn đi cháu.

- Dạ.

- Bạn rộn quản lý công ty như vậy, cô không ngờ cháu lại giỏi nội trợ thế này đấy.

- Cũng nhờ hồi còn đi du học phải tự lập nhiều nên cháu mới biết làm vài món thôi ạ.

Phong Lâm biết ý nghĩa bữa cơm này; anh cũng hiểu ánh nhìn của mẹ. Nhưng chính anh cũng không hiểu giờ này mình muốn gì. Anh vừa muốn rời khỏi bữa cơm, rời khỏi sự gán ghép này, nhưng lại cũng sợ hãi cảm giác phải đối mặt với nỗi

nhớ cô đầy vô vọng. Bế tắc, có lẽ đó chính là cảm xúc của anh lúc này đây.

Sau khi ăn tối xong, Phong Lâm đề nghị đưa Ngọc Huyền về nhưng cô chỉ nhả nhận lắc đầu từ chối. Cô thích ngồi ở ghế lái hơn. Ngọc Huyền là một cô gái hiện đại tiêu biểu - có nhan sắc, có học thức, có trí tuệ, và hơn hết, có một tinh thần độc lập, tự chủ. Vốn ban đầu cô luôn từ chối cuộc mai mối này từ phía gia đình. Nhưng sau khi biết người mà cha mẹ muốn mai mối cho cô là tác giả bức tranh *Giận dữ*, cô đã thay đổi quyết định, muốn thử gặp mặt người đàn ông đó xem thế nào. Quả tình, cô không ngờ họa sĩ lại cũng có người đẹp trai, phong độ đến vậy. Nhìn bức tranh, cô cứ nghĩ anh phải là người khép kín, râu tóc chẳng buồn cắt gọn gàng; nên khi gặp Phong Lâm, cô vô cùng bất ngờ. Đó là một người đàn ông cao ráo, cơ thể gọn gàng, khuôn mặt đẹp như tạc; trái tim mạnh mẽ của Ngọc Huyền ngay giây phút ấy bỗng rung động dữ dội, giống như một cơn địa chấn vừa quét qua. Cô biết mình đã phải lòng người đàn ông ấy rồi. Bởi yêu, bởi là một cô gái hiện đại, cô sẵn lòng chủ động theo đuổi mối quan hệ này. Cô chủ động đến nhà anh, nấu bữa cơm tối nay, nhưng nhìn thái độ lịch sự mà lạnh lùng của anh, cô hiểu đối với người đàn ông này, “dục tốc bất đạt”, càng nóng lòng càng mau hỏng việc, cần có chút thời gian; phải để anh ta có ấn tượng tốt về cô trước tiên, sau đó mới từ từ tấn công, như vậy mới mong nắm được cơ hội chiến thắng.

Đèn đường bên ngoài vùn vụt lướt qua khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm tỉ mỉ của Ngọc Huyền, ánh mắt nhìn thẳng tắp về phía trước biểu lộ sự cứng cỏi của cô gái.

Ngồi một mình trước bản vẽ mẫu thiết kế sản phẩm mùa tới, Phong Lâm loay hoay mãi cũng không vẽ được gì nên hốt, anh vò tờ giấy ném vào chiếc sọt rác đã đầy hũ. Thở dài, anh mặc quần áo, với lấy chiếc chìa khóa xe trên bàn.

Đêm, căn nhà lâu không có người ở lạnh lẽo và cô độc quá! Phong Lâm vừa bước vào nhà, đèn bật sáng trưng, soi tỏ không gian rộng lớn nhưng ánh sáng chỉ càng làm phơi bày nỗi cô độc mênh mông trong ngôi nhà và trong chính anh. Các thám tử mẹ Phong Lâm thuê đi tìm Khuynh Diệp chẳng chút tin tức, đã mấy tháng trời trôi qua, mọi thứ dường như ngày càng chìm sâu xuống. Như chợt nghĩ ra điều gì, anh vội bật máy tính, lên mạng tìm kiếm thông tin. Chỉ bằng mấy cú nhấp chuột, thông tin Phong Lâm cần tìm đã hiện ra; anh tần ngần nhìn màn hình máy tính xanh nhạt nhấp nháy sáng, rồi rút điện thoại trong túi ra, bấm một dãy số. Những tiếng tút kéo dài tưởng chừng vô tận, phải một lúc sau mới có người nhắc máy, giọng đàn ông ngái ngủ.

- Alô.

- Xin chào, đây là văn phòng thám tử JKW đúng không?

Cuộc trao đổi diễn ra chỉ vài phút, cúp máy rồi, Phong Lâm ngồi thừ trên ghế, nhìn màn hình máy tính, quyết định gọi thêm vài số điện thoại nữa, nhiều người tìm kiếm thì xác suất thành công nhất định sẽ lớn hơn. Nhưng thẳm sâu trong lòng, anh biết cảm xúc của mình lúc này vô cùng hỗn loạn. Anh vừa mong sớm tìm được cô, lại cũng muốn thời gian kéo dài thêm chút nữa. Nếu gặp rồi cô nói không muốn ở bên anh thì phải làm sao? Phong Lâm gục đầu xuống tay, mặt mũi và trống rỗng; anh thiếp ngủ đi lúc nào không biết.

Đến khi giật mình tỉnh dậy, hai tay Phong Lâm tê rần, người

mỏi nhừ, anh nhìn đồng hồ, mới hơn bốn giờ sáng, vẫn còn sớm, mọi vật còn chìm trong giấc ngủ say.

Phong Lâm đi lên lầu, đồ đạc xếp gọn gàng, được phủ tấm vải xám để tránh bụi. Những máy móc ở góc này đã từng cùng anh chiến đấu với vấn đề cân nặng, những nhạc cụ kia anh từng chơi cho cô nghe, và cả những bức tranh để gọn trong góc nữa. Phong Lâm kéo tấm vải trắng phủ khung vẽ ra, trên giá vẽ là bức phác họa ánh mắt của Khuynh Diệp. Tính ra bức tranh này anh vẽ đã năm rưỡi rồi vẫn chưa xong. Bức tranh bắt đầu khi mới quen Khuynh Diệp, nhìn vào mắt cô, anh tìm thấy ánh nhìn khởi thủy, ánh nhìn của nước, của tính nữ trong giấc mơ của mình. Nhưng anh không cách nào hoàn thành được bức vẽ. Khi quen cô, bắt đầu bận rộn với kế hoạch giảm cân, anh chẳng còn mấy tâm trí để vẽ. Khi yêu cô, chìm trong niềm hạnh phúc lứa đôi bùng nổ, anh lại càng không có tâm trạng để nghĩ đến vẽ vời. Và giờ xa cô rồi, bức tranh vẫn dang dở nằm kia, như gợi nhắc về một miền quá vắng, về một hạnh phúc xa xăm.

Chạm những ngón tay theo vệt chì mờ trên bức tranh, anh đã từng nghĩ sẽ vẽ một bức tranh thật đẹp, dùng hết tài năng của mình vẽ bức họa này, để tặng người con gái mà anh yêu. Những ngón tay miết mạnh lên trang giấy, rồi đột ngột, Phong Lâm quay người, bước xuống nhà. Anh không hiểu vì sao mình lại trở về đây, nơi mọi thứ đều gợi nhắc anh nhớ về những chuyện đã qua, những chuyện có trải qua thêm bao lâu nữa cũng không bao giờ trở thành cũ được. Làm gì có ai đặt biệt từ “cũ” cho tình yêu của mình?! Ngay khoảnh khắc này đây, Phong Lâm nhận ra, rất rõ ràng rằng, có những chuyện, cầm lên được nhưng buông không được. Đối với anh, đời này, có lẽ điều duy nhất không buông được chính là Khuynh Diệp!

Mở tủ bếp, anh thấy mấy chai siro dâu tằm trong đó. Điều đặc biệt ở những chai siro này chính là nước siro dâu tằm nhưng được đựng trong vỏ chai rượu.

Trước đây, anh thường uống rượu, cảm giác nhâm nhi ly rượu giúp anh thư giãn rất nhiều sau mỗi lần vất kiệt mình cho nghệ thuật. Một lần, vẫn thói quen sau khi vẽ xong sẽ vào bếp rót một ly rượu, vừa nhấp một ngụm, Phong Lâm đã phải chạy ngay vào nhà vệ sinh để nhổ ra. Cảm giác ngọt ngọt, chua chua nơi họng khiến anh rất khó chịu, không hiểu rượu bị làm sao. Vừa lúc ấy Khuynh Diệp đứng nép sau cánh cửa, rụt rè nhìn anh. Chắc hẳn cô nàng đã giả trò gì đó rồi. Chỉ cần vài câu tra hỏi, Khuynh Diệp đã tự thú việc tự ý đổ rượu đi, thay vào đó bằng nước siro dâu tằm gần giống như vậy, để mỗi khi tập xong anh giải khát với chút nước dâu thay vì nước tăng lực. Cô lí nhí giải thích rượu không tốt cho sức khỏe, cũng vì muốn tốt cho anh nên mới làm thế.

Phong Lâm bình thần gọi cô lại ngồi đối diện trên sofa, tính số tiền anh phải bỏ ra để mua số rượu đã bị cô đổ mất không chút thương tiếc ấy. Mỗi con số xướng lên, miệng Khuynh Diệp lại há to hơn một chút. Đến con số cuối cùng, cơ hồ hàm cô cũng muốn rớt ra khỏi mặt, mắt tròn tròn không tin nổi việc mình vừa làm.

Không nổi giận, không trách mắng, Phong Lâm chỉ nhẹ nhàng yêu cầu cô hãy bồi thường số tiền cô đã đổ bỏ đi vô ích ấy. Khuynh Diệp dùng cả hai bàn tay nhắm tịt, nếu làm công cho anh trừ nợ, cô sẽ phải mất bao nhiêu năm cuộc đời cho hành động ngu ngốc của mình đây? Nhìn mười ngón tay xòe trước mặt, Khuynh Diệp mếu máo ngược nhìn Phong Lâm. Thật là đáng đời! Cơ bản, chỉ là đáng đời cho kiểu cô có thể tỉ mỉ kể về quá trình bật nắp - dốc ngược chai - đổ rượu quý của

anh vào toilet. Quả là đáng đời lắm!

Phong Lâm phải kìm lắm mới không bật cười trước dáng vẻ mếu máo của Khuynh Diệp. Anh ngồi nhàn nhã trên ghế, đưa tay trước mặt cô, ra vẻ mau đưa tiền đây. Khuynh Diệp sụp hai vai xuống, lí nhí, “tôi cũng là vì muốn tốt cho anh thôi mà...”. Nhìn mắt Khuynh Diệp bắt đầu rưng rưng, Phong Lâm cuống lên, vốn anh chỉ định trêu cô gái kia một chút vì tội đổ hết rượu của anh đi, nhưng hình như hơi quá rồi. Phong Lâm thu tay về, chép miệng ra vẻ độ lượng, tha thứ cho hành động đại dốt của Khuynh Diệp. Ngược với điều anh mong chờ là Khuynh Diệp sẽ vui sướng cảm ơn rồi rít, ai ngờ cô liếc anh đầy vẻ cảnh giác, còn hỏi lại một câu “Thật chứ?” làm Phong Lâm quá đỗi thất vọng. Chẳng còn chút hứng thú, anh đứng lên, đi vào phòng vẽ.

Tất cả những chuyện ngày ấy giờ như thước phim chảy trôi trước mắt Phong Lâm. Anh lặng lẽ ngắm nhìn một vùng ký ức có cô. Mọi vật, mọi điều đều gợi nhớ về cô trong anh. Tự pha cho mình một ly siro dâu tằm, anh nhắm nhấp thứ nước chua chua ngọt ngọt có màu đỏ như rượu vang ấy. Chua và ngọt hòa quyện vào nhau, nhưng sao em nhớ để anh giờ đây một mình nếm trải tất cả những chất chua của cuộc tình mình?

Vừa chạy bộ buổi sáng về Phong Lâm đã thấy mẹ và Ngọc Huyền ngồi ở phòng khách. Không hiểu Ngọc Huyền đến nhà anh sớm như vậy là có chuyện gì? Phong Lâm lau mồ hôi trên trán, mỉm cười chào cô.

- Em có tin tức tốt cho anh đấy!

Ngọc Huyền niềm nở nói. Phong Lâm giờ chiếc khăn bông

quàng trên cổ lên.

- Tôi đi thay đồ đã, người toàn mồ hôi.

Nhìn bóng Phong Lâm đi khuất, bà Trâm vui vẻ nắm tay Ngọc Huyền.

- Hôm qua bác mới nói chuyện với bố mẹ cháu. Cả hai bên đều mong sang năm có thể tổ chức đám cưới lắm đấy.

- Bác ơi, phải bình tĩnh chứ.

- Bình tĩnh sao được nữa. Các bác đều lớn tuổi rồi. Tháng trước cháu đi công tác nước ngoài, hai đứa có gọi điện, nhắn tin gì không?

- Dạ, cũng chỉ nhắn đôi lần, hỏi thăm tình hình linh tinh thôi ạ.

- Chắc nó ngại đấy. Chứ bác thấy cháu không đến đây chơi, nó buồn hơn hẳn.

- Có lẽ công ty dạo này nhiều việc thôi bác.

- Không, công ty vẫn bình thường, nhưng chắc chắn nó thích cháu rồi, chỉ chưa dám bày tỏ thôi.

Vừa lúc ấy Phong Lâm bước ra, trong bộ trang phục quần âu, áo sơ mi, nhìn anh càng nổi bật vẻ nam tính, lịch lãm, khác hẳn hình tượng khỏe khoắn vừa rồi. Dù đã gặp Phong Lâm rất nhiều lần, nhưng với Ngọc Huyền, mỗi lần nhìn anh, mắt cô vẫn vô thức hơi sụp xuống một chút - đáng vẻ nhu thuận vốn không phải là cô, nhưng khi yêu, người ta dễ trở nên có những hành động thật khác bình thường. Phong Lâm ngồi xuống đối diện mẹ và Ngọc Huyền, vẫn nụ cười lịch sự nhưng có phần xa

cách trên môi.

- Có tin gì cho tôi vậy?

- Anh xem.

Ngọc Huyền đưa cho Phong Lâm xem một số tài liệu. Đó là một bài phê bình nghệ thuật rất dài đăng trên tạp chí uy tín thế giới về lĩnh vực hội họa. Với sức ảnh hưởng của tờ tạp chí này, dù là người vô danh không ai biết tới cũng có thể dễ dàng nổi tiếng sau một đêm. Nhưng lẽ dĩ nhiên, tiêu chuẩn lựa chọn tác phẩm để phê bình của tạp chí rất khắt khe, hoàn toàn công tâm, không chịu sự chi phối của tiền bạc hay danh tiếng. Bức tranh được bài viết đề cập tới chính là *Giận dữ*. Nụ cười trên môi Ngọc Huyền càng tươi hơn.

- Ngay khi nhìn thấy bức tranh này em đã thấy nó thật đặc biệt, anh xem, họ đánh giá rất cao sáng tác của anh.

Phong Lâm miết tay trên bức ảnh chụp lại bức *Giận dữ* của anh, khóe môi hơi lay động, nhưng không rõ ra là biểu cảm gì. Tới khi anh nhìn lên, ánh mắt đã lấy lại vẻ bình tĩnh, có chút lạnh lùng thường ngày.

- Cảm ơn cô.

- Phong Lâm, con cũng đừng xưng hô với Ngọc Huyền như thế nữa, nghe xa cách lắm.

- Ôi, cũng không có gì mà bác. - Ngọc Huyền vội đỡ lời cho Phong Lâm.

- Con quen rồi.

- Quen thì sửa, có khó khăn gì đâu chứ.

- Thôi cứ từ từ bác ạ. À, có cái này nữa nè. - Ngọc Huyền đưa ra mấy tấm vé. - Đây là vé xem triển lãm tranh đương đại và cả vé hòa nhạc Chopin. Nếu hôm nay anh rảnh, em muốn mời anh đi xem tranh, tối chúng ta sẽ cùng nghe nhạc, được chứ?

Trong mắt Phong Lâm khẽ thoáng qua một tia chần chừ, nhưng rồi không hiểu thế nào anh vẫn gật đầu đồng ý. Nhận được cái gật đầu của Phong Lâm, nét cười không chỉ trên môi Ngọc Huyền nữa, mà cả khuôn mặt, cả cơ thể cô, và cơ hồ cả bầu không khí quanh cô cũng được bao phủ bởi một niềm hạnh phúc trong suốt lấp lánh. Khóe mắt Ngọc Huyền cong lên, đôi má hồng rực như trái táo mới chín, tươi rói, ngọt ngào. Nhìn cảnh ấy, bà Trâm bất giác cũng mỉm cười theo, niềm vui tràn trề trong trái tim người mẹ. Bao nhiêu tâm huyết xấp đặt của bà cuối cùng cũng đã có kết quả, bà còn mong chờ gì hơn thế?

Chương IX

PHÁO HOA ĐÊM GIAO THỪA

Tết, tiết trời tuy lạnh lẽo, lầy phây mưa phùn nhưng lẫn trong cái lạnh cắt da cắt thịt ấy vẫn rất rõ ràng cảm giác của sự ấm áp mà mùa xuân mang đến. Ngọc Huyền ngược nhìn những giọt mưa đọng trên vòm kính trong suốt phản chiếu ánh đèn nhập nhòa, lấp lánh sáng. Hôm nay, gia đình Phong Lâm mời gia đình cô đến tham dự một bữa tiệc ngoài trời nho nhỏ để chào đón năm mới. Họ đang đứng trên sân thượng nhà Phong Lâm. Sân thượng có mái vòm bằng kính trong suốt, nhìn rõ cả những giọt mưa nhỏ xíu rơi xuống, đậu lại trên đó. Xung quanh được trang trí bằng những chùm đèn pha lê chiếu tỏa ánh sáng trong vắt, dịu dàng như nước. Hai bên là những giò lan xinh đẹp. Những cánh lan e ấp trước gió xuân, như hàm tiếu, như băng khuâng. Hương hoa thoang thoang nhẹ nhàng hòa vào từng cơn gió. Phải thật khéo, thật tinh mới cảm nhận được hương thơm thanh khiết ấy. Tiếng dương cầm nhẹ nhàng vang động. Khung cảnh này, quá lãng mạn, quá ngọt ngào!

Đồ ăn và rượu vang được bày trên một chiếc bàn lớn. Ở cuối bàn trang trí một cành đào bích. Những nụ đào chúm chím đón gió xuân, như chỉ đợi thời khắc giao thừa để xòe bung

những cánh hoa phơn phớt hồng xinh xắn. Trên cành đào treo mấy phong li xì đỏ, sắc đỏ như càn nổi bật giữa những chồi lộc non xanh mơn mớn. Phong vị tết tràn ngập khắp nơi, thấm đượm vào từng giọt mưa, hơi gió.

Mưa xuân đánh thức đất trời, rượu vang nồng nàn đánh thức xúc cảm nơi trái tim con người. Bờ môi đỏ như cánh hồng sớm mai của Ngọc Huyền hơi cong lên, tạo thành nụ cười nhẹ nhàng. Tuy thái độ của Phong Lâm vẫn khá hững hờ, nhưng hai bên gia đình giờ đã xem cuộc hôn nhân của hai người họ là điều dĩ nhiên. Bạn bè Ngọc Huyền đều lấy làm lạ khi thấy cô chấp thuận một cuộc hôn nhân sắp đặt từ gia đình, bởi lẽ không ai biết uẩn khúc phía sau ấy, không ai biết cô đã trót say đắm tâm hồn người nghệ sĩ kia rồi. Khe khẽ lắc đầu, Ngọc Huyền tự cười giễu chính mình. Có lẽ trên đời này, thứ được gọi là định mệnh đích thực có tồn tại, chỉ là, liệu chúng ta có may mắn gặp được hay không mà thôi.

Những ly vang nâng lên; không khí chan hòa, đầm ấm, mọi người cười nói thân tình, từ tốn. Ngọc Huyền quay qua Phong Lâm, thấy anh đang nhìn những sợi mưa giăng mắc thấp thoáng xuất hiện ở những nơi ánh đèn chiếu sáng, rồi lại chìm vào thăm thẳm đêm tối ngoài kia, dáng vẻ như có chút chệnh vênh, cô độc. Thi thoảng Phong Lâm đưa ly rượu trên tay lên nhấp một ngụm nhỏ. Cảnh ấy, người ấy, sao khiến trái tim người nhìn càng xao động. Về cô độc, buồn buồn của người con trai ấy chẳng hiểu sao lại càng hấp dẫn Ngọc Huyền, càng khiến cô mê đắm không thể thoát ra.

Bất chợt, một tiếng động lớn vang lên, mọi người cùng ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh ấy. Pháo hoa. Pháo hoa đêm giao thừa!

- Pháo hoa! Pháo hoa!

Minh Tuấn và Thảo Anh cùng reo lên vui mừng. Cả gia đình Khuynh Diệp vui vẻ nhìn nhau, khuôn mặt ai cũng rạng ngời dù ngoài trời lúc này lạnh cắt da cắt thịt.

- Oa, đẹp quá!

Tuấn kêu lên, phấn khích. Khuynh Diệp kéo vai Tuấn lại gần mình kéo nơi đông đúc như thế này rất dễ lạc nhau. Ngược nhìn những chùm pháo hoa muôn sắc chói sáng trên bầu trời, trái tim Khuynh Diệp chợt chùng xuống. Phải chăng những điều đẹp để đều chóng lụi tàn? Nhưng liền ngay sau đó, cô cũng nhận ra rằng, dù đã lụi tàn, nhưng dư ảnh chúng để lại trong tâm trí thì còn mãi. Tình yêu cũng vậy, dù xa nhau nhưng nỗi nhớ về người kia vẫn luôn ở đó, chưa khi nào phai mờ. Nhắm hờ mắt, giây phút này, cô mong cầu người cô yêu được bình an, hạnh phúc.

- Chị Diệp ơi, chị Diệp!

Khuynh Diệp giật mình mở mắt, thì ra dòng người chen lấn đã đẩy hai chị em cô cách mẹ và Thảo Anh một quãng, Thảo Anh đang ra sức vẫy vẫy tay gọi. Cô hơi mỉm cười, kéo Minh Tuấn chen qua vai mấy người đi về phía mẹ và em gái. Dù pháo hoa đẹp để đường ấy, nhưng Thảo Anh vẫn chú ý quan sát những người trong gia đình mình, cô bé này có lẽ đã trưởng thành thật rồi; mà như thế cũng có nghĩa rồi con bé sẽ khổ. Nghĩ ngợi quá nhiều thì làm sao mong tìm thấy những phút giây bình yên cho chính mình cơ chứ? Khuynh Diệp lắc đầu, cố không tiếp tục kiểu đẩy đưa suy nghĩ đến những thứ buồn bã và tiêu cực nữa; cô dần bước nhanh hơn về phía em gái vẫn

không ngớt vẫy tay.

- Chị ơi, pháo hoa bắn đến khi nào thế? Em ước người ta bắn pháo hoa cả đêm nay.

Tuấn vẫn chăm chú nhìn lên phía những chùm pháo hoa rực rỡ, mặc chị kéo chen qua đám đông. Người đàn ông đang đứng ngay đó bất chợt nhú mày, nhìn về phía cô gái đang dắt tay đứa trẻ kia. Rất nhanh, ông ta lấy điện thoại trong túi áo, mở ra xem. Nhìn bức ảnh trong điện thoại, rồi lại nhìn cô gái kia, ánh mắt người đàn ông bỗng sáng bừng lên, lộ rõ vẻ vui mừng. Ông ta nghiêng đầu về phía người vợ bên cạnh, nói nhỏ vài câu. Người vợ vội bế con gái lên, cùng chồng chen qua vai những người đứng xem pháo hoa, tiến về phía gia đình Khuynh Diệp. Vợ của người đàn ông cũng cúi nhìn bức hình trong điện thoại, nhìn Khuynh Diệp một lát rồi gật đầu đầy quả quyết.

- Đúng rồi! - Người phụ nữ thì thầm với chồng.

- A! Minh Tuấn!

Đứa trẻ trong lòng người phụ nữ chợt reo lên, vẫy vẫy tay. Minh Tuấn nghe thấy có người gọi mình thì miễn cưỡng rời mắt khỏi những chùm pháo hoa càng ngày càng rực rỡ trên trời, quay về hướng ấy.

- Ơ, Cát Nhi!

Người phụ nữ đưa mắt nhìn chồng, rồi thả con gái đang bế xuống. Đứa trẻ vui vẻ chạy ủa về phía bạn. Hai vợ chồng họ cùng đi theo sau. Mấy người nhà Khuynh Diệp cũng ngạc nhiên nhìn cô bé xinh xắn kia. Minh Tuấn ngược lên, giới thiệu.

- Mẹ ơi, đây là Cát Nhi, bạn cùng lớp với con, bạn ấy ngồi bàn trên, con ngồi bàn dưới.

- Cháu chào cô!

Lúc này bố mẹ Cát Nhi cũng đến ngay bên con gái, mọi người vui vẻ chào hỏi, làm quen. Hơn ai hết, khuôn mặt Trấn - bố Cát Nhi càng lộ rõ vẻ vui mừng. Người đàn ông ấy hỏi thăm tên từng người trong gia đình của bạn con gái. Những đứa trẻ đứng bên nhau, vui vẻ ngắm pháo hoa, còn người lớn trò chuyện. Mùa xuân âm thầm len vào những giọt mưa, những chồi cây, vào cả những câu chuyện giữa người với người, dường như thời khắc này, mọi người càng cảm thấy ấm áp, dễ mở lòng mình hơn.

Đợt pháo hoa cuối kết thúc, những đứa trẻ lưu luyến nhìn bầu trời giờ đây đã chìm trong màn mưa phùn tối thẫm, ngần ngừ nuối tiếc.

- Nhà anh chị ở đâu thế? - Bà Hạnh quay qua mẹ Cát Nhi, hỏi thăm.

- Nhà em ở khu chung cư Adele kia. - Người phụ nữ chỉ tay về phía những tòa nhà cao tầng cách đó không xa.

- Ô. Chúng tôi cũng ở đó đấy.

Người ngạc nhiên nhất khi nghe câu nói ấy không ai khác chính là Trấn. Anh ta thầm than thở trong lòng, thật không ngờ câu nói "xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt" cứ ngỡ chỉ có trên phim, vậy mà giờ hoàn cảnh của anh ta đúng là như vậy. Bà Hạnh và mẹ Cát Nhi cùng trao đổi địa chỉ và mời nhau nếu rảnh thì ghé qua chơi.

Sau khi hai gia đình chia tay nhau rồi, người phụ nữ quay qua liếc nhìn chồng, không giấu được vẻ đắc ý trên gương mặt.

- Thế nào? Thấy em giỏi chứ?

- Vợ quá tuyệt! - Trấn giơ ngón tay cái lên, tỏ ý vô cùng tán thưởng.

Anh ta nhìn về phía gia đình Khuynh Diệp đang lẫn trong đám đông rồi rút điện thoại trong túi ra, bấm một dãy số.

*

Khuynh Diệp vừa mở cửa, Tuấn và Thảo Anh đã chạy ủa vào nhà, ríu rít như hai chú sẻ nhỏ. Đây là lần đầu tiên cả gia đình Khuynh Diệp cùng đi xem pháo hoa đêm giao thừa. Vốn ban đầu bà Hạnh không muốn ra ngoài cho lắm; bà vẫn muốn ở nhà làm mâm cơm cúng tổ tiên và người chồng đã khuất. Nhưng nhìn nét mặt khao khát được đi xem pháo hoa của hai đứa con nhỏ, bà đành bấm bụng bỏ qua cảm giác tội lỗi vì không làm tròn trách nhiệm đêm giao thừa, dẫn các con cùng đi xem pháo hoa. Đôi khi, con người khó lòng chấp nhận một sự thật - dẫu nghe có vẻ phũ phàng - thú đáng lưu tâm là dành cho người ở lại; bởi dẫu sao, sự mong tưởng, nhớ nhung dành cho người đã khuất vẫn có thể giữ vẹn nguyên trong lòng, đâu cần phải bày biện ở một mâm cúng?!

Trong nhà, mùi hương trầm thoang thoảng, ấm áp. Bà Hạnh bước về phía bàn thờ, châm ba que hương, cắm lên bát hương. Hai tay bà chấp lại đầy thành kính, đầu hơi cúi, lầm rầm khấn khứa. Nhìn thấy mẹ đang thắp hương, lũ trẻ cũng không dám làm ồn; chúng cùng nhìn về phía ấy, đôi mắt trẻ thơ trong veo không chút âu lo. Khuynh Diệp nhìn mẹ, cô biết những lúc như thế này mẹ đang rất buồn; bà đang nhớ bố cô, ước mong

cả gia đình được quây quần bên nhau đón xuân sang.

Khấn khứa xong, bà quay người về phía ba đứa con đang ngồi chăm chú nhìn mẹ.

- Khuya rồi, mau đi ngủ đi! - Bà lên tiếng giục.

- Mẹ ơi, sang năm mình lại đi xem pháo hoa nhé, đẹp quá! - Tuấn dường như vẫn chưa buồn ngủ chút nào.

- Học giỏi thì mẹ lại cho đi. Nhưng giờ mau đi ngủ đi, khuya lắm rồi.

- Vâng ạ.

Thảo Anh đứng dậy trước, kéo tay em trai. Tuấn miễn cưỡng đứng lên theo chị trong khi mặt mày hãy còn nhiều luyến tiếc; nó vẫn ham vui, muốn được thức khuya thêm chút nữa. Nhưng đi về phòng, Thảo Anh không ngủ luôn; cô bé mở một cuốn sách ra, chăm chú đọc, rồi viết gì đó vào vở. Tuấn vẫn chưa ngủ được, lò dò kéo vách ngăn, nhìn Thảo Anh.

- Chị chưa đi ngủ à?

Thảo Anh lắc đầu, mắt vẫn chăm chú nhìn quyển sách.

- Đầu năm phải khai bút lấy may mắn, sang năm học hành mới thuận lợi.

Tuấn hơi bĩu môi, quay trở về giường mình. Người chị gái này của cậu đúng là một sách chính hiệu, lúc nào cũng chỉ biết học mà thôi. Mọi người đều cho rằng có một người chị học giỏi chắc chắn sẽ rất tuyệt vời, có gì không hiểu đều có thể hỏi chị. Nhưng Tuấn biết, tất cả những chuyện đó đều chỉ là tưởng tượng mà thôi. Có một chị gái học giỏi đồng nghĩa với việc lúc

nào cậu cũng phải chịu áp lực, luôn thấy mình kém cỏi, dốt nát. Tuần lẫn qua lẫn lại trên giường, định dậy học để không thua kém chị quá, nhưng cơn lười như chiếc đinh khổng lồ ghim chặt cậu bé xuống giường, không bò dậy nổi. Buồn cũng chỉ buồn đôi chút, nghĩ cũng chỉ nghĩ một hồi, tâm tính trẻ nhỏ như nước, mọi chuyện đến rồi đi rất nhanh, chẳng lưu lại chút gì; chẳng mấy chốc Tuấn đã chìm vào giấc ngủ trẻ thơ, trên môi vẫn đọng lại nụ cười ngọt ngào đón chào mùa xuân đang thấm đẫm đất trời phía ngoài kia.

Căn nhà dần chìm vào tĩnh lặng, Khuynh Diệp nhắm mắt, nhưng không cách nào ngủ nổi. Hơn một năm nay, cô thường xuyên bị mất ngủ. Những khi nằm im lắng nghe đêm tối thế này là lúc Khuynh Diệp nhớ lại những chuyện đã qua. Cô biết, làm vậy thật chẳng ích gì. Nhưng cô sợ, nếu không nhớ về, liệu cô có quên đi tất cả, chẳng còn lưu lại gì trong trí nhớ chẳng? Vậy nên đêm nào cô cũng nằm suy tưởng miên man, ôn đi ôn lại những chuyện trước đây. Khuynh Diệp có hai thế giới, một thế giới của ban ngày - nơi cô sống và làm việc, một thế giới khi đêm về - nơi đó chỉ có cô và anh cùng những kỷ niệm ngọt ngào...

Rõ ràng, những chùm pháo hoa trên cao kia càng rực rỡ thì ánh mắt Phong Lâm càng nhuốm màu bi thương, đến Ngọc Huyền đứng bên cạnh cũng cảm nhận thấy điều ấy. Cô ngược nhìn anh, khuôn mặt Phong Lâm nhìn nghiêng càng đẹp hút hồn. Sống mũi cao thẳng tắp, đôi mắt đen u uẩn, xương hàm nam tính. Nhất thời, cô như chìm đắm trong đôi mắt kia. Phải mất một lúc lâu Ngọc Huyền mới như bừng tỉnh, cô khẽ cười, nụ cười ấy đôi phần là nhạo chính mình.

- Anh thích pháo hoa lắm à? - Cô nhẹ nhàng lên tiếng.

Phong Lâm hít sâu một hơi, luồng u uẩn trong mắt anh dường như chìm xuống, ẩn giấu vào sâu bên trong, môi Phong Lâm cũng cong lên, tạo thành nụ cười nhàn nhạt, anh hơi lắc đầu.

- Không, anh đang nghĩ đến một chuyện.

- Chuyện gì thế? - Giọng Ngọc Huyền có chút tò mò.

- Em có muốn nghe một câu chuyện không? - Phong Lâm bất ngờ quay hẳn sang phía Ngọc Huyền.

Ngọc Huyền khựng lại một giây; nhưng rất nhanh, cô lấy lại được vẻ tự chủ, tự tin thường ngày, gật đầu vui vẻ. Phong Lâm nhấp một ngụm vang, rồi anh nhìn ly rượu trong tay mình, mỉm cười.

- Em nghe về câu chuyện hoàng tử ếch rồi đúng không?

- Hả?

Lần này Ngọc Huyền không giấu nổi sự ngạc nhiên, nhưng Phong Lâm dường như không để ý lắm tới phản ứng ấy của cô, tầm mắt anh chuyển qua những chùm pháo hoa rực sáng ngoài kia, giọng nói trầm ấm vang lên.

- Ngày xưa, có một con ếch có ngoại hình vô cùng xấu xí, nó luôn tự ti, chẳng bao giờ dám bước chân ra khỏi cái giếng nhỏ bé của nó. Con ếch xấu xí luôn nghĩ, cái giếng ấy sẽ là thế giới của nó suốt đời. Nó vẽ bầu trời nhỏ xíu trên miệng giếng, và nghĩ đó là cả thế gian. Rồi một ngày, có một cô gái đến bên cái giếng, nhìn thấy con ếch. Cô ấy không ngại vẻ xấu xí của con ếch, cũng chưa từng trêu đùa vẻ ngoài của nó, cô bước vào cái giếng nhỏ bé, tới tận của con ếch. Cô gái dùng mọi cách dẫn

con ếch ra khỏi cái giếng, để nó thấy bầu trời xanh thẳm rộng lớn đích thực trông thế nào, ngọn gió sớm mai mát mẻ dường nào. Ngày tháng trôi qua, cũng nhờ cô gái ấy mà bộ dạng con ếch cũng đỡ xấu xí hơn, nó đã có thể tự tin đứng trước mọi người mà không phải cụp mắt như trước nữa.

Giọng Phong Lâm nhỏ dần, nhỏ dần, trái tim Ngọc Huyền cũng chùng dần theo từng câu nói của anh.

- Rồi một ngày, cô gái đó bất ngờ biến mất. Con ếch thu mình trong giếng, nó muốn trở về là con ếch của trước kia. Nhưng không thể được, bởi nó biết, nó đã thay đổi, thay đổi thật rồi. Con ếch quyết định nhảy ra khỏi giếng để đi tìm cô gái, nhưng vì muốn chắc chắn, nó bèn lấp chiếc giếng kia lại. Nó cứ đi, đi mãi, đi mãi, quyết tìm bằng được cô gái kia. Nhưng nó không thể tìm thấy, cái giếng cũng chẳng còn, nó chẳng còn đường lùi, lại càng không biết phải tiến đi đâu.

Đến đây, Phong Lâm bật ra một tiếng cười chua chát. Thân hình Ngọc Huyền hơi rung động. Hai người cùng chìm vào im lặng hồi lâu; mỗi người đều theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình. Chỉ là, những người ngoài nhìn vào thấy hai người họ vai kề vai đứng bên nhau thì đều vui mừng ra mặt, nhưng nào ai hay, khoảng cách lớn nhất không phải khoảng cách địa lý, mà là từ trái tim đến một trái tim. Chưa bao giờ Ngọc Huyền thấy người con trai kia xa cách đến như vậy. Chưa bao giờ cô thấy trái tim mình như đang rơi vào chiếc hố đen thăm thẳm không đáy như lúc này đây.

Không nhìn Phong Lâm, mà ngược nhìn những chùm pháo hoa cuối cùng đang lóe sáng trước khi lụi tàn, Ngọc Huyền nói.

- Chẳng cần là công chúa, nhưng nụ hôn của cô gái ấy cũng có

thể biến một con ếch thành một hoàng tử, đúng không?

Phong Lâm lơ đãng gật đầu; dường như suy nghĩ của anh giờ phút này đã trôi về vùng ký ức xa xăm nào đó. Có lẽ là vùng kỷ niệm với những nụ hôn, có cả nụ hôn đầu tiên - bất ngờ, bối rối, vụng về nhưng khó quên đến mức anh tin mình rồi sẽ ghi nhớ mãi mãi. Ngọc Huyền siết chặt chiếc ly thủy tinh trên tay, cả người run lên. Cô tập trung hít thở thật sâu để cân bằng lại cảm xúc của mình. Rồi thật lâu sau, cô nâng ly vang lên, uống một hơi hết cạn, hít sâu một hơi thứ không khí lạnh lạnh, chậm rãi quay người sang nhìn Phong Lâm.

- Chẳng lẽ đã lâu như vậy, anh vẫn chưa quên được cô gái ấy?

Câu hỏi ấy của Ngọc Huyền dường như kéo Phong Lâm ra khỏi những suy nghĩ chìm đắm kia; anh liếc nhìn về phía Ngọc Huyền. Bất gặp đôi mắt đen lấp lánh đang nhìn mình đầy kiên định, Phong Lâm như hơi choáng váng, thẳm sâu trong trái tim anh rung lên những cảm xúc không thể định hình, không thể gọi tên. Ngọc Huyền thông minh, xinh đẹp, trí tuệ. Nhưng trái tim có những lý lẽ của nó, mà lý trí đôi khi không thể hiểu được.

- Em là một nàng công chúa, theo đúng nghĩa của từ ấy. Nhưng em có sẵn sàng hôn một con ếch không? Hay em muốn hôn một chàng hoàng tử?

Ngọc Huyền bất ngờ trước câu hỏi ngược lại của Phong Lâm. Cô hơi sững sờ. Đúng vậy, người cô gặp là một chàng hoàng tử, ngoại hình xuất chúng, tài năng nổi bật, gia thế hơn người. Nhưng nếu đổi lại ngày ấy, người cô gặp là một người có ngoại hình tầm thường, tính tình khó chịu - những điều cô không tận mắt chứng kiến, chỉ được nghe mô tả lại qua những câu chuyện mẹ Phong Lâm kể - liệu trái tim cô có rung động hay

không? Liệu có rung động hay không? Câu hỏi ấy như cái móc câu, xoáy sâu vào tâm trí Ngọc Huyền. Tình yêu, rốt cuộc là gì? Sự rung động, rốt cuộc đến từ đâu?

Ngọc Huyền bật cười chua chát, rồi cô xoay người, bước về phía bàn tiệc, tự rót cho mình một ly vang hồng. Phong Lâm nhìn theo bóng lưng cô. Không phải anh không hiểu tâm ý của cô gái kia, chỉ là trái tim anh đã trao trọn cho một người mất rồi.

Ngọc Huyền chưa bao giờ, và chắc chắn không bao giờ là một cô gái yếu đuối, ánh mắt không để lộ chút cảm xúc nào, nụ cười vẫn tươi tắn trên môi; cô đi về đứng cạnh cha mẹ Phong Lâm, trò chuyện cùng họ. Không ai nhận thấy bất kỳ sự bất thường nào ở cô. Đợt pháo hoa cuối cùng đã kết thúc, không gian như đột ngột chìm vào tĩnh mịch lạ lùng, những âm thanh cười nói chỉ như văng vẳng bên tai, không lọt vào tâm trí Ngọc Huyền. Từ nhỏ cô đã là tiểu thư lá ngọc cành vàng, chưa bao giờ, chưa điều gì cô muốn mà không có được. Nhưng lúc này, hai luồng suy nghĩ đang đối chọi gay gắt trong tâm trí cô. Liệu cô có thực sự muốn có được người đàn ông kia bất chấp anh ta có yêu cô hay không? Cô đủ mạnh mẽ chấp nhận ở bên một người đàn ông vẫn luôn giữ hình ảnh người phụ nữ khác trong trái tim?

Nước mắt nào đắng chát nhất? Chính là nước mắt muốn rơi mà không thể rơi, chỉ có thể âm thầm nuốt ngược vào trong.

Điều gì là khó chịu nhất? Chính là khi đã trót lựa chọn trở thành người phụ nữ mạnh mẽ, dù trong lòng phong ba nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười.

Dù đang trong bữa tiệc đón chào năm mới cùng gia đình, nhưng không hiểu sao Phong Lâm vẫn cảm thấy lạc lõng. Anh

nhìn ly rượu vẫn gần như còn nguyên trên tay mình, vị rượu vang và vị siro dâu tằm có giống nhau không? Bất ngờ, chuông điện thoại vang lên, Phong Lâm khẽ nhíu mày, ai lại gọi cho anh vào giờ này? Nhưng khi nhìn thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình, Phong Lâm vội vàng ấn nút nghe. Vô thức, chân anh cũng bước về góc cách xa chỗ mọi người đang đứng hơn.

Những thông tin người kia nói như luồng điện chạy dọc thân người Phong Lâm, nhất thời khiến anh bàng hoàng, sững sốt. Hơn một năm tìm kiếm khắp nơi, tưởng chừng như đã vô vọng. Vậy mà đêm nay, nhận được cuộc điện thoại này, Phong Lâm không biết nên làm gì tiếp theo. Anh thấp giọng yêu cầu người ở đầu dây bên kia nhắc lại toàn bộ nội dung, dường như anh không tin vào tai mình nữa, tất cả những điều đó đều là thật.

- Cảm ơn, tôi sẽ đến đó ngay.

Phong Lâm tắt máy, cầm điện thoại trên tay, thần thờ nhìn màn mưa bụi trước mặt. Tâm trạng rối bời, Phong Lâm đứng như thế hồi lâu, tận tới khi Ngọc Huyền tay cầm ly rượu vang ra đứng bên cạnh anh, khuôn mặt cô đã lại rạng ngời, vui vẻ như ngày thường. Những ngón tay trắng muốt, thon thả nâng chiếc ly cong cong lên cao.

- Chúc mừng năm mới!

Những tiếng cuối cùng nhỏ dần, chìm vào bóng đêm khi Ngọc Huyền nhìn thấy vẻ mặt Phong Lâm lúc này. Toàn thân cô rung động, linh cảm mách bảo rằng chắc chắn có chuyện gì đó đã xảy ra. Ngọc Huyền ngáp ngừng lên tiếng.

- Anh... có chuyện gì vậy?

Phong Lâm quay sang Ngọc Huyền; lúc này nhìn anh như người mộng du, phải một lúc sau như mới ý thức được tất cả mọi điều xung quanh mình, anh nhìn xoáy vào mắt Ngọc Huyền.

- Tôi tìm thấy cô ấy rồi!

Chỉ mấy từ ngắn ngủi ấy thôi mà đất dưới chân Ngọc Huyền như chấn động. Toàn bộ dáng vẻ tươi tắn, cứng cỏi của cô phút chốc sụp đổ tan tành. Lồng ngực cô lúc này như có tảng đá lớn đang đè nặng, đến hít thở cũng cảm thấy khó khăn. Đáy mắt Ngọc Huyền loang loáng; cô hít sâu một hơi, nói rất khẽ.

- Anh... đi tìm... cô ấy đi...

Phong Lâm nhắm mắt rồi lại mở mắt ra tức khắc, dáng vẻ lúc trước đã hoàn toàn biến đổi; giờ anh đã trở thành người đàn ông đầy quyết tâm, đầy mong mỏi. Anh gật đầu thật mạnh, rồi xoay người bỏ đi.

Chỉ còn Ngọc Huyền đứng lại đó, bờ vai kiêu hãnh hơi sụp xuống, một giọt nước mắt lấp lánh lăn dài trên gò má trắng như tuyết. Cô biết, thế là hết, là kết thúc những thứ mà cô đã hy vọng hôm nay là bắt đầu. Cô biết, từ ngày mai thôi, mình sẽ phải lặng lẽ rời khỏi cuộc đời anh, trở về với cuộc sống của một cô gái mạnh mẽ như cô đã thể hiện. Và trên hết, cô biết, muốn mình không trở thành xấu xí, méo mó trong mắt người khác, thì chuyện rút lui phải êm thấm và nhẹ nhàng...

Phong Lâm sải bước rời đi, để lại ánh mắt ngỡ ngàng của cả hai bên gia đình. Anh chạy nhanh xuống dưới nhà; chỉ một lát sau, cánh cổng tự động từ từ mở ra, một chiếc xe lao vút ra, chìm vào màn mưa bụi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, lại nhìn Ngọc Huyền, không hiểu chuyện gì đang diễn ra; trong khi cô gái trẻ vẫn cố giữ cặp môi mím lại không rung bật lên theo nhịp run của trái tim đang quặn lại, ánh mắt không rời khỏi vị trí ban đầu... Hôm nay, lúc này, liệu Ngọc Huyền có thể giữ được cho mình vẻ bề ngoài cứng cỏi như xưa nay cô vẫn thường?! Phải làm được, nhất định phải làm được! Hít một hơi thật sâu, Ngọc Huyền vẽ một nụ cười trên môi và tiến lại phía mọi người, mong sao lời từ biệt này sẽ được đáp lại bằng sự lặng im; làm ơn, đừng ai hỏi gì cô nữa cả!

Trên cao tốc vắng vẻ, chiếc xe màu đen lao vun vút trong ánh đèn nhòe mờ. Đêm giao thừa, cao tốc càng vắng người, trời cũng mưa nặng hạt hơn, không khí càng thêm rét buốt, ẩm đạm. Lúc này đây, Phong Lâm không nghĩ gì được nữa, tâm trí anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là phải đến nơi ấy, phải gặp người con gái ấy. Dù thế nào anh cũng muốn cô đứng trước mặt mình, nói rõ lý do vì sao cô lựa chọn như thế.

Đêm lạnh lẽo, chiếc xe cô độc cắt ngang màn đêm dày đặc, lao về phía hy vọng ấm áp mong manh như ánh đèn đường...

Chương X

GẶP LẠI OẢI HƯƠNG

Đang chăm chú lái xe, như chợt nhớ ra điều gì, Phong Lâm lấy điện thoại, bấm một dãy số. Đợi rất lâu người ở đầu dây bên kia mới bắt máy, giọng ngái ngủ. Nghe thấy giọng nói khan đặc của người kia, Phong Lâm lúc này mới ý thức được rằng mình đang làm phiền người khác; anh hơi hắng giọng, xin lỗi đối phương một câu. Trấn cũng không lấy gì làm khó chịu khi bị gọi dậy giữa đêm, lại là đêm tết như thế này; bởi lẽ nghề của anh ta đã quá quen với những cuộc gọi bất thường vào những khung giờ bất thường như thế này rồi.

Đúng là anh không kìm được, không ngừng hỏi thăm Trấn về mọi chuyện. Phong Lâm bắt anh ta kể tỉ mỉ cuộc gặp gỡ, tất cả những thông tin Trấn nắm được về Khuynh Diệp; và hơn hết, anh rất muốn biết hiện giờ cô sống thế nào. Khi nghe Trấn nói cô sống cùng mẹ và hai em ở khu chung cư Adele, Phong Lâm giật mình đến mức cảm giác như toàn thân rung động. Cúp máy rồi mà lòng mày Phong Lâm vẫn nhúu chặt, những suy nghĩ ào ạt đến trong anh. Đột ngột biến mất, mẹ anh đến thăm anh đúng thời điểm ấy, rồi Ngọc Huyền, rồi công ty... tất cả những dữ kiện ấy khi xâu chuỗi lại với nhau đủ để Phong Lâm hiểu mọi chuyện. Một cảm giác đắng ngắt dâng lên nơi cổ họng, có những khi trực giác lơ mơ đoán định giống như thế,

nhưng anh lại vội gạt đi ngay, không bao giờ nghĩ đến. Vậy mà giờ đây, tất cả sự thật đang bày ra trước mắt anh, dù giải thích cách nào cũng không thể khác được.

Hít thở thật sâu, cố giữ cho bản thân bình tĩnh lại, chiếc xe vẫn lao vun vút trong màn đêm đen đặc; anh cố gắng trấn tĩnh lại, lắng nghe xem mình thực sự nên làm gì lúc này. Rất lâu sau, khi tâm trí đã bình tĩnh hơn, Phong Lâm đi đến quyết định, những chuyện đã xảy ra thì cũng đã qua rồi, điều quan trọng nhất lúc này là tương lai chứ không phải quá khứ. Trầm ngâm như khoảng khắc ngồi trước bức họa phải mất rất nhiều thời gian mới hoàn thành, Phong Lâm suy tính về những việc cần làm sắp tới.

Có phải đêm đầu tiên khi Khuynh Diệp biến mất là đêm dài nhất trong đời Phong Lâm từ trước đến giờ? Thì đêm nay, đêm giao thừa, là đêm dài thứ hai. Lái xe suốt mấy trăm cây số giữa màn mưa xuân mù mịt, tâm trí bộn bề bao luồng suy nghĩ, một đêm trôi qua thực sự dài, tưởng chừng như dài hơn cả những tháng ngày xa cách đằng đằng kia. Phong Lâm dừng xe trước khu chung cư, ngược nhìn những tòa nhà màu xám chìm trong màu mưa lay phây u ám.

Đã chín giờ, nhưng hôm nay là mừng một tết nên xem chừng mọi người vẫn còn đang say giấc nồng, đường phố vắng vẻ, quạnh hiu. Dưới màn mưa ấy, khung cảnh vắng lặng càng mang vẻ đìu hiu, thê lương. Vẫn trước cảnh sắc ấy, trong tâm trạng ấy, Phong Lâm mở cửa xe, một mình cô độc đứng giữa màn mưa; để mặc những giọt mưa rơi xuống, thấm ướt hết đầu, hết mặt, ướt cả vai áo. Cái lạnh cắt da cắt thịt của mùa đông, sự buốt giá của những giọt mưa thấm vào thân thể giúp Phong Lâm thấy dễ chịu, tỉnh táo hơn. Cho đến khi toàn thân run lên vì lạnh, anh mới quay trở vào trong xe, lái lòng vòng đi

tìm một khách sạn để nghỉ ngơi.

Sáng mừng một Tết, thật chẳng dễ dàng gì để tìm được một phòng ưng ý, phải khó khăn lắm Phong Lâm mới tìm được một phòng ở ngay đối diện tòa nhà của Khuynh Diệp. Từ ban công căn phòng nhìn xuống là con đường nhỏ trồng hoa ban nối từ tòa nhà của Khuynh Diệp ra đường lớn. Trên những cành cây nơi con đường ấy, đã thấy thấp thoáng những bông hoa ban trắng muốt tinh khôi khoe sắc giữa gió mưa.

Nhìn mình trong gương, Phong Lâm có chút giật mình, chỉ sau một đêm mà khuôn mặt anh phờ phạc hẳn đi, râu mọc dài, đôi mắt cũng thâm quầng mỗi một. Cạo sạch râu, ngâm mình trong nước ấm hồi lâu, cơ thể cũng cảm thấy dễ chịu hơn, lúc này Phong Lâm mới nghĩ đến một vấn đề mà anh quên bém, đó là vì đi vội vã mà không đem quần áo theo. Thở dài, anh khoác chiếc pijama của khách sạn rồi gọi nhân viên nhờ giặt giũ bộ quần áo duy nhất hôm qua anh mang trên người giờ đã ướt đẫm nước mưa.

Tự pha cho mình một ly cà phê, vừa ngồi bên ban công uống cà phê, vừa ngắm nhìn con đường nhỏ với hàng hoa ban phía dưới, Phong Lâm cứ ngồi như vậy tới tận khi đường sá bắt đầu đông người lại qua hơn. Nhưng hình bóng anh cần tìm, mãi vẫn chẳng thấy đâu. Có lẽ ở nơi xa lạ này, không người thân thích, nên ngày tết, gia đình cô cũng không cần phải đi ra ngoài. Thở dài, Phong Lâm quay về giường, cả một đêm lái xe đã vắt kiệt sức lực, chỉ vừa nằm xuống giường anh liền chìm sâu vào giấc ngủ, một giấc ngủ không mộng mị. Rất lâu rồi, anh mới lại có một giấc ngủ sâu như vậy.

*

Theo như Trấn nói, Khuynh Diệp làm ở một siêu thị mini cách

nhà không xa, mừng hai tết cô sẽ đi làm buổi đầu tiên của năm. Sáng sớm mừng hai tết, Phong Lâm đã tỉnh dậy, gọi vài món đơn giản cho bữa sáng. Lúc này điện thoại lại không ngừng đổ chuông, liếc nhìn tên hiển thị trên màn hình, Phong Lâm hít sâu một hơi, bấm nút nghe.

- Con đi đâu mà mẹ gọi mãi không nghe máy vậy? Biết mẹ lo lắng không?

Phong Lâm gượng gạo cười.

- Mẹ, con đi giải quyết chút công chuyện, khi trở về nhất định sẽ có tin vui cho mẹ.

- Hả? Tin vui gì?

- Mẹ kiên nhẫn đợi thêm vài hôm nữa đi, thế nhé, có gì con sẽ gọi lại cho mẹ sau.

Nói hết câu, Phong Lâm cúp máy, ánh mắt hơi dao động, nhìn vào khoảng không trước mặt. Anh biết, đó là lựa chọn tốt nhất lúc này. Chẳng phải trước đây mẹ cũng đặt anh vào thế đã rồi, khiến anh chẳng có lựa chọn nào khác hay sao. Vậy thì bây giờ, anh cũng muốn để mọi chuyện diễn ra trước rồi vui vẻ thông báo với mẹ sau, chắc chắn bà sẽ không bao giờ trực tiếp phản đối. Như vậy chẳng phải sẽ đơn giản hơn sao?

Ngồi suốt từ sáng sớm trên ban công, đến tận chín rưỡi sáng Phong Lâm mới nhìn thấy một bóng hình nhỏ bé bước trên con đường nhỏ phía dưới. Dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy bóng dáng cô, nghiêng nghiêng dưới chiếc ô trong suốt quen thuộc, trái tim Phong Lâm như bị ai bóp nghẹt. Anh nhớ cô, thực sự rất nhớ cô! Hơn một năm trời, mấy trăm ngày xa cách, bật tin, giờ lại được

nhìn thấy người mà mình yêu nhất trên đời, trái tim làm sao giữ được sự bình tĩnh thường nhật nữa.

Anh dõi nhìn theo hình bóng ấy, đến khi bóng dáng cô sắp khuất khỏi con đường, như bồng nhớ ra, Phong Lâm vội vã chạy ra khỏi phòng, cũng may anh đã mặc quần áo chỉnh tề từ sáng sớm. Chiếc xe lạng lẽ bám theo sau cô gái nhỏ bé dưới cơn mưa xuân lất phất, đến tận khi cô bước vào siêu thị. Nhìn dáng cô loay hoay bên quầy thanh toán, Phong Lâm khẽ mỉm cười, họ đã từng gặp nhau, quen nhau như thế, phải chăng là duyên số, là định mệnh?

Lái xe đi tìm một cửa hàng, Phong Lâm mua một giỏ quà tết, quay trở lại chung cư nơi anh vừa rời đi không lâu.

“Kính coong... kính coong...”

Bà Hạnh hơi bất ngờ khi thấy chuông cửa nhà mình kêu vang, gia đình bà đâu có họ hàng, người thân gì đến chúc tết cơ chứ. Trên tay vẫn cầm chiếc muôi múc canh, bà chạy ra mở cửa. Bà Hạnh chăm chú nhìn người thanh niên đang đứng trước mặt. Đó là một chàng trai cao lớn, khuôn mặt đẹp như tạc tượng, khoác trên mình bộ quần áo đắt tiền. Lát sau, như nhớ ra, bà mỉm cười.

- Cậu tìm ai? - Dù hỏi vậy nhưng bà thầm nghĩ chắc cậu thanh niên này đến chúc tết gia đình nào đó của tầng này, bấm chuông nhầm phòng mà thôi.

- Cháu chào bác. Bác cho hỏi đây có phải nhà Khuynh Diệp không ạ?

- Hả? Ừ, đúng rồi. Cậu là...

Chàng trai trẻ lịch sự cúi đầu, lúc này bà Hạnh mới nhớ ra, đứng qua một bên mời cậu ta vào. Chàng trai ngồi xuống một chiếc ghế, dáng vẻ tự nhiên, thư thái.

- Cháu là Phong Lâm ạ.

Chỉ một câu ấy thôi, Phong Lâm nhận rõ ánh mắt bà Hạnh có sự đổi khác; bà hơi hắng giọng, ngồi xuống đối diện Phong Lâm, tay vẫn cầm chiếc muôi múc canh, cơ hồ lúc này bà đã quên mình đang cầm thứ gì rồi. Quả đúng là như thế, bởi lẽ cái tên kia làm bà Hạnh giật mình. Dù Khuynh Diệp không kể rõ ràng, nhưng bà đã từng nhìn thấy tên “Phong Lâm” hiện trên màn hình điện thoại con gái; cũng từng thấy nét mặt rạng rỡ, đôi mắt sáng long lanh của cô khi lí nhí nói chuyện từ góc xa..., chỉ chừng ấy đủ để bà biết người con trai đó có quan hệ như thế nào. Có lần, Khuynh Diệp kể đôi điều về người bạn trai giàu có ấy; lúc đó bà rất muốn khuyên cô nên chấm dứt mối quan hệ này, bởi bà sợ, con gái bà sẽ phải chịu tổn thương khi cách biệt của hai bên quá lớn, nhưng nhìn nét mặt hạnh phúc của con gái, bà lại không nỡ. Rồi một hôm, đột ngột Khuynh Diệp về, bắt mọi người chuyển nhà đến thành phố xa lạ này, ánh mắt như mất hồn, lúc nào cũng thần thờ, lại thêm việc có khoản tiền lớn mua căn chung cư họ đang sống đây, bà Hạnh đã đoán ra tám, chín phần. Nhiều lần muốn hỏi mà không thể, bà không nỡ cất lời khi nhìn thấy ánh mắt tràn ngập đau đớn của con gái. Vậy nên, ngày hôm nay, người con trai này đột ngột tìm đến đây, bà thực sự không biết phải làm thế nào.

Nhận thấy rõ sự bối rối của bà Hạnh, Phong Lâm vẫn giữ nụ cười nhã nhặn trên môi.

- Dạ, cháu có chút quà chúc tết bác và các em. Chúc gia đình mình năm mới an khang thịnh vượng ạ!

Phong Lâm đặt giỏ quà lên bàn, bà Hạnh lúng túng nhìn giỏ quà.

- Cảm... cảm ơn cậu.

Cũng không muốn rào đón nhiều, Phong Lâm đi thẳng vào vấn đề luôn.

- Dạ thưa bác, cháu là bạn trai của Khuynh Diệp.

Bà Hạnh ngược nhìn Phong Lâm, có cái gì đó làm hòng bà nghẹn lại, không nói nên lời. Chàng trai ấy vẫn mỉm cười, nụ cười hiền lành, thân thiện. Phong Lâm bắt đầu giải thích lại mọi chuyện cho bà Hạnh nghe, từ việc anh và Khuynh Diệp vì sao quen và yêu nhau, rồi cả chuyện hơn một năm trước Khuynh Diệp đột nhiên biến mất không một lời báo trước, không một lý do. Phong Lâm nói, anh yêu Khuynh Diệp, thực sự rất yêu Khuynh Diệp. Anh biết Khuynh Diệp yêu anh đã phải chịu rất nhiều thiệt thòi nhưng không nói ra. Anh muốn bù đắp lại tất cả. Và anh cũng mong bà có thể tác thành cho hai người, có thể chấp nhận người bạn trai của con gái bà là anh.

Hai người mãi nói chuyện, không để ý đến Thảo Anh đang đứng nép nửa người sau cánh cửa, chăm chú lắng nghe. Bà Hạnh rồi bời, Phong Lâm đã đến tận đây mong được bà chấp nhận, nhưng còn chuyện trước kia, còn căn chung cư này, sự đau khổ cố giấu giếm của Khuynh Diệp suốt bao ngày qua và còn bao nhiêu điều bà không biết; nếu bà chấp nhận Phong Lâm thì Khuynh Diệp sẽ thế nào đây? Một mùi khét lẹt bay vào phòng khách, quần quanh trong gian nhà, kéo tâm trí bà

Hạnh về với thực tại. Bà giật mình, lúc này mới nhớ ra vừa rồi đang nấu ăn, bà vội chạy vào bếp, may tắt bếp kịp chứ không chừng xảy ra hỏa hoạn như chơi. Bỏ chiếc muôi lại bếp, bà bần thần quay lại phòng khách.

Lúc này bà mới nhìn thấy Thảo Anh đang đứng trong phòng ngó ra ngoài.

- Vào bếp nấu giúp mẹ đi, mẹ đang bận tiếp khách. À quên, con chào anh đi.

Phong Lâm ngoái lại, thấy một cô bé đang đứng lấp ló nhìn mình, khuôn mặt giống Khuynh Diệp quá đỗi, chỉ một chút ấy thôi cũng khiến trái tim Phong Lâm nhói lên. Cô bé gật đầu, nói một câu chào hỏi. Đang đi vào bếp, cô bé bỗng quay người, liếc nhìn Phong Lâm rồi quay về phía bà Hạnh.

- Mẹ, mẹ đồng ý cho hai anh chị ấy đi. Chị Diệp suốt ngày mất ngủ, lại còn hay lén vào nhà tắm khóc một mình nữa.

Nghe câu nói ấy, Phong Lâm không khỏi xót xa; hóa ra, cô ấy đã phải chịu tổn thương rất nhiều trong thời gian qua, vậy mà đã từng có lần anh trách cứ, thậm chí là căm giận cô ấy vì bỏ rơi mình.

- Mau vào bếp đi. - Bà xua xua tay với Thảo Anh, rồi quay về phía Phong Lâm. - Cậu ở lại dùng bữa cùng chúng tôi nhé, chẳng mấy khi, lại tết nữa.

- Vâng ạ. - Phong Lâm không chút ngại ngùng đồng ý ngay, anh muốn ở đây lâu hơn một chút, anh còn rất nhiều chuyện muốn biết.

Một lát sau Minh Tuấn cũng dậy, ban đầu cậu còn rụt rè,

nhưng chỉ một lát đã quán lấy Phong Lâm, đòi anh kể chuyện về xe ô tô cho nghe. Cậu bé cũng không ngại ngần thổ lộ ước mơ sau này được trở thành tay đua công thức một.

Thảo Anh không chỉ học giỏi mà nấu ăn cũng rất khéo, cô bé nấu rất nhiều món ngon đãi khách. Cả Thảo Anh và Minh Tuấn đều rất quý Phong Lâm. Với Minh Tuấn, Phong Lâm là người cái gì cũng biết, có thể giải đáp được vô số thắc mắc của cậu bé, vậy nên Minh Tuấn xem anh như thần tượng. Còn Thảo Anh, cô bé suy nghĩ chín chắn hơn tuổi rất nhiều. Chứng kiến chị gái âm thầm đau khổ bao ngày qua, ban đầu cô bé rất giận người đã khiến chị khóc nhiều như vậy. Nhưng hôm nay, nghe Phong Lâm kể lại mọi chuyện, biết được tất cả, Thảo Anh càng thương chị hơn, và muốn vun đắp cho chị gái về bên người con trai kia.

Vốn muốn nán lại để hỏi thêm về Khuynh Diệp, nhưng cuối cùng Phong Lâm lại chẳng thể hỏi được gì vì sự có mặt của hai đứa trẻ. Buổi chiều, sau khi bị bà Hạnh la mắng mãi, cuối cùng Thảo Anh và Minh Tuấn cũng chịu vào giường đi ngủ, để bà và Phong Lâm có thời gian chuyện trò.

Ngay từ lúc mới bước chân vào căn nhà này, nhìn tấm hình trên bàn thờ, Phong Lâm đã lờ mờ đoán ra nguyên nhân vì sao gia đình Khuynh Diệp lại luôn túng thiếu như vậy. Nhớ lại những ngày đầu tiên khi cô rời xa anh, anh mới nhận ra mình biết quá ít về cô. Người thân của cô, bạn bè của cô, quá khứ của cô, tất cả mọi thứ anh đều không biết, một chút cũng không.

Trước sự chân thành của Phong Lâm, bà Hạnh từ từ kể lại tất cả những chuyện ngày nhỏ của Khuynh Diệp cho anh nghe. Trước đây, gia đình bà cũng có một căn nhà nhỏ, nhưng năm Khuynh Diệp mười bảy tuổi, bố cô đột ngột phát hiện bị ung

thư. Bà Hạnh cố gắng gom góp của cải để chữa trị cho chồng. Căn nhà đó bà cũng âm thầm bán đi, giấu không cho ông biết. Năm Khuynh Diệp nhận được giấy báo đỗ đại học, cô đã giấu mẹ xé tờ giấy vứt đi, rồi đi tìm việc làm. Vì bận chăm chồng trong bệnh viện, phải mấy ngày sau bà mới phát hiện ra. Bà lôi Khuynh Diệp về, muốn đánh cô một trận vì tội bỏ học, nhưng cánh tay giơ lên không nỡ đánh xuống. Bà ôm con gái, hai mẹ con cùng khóc. Vậy là Khuynh Diệp chấp nhận bỏ dở việc học hành để đi làm kiếm tiền phụ mẹ nuôi hai em ăn học.

Căn bệnh của bố cô dù cố gắng thế nào cũng không thể qua khỏi. Gia đình chồng không đoái hoài đến bốn người mẹ góa con côi. Bà Hạnh đành thuê một căn phòng trọ nhỏ, bốn mẹ con sống cùng nhau; bà đi làm thuê làm mướn kiếm tiền nuôi con và trả nợ. Nhưng mấy năm trở lại đây, sức khỏe bà ngày càng yếu, không ra ngoài làm thuê được nữa, chỉ có thể ở nhà đan nón kiếm thêm chút thu nhập, toàn bộ gánh nặng gia đình đổ dồn lên vai Khuynh Diệp. Cô một mình làm đủ mọi việc để lo tiền sinh hoạt cho gia đình, tiền học hành cho hai em. Bà Hạnh khế thở dài, nói rằng vì phải bỏ dở việc học giữa chừng nên Khuynh Diệp lúc nào cũng mong mỗi hai em được ăn học đàng hoàng. Những giọt nước mắt đã long lanh nơi khóe mắt in hằn bao nếp nhăn của người mẹ. Bà đưa tay chấm giọt nước mắt đang chực rơi xuống, lặn đi một chút, rồi nói tiếp.

Bà nói, khoảng hơn một năm trước, đột nhiên Khuynh Diệp bảo bà xin chuyển trường cho hai em. Chỉ có mấy ngày, cả gia đình đã chuyển đi, đến thành phố này, rồi không rõ từ đâu Khuynh Diệp có tiền mua căn chung cư họ đang sống đây, và cả tiền lo học hành cho hai em. Nhưng hôm nay, Phong Lâm xuất hiện ở đây, nhân cơ hội này bà cũng muốn nói rằng, nếu đúng là Khuynh Diệp đã nhận tiền của nhà anh, bà sẽ cố gắng

trả lại bằng được. Căn nhà này bà sẽ làm thủ tục chuyển lại, và bà cũng tích góp được một chút tiền nhỏ, nếu vẫn không đủ, mong gia đình anh cho bà được trả dần dần.

Phong Lâm vội ngăn bà lại, anh đến đây không phải vì món tiền đó, mà vì Khuynh Diệp, chỉ vì Khuynh Diệp mà thôi. Anh yêu cô, muốn được ở bên cô. Chuyện tiền bạc, đó là mẹ anh sai khi dùng nó để chia tách hai người, lại càng sai hơn khi đẩy hai người yêu nhau phải chịu đau khổ suốt quãng thời gian qua. Anh nói, tất cả những tổn thương của Khuynh Diệp thời gian qua lớn hơn số tiền đó rất nhiều, rất nhiều lần. Anh mong nhận được sự tác thành từ bà, và anh cũng hứa nhất định sẽ không để cô phải chịu thiệt thòi vì mình hơn nữa.

Bà Hạnh ngồi nhìn Phong Lâm hồi lâu, trong lòng bà lúc này rối như tơ vò, không biết nên xử trí thế nào. Cuối cùng, bà nói với Phong Lâm.

- Tôi biết cậu có ý với Khuynh Diệp, tôi cũng mong con bé tìm được một người đàn ông tốt. Nhưng chuyện này, dù sao liên quan đến tiền bạc cũng không hay, tiền nhất định chúng tôi sẽ tìm cách trả lại cậu. Còn tình cảm... hãy để Khuynh Diệp quyết đi.

Bà thở dài, khóe mắt lại long lanh ánh nước.

- Vậy nếu Khuynh Diệp đồng ý, bác cũng không phản đối, đúng không ạ?

Bà Hạnh khẽ gật đầu. Suốt cả buổi, giờ Phong Lâm mới như trút được gánh nặng trong lòng, anh mỉm cười. Người con gái anh yêu, nhất định anh sẽ có cách khiến cô lại trở về bên anh.

Anh hỏi thêm bà Hạnh về lịch làm việc của Khuynh Diệp,

được biết hôm nay khai xuân, cô làm từ mười giờ sáng đến tám giờ tối. Phong Lâm như chợt nhớ ra chuyện gì, anh lấy điện thoại ra xem ngày, rồi bật cười một mình, một kế hoạch vừa lóe lên trong đầu anh.

Lúc này Minh Tuấn và Thảo Anh đã ngủ dậy, lại chạy ra, vây quanh Phong Lâm, nhất là Minh Tuấn, cậu bé rất thích người anh này, không ngần ngại nói muốn anh sớm trở thành anh rể, để cậu được gặp anh nhiều hơn. Phong Lâm bật cười trước sự hồn nhiên của đứa trẻ. Ngày còn bé, anh có hồn nhiên như thế không? Bà Hạnh thấy hai con yêu mến Phong Lâm như vậy thì mời anh ở lại đợi Khuynh Diệp về, rồi mọi người cùng ăn tối. Phong Lâm mỉm cười, nói lát nữa muốn đi tìm Khuynh Diệp. Bà Hạnh cũng bật cười, tuổi trẻ có thể làm những điều thật đẹp. Bà để anh lại với hai đứa trẻ, đi vào dọn dẹp bếp núc, chuẩn bị đồ cho bữa tối, dù sao cũng chẳng mấy khi nhà bà có khách đến chơi, phải chuẩn bị tươm tất một chút.

- Anh thích nhất hoa gì? - Thảo Anh bất chợt lên tiếng.

- Hoa?

Phong Lâm không khỏi ngạc nhiên, anh trầm nhẩm lại trong đầu, cũng không rõ mình thích hoa gì nhất nữa, chưa bao giờ anh quan tâm về điều này. Nhưng một loài hoa đột nhiên hiện ra, những chậu hoa tím dịu dàng xếp nơi ban công, loài hoa cô ấy yêu nhất.

- Oải hương. - Anh trả lời cô bé.

Thảo Anh hơi mỉm cười, dường như đã đoán trước được câu trả lời. Cô bé đứng dậy, khẽ kéo tay áo Phong Lâm.

- Anh ra đây mà xem.

Phong Lâm và Minh Tuấn theo sau Thảo Anh ra ban công. Anh sững lại, trước mặt anh lúc này là một dãy chậu hoa oải hương. Những cái cây nhỏ bé, rung rinh trước cơn gió thổi qua, trên lá còn đọng lại những giọt nước mưa nhỏ xíu.

- Chị em chăm bẵm mấy cái cây này lắm. Thi thoảng chị em lại ra đây ngồi nhìn, nhất là mùa cây nở hoa. Em đoán chắc loài hoa này có liên quan đến anh, chị ấy mới quan tâm như thế.

Phong Lâm đi đến bên những chậu cây nhỏ bé, không biết những chậu oải hương trên ban công nhà anh thế nào? Rất lâu rồi anh không về lại đó, không biết người giúp việc có chăm sóc chúng đúng như lời anh căn dặn không? Cô ấy vẫn luôn nhớ về anh, nhớ về tình yêu của họ suốt quãng thời gian qua. Phong Lâm đã từng sợ, Khuynh Diệp đã quên đi tình cảm của họ, đã đóng kín những ký ức xưa, và lựa chọn mở lòng với một người đàn ông khác. Chỉ cần thoáng nghĩ vậy thôi là trái tim anh đã run lên sợ hãi. Anh không sợ khoảng cách, anh không sợ thời gian, anh chỉ sợ em đã quên anh, đó là điều duy nhất anh sợ trên đời này!

- Vừa nãy em giả vờ đi ngủ thôi, em nghe tất cả chuyện anh và mẹ em nói rồi. - Thảo Anh đứng bên cạnh lại lên tiếng.

Phong Lâm quay đầu nhìn, mỉm cười, anh đưa tay vuốt mái tóc dài mềm mại của cô bé.

- Em không thích nhìn thấy chị em buồn như thế này nữa đâu. Từ lúc chuyển về đây, lúc nào chị em cũng buồn, kể cả khi cười ánh mắt cũng không vui lên được. Em biết tại bọn em nên chị mới thế, nhưng em lớn rồi, em có thể đi làm kiếm tiền được rồi, em chỉ mong chị em được hạnh phúc thôi.

Phong Lâm bật cười trước câu nói của Thảo Anh, cô gái nhỏ bé

này mạnh mẽ quá.

- Em nhỏ như vậy thì làm được gì chứ?

- Đừng coi thường em, em có thể viết báo kiếm nhuận bút, em cũng có thể làm part time ở một số cửa hàng. Như vậy chị em không phải lo cho em nữa.

- Em năm nay học lớp mấy rồi?

- Lớp Mười một.

- Ồ!

Phong Lâm không giấu nổi bất ngờ, không ngờ em gái Khuynh Diệp đã lớn như thế. Bỗng nhiên, anh cứ cố hình dung ra Khuynh Diệp khi ở độ tuổi như Thảo Anh bây giờ. Bỗng nhiên, anh ước mình có thể bằng cách thần kỳ nào đó mà nhìn thấy Khuynh Diệp của anh trong tà áo dài trắng...

- Em đi làm sẽ ảnh hưởng việc học, em không sợ chị em buồn sao?

Thảo Anh hơi chớp chớp mắt, rồi cô bé ngẩng đầu, ánh nhìn kiên định.

- Không đâu, em sẽ không để chuyện gì ảnh hưởng đến việc học của em. Chị em hy sinh cho chúng em rất nhiều rồi, em không để chị thất vọng đâu.

Phong Lâm mỉm cười, chắc ngày ấy Khuynh Diệp cũng mạnh mẽ như cô bé này đây.

- Em còn nhỏ, không cần lo nhiều chuyện sớm như vậy đâu. Yên tâm, anh nhất định sẽ không để chị em phải buồn thêm

nữa. Tin anh!

Thảo Anh nhìn sâu vào mắt Phong Lâm, như tìm kiếm điều gì, rồi cô bé gật đầu, mỉm cười - khi Thảo Anh cười lại càng giống Khuynh Diệp. Đã bao lâu rồi anh chưa được nhìn thấy cô cười?

Ngoài nhìn những chậu oải hương xanh mướt thêm một chút, rồi Phong Lâm xoa đầu Minh Tuấn, dẫn hai đứa trẻ vào nhà.

- Anh đi đón chị các em về đây.

Phong Lâm nháy mắt với chúng, nụ cười tươi rói trên cả ba gương mặt, ánh mắt tràn đầy thân thiết, hân hoan. Chỉ riêng bà Hạnh đứng trong bếp, ậm ừ đáp lại câu chào của Phong Lâm. Một người phụ nữ đã sống quá nửa đời người, trải qua biết bao chuyện đắng cay, hơn ai hết bà hiểu, con gái bà nếu chấp nhận quay lại đồng nghĩa với việc chấp nhận chịu thêm nhiều ảm ức không thể nói thành lời nữa. Khoảng cách địa vị là thứ không thể nhìn thấy được, nhưng áp lực thì lớn vô cùng. Bà Hạnh thở dài, nuốt ngược những cảm giác đắng chát vào trong, là mẹ, bà chỉ cầu mong con mình được sống bình an, vui vẻ!

Chương XI

TÁI NGỘ

Quán vắng hoe, Phong Lâm ngồi ở một góc, nhìn những giọt cà phê lặng lẽ rơi, rồi ngược mắt nhìn qua bên kia đường. Đã lâu lắm rồi anh mới lại được ngắm nhìn cô thỏa thích thế này. Mỗi lần có khách đi ra hay đi vào, cánh cửa kính mở ra, anh lại thấy cô rõ hơn; cô đứng đó, luôn mỉm cười chào khách - nụ cười dịu dàng, nhu mì từng động viên anh rất nhiều trong những tháng ngày giảm cân gian khổ. Trời đã tạnh mưa, những tia nắng yếu ớt cuối ngày đậu trên khung cửa kính, tạo thành những vệt sáng nhẹ nhẹ. Nhìn ngắm người mình yêu, cảm giác này sao bình yên quá đổi!

Phong Lâm ngồi như thế đến gần tám giờ mới rời quán, bước sang bên kia đường. Khuynh Diệp đang cúi húi kiểm tra lại danh mục hàng trước khi về thì có khách bước vào. Nghe thấy tiếng cửa mở, cô vội ngẩng đầu lên, mỉm cười chào. Nhưng nụ cười đóng băng trên môi cô khi nhìn thấy bóng dáng ấy, trái tim cô rơi vào vực sâu thăm thẳm không đáy. Là anh! Đúng là anh ấy! Anh ấy bước vội vã vào siêu thị, đi nhanh đến quầy hoa. Khuynh Diệp thần thờ nhìn theo. Dẫu chỉ là bóng lưng, ngay lập tức cô cũng nhận ra anh, người cô yêu nhất trên đời, người cô có lỗi nhất trên đời. Cô cứ ngỡ đời này sẽ chẳng bao giờ được gặp lại anh nữa. Vậy mà hôm nay anh ở đây, đứng cách cô có vài mét. Bờ vai ấy, cô đã từng dựa đầu vào. Bàn tay

ấm áp ấy, đã từng đan lấy tay cô.

Chỉ mấy phút sau anh đã quay người bước ra, hình như anh đang vội, Khuynh Diệp vội cúi gầm, sợ hãi, cô sợ anh sẽ nhận ra mình. Phong Lâm đặt một hộp sôcôla và một bó oải hương lên quầy thanh toán, Khuynh Diệp nhập mã sản phẩm, nói số tiền, vẫn không dám ngẩng đầu nhìn lên. Hai tờ tiền đặt xuống trước mặt cô.

- Không cần trả lại.

Nói rồi Phong Lâm đẩy cửa bước nhanh ra bên ngoài. Tiếng cửa đóng như nắm đấm thụi thẳng vào trái tim Khuynh Diệp; cô choáng váng ngẩng đầu lên, thần thờ nhìn bóng lưng đã khuất sau cánh cửa. Anh ấy đã đi rồi, anh ấy không nhận ra cô. Trái tim đã rơi xuống đáy, đã chạm vào tận cùng nỗi đau. Hôm nay là lễ tình nhân, anh ấy mua hoa và sôcôla, anh ấy đã không còn nhận ra cô nữa. Nước mắt vô thức lăn dài trên má. Khuynh Diệp đưa tay lau những giọt nước mặn chát đi. Cô tắt máy, khóa ngăn kéo, chuẩn bị khóa cửa hàng. Dù vẫn chưa hết giờ, nhưng cô không còn muốn đứng đó nữa.

Như chợt nhớ ra điều gì, trước khi đóng cửa, cô bước vào quầy, lấy một chai rượu. Dáng hình nhỏ bé liêu xiêu trong đêm tối lạnh buốt, Phong Lâm nhìn mà xót xa. Anh muốn được chạy ra, ôm chặt cô vào lòng, dùng vòng tay mình chở che cho cô. Nhưng anh cố kìm lòng, hơn hết, anh muốn biết, anh muốn chính cô thừa nhận. Cố nén cảm giác xót xa, anh chậm chậm lái xe bám theo cô.

Khuynh Diệp đi liêu xiêu như chục ngã, dường như chỉ một cơn gió mạnh thôi cũng có thể thổi bay cô ngay lúc này. Bầu trời đêm tối thăm, thi thoảng có vài người đi ngược chiều, đưa ánh mắt tò mò liếc nhìn Khuynh Diệp. Nhưng cô đâu còn biết

điều gì đang diễn ra xung quanh mình, giờ phút này, trước mắt cô chỉ còn hình dáng bóng lưng ấy. Nước mắt vẫn lăn dài trên má, cô vừa đi vừa nức nở khóc. Cô muốn quay ngược thời gian lại, muốn được nhìn thấy anh, muốn được ôm lấy anh. Giờ anh ấy đã có người con gái khác; trái tim Khuynh Diệp như bị ngàn vạn mũi dao đâm vào, rỉ máu, đớn đau. Nỗi đau lớn hơn mọi lời có thể nói, lớn hơn những giọt nước mắt có thể rơi...

Là chính cô, chính cô đã buông tay, chính cô đã phản bội anh, cô có tư cách gì mà hờn trách, có tư cách gì mà ở đây khóc than? Nhưng cảm xúc là điều lý trí không cách nào điều khiển được. Hình ảnh hộp sôcôla và bó hoa oải hương ngày lễ tình nhân như quay cuồng trong trí óc cô. Cô nhớ đến những chậu oải hương nơi ban công nhà Phong Lâm, đó là loài hoa cô yêu nhất, đó là loài hoa anh đã từng tặng khi tỏ tình với cô. Vậy mà giờ đây loài hoa ấy lại trong vòng tay một cô gái khác. Nói không ghen là nói dối; dẫu biết bản thân chẳng chút tư cách để ghen tuông, nhưng cô vẫn đau lòng, rất đau lòng.

Khuynh Diệp đi rất lâu, đến một cây cầu nhỏ, ở đây ít người lại qua, gió đêm thổi hơi nước lên lạnh buốt. Cô lau nước mắt, mở chai rượu mang theo bên mình ra. Đã từ rất lâu, thi thoảng cô vẫn lén ra đây uống rượu. Cảm giác đứng một mình trước dòng nước tối thẫm, uống một chút rượu, cô thấy tâm trạng mình khá hơn rất nhiều, cũng đỡ nhớ anh hơn rất nhiều.

Phong Lâm hốt hoảng toan mở cửa xe chạy ra khi nhìn thấy Khuynh Diệp đang đứng dựa vào thành cầu, nhìn xuống dòng sông, tu từng ngụm rượu lớn. Chưa khi nào anh cảm thấy xót xa như vậy; anh thương cô gái nhỏ bé kia. Nhưng thẳm sâu trong trái tim anh là một niềm vui đang hé nở, bởi anh biết cô còn yêu anh. Nếu không yêu, sao nhìn thấy anh mua hoa và

sôcôla ngày tình nhân cô lại bỏ ra đây uống rượu một mình như thế?

Khuynh Diệp dốc ngược chai, uống một ngụm lớn, suýt sặc; cô không quen uống rượu thế này. Lau nước mắt vẫn không ngừng rơi trên mặt, Khuynh Diệp bước từng chân lên lan can, tay vẫn nắm chai rượu, đu đưa người về phía trước. Cô muốn chạm vào mặt nước đen đang lay động phía dưới kia, nước chắc hẳn lạnh lắm, nhưng có lạnh bằng trái tim cô lúc này không?

Tim Phong Lâm như ngừng đập; anh hốt hoảng mở cửa xe, chạy nhanh về phía cô.

- Em đang làm gì vậy hả?

Khuynh Diệp giật mình ngược nhìn; cô đã ở trọn trong vòng tay ấm áp của anh. Anh đang đứng đó, cúi nhìn cô - anh vừa kéo cô xuống khỏi thành cầu. Tâm trí mơ màng, Khuynh Diệp ngỡ như mình đang nằm mơ. Nhưng sao cảm giác chân thực thế này, giống như cô đang được ở trong vòng tay anh thật vậy. Khuynh Diệp nhắm mắt, càng nức nở hơn, bao nhiêu nhớ thương, bao nhiêu đau khổ như vỡ òa. Cô ôm ghì lấy anh, khóc nức nở, toàn thân run lên như chiếc lá nhỏ bé trong chiều lộng gió.

Phong Lâm hơi sững người khi thấy Khuynh Diệp phản ứng như thế. Nhưng rất nhanh, cảm giác ngọt ngào khi được ôm người mình yêu trở về, anh nhẹ nhàng vỗ về cô. Như thế trước đây cô hay nũng nịu dụi đầu vào lòng anh, khen anh êm như đệm, còn anh thì vò rối mái tóc mềm mượt của cô. Lần này, anh nhất định sẽ không buông tay, nhất định không để cô xa anh thêm nữa.

- Đừng khóc nữa, anh ở đây rồi!

Nghe thấy câu nói ấy, Khuynh Diệp như không tin vào tai mình; lúc này, khi đã khóc một hồi, cô thấy đầu óc cũng đỡ mơ màng hơn, bèn mở mắt, ngược nhìn. Lắc lắc đầu cho tỉnh táo hơn, Khuynh Diệp dường như không tin vào mắt mình. Đúng là anh ấy, đúng là Phong Lâm, và cô đang ở trong vòng tay anh. Thấy ánh mắt kinh ngạc của cô, Phong Lâm mỉm cười, vuốt lọn tóc trên má cô sang bên.

- Sao nhìn anh ghê vậy?

- Anh... là anh thật ư?

- Không là anh thì là ai nào?

Khuynh Diệp không biết nói gì nữa, đúng là anh, hơi ấm của anh, mùi hương nam tính quen thuộc của anh. Không, nhưng những chuyện trước đây, cô có tư cách gì mà làm thế này? Tham lam hít một hơi căng đầy lồng ngực hơi ấm của người yêu, rồi Khuynh Diệp dứt khoát đẩy anh ra.

- Em... xin lỗi...

Lí nhí nói câu đó, rồi cô quay người, toan bước đi. Thấy thế Phong Lâm nắm lấy tay Khuynh Diệp, kéo ngược cô lại; Khuynh Diệp loạng choạng lại ngã vào lòng anh.

- Em lại định đi uống rượu nữa à? - Phong Lâm hỏi, có chút trêu đùa.

Khuynh Diệp xấu hổ, đỏ bừng mặt, sao lại để anh ấy bắt gặp cô trong tình trạng bê tha như thế này chứ, chẳng phải vừa rồi anh ấy đang...

- Anh đang bận mà, mau đi đi.

Cô giằng ra khỏi tay anh, nhưng vẫn không dám nhìn anh, chỉ biết nói vậy.

- Đúng là lúc trước anh cũng hơi bận, nhưng thấy người chết không thể không cứu.

- Ai chết chứ?

- Chẳng phải có người muốn nhảy cầu đó sao? - Giọng Phong Lâm hơi bức, vừa rồi quả thực anh đã vô cùng sợ hãi, anh sợ có làm điều ngốc nghếch.

- Em hóng gió chút thôi, uống rượu vào hơi nóng mà.

Khuynh Diệp vờ kéo kéo áo, tỏ vẻ đang rất nóng bức. Sắc mặt Phong Lâm tái đi, đúng là anh đã quên mất.

- Đi lên xe! - Anh trầm giọng, nghiêm túc.

- Em tự đi về được.

- Đừng bướng bỉnh nữa. Em vừa uống rượu say, đứng đây nhờ trúng gió thì sao, lên xe mau!

Nói rồi không đợi cô kịp phản đối, Phong Lâm đã nắm tay cô kéo về phía chiếc xe đậu cách đó không xa. Khuynh Diệp toan nói gì đó, nhưng rồi lại thôi, hơi ấm bàn tay đang chạm vào tay cô khiến cô tham lam muốn được đón nhận cảm giác ấy thêm chút nữa. Chỉ tiếc rằng chiếc xe đỗ không xa, chỉ đi một lát đã tới nơi, Khuynh Diệp ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ. Đóng cửa xe lại, Phong Lâm trở về chỗ của mình. Lúc này anh đã lấy lại được vẻ tự chủ, bình tĩnh; anh liếc nhìn cô đang ngồi ngoan ngoãn cạnh bên, mắt nhìn xuống tay, giống như một

học sinh vừa bị trách phạt. Không kìm được, Phong Lâm bật cười.

- Anh đưa em về nhé! Em muốn nghe nhạc gì?

- Gì cũng được ạ.

Phong Lâm hơi nhướn mày, khởi động xe.

Demandez-moi de combattre le diable

D'aller défier les dragons du néant

De vous construire des tours, des cathédrales

Sur des sables mouvants

Demandez-moi de briser les montagnes

D'aller plonger dans la gueule des volcans

Tout me paraît réalisable, et pourtant...

Quand je la regarde, moi l'homme loup au cœur d'acier

Devant son corps de femme, je suis un géant de papier

Quand je la caresse et que j'ai peur de l'éveiller

De toute ma tendresse, je suis un géant de papier

Khuynh Diệp sững sờ trước giai điệu đang vang lên trong xe. Là bài hát trước đây anh thường hát cho cô nghe - *Le géant de papier*. Những câu từ ấy, từ lâu đã in hằn trong tâm trí cô. Phong Lâm nhìn về phía trước, chăm chú lái xe; nhưng đến đoạn điệp khúc, anh cũng khe khẽ hát theo. Khuynh Diệp ngơ

ngẩn nhìn về phía anh, cảm giác những ngày tháng trước đây đang sống lại, như thể họ đang lên chuyến tàu quay ngược thời gian trở về quá khứ. Nhưng hơn ai hết, Khuynh Diệp ý thức được rằng mọi chuyện đã kết thúc thật rồi, cách nào cũng không thể trở về bên nhau được nữa. Dầu vẫn còn rất yêu anh, nhưng sao chứ, cô đã cảm tiền của mẹ anh, anh cũng đã có người yêu mới, chuyện của họ, rốt cuộc cũng chỉ còn là quá khứ mà thôi.

- Anh, dạo này khỏe không?

Khuynh Diệp khẽ nói; cô muốn tận dụng cơ hội hiếm hoi này, được trò chuyện cùng anh đôi chút.

- Anh khỏe, nhìn xem, giờ anh rất đẹp trai đúng không?

Khuynh Diệp bật cười, gật đầu, nhưng sống mũi bất chợt cay sè; cô cố ngăn nước mắt không rơi.

- Giờ anh đang làm thiết kế thời trang cho công ty của gia đình, công việc cũng ổn.

- Anh không vẽ nữa sao?

Phong Lâm vẫn chăm chú lái xe, hơi lắc đầu, rồi anh nói thêm.

- Cũng không hẳn là không vẽ nữa, mà là không vẽ được nữa, có cố cũng chỉ toàn ra giấy vụn thôi.

Phong Lâm bật cười. Khuynh Diệp khẽ thở dài.

- Còn em, dạo này thế nào?

- Em vẫn ổn, vẫn ổn...

Khuynh Diệp nói nhỏ xiu, cô sợ nước mắt mình lại rơi. Bài hát vẫn lặp đi lặp lại, vang vang mãi trong không gian nhỏ bé. Mới chỉ nói được vài câu xe đã dừng, Khuynh Diệp nhìn ra ngoài, nhận ra đã đến nhà mình. Cô ngơ ngàng, rõ ràng cô còn chưa nói địa chỉ, sao anh biết nhà cô ở đây?

- Anh, sao anh biết địa chỉ nhà em? - Khuynh Diệp quay qua Phong Lâm, ngạc nhiên.

Phong Lâm mỉm cười thần bí. Nụ cười ấy, càng như dao cắt vào trái tim cô. Hít một hơi thật sâu, Khuynh Diệp mở cửa, bước xuống xe, dẫu sao việc anh biết địa chỉ nhà cô cũng không quá quan trọng, tình cờ gặp mặt, cũng đã xem như cơ may hiếm có rồi. Khuynh Diệp cố mỉm cười.

- Cảm ơn anh đã đưa em về đến đây; anh đang bận, mau đi đi.

Phong Lâm bước đến đối diện Khuynh Diệp, nụ cười vẫn trên môi anh, nụ cười ấm áp, ngọt ngào và bình yên quá đỗi. Anh biết cô đang ám chỉ hộp sôcôla và bó hoa kia, thực lòng, anh rất muốn biết cô đang nghĩ gì.

- Ừm, cũng không quá vội, cô ấy đang bận chút việc.

Ánh mắt Khuynh Diệp trầm hẳn xuống, chỉ chút nữa thôi, may mà cô ngăn kịp, nước mắt mới không rơi. Đúng là anh ấy đã có người yêu mới thật rồi. Trái tim nhói lên từng hồi đau đớn, cố gắng lắm cô mới đứng vững được.

- Vậy à!

- Không nữa mời anh lên nhà uống chén trà hủ?

Khuynh Diệp bất ngờ trước câu nói ấy, nhưng rồi chậm chậm lắc đầu.

- Thôi, lên làm gì, mất công, anh đi đi kéo cô ấy chờ.

- Không ngờ em keo kiệt vậy. Em lên nhà đi. - Phong Lâm đưa tay lên vẫy nhẹ.

- Vâng.

Khuynh Diệp quay người, bước đi, đất dưới chân cô như bỗng bênh, bỗng bênh trôi nổi, mọi thứ quay cuồng xung quanh. Lững thững vài bước, dù không muốn nhưng cô đã không thể làm chủ được bản thân nữa rồi, Khuynh Diệp quay đầu, muốn được nhìn thấy anh một lần nữa. Bất ngờ, cô há to miệng kinh ngạc khi nhìn thấy Phong Lâm vẫn đang đứng nhàn nhã dựa vào xe, trên tay là bó oải hương tím ngát, ánh mắt say đắm, nồng nàn. Anh mở rộng vòng tay, mỉm cười nhìn về phía cô.

Cô chạy ứa về phía anh, chẳng màng đến lời cảnh báo của lý trí. Trên môi cô, một nụ cười hạnh phúc, nhưng nước mắt cũng không ngừng tuôn rơi. Cô ào vào lòng anh như một cơn lốc, dụi thật sâu mái đầu nhỏ bé vào vòm ngực rắn chắc của anh. Phong Lâm vòng tay ôm cô, vỗ về. Cô tham lam siết chặt lấy anh, dù chỉ một phút giây, cô cũng muốn phút giây này thật trọn vẹn. Khuynh Diệp biết, cô chẳng thể quay về bên anh được nữa, vậy nên cô càng cố ôm anh thật chặt, thật chặt, như muốn biến giây phút này thành vĩnh cửu, muốn đóng băng thời gian lại tại khoảnh khắc này, để họ vĩnh viễn được ở bên nhau, không bao giờ phải rời xa nữa.

Phong Lâm hôn nhẹ lên má tóc cô; nụ hôn ấy chứa chan tình cảm anh dành cho cô, mong muốn được chở che, bảo bọc cô suốt cuộc đời này. Hai người đứng như vậy, thật lâu, rồi Khuynh Diệp lưu luyến rời khỏi vòng tay Phong Lâm, ngược nhìn anh.

- Cảm ơn anh, anh mau về đi.

Phong Lâm mỉm cười, đưa bó oải hương về phía Khuynh Diệp, cô ngớ ngàng nhìn bó hoa, rồi lại nhìn anh.

- Chẳng phải... anh...

Phong Lâm đưa tay kia vò tóc cô.

- Ngốc ạ, tặng em đấy!

- Nhưng mà...

Phong Lâm cúi bó hoa về phía Khuynh Diệp, rồi thuận tay ôm lấy vai cô, kéo đi.

- Anh đưa em lên nhà!

Khuynh Diệp ngớ ngàng hết nhìn xuống bó hoa, lại nhìn lên khuôn mặt vẫn đang tùm tùm cười, rạng rỡ niềm vui của Phong Lâm. Không vui sao được khi anh đã thực sự chắc chắn cô gái anh yêu vẫn còn yêu anh rất nhiều.

Chẳng mấy chốc, thang máy đã lên đến tầng 18, Khuynh Diệp bước ra, càng ngớ ngàng hơn.

- Sao anh biết nhà em ở tầng 18?

- Chỉ cần thuộc về em, gì anh cũng biết.

Phong Lâm kéo cô đi trong hành lang được chiếu tỏa ánh đèn vàng ấm áp. Khuynh Diệp như không tin vào tai mình, anh ấy trở nên bá đạo như thế từ khi nào vậy?

Phong Lâm vừa nhấn chuông, cửa gần như đã mở ngay,

Khuynh Diệp càng ngạc nhiên khi thấy mẹ và hai em đang cùng ở phòng khách. Nhưng Khuynh Diệp đi vào trước, Phong Lâm theo sau. Tay vẫn còn ôm bó oải hương, Khuynh Diệp nhìn mọi người, phát hiện hình như có điều gì đó bất thường. Thấy bó hoa trong tay Khuynh Diệp, Minh Tuấn và Thảo Anh đưa mắt nhìn nhau, thở phào nhẹ nhõm. Phong Lâm đưa về phía hai đứa trẻ hộp sôcôla.

- Quà của hai em này, chị em không dám ăn đồ ngọt, sợ béo.

- Ai nói thế chứ. - Khuynh Diệp lườm anh một cái.

Minh Tuấn và Thảo Anh vui vẻ đón lấy hộp sôcôla, không quên le lưỡi trêu chị mình. Khung cảnh gia đình thật đầm ấm, hạnh phúc, Khuynh Diệp cũng đã lờ mờ đoán ra, có lẽ lúc cô đi làm, anh đã đến đây giở trò quỷ rồi. Nhưng như vậy, cô càng buồn hơn; cô biết phải ăn nói với mẹ anh thế nào đây, chuyện đã hứa, không thể nuốt lời được.

- Mau rửa mặt rồi vào ăn cơm thôi. - Bà Hạnh giục con gái.

Khuynh Diệp bản thân làm theo lời mẹ nói, những luồng suy nghĩ đối nghịch đang giằng xé nhau trong cô, vừa ích kỷ muốn giữ anh cho riêng mình, nhưng cũng biết bản thân không thể làm thế. Nước ấm giúp cô tỉnh táo hơn, khi đi ra bàn ăn đã thấy bốn người ngồi đợi sẵn, trên bàn là năm chiếc bát.

- Mẹ, có chuyện gì mẹ giấu con đúng không?

- Chuyện gì chứ, mau ăn đi, món sườn xào con thích nhất này. Nghe nói Phong Lâm thích ăn nấm, mẹ nấu canh nấm nữa đấy.

Khuynh Diệp nhìn mọi người bằng ánh mắt nghi hoặc, không hiểu Phong Lâm làm cách nào mà xem chừng người nhà cô ai cũng quý anh. Nhưng anh làm thế để được gì chứ, chẳng lẽ muốn bức cô phải ra đi lần nữa? Nghĩ đến đây, Khuynh Diệp khẽ run lên; một lần chạy trốn đã gây ra bao nhiêu đau khổ, nếu chuyện ấy lặp lại, liệu cô có chịu đựng được không? Và còn anh nữa, anh sẽ cảm thấy thế nào khi hết lần này đến lần khác bị cô bỏ rơi như thế. Khuynh Diệp hơi cúi đầu, miếng cơm cứ mắc ngang cổ, cố cách nào cũng không nuốt xuống được.

Nhìn sắc mặt của Khuynh Diệp, Phong Lâm cơ hồ đã đoán ra cô đang nghĩ gì, nhưng anh chỉ mỉm cười, vờ như không nhận thấy, vẫn cố gắng vui vẻ ăn uống, trò chuyện cùng mọi người. Bà Hạnh cũng liên tục gấp thức ăn cho con gái và Phong Lâm, miệng cười nhưng ánh mắt đượm buồn. Còn Thảo Anh, dù nhỏ tuổi nhưng con nhà nghèo sớm lớn sớm khôn; cô bé trưởng thành hơn tuổi của mình, nhìn thấy mọi người bối rối như thế, lần đầu tiên một người trầm tĩnh như Thảo Anh trở nên hoạt bát, luôn miệng nói cười. Duy chỉ có Minh Tuấn vẫn là một đứa trẻ, hồn nhiên không biết đến những tâm tình phức tạp của người lớn, thích thú hỏi Phong Lâm hết chuyện này đến chuyện khác.

Ăn tối xong cũng đã hơn mười giờ, bà Hạnh xua Thảo Anh và Minh Tuấn vào phòng riêng, bắt đi ngủ sớm. Minh Tuấn miễn cưỡng lắm mới trèo lên giường, vẫn cố ngoái ra hẹn Phong Lâm mai lại qua chơi; chẳng mấy khi nhà cậu có khách, thêm nữa lại là một người khách đặc biệt thế này, không vui sao được? Thảo Anh ngoan ngoãn hơn Minh Tuấn nhiều, không đợi mẹ nhắc câu thứ hai, cô bé đã lên giường, đắp chăn cao ngang cằm. Đôi mắt đen láy của Thảo Anh như lấp lánh trong đêm tối, cô bé nhìn vào một điểm vô định trên trần nhà, khe

khẽ thở dài.

Chỉ còn lại ba người lớn, Khuynh Diệp pha một ấm trà, rót vào ba chiếc chén nhỏ, rồi cô chậm rãi gọt táo. Nụ cười vẫn trên môi Phong Lâm; anh nói những chuyện lật vật hằng ngày với bà Hạnh, hỏi thăm tình hình học hành của Thảo Anh và Minh Tuấn. Cuộc nói chuyện nhìn bề ngoài tưởng chừng hết sức đơn điệu, vật vãnh, nhưng tất cả đều biết, giống như bầu trời lặng gió trước một cơn dông, những câu chuyện kia chỉ là tiền đề cho chuyện lớn hơn, chuyện mà mọi người sẽ cùng phải đối mặt.

Đợi khi Khuynh Diệp đã gọt táo xong, ngồi ngay cạnh Phong Lâm, anh bất ngờ đưa tay qua, nắm lấy tay cô. Khuynh Diệp giật mình, cố rút tay ra khỏi tay anh, nhưng bàn tay anh giữ chặt quá, cô lại không dám giật mạnh, sợ mẹ ngồi phía bên kia biết chuyện; mày hơi chau lại, nhưng Khuynh Diệp vẫn cố làm ra vẻ như không có chuyện gì.

- Bác à. - Phong Lâm lên tiếng. - Cháu và Khuynh Diệp hẹn hò cũng khá lâu rồi. Yêu cháu, Khuynh Diệp phải chịu nhiều thiệt thòi, nhưng cháu nhất định sẽ bù đắp cho cô ấy. Người duy nhất cháu muốn ở bên đến hết phần đời còn lại chỉ có cô ấy mà thôi.

Phong Lâm ngừng lại, quay người qua nhìn Khuynh Diệp bằng đôi mắt ẩn chứa dịu dàng, âu yếm, rồi mới lễ phép quay sang mẹ cô và từ tốn nói tiếp.

- Cháu muốn được làm con rể bác!

Cả bà Hạnh và Khuynh Diệp đều ngơ ngàng trước những lời Phong Lâm vừa nói ra, nhất thời cả hai cùng không biết phản ứng thế nào. Một lúc lâu sau, bà Hạnh mới hắng giọng, lên

tiếng.

- Chuyện này... bác cũng già rồi, chuyện tình cảm của Khuynh Diệp, bác không có ý kiến gì cả. Còn chuyện kết hôn... - bà nhìn con gái, nén tiếng thở dài trong lồng ngực - thì để Khuynh Diệp được tự quyết định hết.

- Vậy là bác đồng ý cho chúng cháu ở bên nhau đúng không ạ?

- Ừ thì... bác nói rồi, bác tôn trọng quyết định của Khuynh Diệp.

Phong Lâm mỉm cười hạnh phúc, bàn tay đang nắm lấy tay Khuynh Diệp dưới gầm bàn càng siết chặt hơn. Lúc này mặt Khuynh Diệp đã tái mét, cô không ngờ anh lại dám đẩy nhanh mọi chuyện đến thế. Như thế này, chẳng phải là đang cầu hôn cô hay sao? Tâm trạng càng lúc càng rối bời, Khuynh Diệp ngồi như tượng đá ngay giữa nhà mình, bàn tay cô lạnh toát, dù đang được ủ trong bàn tay ấm áp của anh.

Nhưng nếu bây giờ không quyết định, e rằng không còn lúc nào thích hợp hơn; cố gom góp tất cả can đảm, Khuynh Diệp hít sâu một hơi, nói, giọng cô yếu và mảnh như một sợi gió.

- Em không đồng ý.

Câu nói ấy, thật nhỏ, nhưng như sét đánh bên tai, cả Phong Lâm và bà Hạnh đều nhìn về phía Khuynh Diệp. Anh dường như đã nắm chắc phần thắng trong tay, chỉ là anh không ngờ, cô lại kiên quyết đến vậy. Phong Lâm xoay người, dùng cả hai bàn tay ôm lấy tay cô, xoa nhẹ nhẹ, như để truyền hơi ấm sang bàn tay đang lạnh như đá kia.

- Có chuyện gì thế, em?

- Em xin lỗi, nhưng... em không muốn lấy anh.

Khoảnh khắc ấy, trái tim cả hai như ngừng đập. Bàn tay Phong Lâm vẫn nhẹ nhẹ xoa tay Khuynh Diệp.

- Anh cũng không vội, anh đợi được.

Khuynh Diệp ngẩng đầu nhìn anh, giọng đã có chút nghẹn ngào.

- Không phải vậy, chúng ta đã chia tay hơn một năm trước rồi.

- Chia tay? Em còn chưa từng nói hai từ đó với anh mà.

- Vậy bây giờ chúng ta chia tay đi!

Phong Lâm ngỡ ngàng; anh như chết lặng trước câu nói ấy của cô. Khuynh Diệp cắn chặt môi, cố giữ cho bản thân không bật khóc. Cảm giác mẫn mẫn nơi môi, vì quá cố sức, mặt cô tái nhợt, môi dưới hơi rướm máu.

Nhìn thấy hoàn cảnh khó xử ấy, bà Hạnh khẽ hắng giọng.

- Mẹ vào phòng trước, hai đứa cứ từ từ nói chuyện.

Nói rồi bà đi vào phòng riêng, để lại Phong Lâm và Khuynh Diệp ngồi đó. Phong Lâm đưa tay lên, khẽ kéo môi cô ra, lúc này Khuynh Diệp mới hơi nói lỏng răng, anh nhìn vết rách đang rướm máu, nhẹ nhàng nói.

- Được rồi, đừng như thế nữa.

Khuynh Diệp ra sức lắc đầu; cô biết giờ phút này, nếu không cố gắng cương quyết, cô sẽ không bao giờ đủ dũng cảm đối diện với anh và nói ra những điều này nữa.

- Em không còn yêu anh nữa, chúng ta chia tay đi.

Anh nhìn cô, cái nhìn sâu lắng, khắc khoải, cứ như vậy, Khuynh Diệp cúi đầu, không dám nhìn vào mắt anh. Anh nói, vẫn bằng giọng nhẹ nhàng, nhưng đượm buồn.

- Em thực sự muốn như vậy ư?

Khuynh Diệp gật đầu, nước mắt như dòng thác xoáy cuộn, chực trào ra khỏi khóe mắt, trái tim như bị bàn tay ai bóp chặt, còn yêu mà phải nói ra những lời như thế, ai không đau lòng?

Anh ngược nhìn nơi người anh yêu quý sống ở đây hơn một năm qua, nơi cô trốn tránh tình cảm của anh, đó cũng là cách để anh khống chế những cảm xúc quá lớn đang cuộn cuộn nơi ngực trái mình. Ánh đèn tỏa ra thứ ánh sáng vàng dịu dịu, buồn buồn. Cành đào phai vốn mang vẻ diễm lệ của xuân sang, giờ cũng nhuốm chút màu sắc thê lương, ảm đạm. Trên tường, giờ anh mới để ý thấy, là bức ảnh chụp bốn người nhà Khuynh Diệp. Nhìn khắp một lượt căn nhà, tâm trạng cũng đã bình ổn hơn, Phong Lâm quay người, nhìn về phía Khuynh Diệp vẫn đang cúi đầu - không nhìn rõ cả khuôn mặt, nhưng anh cũng nhận ra sắc tái nhợt trên vành tai cô. Bàn tay vẫn nắm lấy tay cô, anh nói.

- Được rồi, em có thể nhìn vào mắt anh và nói những lời ấy không?

Toàn thân Khuynh Diệp hơi run lên; cô đã cố gắng lắm mới nói ra được những lời ấy, vậy mà anh còn muốn cô nhắc lại, còn phải nhìn vào mắt anh, sao làm nổi bây giờ?

Khuynh Diệp nhắm mắt, nhớ lại buổi chiều mùa thu ấy, trong

quán cà phê, cô đã nhận tiền từ mẹ anh, đã hứa sẽ rời xa anh, mãi mãi. Cô hít thật sâu, ngược lên, mở bừng mắt ra, nhìn vào mắt anh, run run nói.

- Mình... chia tay đi.

Một tay vẫn siết chặt tay cô, thậm chí khiến tay Khuynh Diệp đỏ lên, nhưng chính Phong Lâm cũng không nhận ra điều ấy, một tay giữ cằm cô để cô nhìn thẳng vào mắt mình, anh nhìn xoáy sâu vào mắt cô. Khuynh Diệp run rẩy, muốn lẩn tránh ánh mắt anh, nhưng bàn tay kia đã giữ chặt cằm cô, không cách nào lẩn tránh được. Anh nhìn cô, nhìn đôi mắt đang run rẩy, nhìn bờ môi nhợt nhạt hơi run lên kia, rồi thật chậm, anh nói từng từ.

- Anh-đồng-ý!

Chương XII

MÌNH SẼ NẮM TAY NHAU ĐI QUA GIÔNG GIÓ

- **A**nh-đồng-ý!
Phong Lâm lặp lại một lần nữa. Khuynh Diệp nhìn sững vào anh, một cái gì vừa tan vỡ trong họ, nhất thời cả hai như hóa đá. Rồi Khuynh Diệp giằng ra khỏi tay anh, xoay người, muốn bỏ đi, nhưng Phong Lâm đã giữ cô lại.

- Anh còn chưa nói xong, anh muốn em đồng ý một yêu cầu của anh.

- Chuyện gì? - Khuynh Diệp vẫn không quay người lại, giọng cô run như sắp khóc.

- Đi cùng anh xuống dưới này một chút.

Khuynh Diệp hơi lưỡng lự; cô sợ, sợ ở bên anh, sợ sẽ không đủ khả năng làm chủ cảm xúc của mình. Phong Lâm khẽ thở dài.

- Đi nào!

Nói rồi anh kéo Khuynh Diệp ra khỏi nhà. Chỉ mấy phút sau, họ đã đứng dưới con đường nhỏ trồng hoa ban hai bên. Buổi

tối, trời lạnh căm căm, Khuynh Diệp bị Phong Lâm kéo ra đây, không kịp mặc thêm áo khoác, cô khẽ run lên. Phong Lâm cởi áo, khoác lên vai cô, Khuynh Diệp vội gỡ ra, trả Phong Lâm.

- Không, anh có gì nói mau đi.

- Em nhần tâm với anh thế sao?

Phong Lâm giữ chặt vai cô, đôi tay anh lúc này cũng đã run lên.

- Em nhần tâm với anh hết lần này đến lần khác như vậy sao?

Khuynh Diệp cúi đầu, không dám nhìn anh, không dám đối diện với anh.

- Em xin lỗi! - Khuynh Diệp nói rất nhỏ.

- Em muốn uống gì đó không?

- Muộn rồi mà... - Khuynh Diệp nhìn quanh, đường phố vắng vẻ, chỉ có ánh đèn vàng hiu hắt và bóng hai người kéo dài, nghiêng nghiêng.

- Anh thuê phòng ở khách sạn này. - Phong Lâm chỉ tay về phía trước. - Lên đó anh pha cà phê, chúng ta nói chuyện một lát, được chứ?

Khuynh Diệp hơi lưỡng lự, toan lắc đầu, nhưng Phong Lâm đã kéo cô đi.

- Anh rút ra được một kinh nghiệm, em biết là gì không? Là đừng bao giờ hỏi ý kiến em, cứ quyết định là được.

- Như thế là không tôn trọng.

Phong Lâm hơi hừ lạnh.

- Vậy em đã từng tôn trọng anh lần nào chưa? Luôn thích gì làm nấy.

- Không phải em thích gì làm nấy, chỉ là...

- Chỉ là gì?

Khuynh Diệp im lặng không nói, để mặc Phong Lâm kéo đi. Vào tới phòng, Phong Lâm ấn Khuynh Diệp xuống một chiếc ghế, còn anh đi đun nước, pha hai ly cà phê. Khuynh Diệp ử hai tay quanh ly cà phê, dù trong phòng bật điều hòa nhưng cô vẫn chưa hết lạnh; nhìn những sợi khói mảnh bốc lên miệng ly, cô càng cảm thấy bối rối, không biết nên làm gì tiếp theo.

- Đã chia tay rồi, có gì mà sợ anh thế?

Phong Lâm ung dung ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Khuynh Diệp, nâng ly cà phê lên. Ba từ “đã chia tay” anh nói ra nhẹ nhàng quá, cô chỉ hy vọng mọi chuyện thực sự được nhẹ nhàng như vậy.

Phong Lâm nhấp một ngụm cà phê, quan sát nét mặt của Khuynh Diệp, cô vẫn cúi đầu, hai vành tai hơi ửng hồng, mềm mại, dịu dàng như con mèo nhỏ.

- Anh theo đuổi em lại từ đầu, đồng ý làm bạn gái anh nhé!

- Hả? - Khuynh Diệp kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phong Lâm, không tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

- Anh...

Lời còn chưa kịp nói hết, Phong Lâm đã rướn người sang phía cô, chạm môi mình lên môi cô. Đã bao lâu rồi hai người chưa có hành động thân mật như vậy? Môi Khuynh Diệp run lên trước nụ hôn của Phong Lâm. Hai tay anh vòng ra sau, kéo Khuynh Diệp đến sát gần mình hơn, hơi thở của anh, đôi môi mềm mại, nóng rẫy của anh. Mọi thứ dường như đều tan biến trước nụ hôn này. Cô muốn biến mất, muốn quên đi tất cả trong vòng tay anh. Khẽ nhắm mắt lại, Khuynh Diệp để mặc Phong Lâm dắt đi qua những cung bậc cảm xúc ngọt ngào. Anh hôn cô, nồng nàn, da diết, nụ hôn sâu như tình cảm anh dành cho cô, sâu như những tháng ngày xa cách nhớ nhung đằng đẳng.

Họ hiện diện nơi đây, bằng tình yêu, bằng vòng ôm, bằng nụ hôn sâu thẳm, chẳng có gì quan trọng, không còn gì tồn tại ngoài tình yêu. Nước mắt Khuynh Diệp bắt đầu rơi - cô hạnh phúc, cô khổ đau trong vòng tay anh. Cô yêu anh, chưa bao giờ cô yêu anh nhiều như lúc này. Trái tim cô điên cuồng gào thét muốn được ở bên anh. Nếu phải xa anh thêm lần nữa, cô biết, mình sẽ không đủ sức chịu đựng, sẽ quy ngã, đầu hàng. Đôi tay để xuôi xuống thân mình bất chợt vòng qua eo Phong Lâm, ôm siết lấy anh, cô hôn lại, mạnh mẽ, cuồng nhiệt.

Phong Lâm hơi bất ngờ trước phản ứng của Khuynh Diệp, khóe môi khẽ cong lên, mang ý cười, rồi thuận theo sự nồng nhiệt của cô. Nụ hôn xóa nhòa mọi ranh giới cách ngăn, ngàn vạn lời đều trở thành vô nghĩa. Tình yêu vốn dĩ không cần biểu đạt bằng ngôn từ; một nụ hôn là đủ để cả hai nhận ra tình cảm của mình, cũng như tình cảm của đối phương.

Hai đôi môi lưu luyến rời nhau; Phong Lâm tựa trán lên trán Khuynh Diệp, nhìn cô ở khoảng cách rất, rất gần này. Đôi mắt đen lấp lánh nước, sống mũi nhỏ hơi ửng hồng, bờ môi bị môi

anh làm cho đỏ rực như trái dâu chín mọng, không kìm được, Phong Lâm lại cúi xuống, cắn nhẹ lên đôi môi xinh đẹp ấy. Rồi anh nhìn cô, mỉm cười.

- Anh yêu em, mãi mãi yêu em!

Khuynh Diệp rướn người lên, hai tay ghì Phong Lâm xuống, cô nhấn chìm những lời anh vừa nói trong một nụ hôn sâu. Phong Lâm bất ngờ tới mức bật cười; anh đâu biết giờ phút này cô sợ nghe anh nói, sợ đối diện với sự thật kia, cô muốn dùng nụ hôn quên đi thực tại đáng sợ đang vây quanh mình.

Dựa vào lòng Phong Lâm, Khuynh Diệp cân bằng lại hơi thở, xấu hổ đến mức không dám nhìn anh. Bàn tay Phong Lâm nhẹ vỗ lưng cô; nhìn cô lúc này như con mèo nhỏ bé ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng anh, Phong Lâm mỉm cười hạnh phúc.

Phong Lâm khe khẽ hát, những ca từ mà Khuynh Diệp mãi mãi không bao giờ hiểu nổi của bài hát tiếng Pháp quen thuộc mà hai người đã từng nhiều lần nghe cùng nhau.

- Anh thấy mình giống như chàng trai trong bài hát kia vậy, cũng chỉ là chàng khổng lồ bằng giấy khi đứng trước em. - Phong Lâm khe khẽ cọ má vào tóc cô. - Anh biết tất cả rồi.

Khuynh Diệp giật mình ngồi phắt dậy, nhìn Phong Lâm.

- Anh biết... ai...

- Không cần ai nói, chỉ cần liên quan đến em, anh đều biết. - Anh kéo đầu cô ngả vào lòng mình. - Ngoan nào. Anh sẽ giải quyết những chuyện đó, em yên tâm đi.

- Nhưng...

- Em yêu anh không?

Khuynh Diệp chần chờ một chút, cuối cùng cô khe khẽ gật đầu.

- Vậy là đủ, nếu em yêu anh, hãy tin anh, anh nhất định sẽ bảo vệ em. Hơn nữa, nếu yêu anh, em hãy tranh đấu một lần, để chúng mình có thể ở bên nhau. Tin anh nhé, một lần này thôi!

Phong Lâm siết nhẹ vòng ôm, tay anh hơi run lên, lời nói nhẹ nhàng, nhưng cảm xúc thì quá lớn. Đôi tay nhỏ bé của Khuynh Diệp vò kéo vạt áo len đang mặc trên người, cô yêu anh, anh là người đầu tiên cô yêu, và cô cũng muốn anh sẽ là người cuối cùng. Nhưng số tiền ấy, lời hứa ấy, lại không thể không thực hiện. Nếu bây giờ muốn quay lại với anh, ít nhất cô cũng phải hoàn trả mẹ anh số tiền cô đã nhận. Khuynh Diệp nhắm tịt, nếu bán căn nhà đi cũng chưa đủ để trả lại. Có lẽ gia đình họ sẽ lại thuê nhà trọ để ở. Nhưng còn tiền học của Thảo Anh và Minh Tuấn; mà Thảo Anh lại sắp vào đại học, chắc chắn sẽ tốn kém hơn nhiều. Cô không nỡ nhìn hai em phải lỡ dở việc học hành như mình. Cũng không muốn hai em vì không được ăn học đàng hoàng mà bị người ta coi rẻ như mình. Nhưng nhìn anh vì mình mà làm bao chuyện, cô đâu thể nhẫn tâm từ chối anh lần nữa.

- Anh biết em đang nghĩ gì, chuyện đó để anh lo, được chứ?

- Không được, em không thể.

- Anh là đàn ông, lo chút chuyện cho người mình yêu, có gì mà không thể.

Khuynh Diệp lắc đầu, đôi tay vẫn vò vò vạt áo.

- Anh biết đấy, em không muốn mọi người nghĩ em yêu anh vì tiền.

Phong Lâm bật cười.

- Người ta nghĩ gì quan trọng hơn việc chúng ta được ở bên nhau sao?

Khuynh Diệp không biết phải đáp lời thế nào, nhưng cô vẫn chưa chấp nhận được việc phải lấy tiền của anh như vậy.

- Em biết không, quãng thời gian không có em, anh không thể vẽ nổi, vẽ bao nhiêu cũng không hoàn thành. Anh đi làm, kiếm được không ít, lại thêm việc bán được một số bức tranh với giá khá cao, dù sao anh cũng không dùng đến tiền. Hay là thế này đi, anh cho em vay số tiền đó, em trả lại dần dần cho anh, được chứ?

Khuynh Diệp cắn cắn môi, suy nghĩ rất mong lung, cân nhắc mọi điều, rồi cô rụt rè gật đầu.

- Vâng, em nhất định sẽ trả lại, trả góp từng phần được không anh?

- Được, nhưng phải có lãi đấy nhé!

- Anh xấu xa, còn đòi cả lãi nữa, em nghèo lắm.

- Vậy dùng cả cuộc đời trả cho anh đi, từ nay chỉ thuộc về anh thôi.

Khuynh Diệp đỏ bừng mặt, vùi sâu vào lòng Phong Lâm.

- Anh xấu xa!

Phong Lâm cúi xuống, thơm lên má Khuynh Diệp.

- Từ nay mỗi buổi sáng đánh thức anh bằng một nụ hôn, buổi tối trước khi đi ngủ cũng phải trả một nụ hôn, đến suốt cuộc đời, biết chưa?

Khuynh Diệp lắc đầu quấy quậy, cố sức lẩn tránh hơi thở đầy dụ hoặc của Phong Lâm.

- Không, không đâu, không đâu.

Phong Lâm bật cười.

- Đã từng nghĩ qua anh khổ sở như nào khi em đột ngột bỏ đi như vậy chưa?

- Em xin lỗi.

Vuốt nhẹ mái tóc của Khuynh Diệp, giọng Phong Lâm trầm xuống, thủ thỉ.

- Anh đã tưởng như thế giới này sụp đổ khi không thể tìm ra em. Những ngày đó, thậm chí anh còn không nhớ nổi mình đã sống như nào, chỉ biết duy nhất một điều, anh cần em, vô cùng cần em. Rồi anh quyết định chôn chặt tất cả, trở thành một con người khác. Anh dọn về sống cùng bố mẹ, đi làm, lần đầu tiên anh đi làm sau những năm tháng giam mình trong phòng kín. Anh sợ trở lại ngôi nhà ấy, bởi mỗi đồ vật đều gợi nhắc anh nhớ đến em, nhớ đến những kỷ niệm của chúng mình. Nhưng đó là quãng thời gian anh không cảm thấy mình đang sống, mọi thứ trống rỗng, vô định. Có lúc, anh giận em, rất giận em, giận em tại sao lại bỏ đi như thế. Nhưng khi biết tin em đang ở đây, anh chợt nhận ra, anh giận em bao nhiêu cũng là vì khao khát muốn được gặp em, muốn được nhìn

thấy em. Hóa ra tất cả đều là vì anh quá yêu em.

Khuynh Diệp hơi ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Phong Lâm, tay cô khẽ chạm lên má anh.

- Em xin lỗi, là em sai rồi.

- Lần sau đừng tự quyết định mọi chuyện như vậy nhé.

Khuynh Diệp gật nhẹ đầu.

- Em cũng nhớ anh lắm. Em có lỗi với anh nhiều quá.

- Đừng nói vậy nữa. Chỉ cần giờ được gặp lại em, được ôm em, với anh đã là quá đủ rồi.

- Chuyện đó... - Khuynh Diệp vẫn chưa tháo bỏ được những suy nghĩ về lời hứa với bà Trâm.

- Là do mẹ anh chủ động làm vậy, cũng không nói với anh tiếng nào, nhưng anh sẽ nói chuyện lại với mẹ. Thực ra mẹ anh không phải người xấu, chỉ vì bà chưa hiểu tình cảm của chúng ta thôi. Anh tin là khi anh nói rõ mọi chuyện, mẹ nhất định cũng sẽ ủng hộ chúng ta đến với nhau.

- Em sợ...

Phong Lâm vuốt ve đôi má ửng hồng như trái đào của Khuynh Diệp.

- Có anh ở đây rồi!

Khuynh Diệp hít sâu một hơi, khẽ mỉm cười; người đàn ông này, chỉ cần ở bên anh ấy, cô luôn cảm thấy thật bình yên, an toàn. Phong Lâm nhéo mũi Khuynh Diệp.

- Có biết là quãng thời gian em không ở bên anh, có biết bao nhiêu cô gái theo đuổi anh không hả?

- Cái gì?

Khuynh Diệp hơi nhỏm người dậy, lại bị Phong Lâm ghì xuống, nhưng cô nhất quyết không chịu ngoan ngoãn dựa vào lòng anh như trước, mà ra sức bật dậy, con mèo nhỏ đã tung móng vuốt ra rồi.

- Ai cho anh như thế chứ?

Phong Lâm hơi bĩu môi.

- Anh đẹp trai, lại độc thân, các cô gái không theo đuổi mới là lạ đó.

Khuynh Diệp lườm anh một cái cháy mặt, sau đó như chợt nghĩ ra, rón rén hỏi.

- Thế còn anh?

- Em đoán xem?

Bị hỏi ngược lại như thế, Khuynh Diệp hơi ngây người, rồi lấy lại được vẻ lém lỉnh ngay.

- Anh từ chối họ hết đúng không?

- Tại sao?

- Vì anh yêu em mà! - Cô dương dương tự đắc.

Phong Lâm nhéo mũi Khuynh Diệp một cái nữa, bật cười.

- Nhìn dáng vẻ đắc ý của em kìa. Biết đâu anh đã hẹn hò cùng

người khác rồi thì sao.

- Vậy sao còn tới tìm em.

Phong Lâm vùi sâu mặt vào mái tóc mềm mại của Khuynh Diệp, lắc đầu.

- Em tình quái thật đấy. À mà trong thời gian đó em có người nào theo đuổi không hả?

- Anh nói xem? - Khuynh Diệp hơi lắc lư người, đắc ý.

Phong Lâm cau mày, nhìn Khuynh Diệp.

- Có ai không hả?

- Dĩ nhiên là có rồi, nhiều là khác.

- Ai thế?

- Không nói đâu.

- Nói mau!

Phong Lâm ôm chặt lấy Khuynh Diệp, môi ghé sát môi cô, Khuynh Diệp đưa hai tay cố đẩy anh ra.

- A... Không được cưỡng hôn người ta như thế.

- Nói mau, nếu không anh sẽ hôn tới khi nào em chịu nói đấy.

- Em nói... em nói là được mà.

Nghe thấy thế Phong Lâm mới buông Khuynh Diệp ra, ngồi thẳng người dậy.

- Em ghen hả? - Phong Lâm vẫn tiếp tục trêu đùa.

- Ai thèm.

Anh lại ôm cô, tay cầm lên vai cô.

- Ước gì thời gian dừng trôi nữa, để chúng ta cứ như thế này mãi mãi.

- Anh... không yêu ai thật chứ?

Một người đẹp trai, có điều kiện tốt như Phong Lâm, cô không lo lắng mới lạ. Mà kể cũng lạ, lúc xa nhau, cô chỉ cảm thấy rất nhớ anh, muốn được gặp anh, chưa từng có suy nghĩ biết đâu trong thời gian ấy anh đã có người con gái khác; suốt quãng thời gian hai người hẹn hò, cô cũng chưa từng ghen tuông lấy một lần. Nhưng giờ nghĩ lại, anh đẹp trai như thế, giỏi giang như thế, gia đình lại giàu có như thế, chắc chắn có rất nhiều cô gái xinh đẹp vây quanh. Nghĩ đến đó thôi là trong lòng Khuynh Diệp đã cảm thấy không yên. Yêu, là chiếm hữu, không muốn chia sẻ, dù chỉ một phút giây.

- Có.

- Hả?

- Một cô gái, lúc nào anh cũng nghĩ về cô ấy, đêm nằm mơ cũng thấy cô ấy.

Khuynh Diệp tủm tỉm cười, quay mặt đi che giấu cảm giác hạnh phúc lúc này.

- Oải hương mình trồng còn sống không anh? - Đột nhiên Khuynh Diệp nhớ ra những chậu hoa tình yêu của họ.

- Ừm, anh nhìn thấy mấy chậu oải hương em trồng ở ban công, đẹp lắm. - Phong Lâm đánh trống lảng.

- Em nhớ anh quá nên trồng đấy, mỗi lần nhìn thấy chúng là em lại nhớ đến anh. Anh, thế còn mấy chậu hoa ở nhà anh, chúng thế nào rồi? - Khuynh Diệp ngược đôi mắt đen láy lên nhìn Phong Lâm.

- Ừ thì...

Như linh cảm thấy điều chẳng lành, Khuynh Diệp hơi nhúm mày.

- Có phải chúng đã...

- Không, không phải. Hừm. Thực ra anh cũng không rõ nữa. - Nhìn nét mặt khó coi của Khuynh Diệp, Phong Lâm vội giải thích thêm. - Là vì anh chuyển đến nhà bố mẹ ở, cũng không mấy khi ghé về, nên không rõ.

Khuynh Diệp xụ mặt đầy vẻ thất vọng, lí nhí.

- Vậy mà lúc nào cũng nói nhớ em, đến hoa của em cũng không chăm sóc cẩn thận.

- Về thay anh chăm sóc chúng đi. Nhân tiện chăm sóc cả anh nữa.

- Ai thèm.

- Anh nhớ cơm em nấu lắm. Nhớ cả giọng hát vừa yếu vừa dở của em nữa.

- Dám chọc em.

Bây giờ đến lượt Khuynh Diệp chạy đi lấy một chiếc gối, đập tới tấp về phía Phong Lâm. Anh kêu lên thảm thiết, vừa lấy tay che người vừa xin tha mạng. Hai má đỏ bừng vì nóng, Khuynh Diệp ngồi phịch xuống ghế, hốn hển lấy lại hơi. Như nhớ ra điều gì, cô kêu lên.

- Ôi chết, mấy giờ rồi?

Phong Lâm liếc nhìn đồng hồ.

- Hơn một giờ.

- Chết rồi, quên không để ý, em phải về đây, muộn quá rồi.

Phong Lâm kéo Khuynh Diệp về phía mình.

- Vội gì chứ, dù sao anh cũng đã xin phép mẹ, mẹ cũng đồng ý anh là con rể rồi, về trễ một chút đâu có sao.

- Không được, như thế sẽ làm gương xấu cho Thảo Anh và Minh Tuấn.

Phong Lâm thở dài, nhắc đến hai đứa trẻ này thì anh không thể có lý gì đấu lại với Khuynh Diệp được nữa.

- Sáng mai anh qua sớm nhé.

- Thôi đừng, em ngại lắm.

- Mai vẫn là tết mà, chẳng lẽ anh đến chúc tết nhà vợ cũng không được sao?

- Ai là vợ anh? Đừng có nhận vợ.

- Cũng sắp rồi mà.

- Không thềm nói với anh nữa, kệ anh.

Khuynh Diệp xăm xăm bước ra khỏi cửa trước, Phong Lâm lững thững theo sau.

- Hay anh qua đó, cho anh ngồi ở phòng khách cũng được.

Khuynh Diệp ngạc nhiên quay lại nhìn, sờ tay lên trán anh.

- Không sốt, sao lại nói lảm nhảm gì vậy?

Phong Lâm mỉm cười, gỡ tay cô ra, hôn nhẹ lên đôi tay nhỏ bé ấy, ánh mắt âu yếm, ôn nhu.

- Anh không nỡ xa em. Khó khăn lắm mới được ở gần nhau, anh không muốn rời em, dù chỉ một giây.

Nghe những lời này, Khuynh Diệp khựng lại, quả thực cô cũng không nỡ xa Phong Lâm. Cô đan tay mình vào tay anh, hai người im lặng bước đi dưới con đường với những tán hoa ban. Khách sạn cách nhà Khuynh Diệp một quãng ngắn, chẳng mấy chốc đã đến cửa tòa nhà, hai người nhìn nhau, lưu luyến không nỡ rời.

Phong Lâm đưa tay lên chạm vào đôi má vẫn ửng hồng của cô, nhẹ nhàng cúi xuống. Khuynh Diệp khẽ nhắm mắt, đón nhận nụ hôn ngọt ngào, tinh khiết như cánh hoa ban của anh. Họ hôn nhau, giữa đất trời đương chuyển mình sang xuân, mối quan hệ ấy cũng đương chuyển mình sang ngày mai tươi sáng hơn. Phong Lâm ôm chặt lấy cô, như chỉ sợ buông tay ra là tất cả sẽ thành hư ảnh. Rất lâu sau, anh mới rời tay, mỉm cười vẫy vẫy tay với cô. Khuynh Diệp hơi kiễng chân, thơm nhẹ lên má anh rồi quay người bước vào trong sảnh. Đi được vài bước cô lại ngoái nhìn, vẫn thấy anh đứng đó, ánh mắt nồng nàn,

chan chứa yêu thương.

Còn một mình trong thang máy, Khuynh Diệp thấy hơi lạnh lạnh, vô thức đưa tay ôm lấy mình; cô khe khẽ cười, người đang yêu, ai cũng có những nụ cười vu vơ như thế. Chỉ cần nghĩ đến anh ấy, dù mùa đông lạnh giá thế nào cũng không còn đáng sợ nữa. Cố xua đi những ý nghĩ sợ hãi lại đang vây bủa quanh mình, Khuynh Diệp nhớ về nụ cười, ánh mắt của anh - đó là điều duy nhất cô cần nghĩ đến vào lúc này; cô muốn mang những điều ngọt ngào nhất ấy vào giấc mơ đêm nay.

Đến tận khi Khuynh Diệp khuất trong thang máy, Phong Lâm mới quay người, trở về khách sạn; những cơn gió đêm lạnh thấu da thịt, nhưng Phong Lâm lại cảm thấy vô cùng sảng khoái, chính anh cũng không ngờ có thể thuyết phục được cô nhanh như thế.

Về đến phòng, nhìn hai ly cà phê uống dở trên bàn, chiếc gối vút trên ghế, anh mỉm cười vu vơ; ngồi lại lên chiếc ghế ấy, giống như Khuynh Diệp vẫn đang ở trong vòng tay anh, ấm áp, dịu dàng. Rất nhanh thôi, cô ấy sẽ thuộc về anh, sẽ luôn bên anh mỗi phút giây.

Mới sáu giờ sáng, mọi người vẫn đang say giấc nồng đã có tiếng chuông cửa vang lên. Khuynh Diệp nửa mơ nửa tỉnh gãi gãi mớ tóc rối bù, một chân xỏ dép một chân không, đi ra mở cửa. Vừa định ngáp một cái, nhìn thấy người đứng trước cửa, miệng cô chuyển thành há hốc kinh ngạc.

- Anh. Sớm như vậy sao đã đến rồi?

Đứng ngay trước cửa là người đàn ông đã soạn sửa gọn gàng, phong độ, lịch lãm, đang mỉm cười với Khuynh Diệp. Khuynh Diệp xoay người bước vào phòng, vẫn còn hơi buồn ngủ.

- Đêm qua anh không ngủ hay sao mà đến sớm như vậy chứ? - Khuynh Diệp vẫn lăm bầm, mệt mỏi vì phải dậy sớm giữa trời lạnh như thế này.

- Sao em biết?

Khuynh Diệp quay ngoắt người lại, giờ thì tỉnh ngủ hẳn.

- Anh không ngủ thật á?

Phong Lâm không nói, tiến sát lại gần Khuynh Diệp, định ôm lấy cô; Khuynh Diệp vội vàng ngăn lại, thấp giọng.

- Không được, đây là nhà em đấy, còn có trẻ nhỏ nữa.

Phong Lâm tủm tỉm cười, đành buông tay, ngồi xuống ghế.

- Khách đến nhà, em cũng nên mời chén nước chứ.

- Em buồn ngủ lắm, một năm mới có một cái tết đó.

- Lấy anh rồi cho em làm mèo lười, tha hồ ngủ suốt ngày.

Khuynh Diệp lườm Phong Lâm rồi nhéo anh một cái rõ đau, Phong Lâm nhăn nhó mặt mày, nhưng không dám kêu, đành ngồi ngoan ngoãn lại.

- Đợi em chút, em đi đánh răng rửa mặt đã, buồn ngủ chết đi được.

Khuynh Diệp còn chưa quay ra thì mẹ cô đã bước ra khỏi

phòng, đầu tóc, quần áo đều chỉnh chu, không lồi thối như Khuynh Diệp lúc trước. Phong Lâm vội đứng dậy chào hỏi, bà Hạnh cũng không hỏi vì sao Phong Lâm đến chơi khi còn sớm như vậy. Bởi hơn ai hết, bà hiểu rõ tuổi trẻ bước vào tình yêu mang theo bao cuồng nhiệt, bao khát khao, luôn mong ước nhìn thấy người mình yêu cũng là điều dễ hiểu.

Phong Lâm xung phong vào bếp cùng Khuynh Diệp. Vốn không quen với việc bếp núc, chỉ biết nấu mấy món ăn kiêng đơn giản do Khuynh Diệp hướng dẫn, thế nên giờ đây Phong Lâm cũng chỉ giữ chân sai vặt, cầm dao, lấy muối, nhặt rau mà thôi.

Vì ngày khai xuân Khuynh Diệp đã làm cả ngày, nên hôm nay cô được nghỉ; Phong Lâm liền nẩy ra sáng kiến đưa mọi người cùng đi du xuân. Bà Hạnh muốn đi chùa, Minh Tuấn muốn đi khu vui chơi, Thảo Anh muốn đến nhà sách, còn Khuynh Diệp lắc đầu, nói tùy mọi người. Vậy là cuối cùng vì muốn lấy lòng tất cả mọi người, Phong Lâm đành đưa ra kế hoạch, đầu tiên sẽ đi chùa dâng hương, sau đó đến khu vui chơi, cuối cùng trên đường về sẽ ghé nhà sách, như vậy là trọn vẹn được tất cả.

Minh Tuấn sung sướng cười tít mắt, có người anh rể như này, còn gì tuyệt bằng. Nếu sớm biết sẽ được anh rể chiều thế, chắc nó mong chị có người yêu từ mười năm trước rồi. Thảo Anh cũng vui vẻ hơn, khác hẳn với vẻ trầm tĩnh thường ngày.

Năm người đến một ngôi chùa cách nhà không xa lắm. Ngày tết, chùa khá đông người, khói hương nghi ngút linh thiêng. Bà Hạnh dâng lên Phật một nén hương thơm, chắp tay khẩn nguyện cho mọi người trong gia đình được bình an, mạnh khỏe. Khuynh Diệp cầu mong mọi sóng gió rồi sẽ qua, cầu

những điều tốt đẹp đến với những người cô yêu thương. Phong Lâm vốn không quen với những việc như thế này nên chỉ đứng một bên, trầm tư ngắm hoa đại trắng ngần, ngan ngát hương thơm rụng nơi cửa Phật.

Sau khi lễ chùa xong, mọi người cùng vui vẻ đến khu vui chơi. Dù bà Hạnh ra sức chối, nhưng vẫn bị đám trẻ tinh nghịch kéo đi hết nhà gương, nhà ma, rồi thử cả mấy trò tốc độ. Đến khi bà xua xua tay, không đủ sức để chơi nữa thì Phong Lâm dìu mẹ vợ tương lai đến một quán nước, ngồi ở đó. Còn Khuynh Diệp trông chừng Minh Tuấn và Thảo Anh vẫn đang thích thú chơi thử hết trò này đến trò khác. Lần đầu tiên cả nhà cùng đi khu vui chơi như thế này, vậy nên dù đã già, chẳng còn phù hợp với mấy trò con nít này nữa, nhưng bà Hạnh vẫn tham gia, phần lớn là vì muốn lưu lại những kỷ niệm đẹp với các con. Người vui nhất dĩ nhiên là Minh Tuấn, cậu bé tha hồ chơi đùa, sống đúng với lứa tuổi của mình.

Mọi người ăn qua loa một chút ở khu vui chơi, đến tận cuối buổi chiều mới lưu luyến rời khỏi đó. Trước khi đi còn không quên chụp vài tấm hình lưu niệm. Kế hoạch của một ngày vẫn chưa kết thúc, Phong Lâm lái xe đưa cả gia đình Khuynh Diệp đến nhà sách. Ở đây, Thảo Anh như cá gặp nước, cô bé đi tha thẩn khắp các quầy, chạm tay lên từng đầu sách, ánh mắt rực sáng niềm hạnh phúc lớn lao, hạnh phúc của một người yêu tri thức.

Khi trở về, Thảo Anh lẫn Minh Tuấn đều khệ nệ ôm cả chồng sách lớn, Khuynh Diệp ở bên không ngừng căn nhắc Phong Lâm về tội nuông chiều chúng quá. Phong Lâm chỉ cười xòa.

- Chẳng mấy khi được đưa mọi người đi chơi mà, phải chơi cho thoải mái chứ.

- Nhưng như thế làm chúng hư đấy.

- Hư sao được, thích đọc sách là tốt mà.

- Dù sao anh cũng chiều chúng quá.

- Biết rồi, bà xã.

Khuynh Diệp vội vàng lấy tay bịt miệng Phong Lâm lại, trừng mắt lườm anh.

- Anh mà còn như vậy nữa là em giận đấy.

- Vâng.

Sau khi ăn tối xong, Phong Lâm chở mọi người về nhà, khi mọi người đang chuẩn bị xuống xe, đột nhiên anh xoay người sang phía bà Hạnh, nói bằng giọng rất nghiêm túc.

- Cháu xin phép đưa Khuynh Diệp đi dạo một lát ạ.

Bà Hạnh mỉm cười gật đầu, không quên dặn nhớ về sớm kẻo lạnh. Nhìn mẹ và hai em đi lên nhà rồi, Khuynh Diệp mới quay qua nhéo Phong Lâm một cái.

- Tội dám giỡn với em.

- Á... á... em mưu sát chồng.

- Còn dám nói nữa.

Khuynh Diệp chồm tới, ra sức nhéo Phong Lâm.

- Tiểu thư tha mạng. Tiểu thư tha mạng.

- Đã nói không được đùa em nữa rồi mà.

- Chỉ là anh sốt ruột quá thôi.

- Em về đây, mặc kệ anh.

Khuynh Diệp xoay người, toan mở cửa xe bước ra. Thấy vậy, Phong Lâm vội vàng kéo tay cô lại, hắng giọng, lấy lại vẻ nghiêm túc thường ngày.

- Được rồi, anh không đùa nữa, anh có chuyện nghiêm túc cần nói với em, thật đấy.

Khuynh Diệp liếc qua phía Phong Lâm, thấy anh có vẻ nghiêm túc thật mới quay người ngồi thẳng lại.

- Vậy đi ra phía kia đi. - Cô chỉ tay. - Đằng đó có chỗ ngồi khá ổn.

- Sao không lên phòng anh?

- Anh không nghiêm túc.

Phong Lâm bật cười.

- Sao thiếu tin tưởng anh thế?

Mặc dù nói vậy nhưng anh vẫn khởi động xe, lái về phía Khuynh Diệp chỉ. Con đường nhỏ, lạnh lẽo mà yên bình với ánh đèn vàng lấp lóa chiếu tỏa xuống những tán cây tối thẫm. Chiếc xe chậm chậm di chuyển. Trong xe vang lên giai điệu ngọt ngào, đắm say...

Chương XIII

CÓ ANH ĐANG NẮM TAY EM ĐÂY RỒI

Nơi Khuynh Diệp chỉ là một khu sân chơi nhỏ của chung cư. Ở đây đèn sáng hơn các nơi khác, ngoài ra còn có mấy cây thông Noel và cành đào treo đèn nhấp nháy sáng. Bên cạnh sân chơi có một thảm cỏ xanh mướt, xung quanh đặt nhiều chậu hoa xinh xắn. Khuynh Diệp kéo Phong Lâm đến một chiếc ghế đá gần đó, ấn anh ngồi xuống, rồi chạy ra máy bán hàng tự động mua hai cốc cà phê.

Ôm cốc cà phê ấm sức trên tay, Khuynh Diệp nhìn quanh rồi mỉm cười, nụ cười nhuốm chút chua chát; mà tự lòng cô cũng không biết tại sao ngay lúc này, lòng mình lại dấy lên một cảm xúc lạ lùng theo chiều tiêu cực ấy. Cô không thể quên được điều mình đã gây ra cho Phong Lâm, cho mối quan hệ này, cho tình yêu này. Sự thật thì, cô đã nhận một số tiền lớn để rời bỏ anh mà!

- Đẹp không anh? Em từng ước mơ rất nhiều, cuối cùng để có thể đạt được ước mơ ấy, em đã bán rẻ anh.

- Cũng không rẻ lắm mà.

- Anh trở nên bồn chồn như thế từ khi nào vậy?

- Từ khi nhìn thấy em.

Khuynh Diệp đắm vào vai anh.

- Không đùa với anh nữa, chuyện nghiêm túc mà anh định nói là gì thế?

Phong Lâm nhấp một ngụm cà phê, nhìn ngấm xung quanh, sắp xếp lại suy nghĩ trước khi nói; một người quen dùng màu sắc để biểu đạt tâm tưởng thì không khéo léo trong chuyện nói năng cho lắm.

- Ừm, anh nói dài một chút, nhé!

Khuynh Diệp khẽ gật đầu.

- Mai em xin nghỉ làm được không? - Không để Khuynh Diệp kịp phản ứng, anh đã nói thêm. - Anh sẽ đưa em về ra mắt gia đình, rồi xin phép cho chúng ta được kết hôn.

Khuynh Diệp nhấp nhồm, ngoác miệng toan nói nhưng Phong Lâm chạm nhẹ ngón tay lên môi cô, ý để anh nói hết đã.

- Anh nói rồi mà, chuyện tiền bạc, để anh gánh vác cùng em, được không? Anh là đàn ông, những chuyện về phía mẹ anh, cứ để anh lo, em yên tâm, chỉ là mẹ chưa hiểu em thôi, khi hiểu em rồi, nhất định mẹ cũng yêu em như anh yêu em. Anh không muốn chúng mình phải xa nhau thêm nữa. Đồng ý làm vợ anh nhé!

Nói xong, Phong Lâm quỳ một chân xuống trước Khuynh Diệp, trong tay anh không biết từ lúc nào đã xuất hiện một chiếc nhẫn lấp lánh. Khuynh Diệp ngạc nhiên đến mức không thốt nên lời, má cô đỏ ửng, tim đập mạnh, anh ấy đang cầu

hôn cô, đây không phải một giấc mơ chứ?

Phong Lâm mỉm cười, lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út của Khuynh Diệp, rồi anh đứng dậy, đặt lên trán cô một nụ hôn dịu dàng. Anh ôm cô, cái ôm ấm áp, chở che.

Hai người ngồi lại xuống ghế, tay Phong Lâm vẫn nắm chặt tay Khuynh Diệp.

- Em... thực ra em biết nói ra chuyện này có thể sẽ khiến anh nổi giận, nhưng em không thể không nói.

Phong Lâm chăm chú nhìn cô, chờ đợi. Khuynh Diệp hít sâu một hơi.

- Em đã đăng tin bán nhà rồi.

Phong Lâm chau mày.

- Sao em lại làm vậy? Còn mẹ và hai em, em không nghĩ cho họ à?

Khuynh Diệp lắc đầu.

- Không phải, em không thể cầm tiền của nhà anh như thế được, em không làm được.

Phong Lâm hơi ngẩng đầu, hít một hơi căng đầy lồng ngực thứ không khí giá lạnh giúp anh bình tĩnh hơn đôi chút.

- Anh đồng ý với em.

Khuynh Diệp kinh ngạc nhìn Phong Lâm, không ngờ mới phút trước còn phản đối, phút sau đã đồng ý ngay rồi.

- Như thế này đi, trong thời gian ngắn chắc cũng chưa bán được đâu, anh cho em vay tạm, được chứ?

Khuynh Diệp gật đầu, nhưng động tác rõ ràng có chút ngập ngừng. Chuyện này, anh ấy cứ nói đi nói lại, có nghĩa là thật sự nghiêm túc, thật sự muốn làm điều ấy cho cô. Từ chối mãi, chẳng phải quá tàn nhẫn với tình cảm của anh hay sao chứ? Nhưng nếu cứ nhận lời thì chẳng khác nào cô lại dụng tình cảm của anh?!

- Đừng nghĩ nữa, ngốc quá, có anh ở đây rồi. - Mắt vẫn nhìn về phía trước, nhưng tay lại đã kéo đầu Khuynh Diệp tựa vào vai mình, Phong Lâm mỉm cười. - Không nói chuyện này nữa, anh hát cho em nghe nhé.

Khuynh Diệp ra sức gật đầu. Giọng hát ấm áp của Phong Lâm vang lên giữa không gian tĩnh lặng, chỉ vậy thôi, mọi chuyện khác đều không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Trở về khách sạn, Phong Lâm nhìn đồng hồ, mới hơn mười giờ đêm; cũng vì Khuynh Diệp muốn về nhà sớm nên anh đành đưa cô về, thực lòng anh đâu muốn xa cô sớm như thế. Thở dài nhìn xuống con đường nhỏ phía dưới, trên tay mân mê chiếc điện thoại, hồi lâu sau Phong Lâm mới quyết định ấn số gọi đi.

- Cuối cùng cũng chịu gọi cho mẹ rồi hả? - Đầu dây bên kia vang lên giọng phụ nữ nhẹ nhàng nhưng đầy quyền uy.

- Con gặp cô ấy rồi.

Phong Lâm nói ngắn gọn, không khó để bà Trâm nhận ra ngữ

khí trong câu nói của con trai. Bà trầm mặc, lặng yên nghe tiếp.

- Con đã cầu hôn cô ấy! Cô ấy là người phụ nữ của con, người duy nhất con yêu và muốn lấy làm vợ. Mẹ, con đã biết tất cả, mẹ đừng nói gì cả! - Phong Lâm nói nhanh, không để bà Trâm lên tiếng. - Không phải cô ấy nói cho con, tự con có thể đoán ra; con không trách mẹ, con biết mẹ cũng chỉ muốn những điều tốt đẹp nhất cho con nhưng xin mẹ hiểu rằng, đối với con, cô ấy chính là điều tuyệt vời nhất. Con không muốn hai người phụ nữ con yêu thương phải đối đầu với nhau. Mong mẹ hãy chấp nhận cô ấy.

- Mẹ xin lỗi...

Bà Trâm lặng lẽ cúp máy. Bà hiểu con trai mình, từ trước tới nay Phong Lâm vẫn luôn khép kín, kể cả với bà. Từ khi gặp Khuynh Diệp, anh trở thành một con người hoàn toàn khác, chưa bao giờ bà thấy Phong Lâm vui vẻ, hạnh phúc như vậy; bà biết ơn Khuynh Diệp, bà cũng hiểu vị trí quan trọng của Khuynh Diệp trong lòng con trai. Có trách thì trách xuất thân của Khuynh Diệp khác quá xa so với Phong Lâm. Sự thật là lòng ích kỷ của một người mẹ khiến bà có ý nghĩ chia rẽ tình cảm của họ.

Khi ấy, bà nghĩ chỉ cần cô gái đó rời xa con trai bà, rồi thời gian sẽ làm cho tình cảm của chúng nhạt phai. Con trai bà từ trước tới giờ luôn khó gần, sống khép kín, ít có cơ hội tiếp xúc với nhiều người nên mới dễ dàng có tình cảm với một cô gái tầm thường như Khuynh Diệp; chỉ cần chúng xa nhau, Phong Lâm trở lại cuộc sống bình thường, tiếp xúc với nhiều người nổi trội hơn Khuynh Diệp về mọi mặt, tình cảm của nó sẽ thay đổi. Nhưng bà đã lầm, bà hiểu ra điều đó ngay khi gặp Khuynh

Diệp, vẻ chân thành, lòng tự trọng, đôi mắt trong veo của cô đã khiến bà thay đổi ý nghĩ. Khi con trai bà điên cuồng đi tìm cô như một người mất trí, bà đã bắt đầu hối hận. Nhưng trong lúc mọi nỗ lực trở nên vô vọng, anh lại đột ngột đồng ý với tất cả những sắp xếp của bố mẹ - về làm ở công ty, tiếp xúc với Ngọc Huyền - tất cả đã thấp lùn trong lòng bà niềm hy vọng mới.

Nhưng thời gian qua đi, bà hiểu ra, chỉ là vẻ bề ngoài Phong Lâm trở về với bà mà thôi, còn bên trong con trai bà dường như đã đóng băng, càng khép kín hơn xưa. Giờ đây, khi nghe Phong Lâm nói đã cầu hôn Khuynh Diệp, trái tim người mẹ rối bời. Bà dựa hân người vào ghế, nhắm mắt, cố điều hòa lại cảm xúc. Trước giờ bà luôn quan niệm mọi thứ trên đời đều có sẵn một vị trí riêng; Khuynh Diệp nên ở đúng nơi thuộc về người có xuất thân như cô. Nhưng bà chợt nhận ra, Khuynh Diệp cũng ở trong trái tim Phong Lâm - trái tim đứa con trai duy nhất của bà nữa. Nghĩ đến đây, bà Trâm khẽ thở dài.

Xe đỗ trước cổng nhà, Phong Lâm quay sang nhìn Khuynh Diệp vẫn ngồi yên trên ghế phụ, không có ý định xuống; thấy anh nhìn, cô hơi cụp mắt, hai tay vo vào nhau.

- Sao thế cô bé? Chưa ra trận đã xin hàng hả? - Phong Lâm nhéo mũi Khuynh Diệp, trêu mếu.

- Ai bảo anh em xin hàng. Chỉ là em... em căng thẳng. - Khuynh Diệp càng cúi đầu thấp hơn, cắn môi.

Phong Lâm hiểu những gì Khuynh Diệp đang cảm thấy. Anh yên lặng xuống mở cửa xe rồi nắm tay cô; họ chậm rãi bước vào nhà. Khu nhà Phong Lâm ở là khu biệt thự cao cấp, đất đỏ

của thành phố, nằm trên một bán đảo nhân tạo vô cùng yên tĩnh, thoáng mát được bao bọc xung quanh là sân vườn rộng rãi. Phong Lâm nắm tay Khuynh Diệp chậm chậm bước đi trên con đường lát những viên gạch gốm đầy màu sắc kết hợp với nhau vừa độc đáo vừa trang nhã, hương hoa nhè nhẹ; bàn tay anh ấm áp mềm mại, thỉnh thoảng lại siết nhẹ tay cô thay lời động viên. Khuynh Diệp dần dần bình tĩnh trở lại, đã quyết định tin anh, quyết định ở bên nhau, quyết định đấu tranh cho tình yêu của mình thì cô không được trốn tránh nữa; cô cảm nhận rất rõ ràng, bàn tay anh truyền cho cô hơi ấm, giúp cô vững tin và can đảm bước tới. Quãng đường vài chục mét mà với Khuynh Diệp như vừa bước qua cả ngàn kilomet. Hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần, cô nắm chặt tay Phong Lâm, cùng anh bước tới cửa lớn đang mở.

Phòng khách lớn, bài trí tinh tế với gam màu xám đậm và trắng chủ đạo, tất cả đồ đạc thiết kế theo phong cách tối giản, không rườm rà, hoa mỹ, nhưng vẫn tạo được sự xa hoa kín đáo. Khuynh Diệp thắm cảm thán óc thẩm mỹ của chủ nhân nơi đây; đúng là người hoạt động trong lĩnh vực thời trang có khác, gu thẩm mỹ cũng hơn hẳn người thường. Bố mẹ Phong Lâm ngồi sẵn trên sofa chờ họ, nụ cười thân thiện thường trực trên môi. Mặc dù đã lên dây cót tinh thần nhưng Khuynh Diệp vẫn cảm thấy áy náy khi gặp mẹ Phong Lâm; thấy bố mẹ anh ngồi đó, cô rút tay ra khỏi tay anh, nhưng chưa kịp rút đã bị anh nắm chặt, trên môi anh nụ cười càng rạng rỡ.

- Bố, mẹ! Đây là người con sẽ lấy làm vợ, con mong nhận được sự chúc phúc của bố mẹ.

Giọng Phong Lâm không lớn, nụ cười vẫn nở trên môi, nhưng sự kiên định trong giọng nói của anh quá rõ ràng, nó thay đổi tính chất cuộc gặp mặt này từ một buổi ra mắt người yêu với

bố mẹ thành một sự khẳng định, một quyết định mà lần gặp này chỉ mang tính thông báo. Khuynh Diệp không ngờ, Phong Lâm lại nhanh chóng khẳng định với bố mẹ như vậy, nỗi lo sợ thái độ phản đối của bố mẹ anh khiến lòng cô càng thêm bất an.

- Cháu chào hai bác. - Khuynh Diệp lí nhí.

- Chào cháu, cháu ngồi đi. - Bố Phong Lâm vừa nói vừa đưa tay chỉ vào chiếc ghế đối diện.

- Cháu ngồi đi đừng ngại, hai đứa ngồi đây nói chuyện một lát rồi ăn tối nhé.

Bà Trâm mỉm cười, ân cần nhìn Phong Lâm và Khuynh Diệp đang nắm tay nhau ngồi đối diện. Khuynh Diệp vẫn cúi mặt; cô không biết phải nói gì trước bố mẹ của người yêu, càng không biết phải đối diện thế nào với thái độ niềm nở của mẹ Phong Lâm - người mà trước đây cô đã từng hứa trước mặt bà rằng sẽ rời xa con trai bà mãi mãi.

- Bác nghe Phong Lâm nói cha cháu mất từ lâu. Mẹ cháu hiện tại có khỏe không? Các em cháu lớn chưa? - Ông Khải phá vỡ bầu không khí yên lặng.

- Dạ, bố cháu mất từ năm cháu mười tám. Mẹ cháu vẫn khỏe ạ, hai em cháu một đứa đang học cấp ba, một đứa học cấp hai ạ.

- Chắc hẳn cháu phải vất vả lo toan cho gia đình nhiều lắm phải không? - Ông Khải vừa hỏi vừa nhìn Khuynh Diệp xót xa.

- Dạ, lo cho mẹ và các em bình yên, học hành, cháu không thấy vất vả ạ.

- Cháu có ý định học tiếp không?

Khuynh Diệp không ngờ ông Khải lại hỏi câu này, học tiếp là niềm mơ ước thầm kín của cô. Dù sao Khuynh Diệp cũng chỉ mới ngoài đôi mươi, mỗi lần nhìn thấy bạn bè cùng trang lứa xúng xính trong bộ đồ lễ phục tốt nghiệp cử nhân, cô không chạnh lòng sao được. Nhưng nếu cô đi học, lấy ai lo cho mẹ, lo cho hai em ăn học? Vì thế, Khuynh Diệp mới đành gác ước mơ của mình lại; từ ngày này qua ngày khác, cuộc sống cơm áo cuốn cô đi khiến cô quên cả khát khao của mình. Không ngờ trong hoàn cảnh như thế này, người hỏi cô lại là ông Khải.

- Dạ, cháu cũng muốn nhưng... - Khuynh Diệp ấp úng, cô không muốn người khác nhìn mình với thái độ thương hại.

- Nào, nào! Trà đến rồi đây. - Bà Trâm cắt ngang cuộc nói chuyện bằng khay trà nghi ngút khói trên tay.

- Cháu uống thử xem, trà hoa hồng bác tự tay trồng đấy, thơm lắm! - Bà Trâm đặt tách trà trước mặt Khuynh Diệp, tươi cười.

- Dạ thơm lắm ạ. - Khuynh Diệp khẽ nhấp một ngụm trà, vị thanh thanh, hương thơm dịu nhẹ lan tỏa đầu lưỡi.

Bà Trâm cười tươi quay qua ông Khải.

- Thôi anh cứ để các con thoải mái, ngày tháng còn dài, những chuyện khác sau này nói tới cũng được. - Nói xong, bà quay qua Phong Lâm tiếp lời. - Con đưa Khuynh Diệp ra vườn hồng đi dạo chút, nhân tiện nhớ quảng cáo vườn hồng của mẹ cho con bé nhé.

- Vậy chúng con đi nhé. - Phong Lâm thở phào trước thái độ nhẹ nhàng, vui vẻ của mẹ.

- Hai mươi phút nữa đến giờ cơm nhé, hai đứa. - Bà Trâm dặn

dò.

- Vậy... vậy cháu ở lại giúp bác chuẩn bị bữa tối ạ. - Khuynh Diệp vừa nói vừa rút tay ra khỏi tay Phong Lâm.

- Không cần đâu, cháu cứ đi thăm vườn hồng của bác đi, mọi việc đã có người giúp việc lo, đi đi. - Bà Trâm vừa nói vừa xua tay.

Hai người nắm tay nhau, chậm rãi bước đi giữa những khóm hồng đủ màu sắc được chăm sóc cẩn thận đang bung nở. Trời se se lạnh, những ngọn đèn ẩn hiện trong những khóm cây đã được bật sáng, Khuynh Diệp say mê ngắm khu vườn tuyệt đẹp, chắc hẳn mẹ Phong Lâm đã dụng công rất nhiều mới có được khu vườn như thế này. Những khóm hồng cao thấp, đủ chủng loại đan xen nhau, thậm chí cỏ xanh mướt, lối đi là những viên gạch gốm được xếp ngẫu nhiên vừa tạo cho người đi cảm giác thư thái như bước trên thảm cỏ lại không làm hồng cỏ. Giữa vườn, giàn hồng leo xanh tốt, những chùm hoa màu hồng nhạt đua nhau nở, dưới tán hồng leo, một chiếc xích đu xinh xắn vừa đủ cho hai người ngồi, bốn góc của khu vườn là bốn ngọn đèn vườn được đặt rất tinh tế vừa đủ để ánh sáng lọt qua những kẽ lá xuống mặt đất như những đốm sao lấp lánh. Hai người bước vào dưới tán hồng, làn gió nhẹ thổi những cánh hoa bay lả tả đậu cả trên vai, trên tóc hai người.

Khuynh Diệp khẽ mỉm cười, thời khắc này đẹp quá, đẹp như một câu chuyện cổ tích, nơi hoàng tử dẫn công chúa vào xứ sở thần tiên tràn đầy hương thơm và cảnh đẹp. Khuynh Diệp rướn người phất mấy cánh hoa đậu trên tóc của Phong Lâm, cơn gió làm mái tóc đen mượt của anh hơi lộn xộn, vài lọn tóc vô tổ chức lòa xòa trên trán, điểm thêm vào đó là mấy cánh

hồng nhìn thế nào cũng thấy thật đáng yêu. Không nhịn được, Khuynh Diệp bật cười khúc khích, đôi mắt như hai vì sao lấp lánh niềm hạnh phúc, cười đến nổi hai má đỏ ửng.

Phong Lâm vẫn nắm tay Khuynh Diệp, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào từng cử chỉ, từng thay đổi trên nét mặt cô, rất ít khi anh thấy cô cười thoải mái như thế này, nụ cười đã làm tim anh lỗi nhịp. Ánh mắt anh nhìn cô nồng nàn, cương chiều không giấu giếm. Anh rướn người ngắt một nụ hồng vừa hé, cài lên mái tóc cô; cô nhìn anh, hàng mi dài khẽ lay động, nụ cười vẫn đọng trên môi. Không kìm lòng được, Phong Lâm cúi xuống hôn lên môi cô. Nụ hôn lướt nhẹ trên môi Khuynh Diệp thăm dò; cô đưa tay đặt trước ngực Phong Lâm đẩy anh ra, vòm ngực rắn chắc chỉ cách bàn tay cô một lớp áo len mỏng. Khuynh Diệp đỏ mặt, gương mặt rụt tay lại, chỉ chờ có vậy, cô đã bị anh ôm chặt hơn, nụ hôn trở nên mạnh bạo, chiếm hữu, quyến luyến, triền miên. Đầu óc Khuynh Diệp nổ tung, đây không phải là lần đầu tiên họ hôn nhau, vì sao cô lại thẹn thùng, giữa khung cảnh đẹp như mơ, bên cạnh là người đàn ông ưu tú từng khiến bao nhiêu cô gái thầm thương trộm nhớ? Anh ấy là của cô. Trái tim này chỉ rung động vì cô; hãy thoải mái với chính mình, thả lỏng tâm hồn, tận hưởng sự ngọt ngào của tình yêu, mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết! Khuynh Diệp nhắm mắt, vòng hai tay lên cổ Phong Lâm, chủ động đáp lại nụ hôn của anh. Một thoáng ngạc nhiên xẹt qua đáy mắt, sau đó rất nhanh, Phong Lâm lấy lại thế chủ động, bàn tay càng siết chặt thân hình mềm mại, bé nhỏ đang ngoan ngoãn trong lòng mình, lúc này đây anh chỉ ước hòa tan cô vào anh, để cô không bao giờ rời xa anh nữa. Mọi hình ảnh, mọi sự áy náy với mẹ Phong Lâm bị nụ hôn của anh cuốn đi sạch, trong cô lúc này, chỉ có anh, chỉ có giây phút này.

Cánh hoa hồng nhẹ rơi trên tóc cô. Gió đưa mùi hương thoang

thoảng vấn vít trong làn tóc; vài sợi tóc bay bay cọ nhẹ vào cổ Phong Lâm khiến anh nhồn nhột. Phong Lâm thở gấp, cúi đầu, tì trán mình lên trán Khuynh Diệp; cánh tay vẫn siết chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, anh nhìn cô không chớp. Khuynh Diệp bị anh hôn đến đỏ hết mặt, cúi đầu e thẹn.

- Chắc anh phải sớm cưới em thôi. - Phong Lâm vừa yêu chiều nhìn Khuynh Diệp vừa nở nụ cười bất đắc dĩ.

- Sao mà phải sớm cưới em? - Khuynh Diệp ngược đôi mắt long lanh hạnh phúc lên nhìn anh, hỏi ngây ngô.

- Cứ như thế này, sao anh chịu nổi, em muốn anh ăn chay đến bao giờ nữa? - Phong Lâm vừa nói vừa cười, bế bổng Khuynh Diệp lên xích đu.

- A!... Anh... anh xấu xa! - Mất một lúc Khuynh Diệp mới hiểu ra ẩn ý trong lời nói của Phong Lâm, mặt cô càng đỏ hơn vì xấu hổ.

- Anh xấu xa với vợ anh chứ có xấu xa với vợ hàng xóm đâu mà ngại, bà xã nhỉ? - Phong Lâm vừa nói vừa ngồi xuống trước mặt Khuynh Diệp, đưa tay vuốt lại tóc cho cô.

- Không thèm nói chuyện với anh nữa, anh xem anh làm em ra thế này, vào ăn cơm ngại lắm. - Khuynh Diệp xụ mặt, chỉ vào mái tóc rối tung của mình.

- Không sao, xinh mà. Ngồi một lát rồi vào nhé em.

Phong Lâm ngồi xổm dưới đất, đôi tay thuôn dài bao trọn đôi bàn tay Khuynh Diệp. Ngón tay anh rất dài, bàn tay mềm mại, khô ráo, ấm áp, còn tay cô vì phải lao động từ nhỏ nên có phần thô ráp. Phong Lâm xót xa xoa xoa tay Khuynh Diệp, không để

cô rút tay về. Anh cứ ngồi như thế, hết xoa xoa tay cô rồi lại hôn lên đấy, giống như tay cô là vật vô giá mà anh trân trọng vậy.

- Anh sẽ không để em phải vất vả nữa. Anh hứa! - Phong Lâm nhìn thẳng vào mắt Khuynh Diệp, ánh nhìn vừa kiên định vừa pha lẫn xót xa.

- Em sợ! Em sợ mẹ anh nói đúng, lẽ chúng ta không hợp nhau, cuộc sống của chúng ta quá khác, em sợ không thích nghi được với thế giới của anh, sợ chính chúng mình mỗi một, buông tay. - Khuynh Diệp bộc bạch nỗi bất an mà cô luôn giấu kín.

- Em đừng sợ! Có anh ở đây rồi, em không hòa hợp được với thế giới của anh, không sao, anh sẽ hòa hợp với thế giới của em. Nếu em mỗi một không đủ sức nắm tay anh, không sao, bởi anh đủ sức nắm tay em không buông mãi mãi.

Đôi mắt sâu thẳm chân thành nhìn Khuynh Diệp, chầm chậm thốt ra từng lời gan ruột. Anh nắm chặt tay cô, truyền cho cô sự tự tin, truyền cho cô sự ấm áp. Tình yêu của anh đối với cô lớn như vậy, cô không cho phép mình làm con rùa rút đầu chỉ biết chạy trốn nữa. Anh yêu cô, cô cũng yêu anh, yêu hơn cả chính bản thân cô có thể tưởng tượng được, vậy không còn lý do gì để cô lùi bước, ít nhất cũng phải một lần nắm tay nhau đấu tranh cho hạnh phúc. Khuynh Diệp biết, khi chấp nhận nắm tay anh, con đường phía trước của cô bên cạnh hoa hồng và mật ngọt của tình yêu còn có khó khăn, chông gai. Nhưng vì anh, cô có thể vượt qua tất cả. Khuynh Diệp nhìn sâu vào mắt anh, quả quyết gặt đầu.

Nơi góc vườn, bà Trâm đứng lặng, thu tất cả vào tầm mắt. Chưa bao giờ bà nhìn thấy Phong Lâm với ánh mắt da diết, nụ cười hạnh phúc đến như vậy. Ánh mắt, nụ cười, từng cử chỉ của Phong Lâm dành cho Khuynh Diệp đều toát lên sự nâng niu, tình yêu vô bờ. Mọi thay đổi trên nét mặt của Khuynh Diệp dù là nhỏ nhất, cũng chi phối tâm trạng của Phong Lâm; bà biết con trai đã thật sự yêu cô gái nhỏ nhắn bình thường kia rồi. Với bà, Phong Lâm là điều quý giá nhất. Trước đây, bà luôn dằn vặt tự trách mình vì mãi mê công việc không quan tâm đến con, để con trở thành người khép kín như vậy. Tới khi Khuynh Diệp xuất hiện, cô kéo Phong Lâm ra khỏi bóng tối cô độc, đưa anh trở lại cuộc sống bình thường. Chính Khuynh Diệp đã mang lại cho bà đứa con trai hoạt bát, ưu tú. Bà từng nghĩ, bất kể ai có thể thay đổi con trai bà, bằng tình yêu có thể kéo con trai bà trở lại thế giới, bà sẽ đồng ý vô điều kiện. Nhưng khi biết người đó là Khuynh Diệp, bà đã lặn tẩn, bà đã phản đối. Sự ích kỷ trong bà trỗi dậy. Một bên là con trai bà - không phải một người béo phì, tự kỷ mà là một chàng trai giàu có, lịch lãm, anh tuấn; một bên là cô gái tầm thường, nhan sắc bình bình, học hành không ra sao, gia cảnh nghèo khó, bà không chấp nhận được. Bà không phải là người tham tiền bất chấp, tiền - gia đình bà không thiếu, nên không phải vì Khuynh Diệp nghèo khó mà bà đẩy họ ra xa nhau. Cái bà sợ là khoảng cách, sự chênh lệch về trình độ, lối sống, về đẳng cấp dần dần sẽ khiến họ xa nhau. Khi Khuynh Diệp thực sự bước chân vào thế giới của họ, cô sẽ thấy mệt mỏi, bà sợ cô bỏ cuộc, khi ấy bà không thể tưởng tượng được con trai mình sẽ ra sao? Bà không muốn một lần nữa Phong Lâm lại thu mình trong bốn bức tường cùng đồ ăn sẵn và giá vẽ với những gam màu u tối. Vì thế bà tìm cách đẩy hai người ra xa nhau khi mọi thứ còn chưa thực sự bắt đầu. Cái bà không ngờ chính là tình cảm của con trai mình đã quá sâu nặng. Nhìn cảnh tượng

trước mắt, bà đã hiểu, để không mất đi con trai, cách tốt nhất là bà nên ủng hộ, chúc phúc cho hai người.

Chương XIV

VÌ SAO MÙA XUÂN ẤM ẤP?

Tối hôm ấy, bà Trâm sắp xếp cho Khuynh Diệp nghỉ lại tại phòng dành cho khách của gia đình; Phong Lâm là người dẫn cô lên. Cánh cửa gỗ vừa mở ra, Khuynh Diệp không khỏi ngạc nhiên trước khung cảnh bên trong. Dù là phòng dành cho khách nhưng mọi vật đều rất trang nhã, đắt tiền, với tông màu trắng ngà là chủ đạo. Chưa bao giờ Khuynh Diệp ở trong một căn phòng đẹp như thế, nên có chút bối rối; như chợt nhớ ra, Khuynh Diệp vội quay người, nhìn Phong Lâm vẫn đang đứng sau lưng cô.

- Em quên mất, còn chưa nói với mẹ anh chuyện đó.

Phong Lâm cười cười, kéo cô ngồi xuống chiếc ghế trong phòng; dù là phòng dành cho khách nhưng vẫn có bàn làm việc, bàn trà nhỏ với hai chiếc ghế gỗ.

- Cứ bình tĩnh, có gì vội đâu cơ chứ.

- Không vội sao được, em không muốn mẹ anh nghĩ em là...

Ngón tay Phong Lâm đã chặn trên môi cô, khẽ lắc đầu; nhưng đôi mắt đen láy đang chăm chú nhìn anh, với tất cả sự khẩn thiết, Phong Lâm đành thở dài, buông tay ra.

- Em đúng là cứng đầu. Được rồi, đợi anh một lát.

Nói rồi anh quay người, đi về phòng riêng, Khuynh Diệp ngồi lại một mình, nhìn quanh căn phòng. Chiếc giường lớn queen size với chăn đệm màu trắng ngà êm ái, đèn chùm vàng ấm áp, tủ quần áo bằng gỗ cùng chất liệu và màu sắc với bàn làm việc và bàn trà, rèm cửa sổ trắng ngà, cuối phòng là nhà tắm. Thu tầm mắt lại, lúc này cô mới nhận ra trên bàn trà nhỏ mình đang ngồi có một chiếc bình pha lê cắm hoa hồng bạch. Hình như là hoa hồng ở dưới vườn, hương hồng nhẹ nhàng, thoang thoảng.

Chỉ một lát sau Phong Lâm đã quay lại, trên tay anh là một chiếc túi nhỏ, Khuynh Diệp vội đứng lên.

- Hay anh đi cùng em. - Phong Lâm lên tiếng.

Dù hôm nay thái độ của mẹ anh hết sức hòa nhã, nhưng anh vẫn rất lo lắng, sợ rằng trong thâm tâm bà chưa chấp nhận người con dâu này; vậy nên khi thấy Khuynh Diệp muốn một mình đến gặp bà, Phong Lâm thực sự không yên tâm chút nào. Nhưng đôi mắt bình thường vốn dịu dàng, nhu thuận giờ đây kiên định không ngờ, Khuynh Diệp nhẹ lắc đầu, nhìn sâu vào mắt Phong Lâm.

- Em làm được mà.

Cô đưa tay làm dấu cổ lên, khiến Phong Lâm bật cười; anh biết cô gái bé nhỏ này chắc chắn đang rất lo lắng, nhưng vẫn cố tỏ ra như thế để cho anh yên tâm. Khuynh Diệp quay người, bước ra cửa, nhìn bóng hình nhỏ bé của cô, Phong Lâm không khỏi cảm thấy xót xa, đến người mình yêu nhất cũng không thể bảo vệ cho tốt, không xót xa sao đành?

Khuynh Diệp bước xuống lầu. Bà Trâm vẫn ở dưới phòng khách, dọn đồ người làm thực đơn của ngày mai. Thấy Khuynh Diệp đứng lưỡng lự nơi cầu thang, bà hơi ngược đầu, mỉm cười, vẫy tay với cô. Khuynh Diệp giật bản mình, nhưng vẫn cố trấn tĩnh lại, hít thật sâu, bước xuống. Cô ngồi đối diện bà, giống như hơn một năm trước hai người từng ngồi đối diện nhau. Chỉ khác là, lần này cô lên tiếng trước.

- Dạ, thưa bác, cháu... cháu xin lỗi.

Bà Trâm hơi nhướn mày, tỏ ý ngạc nhiên, không hiểu vì sao đột nhiên Khuynh Diệp lại xin lỗi mình. Khuynh Diệp đặt chiếc túi lên bàn, cố gắng giữ cho giọng nói của mình đừng run lên.

- Cháu xin lỗi. - Cô cúi đầu. - Đây là số tiền lúc trước cháu nhận của bác, nhưng bây giờ... Cháu biết mình không nên làm vậy. Nhưng thực sự, bọn cháu yêu nhau, cháu cũng không dám nghĩ đến tiền bạc hay bất cứ thứ gì khác của anh ấy. Cháu mong bác hiểu cho chúng cháu, và chấp nhận cháu.

Lời cuối cùng Khuynh Diệp nói rất nhỏ, vì cô sợ mẹ anh sẽ từ chối lời thỉnh cầu này. Bà Trâm vẫn lặng im nghe Khuynh Diệp từ nãy tới giờ, cũng không buồn nhìn xuống chiếc túi màu xanh - lại là màu xanh - đặt trên bàn. Bà lặng lẽ quan sát cô gái đã từng nói chuyện cách đây hơn một năm. Vẫn khuôn mặt nhỏ nhắn không có gì nổi bật, vẫn mái tóc dài được buộc gọn ra sau, vẫn bộ trang phục rẻ tiền ấy. Nhưng ánh mắt, nụ cười của Phong Lâm lúc trong vườn hồng lại khiến trái tim người mẹ hơi run lên. Bà khẽ nhắm mắt, suy nghĩ đôi chút. Khuynh Diệp vẫn không dám ngẩng đầu lên, nhưng không khí im lặng nặng nề này như tảng đá đè lên ngực, khiến cô cảm thấy rất khó thở.

Có lẽ lúc này, cảm giác của bà Trâm cũng chẳng dễ chịu gì hơn so với Khuynh Diệp, nghĩ là một chuyện, nhưng việc chính thức mở miệng chấp nhận cô gái này, quả thực là quá khó. Nhưng với một người như bà, dù trong lòng nghĩ gì thì ngoài mặt vẫn thản nhiên như không, nụ cười hòa ái vẫn luôn giữ trên môi.

- Bác đã nói rồi mà, cái này là quà bác cảm ơn cháu đã giúp Phong Lâm. Cháu xem, bây giờ Phong Lâm đã chịu về nhà sống với bố mẹ, lại còn đi làm nữa, là ngoài mong đợi của bác. Vậy nên, những việc cháu làm, chút quà này không có gì đáng kể cả. Vậy nên bác vẫn mong cháu đừng ái ngại nữa, coi như cháu đang nhận tấm lòng của một người mẹ đi.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả, đi đường cả ngày có mệt không? Trong phòng tắm có tinh dầu hoa hồng đấy, cháu cho vào bồn ngâm người sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. - Bà đứng dậy, thân mật kéo Khuynh Diệp đi về phía cầu thang. - Cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, đừng suy nghĩ nhiều quá, nhé!

- Dạ.

Khuynh Diệp như người gỗ, lững thững bước lên lầu, tay cầm theo chiếc túi màu xanh mà bà Trâm vừa đưa vào tay cô. Lên đến phòng, cô giật mình khi thấy Phong Lâm vẫn ngồi đó.

- Anh không về phòng đi.

- Sao rồi? Mẹ nói sao?

Khuynh Diệp hơi lắc đầu, ngồi xuống một chiếc ghế.

- Mẹ anh bảo đây là quà cảm ơn em vì đã giúp anh, nên không

nhận lại. Em phải làm sao bây giờ? - Cô quay qua nhìn Phong Lâm.

Phong Lâm bật cười vì vẻ mặt ngốc nghếch đáng yêu của Khuynh Diệp.

- Có gì mà căng thẳng thế, tuy mẹ anh đã từng làm chuyện đó... - Phong Lâm hơi nhỏ giọng - nhưng anh nghĩ, chỉ cần chúng ta cố gắng chứng tỏ cho mẹ thấy chúng ta thực lòng yêu nhau, thì anh tin, mẹ sẽ đồng ý thôi.

Khuynh Diệp gượng cười, nhưng nụ cười méo xệch trên môi. Bà Trâm không nhận lại tiền càng khiến cô lo lắng hơn, không biết tương lai sẽ thế nào. Thấy vẻ mặt ấy của Khuynh Diệp, Phong Lâm nói thêm.

- Đừng suy nghĩ về chuyện tiền bạc nữa, cũng không có gì nhiều mà. Việc quan trọng nhất bây giờ là...

Anh nở nụ cười xấu xa, từ từ tiến về phía cô. Khuynh Diệp mở lớn mắt, nhận ra có gì không đúng ở đây.

- Đây...

Lời còn chưa kịp nói hết, cả người đã bị anh kéo đứng lên, môi bị chiếm trọn, nụ hôn ngẫu nhiên như thể lâu lắm rồi hai người chưa được tiếp xúc thân mật. Phải một lúc sau, Khuynh Diệp mới đẩy được anh ra, hổn hển lấy lại hơi.

- Em đang lo lắng chết đi được, anh còn cứ đùa bỡn.

- Cô nhóc này, nói em bao nhiêu lần nữa em mới chịu nghe hả, đừng nghĩ đến mấy chuyện tiền bạc đó nữa được không. Giờ em là người của anh rồi, cứ để anh giải quyết.

- Ai thêm là người của anh.

- Thật không?

Nói rồi Phong Lâm bế bổng cô lên, Khuynh Diệp sợ hãi kêu lên nho nhỏ, đập đập vào tay anh.

- Đừng mà, đừng mà.

Đã thấy lưng đặt xuống chiếc nệm mềm mại, Khuynh Diệp hoảng hốt nhìn Phong Lâm. Phong Lâm đang chống tay xuống bên cạnh cô, nửa người ghé sát xuống người cô, ánh mắt lấp lánh, nụ cười gian xảo vẫn trên môi. Khuynh Diệp trợn mắt, không nghĩ anh dám làm thế.

- Mau đứng dậy đi, không nhớ ai nhìn thấy bây giờ.

- Ai vào đây giờ này chứ?

Khuynh Diệp vội đẩy anh ra, nhưng không đẩy nổi, cô càng cuống quýt, trên mặt có sắc giận, giọng run run.

- Đừng đùa nữa, mẹ anh còn chưa chấp nhận em. Bà mà nhìn thấy cảnh này là em chết chắc đấy, anh mau đứng dậy đi.

Thấy cô như vậy, anh cũng không nỡ trêu đùa thêm nữa, đành xoay người, nằm xuống bên cạnh, vòng tay qua ôm cô.

- Vậy để anh ôm một lát, được không?

Khuynh Diệp nhìn ra cửa, cánh cửa đóng im ỉm, nhưng cô vẫn cảm thấy sợ hãi, cố hất tay anh ra để ngồi dậy, không ngờ cánh tay Phong Lâm đã dồn sức xuống.

- Đừng như vậy mà, cho anh ôm em một lát thôi, không có ai

quấy rầy mình đâu.

Khuynh Diệp đành nằm im, nhưng vẫn lo lắng nhìn ra cửa. Phong Lâm vui đùa vào bên vai cô, cảm nhận hương tóc dịu dịu của Khuynh Diệp.

- Thơm quá. Anh rất nhớ mùi tóc em.

Khuynh Diệp hơi quay đầu, nhìn thấy Phong Lâm to lớn bỗng như đứa trẻ đang nằm bên cạnh mình thì cũng quên đi cảm giác sợ có người nhìn thấy, mỉm cười nói.

- Hương buổi đây. Ôi, em đi đường cả ngày, thôi, anh lui ra đi.

Phong Lâm càng ôm cô chặt hơn.

- Vẫn thơm lắm, lúc nào cũng thơm cả.

- Hay anh đợi em mấy phút, em đi tắm đã, đi cả ngày người toàn mồ hôi.

Phong Lâm hơi gật đầu, nhưng vẫn lưu luyến không muốn rời tay khỏi người yêu, tận đến khi Khuynh Diệp hôn nhẹ lên má anh, anh mới chịu buông tay, nằm thẳng trên giường.

Khuynh Diệp xả đầy nước ấm vào bồn, cô trầm nghĩ, đúng là nhà giàu, dù món đồ nhỏ nhất cũng là hàng xa xỉ. Nhỏ thêm tinh dầu hoa hồng vào, nước thoảng hương thơm nhẹ nhẹ. Cô cởi đồ, bước vào bồn tắm. Đúng là cả ngày rong ruổi, lại thêm tâm trạng căng thẳng, giờ đây toàn thân mệt mỏi, được nằm trong nước ấm thơm tho thế này, gân cốt cũng được thư giãn hơn rất nhiều. Khuynh Diệp nhắm mắt, tận hưởng cảm giác dễ chịu mà nước ấm mang lại cho cơ thể.

Khuynh Diệp bừng mở mắt khi nghe tiếng gõ cửa, cô ngó đầu

nhìn xung quanh, mấy giây sau mới xác định được hóa ra mình vừa ngủ quên trong bồn tắm, nước trong bồn lúc này cũng đã hơi lạnh. Bên ngoài, Phong Lâm lại gõ cửa.

- Có chuyện gì thế? Nghe thấy anh gọi không?

- Dạ, đợi em một chút.

Nói rồi Khuynh Diệp vội vàng mở thêm nước nóng, nhanh chóng tắm cho xong. Chỉ một lát sau, cô đã tắm xong, bước ra khỏi phòng tắm, thấy Phong Lâm đang ngồi ở giường, chăm chú nhìn về phía bên này.

- Em mệt quá nên ngủ quên mất. - Cô giải thích.

Sắc mặt Phong Lâm bỗng tối sầm lại.

- Sao em bất cẩn thế hả? Nếu không có anh ở đây gọi, em ngủ quên trong nước lạnh, biết hậu quả như thế nào không?

Khuynh Diệp mỉm cười, đi tới, ngồi xuống cạnh Phong Lâm.

- Anh làm gì mà ghê gớm vậy chứ, em có phải tiểu thư nhà giàu đâu mà sợ mấy chuyện này, không ốm được đâu.

Phong Lâm rõ ràng là rất giận, nhưng tức thời không biết phải nói gì, chỉ thốt lên được một chữ "em...!", đã thấy Khuynh Diệp tựa vào vai anh, vờ nũng nịu.

- Được rồi mà, có chút chuyện, cũng không có gì nghiêm trọng cả.

Cô khẽ cào cào móng tay vào tay Phong Lâm. Anh giật mình nhìn xuống, bật cười.

- Sao em như con mèo vậy hả?

Khuynh Diệp cũng cười theo.

- Em phát hiện ra một điều. - Cô nghiêng đầu, quan sát vẻ chăm chú của Phong Lâm. - Thực ra anh rất quan tâm em.

- Chuyện này còn phải nói nữa hả? - Anh nhéo má cô.

- Nhưng em thì hình như đối xử với anh hơi bất công.

Khuynh Diệp mím môi, nhớ lại những chuyện mình làm đều khiến Phong Lâm phải đau lòng, cô ước thời gian có thể quay trở lại, để cô có thể dũng cảm đối diện với mọi chuyện ngay từ lúc ban đầu. Nhưng rồi cô cũng hiểu ra, chỉ sợ nếu thời gian có quay trở lại, cô vẫn sẽ phải lựa chọn như thế. Có những chuyện, dù biết là lựa chọn sai lầm, nhưng tại thời điểm đó, cũng không có cách nào khác hơn. Khuynh Diệp khẽ thở dài.

Phong Lâm vòng tay qua ôm lấy cô, thấp giọng.

- Vậy thì từ từ đến trả anh đi.

Khuynh Diệp ngẩn người, quay qua, bắt gặp nụ cười xấu xa của Phong Lâm thì lập tức hiểu ra, bèn nghiêm mặt, nghiêm túc nhìn Phong Lâm.

- Không được đâu, đang ở nhà anh đấy, anh mau về phòng đi.

- Anh đã nói là chuyện gì mà em từ chối nhanh vậy hả? Có phải trong đầu đang nghĩ chuyện xấu xa gì rồi không?

Khuynh Diệp đỏ mặt, nhéo tay Phong Lâm.

- Đừng trêu em nữa mà.

Phong Lâm gật đầu, ôm Khuynh Diệp vào lòng; cô gái bé nhỏ này như có sức hút vô hình, khiến anh lúc nào cũng muốn được ở bên, trò chuyện cùng cô, trêu chọc cô.

- Thôi anh về phòng đi.

- Sao cứ đuổi anh mãi thế hả?

- Em ngại.

- Vậy ngồi nói chuyện chút nữa thôi, rồi anh về, được không?

Khuynh Diệp cũng đâu muốn xa anh. Hai người yêu nhau, chỉ cần được ngồi bên nhau đã là điều hạnh phúc nhất rồi. Nhưng cô cũng biết, hiện giờ mình vẫn chưa chính thức được gia đình anh thừa nhận, đây lại đang ở trong nhà anh, nên không thể tùy tiện được, càng phải giữ gìn ý tứ hơn.

Bà Trâm thở dài, lăn qua lăn lại trên giường, bao suy nghĩ rối rắm trong đầu. Vốn tưởng có thể chấp nhận nhắm mắt làm ngơ, chấp thuận mối quan hệ này của con trai nhưng đến khi thực sự đối diện, bà mới hiểu từ suy nghĩ đến hành động khó khăn dường nào. Dù trong lòng đã chấp nhận cô gái nghèo hèn ấy, nhưng vẫn không dễ dàng gì gật đầu cho được. Bà vất tay lên trán, thở dài. Thấy vợ nằm bên trần trọc không ngủ được, ông Khải quay sang.

- Đã nói với mình rồi, đừng nghĩ nhiều quá.

Bà Trâm nhìn chồng, có chút bực mình.

- Mình nói nghe đơn giản thế. Dù sao nhà ta cũng như thế này, họ thì...

- Chẳng phải mình từng nói quan trọng nhất vẫn là con trai chúng ta sao? Đúng là từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ thấy nó hạnh phúc như hôm nay. Dù sao con bé cũng được, từ từ chỉ bảo chắc cũng không đến nỗi nào. Nhìn nó ngoan ngoãn, chăm chỉ như thế. Dù sao nhà chúng ta cũng không thiếu tiền, vậy để con trai được sống vui vẻ với người nó yêu, không phải là tốt sao?

Bà Trâm thở dài.

- Vẫn biết là thế, nhưng chỉ là lý thuyết thôi. Em vẫn thấy khó lắm.

- Chẳng lẽ mình muốn Phong Lâm lại như trước đây? Đây là còn chưa kể nó biết chuyện mình làm mà vẫn không tính toán, oán trách gì, nhưng nếu chuyện này lại xảy ra lần nữa, tôi chỉ sợ sẽ làm ảnh hưởng tình cảm gia đình ta.

- Thôi, đừng nói nữa, đau hết cả đầu.

Ông Khải bật cười.

- Mình bao nhiêu tuổi rồi chứ, trải qua bao nhiêu chuyện, trên thương trường hô mưa gọi gió như thế, vậy mà có chút chuyện như thế này cũng đau đầu sao?

- Tiền bạc mất thì cũng thôi, nhưng đây là con trai duy nhất của em, mình bảo em làm sao nữa?!

Ông Khải quàng tay qua ôm vợ.

- Mình không nữa, vậy con trai mình nữa?

Nói rồi ông nhắm mắt, vờ ngủ. Bà Trâm liếc qua chồng, không nói gì thêm, nhưng câu nói cuối cùng của ông càng khiến bà

băn khoăn suy nghĩ. Đúng là bà không nỡ nhìn con lấy một người quá cách biệt, nhưng bà đã bao giờ tự hỏi, cảm xúc của Phong Lâm khi phải xa người mình yêu nhất là như thế nào chưa?

Sáng hôm sau, Khuynh Diệp trở dậy từ sớm; cô xuống nhà, định bụng xem có việc gì không thì làm, nhưng đã thấy bà Trâm dưới phòng khách. Khuynh Diệp không khỏi giật mình, vì cô nghĩ một người sống trong nhung lụa như bà Trâm đâu cần phải dậy sớm vậy. Thấy Khuynh Diệp, bà Trâm mỉm cười.

- Cháu dậy rồi à, có ra vườn cắt hoa với bác không?

Khuynh Diệp gật đầu, nhận chiếc giỏ mây từ tay bà Trâm đưa qua; hai người cùng bước ra vườn.

- Vườn hồng này bác trồng từ hồi không đi làm nữa, ở nhà cảm thấy rất vô vị, nên trồng một ít hoa.

Khuynh Diệp nhìn quanh. Buổi sớm, những bông hồng còn ngậm sương đêm e ấp, hương thơm nồng nàn vây tỏa lấy cô. Khuynh Diệp hít sâu một hơi thứ không khí thanh sạch, thơm ngát này, lòng thầm ngưỡng mộ, ước ao sau này mình sẽ trồng được một vườn oải hương tím ngát.

- Sáng nào bác cũng ra vườn cắt một ít hoa hồng vào để trang trí trong nhà. Căn nhà có hoa tươi mới sinh động. Cháu xem, đây là hồng bạch trà, là hoa hôm qua bác pha trà đấy.

- Ngon lắm ạ, hoa cũng đẹp quá!

- Ừ, vậy mình cắt một ít mang vào nhé.

- Vâng.

Chiếc giỏ trong tay Khuynh Diệp chẳng mấy chốc mà đầy ắp những bông hồng rực rỡ. Nhìn những cánh hồng, cô thấy tâm trạng mình cũng thoải mái hơn nhiều, không còn quá căng thẳng như khi vừa nhìn thấy bà Trâm trong phòng khách nữa. Nhìn về phía chiếc giỏ, bà Trâm gật đầu, vui vẻ nói.

- Chắc là đủ rồi đấy, vào nhà thôi cháu.

- Dạ.

Hai người trở vào nhà, bà Trâm bắt đầu cắm hoa vào mấy chiếc bình thủy tinh mà người giúp việc vừa rửa sạch, đặt trên bàn. Vừa cắm, bà vừa trò chuyện với Khuynh Diệp về hoa, về cách cắm hoa; mọi thứ sao mà nhẹ nhàng đến thế?! Nhưng câu chuyện ấy khiến Khuynh Diệp thắc mắc, tại sao bà lại nói những chuyện này với cô? Một lát, bà Trâm gọi người giúp việc chuẩn bị bữa sáng.

Khuynh Diệp vội dọn mấy mẫu cành và lá hồng bị cắt bỏ cho vào thùng rác. Bà Trâm cắm xong mấy lọ hoa liền đứng dậy, ngay sau đó dì giúp việc đi vào, mang mấy lọ hoa đi, đặt vào các vị trí đã được định sẵn. Vừa lúc ấy, ông Khải và Phong Lâm cũng cùng bước xuống. Phong Lâm ngạc nhiên khi thấy Khuynh Diệp đã ở dưới này từ khi nào.

- Sao em dậy sớm thế?

- Em quen rồi ạ.

Phong Lâm mỉm cười, lại gần người yêu, nắm tay cô kéo về phía phòng ăn, nhỏ giọng.

- Dậy sớm lấy lòng mẹ chồng hả?

Khuynh Diệp hơi lắc đầu.

- Mẹ anh còn dậy sớm hơn em.

Phong Lâm cố nhịn cười.

- Mẹ sinh hoạt điều độ lắm đấy. Vậy nên em thấy không, nhìn mẹ như mới ngoài hai mươi.

Bà Trâm nghe thấy thế thì quay đầu.

- Con lại nói linh tinh gì thế?

- Con chỉ nói sự thật thôi mà! Bố xem con nói có đúng không, nhìn mẹ ngoài đường người ta chỉ đoán cỡ tầm hai ba, hai tư thôi.

- Vậy còn ít hơn tuổi con sao?

Mọi người cùng bật cười trước câu nói đùa của Phong Lâm. Phong Lâm vốn không phải người ưa nói đùa, thậm chí anh rất trầm tính, vậy nên mọi người đều hiểu những lời này chủ yếu để tạo không khí thoải mái cho cả nhà. Trong bữa ăn, Phong Lâm cũng đặc biệt nói nhiều hơn bình thường. Nhìn anh vui vẻ, bà Trâm đành thở dài, cuối cùng nói.

- Về chuyện của hai đứa, mẹ cũng không phản đối gì; nhưng mà bây giờ Khuynh Diệp đang ở đây khá xa, con có dự định gì chưa?

Khuôn mặt Phong Lâm bừng sáng, đúng là không dễ gì khiến mẹ anh chấp nhận mối quan hệ của hai người.

- Mẹ, chuyện đó dễ mà, con tính chỉ cần tổ chức đám cưới, Khuynh Diệp chuyển về ở cùng với con, thế là xong.

Khuôn mặt bà Trâm thoáng biến sắc, ông Khải cũng phải nhìn lên, cả hai không ngờ Phong Lâm lại nói ra những lời này. Phải cả phút sau, bà Trâm mới hơi hắng giọng.

- Mẹ không phản đối chuyện hai đứa yêu và tìm hiểu nhau. Nhưng chuyện cưới xin lúc này, e là hơi gấp.

- Mẹ, bọn con cũng đã quen nhau mấy năm rồi, có gì gấp nữa chứ? - Phong Lâm vẫn kiên trì.

Khuynh Diệp nhìn cả ba người, rồi rụt rè nói.

- Cháu cũng nghĩ chuyện này hơi gấp, hay cứ để từ từ đã ạ.

Bà Trâm liếc nhìn qua Khuynh Diệp, ánh mắt phức tạp, không biết là đồng thuận với ý kiến của cô hay đang thăm dò xem phản ứng của cô là thật hay giả. Phong Lâm lại cất lời.

- Dù sao bọn con cũng không còn nhỏ nữa, chuyện thành hôn cũng không có gì ghê gớm mà.

Ông Khải lúc này mới lên tiếng.

- Bố nghĩ mẹ con và Khuynh Diệp nói đúng đấy, dù sao đây cũng là lần đầu Khuynh Diệp về nhà ta chơi. Thời gian còn dài, cứ từ từ tìm hiểu rồi tính, không nên nóng vội quá. Con nóng vội quá khiến con bé sợ đấy.

Phong Lâm nhìn qua khuôn mặt giờ đã tái đi của Khuynh Diệp; anh đưa tay xuống nắm bàn, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt, lòng bàn tay đập dánh mồ hôi của cô.

- Vâng, vậy một, hai tháng nữa cũng được ạ.

Phong Lâm vui vẻ nói ra câu ấy, vừa thể hiện mình vẫn nghe

lời bố mẹ, nhưng mặt khác vẫn là quyết định chỉ một, hai tháng nữa đám cưới sẽ diễn ra. Bà Trâm liếc qua ông Khải, thấy cái nhìn của ông, bà cố kìm lời, không nói gì nữa. Phong Lâm mỉm cười, bóp nhẹ bàn tay Khuynh Diệp. Thật không ngờ mọi chuyện dễ dàng hơn anh dự tính rất nhiều. Anh cứ ngỡ sẽ vấp phải sự phản đối kịch liệt từ phía gia đình, nhưng không ngờ bố mẹ anh lại dễ dàng chấp nhận Khuynh Diệp đến thế, có lẽ thời gian hơn một năm qua cũng đã là phép thử đối với tất cả mọi người rồi.

Quán cà phê ở ngã ba đường, ngoài ban công đều trồng hoa hồng leo Pháp, bàn ghế bằng gỗ cổ điển, trang nhã. Phía trong phòng có bày chiếc đĩa hát kiểu cổ, một giá sách rất lớn với nhiều đầu sách quý. Trên mỗi bàn đều bày chiếc bình thủy tinh, mấy bông hoa được cắt sát cuống thả trôi trên nước, khe khẽ dập dềnh. Khuynh Diệp ngồi bên cạnh Phong Lâm, cùng nhìn xuống dòng người phía dưới kia. Đường phố vẫn còn không khí tết, mọi người đều đang tấp nập ra đường tận hưởng những ngày nghỉ lễ cuối cùng.

Trong phòng, một bản nhạc không lời dịu dàng vang lên, Khuynh Diệp nhìn mấy giọt nước đậu trên cánh hoa, chậm rãi nói.

- Mặc dù bố mẹ anh đều rất cởi mở, cũng nói chấp nhận em rồi, nhưng không hiểu sao em vẫn cảm thấy có áp lực vô hình?! Có phải em đang làm quá mọi chuyện lên không anh?

Phong Lâm nhìn cô, ánh mắt anh vẫn luôn ấm áp như vậy, và có lẽ ánh mắt ấm áp ấy cũng chỉ dành riêng cho cô mà thôi, bởi trong mắt mọi người, Phong Lâm luôn là người cực kỳ lạnh lùng, khó gần.

- Em cũng phải cho bố mẹ chút thời gian chứ, dù sao mọi người cũng chưa thân quen mà. Nhưng không sao đâu, bố anh rất thoải mái, không để ý mấy chuyện này. Còn mẹ anh nếu đã nói chấp nhận thì nhất định là chấp nhận, bà không nói hai lời bao giờ.

- Hay là mai em về nhà nhé, dù sao cũng gặp gia đình anh xong rồi. Với cả, em còn phải về lo thủ tục bán nhà nữa.

Câu này Khuynh Diệp nói rất nhỏ, chỉ sợ Phong Lâm sẽ nổi giận khi cô suốt ngày lo nghĩ chuyện tiền bạc như vậy. Nhưng ngược lại, giọng anh vẫn trầm trầm, ấm áp.

- Chuyện tiền bạc chẳng phải giải quyết xong rồi sao, em còn lo nghĩ làm gì nữa? Còn anh vẫn muốn em ở đây thêm vài hôm nữa, để mọi người hiểu nhau hơn.

- Nhưng em sợ lắm.

Phong Lâm biết, Khuynh Diệp vẫn còn cảm giác sợ hãi khi phải đối diện với mẹ anh. Cũng không trách cô được, lần đầu tiên gặp gỡ, bà đã dùng sự uy nghiêm của mình bức cô phải rời xa anh, vậy nên lần này gặp lại, cô không sợ bà mới là lạ. Huống hồ giờ lại sống trong nhà của bà, áp lực càng lớn hơn. Với một người đơn giản như Khuynh Diệp, lại càng không biết khéo léo lấy lòng người khác, nên chắc chắn sẽ luôn mang tâm trạng sợ bị ghét bỏ, sợ mình làm sai. Phong Lâm hơi nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi nói.

- Hay là thế này đi, em qua nhà riêng của anh sống một thời gian cũng được, buổi tối anh sẽ dẫn em về nhà thăm bố mẹ.

- Thế còn anh?

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Khuynh Diệp, vốn đang định trêu đùa cô mấy câu, Phong Lâm lại không nỡ.

- Dĩ nhiên là về ở cùng bố mẹ rồi. Khi nào mình chính thức tổ chức đám cưới, sẽ cùng chuyển về đó sống.

- Nhưng mà... dù sao đó cũng là nhà anh, em ở thế có bất tiện lắm không?

- Trước sau gì em cũng về đó sống mà, coi như tạm thời em đến chăm sóc giúp anh mới chậu oải hương đi.

Câu nói ấy của Phong Lâm làm Khuynh Diệp sực nhớ ra.

- Mấy chậu hoa của em còn sống không?

- Há?

Phong Lâm cười cười, nhìn xuống đường phố.

- Chưa hết tết mà họ đã vớt hoa đào ra đẩy đường rồi kìa.

- Đừng có đánh trống lảng nữa, lúc nào cũng nói yêu em mà mấy chậu hoa của em cũng không thêm quan tâm chút nào. - Khuynh Diệp nổi giận.

- Thôi mà, anh xin lỗi, anh đổ em một câu nhé.

- Không!

- Đố em biết vì sao mùa xuân ấm áp?

Khuynh Diệp hơi ngẩn người, dẫu biết thừa Phong Lâm đang cố lái câu chuyện theo hướng khác để bỏ qua việc bị cô trách cứ tội bỏ bê mấy chậu oải hương, nhưng nghĩ lại, chính anh

từng nói, vì sợ phải quay về căn nhà đó, nhìn thấy mỗi đồ vật đều gợi nhắc tới cô, cũng không có tâm tư để ý đến mấy chậu hoa, nên Khuynh Diệp cũng không muốn nhắc lại chuyện này nữa. Cô hơi nghiêng đầu, suy nghĩ về câu đó của Phong Lâm, “vì sao mùa xuân ấm áp?”.

- Có phải vì mùa xuân nửa bán cầu Nam gần mặt trời hơn, nên cũng ấm áp hơn không?

Phong Lâm hơi lắc đầu, nhìn sâu vào mắt cô, bàn tay anh từ lúc nào đã nắm trọn lấy đôi tay bé nhỏ của cô.

- Không phải, những mùa xuân trước đây anh thấy rất lạnh, mùa nào trong lòng cũng đều cảm thấy giá lạnh cả. Nhưng nhờ có em bước vào cuộc đời anh, nên mùa xuân này mới ấm áp như thế.

Bàn tay của anh rất ấm, Khuynh Diệp mỉm cười, hơi cúi đầu nhìn những bông hoa trong nước, trái tim cô cũng vang hòa âm thanh dịu dàng của bản nhạc không lời nơi đây. Phải chăng đúng như lời anh nói, mùa xuân ấm áp là vì nhờ có tình yêu của họ?

Chương XV

BƯỚC VỀ PHÍA ANH

Sau bữa tối, như thường lệ, cả gia đình Phong Lâm ngồi bên sofa vừa uống trà vừa nói chuyện. Đây là thói quen được họ duy trì để gắn kết mọi thành viên giữa cuộc sống bận rộn này. Thật ra là một thói quen mà bà Trâm, ông Khải đã hứa với nhau kể từ khi vừa kết hôn; được duy trì đến một khoảng thời gian rất dài sau đó, rồi bằng đi một đoạn, đến khi Phong Lâm quay trở về nhà thì nó mới được trở lại như ban đầu.

Khuynh Diệp mân mê tách trà trong tay, thể hiện rõ sự không thoải mái của mình, hay nói đúng hơn, đó là một sự e ngại pha lẫn lo sợ. Cũng đúng thôi, ngoại trừ Phong Lâm, với những người còn lại trong căn phòng này, dù sao cô vẫn là người ngoài, cô chưa quen được với cách nói chuyện của họ. Phong Lâm phá tan bầu không khí gượng gạo.

- Bố, mẹ! Con đã thuyết phục Khuynh Diệp trở lại thành phố sống, trước mắt cô ấy sẽ ở nhà của con, dù sao thì nhà đó cũng đang để không. Sau đó con muốn cô ấy về làm việc trong công ty.

- Bố thấy như thế cũng hợp lý, nhưng con phải hỏi ý kiến con bé trước. - Ông Khải vừa nói vừa để ý thái độ miễn cưỡng của Khuynh Diệp.

- Cô ấy còn chưa đồng ý đâu bố.

- Cháu có dự tính gì khác không? Chỗ nào chưa thoải mái? Cháu cứ mạnh dạn nói lên suy nghĩ của mình, đừng ngại. - Ông Khải quay qua Khuynh Diệp, nở nụ cười khuyến khích.

- Dạ, việc tới nhà anh Lâm ở cháu thấy không tiện lắm ạ. Cả chuyện tới công ty làm việc nữa, cháu không có bằng cấp, không có chuyên môn gì, e rằng không phù hợp. Cháu...

- Có gì mà không tiện, nhà anh rồi cũng sẽ là nhà em mà. Công việc em không biết thì anh có thể dạy. - Phong Lâm sốt sắng cắt ngang lời Khuynh Diệp.

- Con cứ bình tĩnh nghe con bé nói hết đã nào. - Ông Khải nhẹ nhàng nói với Phong Lâm.

- Dạ, cháu muốn tìm một công việc làm bán thời gian để trang trải cuộc sống, thời gian còn lại cháu đi học. Cháu không muốn trở thành gánh nặng cho anh Lâm, cũng không muốn người khác nghĩ rằng cháu vì tiền mà đến với anh ấy, sống dựa dẫm vào anh ấy. - Khuynh Diệp lấy hết can đảm nói ra suy nghĩ thật của mình.

- Vậy cháu có dự định học gì chưa? - Bà Trâm xen vào.

- Dạ, cháu vẫn luôn mơ ước mở được một tiệm bánh Pháp của riêng mình, vì vậy cháu muốn tìm thầy giỏi để học làm bánh ạ. - Khuynh Diệp rụt rè.

- Làm bánh vất vả lắm đấy, cháu biết không? - Bà Trâm nhìn Khuynh Diệp chăm chăm.

- Dạ cháu biết, nhưng cháu không ngại vất vả đâu ạ, cháu quen rồi.

- Cháu thật sự yêu thích công việc ấy chứ? - Ông Khải đột ngột hỏi.

- Dạ vâng. Từ lâu cháu đã mơ ước có thể tự mình làm nên những chiếc bánh ngon và đẹp để phục vụ mọi người ạ.

- Nhưng, nghề đó sẽ chiếm nhiều thời gian, với lại nếu cháu đã quyết tâm đến với Phong Lâm, cháu làm thợ làm bánh, không sợ người ta cười Phong Lâm nhà bác không đủ khả năng nuôi vợ sao? - Bà Trâm xen vào.

- Dạ... cháu... cái này cháu chưa nghĩ tới, nhưng cháu nghĩ làm bánh cũng là một nghề kiếm tiền trong sạch; cháu nghĩ việc cháu không làm gì, ở nhà ăn bám anh Lâm mới là điều làm anh ấy phải xấu hổ ạ.

- Khuynh Diệp nói đúng đấy mình. - Ông Khải quay qua vợ, ôn tồn. - Quan trọng là Khuynh Diệp có đam mê, làm gì cũng cần phải có đam mê thì mới thành công được. Mình nhớ không? Ngày mình lấy nhau, anh chỉ là anh thợ may quèn, nếu không có đam mê, làm sao chúng ta xây dựng được cơ ngơi như ngày hôm nay?

Ông Khải quay qua Khuynh Diệp, nói bằng giọng rất nhẹ nhàng.

- Khuynh Diệp! Bác ủng hộ cháu.

- Dạ cháu cảm ơn bác.

Nói xong, Khuynh Diệp len lén nhìn sang Phong Lâm; anh vẫn nắm tay cô, trầm ngâm không nói gì. Sau một hồi im lặng, bà Trâm lên tiếng.

- Thôi được! Bác thấy việc làm bánh cũng không phải là ý tồi,

miễn là cháu thích, chúng ta sẽ nghĩ cách. Nhưng còn việc dọn đến nhà Phong Lâm, cháu nhất định phải đồng ý. Đàng nào nhà cũng để không, cháu đến đó ở, vừa không phải lo đi tìm chỗ ở khác mất công mà lại không an toàn, vừa là có người ở để nhà đỡ hiu quạnh, một công đôi việc.

- Cháu biết ạ, nhưng mà... - Khuynh Diệp bắt đầu ngọ nguậy vì không biết phải giải thích sao cho đúng ý mình.

- Mẹ nói đúng đấy em. Không nhưng nhị gì nữa. - Phong Lâm cắt ngang lời Khuynh Diệp. - Em ở nhà anh, anh ở nhà bố mẹ, tuyệt đối không quấy rầy em, chỉ sau khi tan làm anh đến xin em bữa cơm thôi.

Phong Lâm nhoẻn miệng cười, nháy mắt với Khuynh Diệp mà không để ý đến ánh mắt bất chợt buồn của bà Trâm; không để ý rằng, câu nói ấy cũng có nghĩa thời gian rảnh mỗi ngày của anh giờ sẽ dành gần như trọn vẹn cho Khuynh Diệp.

- Phong Lâm nói phải đấy, tối tối Phong Lâm qua ăn tối cùng cháu. Cháu xem đấy, vắng cháu nó ăn uống không ra làm sao, không cần thận lại gầy quá mất. Cuối tuần hai đứa dắt nhau về đây ăn cơm với hai bác. Quyết định thế nhé. - Ông Khải chốt lại câu chuyện.

- Vậy ngày mai anh đưa em về xem nhà có cần dọn dẹp gì không nhé. Sau đó anh với bố tới công ty làm việc, mai khai xuân rồi.

Phong Lâm quyết định nhanh. Mai là ngày làm việc đầu tiên của năm mới, anh không thể vắng mặt, cũng không thể mang Khuynh Diệp tới công ty, cô cần thời gian để thích nghi dần. Anh hiểu Khuynh Diệp vẫn còn ngượng ngùng khi ở một mình với mẹ, vì thế anh kiếm cho cô một cái cớ hợp lý để cô

không phải khó xử. Phong Lâm quá hiểu tính của bà Trâm, dần dần bà cũng sẽ yêu thương Khuynh Diệp, và Khuynh Diệp cũng vậy, khi hiểu, cô cũng sẽ yêu thương bà. Cái mà hai người cần, hiện tại là thời gian. Phong Lâm sẵn sàng làm cầu nối để xây dựng mối quan hệ giữa họ.

Buổi tối kết thúc, Phong Lâm đưa Khuynh Diệp về phòng, như mọi lần anh dùng dằng mãi không muốn rời đi. Khuynh Diệp tắm xong, bước ra vẫn thấy anh còn ngồi đó thì cau mày rồi khẽ nạt.

- Sao anh còn ngồi đây? Mau về nghỉ ngơi, mai còn đi làm.

- Nhưng anh không muốn về, muốn nhìn em thêm lát nữa.

- Từ khi nào anh trở nên mè nheo thế?

- Xem nào... - Phong Lâm ngược mắt lên trần nhà, nghĩ ngợi. - Chắc là từ khi gặp lại em.

- Thôi anh nghiêm túc đi nào. Việc tới công ty làm, rồi cả việc về nhà của anh ở, em đã nói là để em suy nghĩ thêm rồi, anh lại vội nói với bố mẹ.

- Anh không nói với bố mẹ, liệu có thuyết phục được tính bướng bỉnh của em không? - Phong Lâm vừa nói vừa dịch lại gần Khuynh Diệp.

- Nhưng em không muốn làm gánh nặng cho anh. Chẳng lẽ điều này anh không hiểu? - Khuynh Diệp dịch người ra xa Phong Lâm.

- Việc em muốn đi học, muốn có một nghề nghiệp độc lập đúng là anh chưa suy nghĩ chu toàn, anh xin lỗi. Học làm bánh rất vất vả, nhưng chỉ cần em thích, anh sẽ ủng hộ. -

Phong Lâm nghiêm nghị.

- Cảm ơn anh!

Khuynh Diệp xúc động vì từ trước đến nay, Phong Lâm không bao giờ ép cô làm điều gì theo ý anh cả; anh luôn tôn trọng những quyết định của cô.

- Cảm ơn suông thế à? - Phong Lâm chìa má về phía Khuynh Diệp, về mặt không đứng đắn.

Khuynh Diệp bẽn lẽn vừa đẩy anh về phía cửa vừa kiễng chân thơm lên má anh, đủ cả hai má cũng là lúc cô đóng được cánh cửa phòng lại. Cũng may, anh không làm khó cô như hôm qua.

Trần trọc trên chiếc giường lớn, mọi việc xảy ra trong mấy ngày nay như một giấc mơ, chính Khuynh Diệp cũng không ngờ tới. Vẫn biết cô kém anh về mọi mặt, nhưng cô tin chỉ cần tình yêu của anh và cô là đủ sức mạnh để san bằng mọi chông gai, kéo gần mọi khoảng cách. Con đường phía trước dù biết có nhiều khó khăn, nhưng không mạnh dạn dần bước thì mãi mãi chỉ là người đứng yên nuối tiếc. Cứ nỗ lực hết mình, khi đó kết quả như thế nào cô cũng chấp nhận. Lòng đã có quyết định rõ ràng, người đầu tiên Khuynh Diệp muốn nói chuyện chính là mẹ. Cô gọi điện kể sơ qua với mẹ tình hình hiện tại, nói mẹ đừng lo lắng rồi cúp máy, dần lại cảm giác nhớ nhung dành cho mẹ và hai em. Không phải cô không nhớ, không nghĩ, mà bởi, cô chưa từng quen với việc thể hiện cảm xúc yêu thương bằng lời. Khuynh Diệp lặn qua lặn lại một lúc rồi chìm vào giấc ngủ.

Phong Lâm không vào nhà cùng Khuynh Diệp, anh chở cô tới

cống rồi vội đến công ty. Sớm nay Khuynh Diệp đã xin phép bố mẹ Phong Lâm để cô dọn đồ đạc của mình qua nhà này luôn. Một mình trong căn nhà quen thuộc, mọi cảm xúc ùa về; đây là nơi ươm mầm tình yêu của hai người, là nơi chứng kiến bao nhiêu buồn vui giận hờn của anh và cô. Mọi đồ vật, mọi góc ngách của ngôi nhà đều in dấu bóng hình anh, in dấu cả những kỷ niệm của hai người. So với lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô không thể tin được chàng hoàng tử béo năm nào lại có thể thay đổi ngoạn mục đến vậy. Cũng không thể tin được, có ngày anh và cô lại trở thành người quan trọng không thể thay thế trong lòng đối phương. Tình yêu giống như một phép màu, khiến anh vì cô mà thay đổi, khiến cô vì anh mà trở nên kiên cường, giúp họ chui ra khỏi vỏ ốc của riêng mình, hòa vào nhau, cùng nhau tìm đến bến bờ hạnh phúc.

Khuynh Diệp bước vào phòng tranh của anh, mùi ẩm mốc, mùi sơn dầu nồng đậm, chắc phải lâu lắm rồi anh không đặt chân vào đây. Khuynh Diệp chạy lại mở toang cửa sổ, để ánh sáng ùa vào; buổi sáng mùa xuân ấm áp, trời hửng nắng. Ngoài vườn, mấy cây cảnh không có người chăm sóc, tả tơi sống qua mùa đông, được mưa xuân tưới tắm, từ thân cây sù sì, những chồi non xanh biếc bắt đầu nhú lên đón nắng ấm. Vạn vật đang hồi sinh, hay tại dưới con mắt của người đang đắm chìm trong tình yêu mà mọi thứ lại trở nên dễ thương như vậy? Khuynh Diệp khẽ mỉm cười, phỉu làn bụi bám trên thành cửa sổ, chỗ này cần phải dọn dẹp!

Trước đây, phòng tranh luôn là nơi được Phong Lâm giữ gìn rất cẩn thận; bởi nó giống như nơi gửi gắm nội tâm của anh, nơi anh cất giấu những điều sâu kín nhất. Phải rất lâu sau khi hai người quen nhau, Phong Lâm mới để Khuynh Diệp tự do bước vào căn phòng này. Mớ giấy vẽ, canvas nhàu nhĩ chất đầy một góc phòng, Khuynh Diệp lần gỡ đồ tranh vẽ hỏng,

những mảng màu xám xịt nham nhở lần lượt hiện ra, giống như tâm trạng của anh trong suốt một thời gian dài, không có một gam màu tươi sáng nào. Vốn định dọn dẹp đồng loạt đồ đem vứt đi, nhưng sau khi lần gỡ chúng, Khuynh Diệp vuốt phẳng phiu đồ tranh đó, cẩn thận cuộn lại, đặt vào góc phòng. Những bức tranh ấy như minh chứng cho khoảng thời gian dài đau khổ của anh; chúng cần được trân trọng, ít nhất với cô - cô muốn lưu giữ chúng như một lời nhắc nhở bản thân cần trân trọng, nỗ lực vì mối quan hệ này.

Giữa phòng, một khung tranh lớn, phủ vải trắng toát, Khuynh Diệp tò mò lật tấm vải ra xem. Chính giữa bức tranh là hình ảnh cô trong chiếc váy cưới trắng, khuôn mặt rạng rỡ, đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào người đối diện mỉm cười. Góc tranh, dòng chữ nhỏ *My wife*, Khuynh Diệp bật khóc nức nở. Cô khóc, những giọt nước mắt của hạnh phúc, của cả hối hận vì đã làm cho anh đau khổ trong suốt một thời gian dài, khóc vì suýt chút nữa cô và anh đã lỡ mất nhau. Cô đã tự sắp đặt cảm xúc cho anh, rằng chỉ cần cô rời xa rồi anh sẽ yên ấm, cô những tưởng khi quyết định như vậy là cô đang chịu thiệt thòi, mình cô dần vật, mình cô đau khổ là đủ, mà không biết rằng anh cũng đau khổ biết bao. Hóa ra, từ cả trước khi tìm lại được cô, lòng Phong Lâm đã có suy nghĩ sẽ gắn bó suốt đời với cô rồi! Hóa ra, chiếc nhẫn ấy không phải anh mua vào hôm đưa cả gia đình cô đi chơi, mà là thứ anh đã tự chọn, tự cất giữ quá lâu trong suốt khoảng thời gian cô đành tâm chạy trốn...

Khép cửa phòng tranh, khép lại những cảm giác hối lỗi vì những thứ đã qua, Khuynh Diệp bắt đầu dọn dẹp lại nhà cửa. Từ nay, nơi này tạm thời là vương quốc của cô, nơi mà mỗi buổi tối anh sẽ cùng cô ăn tối; cô sẽ lại nấu cho anh những món ăn anh ưa thích, cùng nhau trò chuyện, cùng nhau đi dạo trong vườn. Dẫu giữa hai người còn nhiều khoảng cách,

nhưng cô tin anh và cô sẽ cùng nhau vượt qua. Có một câu nói, *"Nếu khoảng cách giữa chúng ta là một ngàn bước chân, chỉ cần em đi bước đầu tiên, anh sẽ đi về phía em nốt chín trăm chín mươi chín bước còn lại..."*. Cô không muốn mình chỉ bước một bước, nếu khoảng cách giữa họ là một nghìn bước, cô sẽ bắt chắp bước về phía anh, cũng như anh đang bước về phía cô vậy.

Bày biện xong mấy món ăn trên bàn, Khuynh Diệp nhìn đồng hồ, sắp đến giờ Phong Lâm về. Ngôi nhà, dưới bàn tay chăm sóc của Khuynh Diệp trở nên sinh động, ngoài mấy chậu oải hương tím ngát trên ban công, khắp nơi tràn ngập các chậu hoa đủ màu khoe sắc rực rỡ như mùa xuân đang bùng nổ trong mọi góc ngách. Mấy chậu cây bon sai trước sân lá non nhú lên mơn mớn, vươn mình đón nắng. Cả tuần nay, Phong Lâm bận tối mắt tối mũi, sắp tới anh sẽ cho ra mắt bộ sưu tập đầu tiên của riêng anh, anh quyết giữ bí mật chủ đề của bộ sưu tập, nói rằng muốn tạo cho cô một bất ngờ. Anh hẹn Chủ nhật sẽ đưa cô đi chơi rồi hai người về nhà bố mẹ ăn cơm. Cô và anh lúc này giống như đôi vợ chồng son, hằng ngày tíu tít. Ngón tay lướt nhẹ trên những cánh anh thảo mịn màng, Khuynh Diệp bất giác mỉm cười. Tình yêu thật kỳ lạ, trong con mắt của người đang yêu, mọi vật xung quanh đều trở nên đáng yêu; nó khiến người lý trí nhất đôi lúc cũng trở nên ngớ ngẩn, cười vu vơ một mình chẳng cần lý do.

Mãi nghĩ ngợi vẫn vợ, Khuynh Diệp giật mình, đã muộn rồi vẫn chưa thấy Phong Lâm về. Dạo gần đây, có bạn tặng ca nhưng anh vẫn tranh thủ về ăn tối với cô rồi lại sắp ngủ đi; hôm nào không về được anh sẽ báo trước để cô khỏi phải chờ anh, vậy sao hôm nay, muộn rồi mà vẫn không thấy anh về.

Khuynh Diệp sốt ruột cố chờ thêm một lát, không kiên nhẫn thêm được nữa liền bấm máy gọi cho anh. Lần đầu không có người nhắc máy, cô nghĩ chắc anh đang đi đường. Lâu sau vẫn không thấy gì, cô gọi lại, cuối cùng cũng bắt máy; không chờ anh lên tiếng, Khuynh Diệp sốt ruột nói.

- Anh à? Anh đang ở đâu? Có sao không? Em chờ mãi không thấy anh về ăn cơm.

Đầu dây bên kia im lặng một chút rồi giọng con gái hơi cao, cất lên.

- Phong Lâm đang bận, không tiện nghe điện thoại, cô cần nhắn gì không để tôi chuyển lời?

Khuynh Diệp chết sững, không ngờ lại là con gái nghe máy; bình thường Phong Lâm rất khép kín, vì thế đồ đạc của anh ít khi cho người khác động vào, nhất là điện thoại. Vậy mà cô gái ấy, không những tự tiện nghe điện thoại của anh, giọng nói còn rất thản nhiên nữa. Khuynh Diệp lắp bắp.

- Không... không cần đâu, cảm ơn cô.

- Vậy tôi cúp máy đây.

Nói vậy, nhưng cô gái không ấn nút kết thúc, đầu bên này Khuynh Diệp còn chưa hết sững sờ, vẫn đang áp điện thoại vào tai. Bên kia loáng thoáng tiếng đàn ông, đúng là giọng của Phong Lâm, *"có chuyện gì vậy?"*. Giọng cô gái đó nhẹ hơn hẳn, *"có một cô gái gọi anh..."*. Giọng nói ngày càng nhỏ, chắc hẳn họ đã đi xa khỏi nơi để chiếc điện thoại. Khuynh Diệp cũng không muốn nghe thêm nữa; cô tắt máy, nước mắt từ lúc nào đã rơi trên khóe mi. Người con gái nào mà làm anh quên cả việc gọi điện về cho cô, người con gái nào có thể ung dung

nghe điện thoại giúp anh - việc mà Khuynh Diệp hầu như không bao giờ làm, bởi anh và cô có một quy ước bất thành văn là luôn tôn trọng tối đa quyền riêng tư của người kia; anh không bao giờ tự ý xem điện thoại của cô và cô cũng không bao giờ tự ý nghe hoặc xem điện thoại của anh, lòng tin giữa họ đủ lớn để không phải mất công tò mò những cái vụn vặt như vậy? Nhưng hôm nay, một cô gái đã nghe điện thoại của anh, giọng anh khi đối thoại với cô ấy sau đó rất thoải mái. Khuynh Diệp vẫn muốn tin vào anh, nếu anh muốn lừa dối hay phản bội cô, anh đã không lặn lội, đau khổ như thế để đi tìm cô; hay gọi lại hỏi anh cho ra lẽ? Nhưng cô sợ, sợ người nghe điện thoại lại là cô gái ấy, sợ sự thật không như những gì cô tin tưởng. Vẫn muốn kiên định tin anh nhưng sâu thẳm trong lòng Khuynh Diệp - một cô gái hai mươi, tình trường ít ỏi, không khỏi cảm thấy trống rỗng, hụt hẫng. Nước mắt lại lăn dài cùng mớ suy nghĩ hỗn loạn, khiến cổ họng khô rát, hô hấp khó khăn, Khuynh Diệp thiếp đi bên bàn ăn lúc nào không hay.

*

Đêm xuân lạnh lạnh, những giọt mưa lất phất ngoài song cửa như màn sương giăng giăng, vừa tĩnh mịch vừa dịu dàng, Phong Lâm đứng lặng hồi lâu nhìn cô gái bé nhỏ đang ngủ gục bên mâm cơm còn nguyên chưa đụng đũa, vệt nước mắt tèm lem bên má. Phong Lâm cởi áo khoác choàng lên người Khuynh Diệp, khẽ lay cô. Khuynh Diệp ú ớ, thút thít vài tiếng rồi lại chìm vào giấc ngủ, đôi mày thanh tú nhíu chặt. Phong Lâm thở dài, bế bổng cô lên, đặt trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ. Giọt mưa lất phất ngoài cửa sổ, gió nhẹ thổi đám hơi nước bay cả vào trong nhà; Phong Lâm rùng mình, kéo chăn đắp cho Khuynh Diệp rồi ra đóng cửa sổ. Mấy chậu oải hương được chăm sóc chu đáo đang nở hoa tím biếc, mùi

hương dịu dịu lan tỏa khắp phòng.

Phòng ngủ im phăng phắc, thỉnh thoảng chỉ nghe tiếng thở nhẹ của Khuynh Diệp, Phong Lâm ngồi trên mép giường nhìn cô rất lâu, hàng mi dài như hai cánh bướm xinh đẹp nhú lại. Rõ ràng, cô ngủ không ngon giấc, thỉnh thoảng lại ú ớ, rồi thút thít trở mình. Phong Lâm mỉm cười trêu mếu, cô gái ngốc nghếch này lại nghĩ linh tinh gì rồi! Tối nay anh lu bù việc, quên luôn cả gọi điện cho cô, lúc cô gọi đến, anh đang bận với mẫu thiết kế đặc biệt, rồi trợ lý của anh nghe máy, anh biết ngay sẽ có chuyện, vội chạy về đã thấy cô ngủ gục trên bàn. Khẽ hôn lên trán người yêu, không đành lòng đi ra, Phong Lâm nằm xuống cạnh cô.

Em biết không? Lần đầu gặp em anh đã thấy em thật đáng yêu. Lạnh lùng với em, trêu chọc em, nghĩ ra mọi trò để trừng phạt em, thực ra là vì muốn em để ý đến anh nhiều hơn, muốn kiếm cơ để em ở gần bên anh. Lúc đó, chính anh cũng không ý thức được tại sao mình làm thế, nhưng sau này, anh hiểu rồi, tất cả là bởi vì ngay từ đầu anh đã không muốn xa em. Ngày em biến mất, anh đã phát điên, anh nghĩ cuộc đời của anh thế là chấm hết, anh lang thang bao ngày, tìm đủ mọi cách để tìm kiếm em. Có đôi khi mệt mỏi, anh giận em nhiều lắm, giận em đã mang ánh sáng thấp sáng cuộc đời anh rồi lại tự ý rời xa anh. Nhưng dù mệt mỏi, dù đón đau, dù thất vọng, dù đôi lúc giận em, anh vẫn chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ hết yêu em. Cô bé ngốc! Trái tim anh bé lắm, chứa mình em đã chật lắm rồi, chẳng còn chỗ để thêm ai được nữa. Anh xin lỗi, thời gian này anh bận quá, không dành thời gian nhiều cho em. Anh hứa, sẽ tạo cho em một bất ngờ đặc biệt. Anh ước sao, em mau chóng trở thành vợ anh, anh tin chúng mình sẽ hạnh phúc bên nhau. Em hãy tin anh, hãy tin vào bản thân mình, đừng hiểu lầm anh nữa nhé, em yêu.

Phong Lâm thì thầm với cô hay với chính mình?

Khuynh Diệp đứng giữa phòng tiệc xa hoa, trước mặt người qua kẻ lại như nêm. Ai nấy áo quần lộng lẫy, trên tay cầm ly champagne đắt tiền, vừa đi lại vừa nói cười. Khuynh Diệp trong trang phục người phục vụ, tay cầm khay rượu luồn lách giữa đám người ăn mặc sang trọng. Góc xa, một vị khách vẫy tay gọi cô mang rượu tới đổi ly. Khuynh Diệp khó khăn bước tới, ai ngờ đứng trước mặt cô là Phong Lâm ngồi ngời phong độ đang tươi cười ôm eo một cô gái xinh đẹp, nóng bỏng, váy dài thướt tha; anh vừa cười vừa ghé sát đến gần cô gái, thân mật hôn lên má cô ta. Không ngăn ngại, cô ta rướn người trao anh một nụ hôn say đắm ngay chỗ đông người. Khuynh Diệp chết trân nhìn cảnh tượng đang diễn ra. Thấy Khuynh Diệp, mặt Phong Lâm không biến sắc; anh vẫn thản nhiên ôm eo cô gái kia, không thèm liếc Khuynh Diệp lấy nửa cái. Khuynh Diệp luống cuống, đánh rơi khay rượu, những chiếc ly đắt tiền vỡ tan, rượu sóng sánh tràn trên mặt đất; cô quỳ xuống nén nước mắt dọn dẹp, thủy tinh đâm vào tay chảy máu, đau điếng, tiếng mắng nhiếc của người chủ vang lên. Phong Lâm lạnh lùng chứng kiến tất cả rồi thản nhiên kéo tay cô gái xinh đẹp kia ra xa, sợ rượu làm bẩn váy cô ta. Khuynh Diệp không chịu đựng được nữa; cô vùng dậy chạy ra khỏi phòng tiệc, để mặc màn đêm dày đặc bao quanh lấy mình. Rồi cứ thế, cô vừa khóc vừa chạy, bỏ lại sau lưng ánh đèn hoa lệ và người đàn ông cô yêu.

Khuynh Diệp trở lại những ngày xa xưa, bố đưa cô đến lớp. Cô bé Khuynh Diệp vừa đi vừa mếu, bố dắt tay Khuynh Diệp, tay kia xách chiếc cặp hồng bé xíu đồ dành cho con gái nhỏ. Lát sau cô bé thôi khóc, đuổi theo con bướm trắng cười khúc khích, hai bố con một cao lớn, một nhỏ bé xinh xắn cười vang cả con ngõ nhỏ, đầy

hoa.

Một ngày mưa, bố tan ca muộn, tới cổng trường đã thấy Khuynh Diệp đứng co ro dưới mái hiên của phòng bảo vệ, nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mi. Bố chạy tới, ríu rít xin lỗi, đưa cho cô gói kẹo mà cô thích ăn nhất, cô con gái giận dỗi hất tay bố ra, rồi lút cút đi về nhà. Tối hôm ấy, khi đi ngủ cô bé vẫn còn giận lẫy, thấy bố vào phòng, cô giả bộ nhắm mắt ngủ, bố nhẹ nhàng ngồi xuống giường hôn lên trán rồi nằm xuống cạnh cô bé, rù rì nói chuyện. Cô bé díp hết cả mắt không rõ bố đang nói chuyện gì, quay sang rúc vào ngực bố, chỉ thấy ngực bố hôm nay sao mà rộng thế, lại có mùi thơm rất dễ chịu, Khuynh Diệp an tâm ôm chặt lấy bố, ngủ một mạch tới sáng.

Trên chiếc giường rộng, cô gái bé nhỏ thi thoảng lăn trở, thi thoảng cau mày hằn rất rõ cảm giác đờn đau, lúc lại giãn ra và khe khẽ mỉm cười. Trong vô thức, ở khoảng nửa tỉnh nửa mơ, Khuynh Diệp mơ hồ về mùi hương quen thuộc bên mình, có phải là bố không, có phải bố đang ôm con không? Vừa hy vọng, vừa sợ hãi, Khuynh Diệp ú ớ tí rồi cũng thành lời, “Bố ơi!...”.

Chương XVI

KHOẢNG CÁCH

Buổi sáng mùa xuân êm đềm, mấy chú chim sẻ líu ríu bên thềm; thường ngày chúng vẫn hay sà xuống sân vì quen được Khuynh Diệp cho ăn. Khuynh Diệp thức giấc khẽ cựa mình, bên hông chợt nặng nặng, giật mình ngược lên, thấy Phong Lâm đang đặt tay lên eo mình ngủ ngon lành. Đầu óc lập tức tỉnh táo, nhớ lại chuyện hôm qua. Khuynh Diệp vẫn nhớ mình thiếp đi trên bàn ăn, sao giờ này lại ở trên giường, lại còn nằm cạnh tên đáng giận này nữa? Khi đầu óc bắt đầu hoạt động, ý nghĩ đầu tiên của Khuynh Diệp không lấy gì làm trong sáng, cô giật mình, sờ soạng khắp người, vén chăn thấy quần áo hôm qua mình mặc vẫn còn nguyên trên người mới thở phào nhẹ nhõm, mặt bỗng chốc đỏ lên. Khoan! Vậy mọi chuyện không phải là mơ? Người thì thâm với cô không phải là bố; lồng ngực rộng lớn mà cô ra sức hít hà rồi rúc vào ngủ ngon lành cũng không phải là bố? Nghĩ tới đây, Khuynh Diệp đỏ mặt xấu hổ, chỉ tiếc trong phòng này không có cái lỗ nào để chui. Việc hôm qua còn chưa rõ ràng, cô đã tính sẽ giận anh thật lâu, ai dè chưa kịp giận thì lại làm ra việc xấu hổ thế này.

Khuynh Diệp rón rén tính chui ra khỏi chăn, định bụng chuẩn bị trước khi Phong Lâm tỉnh dậy, vừa nhúc nhích eo đã bị ai đó siết chặt thêm. Phong Lâm vẫn nhắm chặt mắt, cựa mình, ôm

Khuynh Diệp chặt hơn rồi lại chìm vào giấc ngủ, hơi thở đều đều có vẻ rất khoan khoái, thoải mái. Khuynh Diệp nằm yên, không dám cử động, chỉ sợ làm Phong Lâm tỉnh giấc, cô sẽ xấu hổ không biết đối diện với anh ra sao. Cái gã này, bình thường điềm đạm, đĩnh đạc, sao ngủ bá đạo vậy, được một lúc không những tay mà cả chân hần cũng được chùng dục không thương tiếc, gác hần lên chân cô, khiến Khuynh Diệp không tài nào cựa quậy nổi. Nằm như thế này thật khó chịu, vừa bị kìm kẹp lại không dám trở mình, không dám cử động mạnh, chỉ sợ làm Phong Lâm thức giấc.

Được một lát, tò mò, Khuynh Diệp ngược mắt nhìn khuôn mặt đang gần kề mình, lần đầu tiên cô nhìn anh lâu đến vậy. Sống mũi cao thẳng tắp, đôi mắt dài đẹp nhắm hờ như một nét mực tàu sắc nét cong cong, làn da trắng mịn, vài lọn tóc lòa xòa phủ xuống vầng trán rộng, nhìn anh như một đứa trẻ, khác hẳn với vẻ nghiêm nghị ban ngày. Không nhìn được, cô khẽ đưa tay vuốt vuốt hàng lông mày hơi nhíu lại của anh, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn, Phong Lâm cựa mình, càng ôm chặt Khuynh Diệp hơn khiến cô không còn dám manh động.

Tình trạng này kéo dài thật không ổn chút nào, Khuynh Diệp thử nhấc tay Phong Lâm ra khỏi người mình nhưng lại sợ làm anh tỉnh giấc, đành ngoan ngoãn nằm yên chịu trận, hy vọng anh sớm mở mắt mà quay qua hướng khác. Không biết thời gian trôi đi bao lâu, cuối cùng Phong Lâm cũng trở mình, tay chân rời khỏi người Khuynh Diệp, nằm thẳng thớm trở lại. Chỉ đợi có vậy, Khuynh Diệp liền chui ra khỏi chăn, rón rón rón rón sụt xuống giường. Bước đi thật nhẹ nhàng, nhưng vừa được mấy bước, thành linh, một giọng nói vừa có vẻ đặc ý, vừa cực kỳ thiếu nghiêm túc vang lên từ sau gáy.

- Em đi đâu thế?

Khuynh Diệp giật mình quay phắt lại đằng sau, ú ớ.

- Em... em đi vệ sinh.

Người nằm trên giường bật cười, vẫn là nụ cười thường ngày nhưng hôm nay rõ ràng cái cong môi ấy mang ý nghĩa châm chọc.

- Nhà vệ sinh hướng này, hướng đó là cửa ra vào, em bị mộng du hả? - Vừa nói Phong Lâm vừa chỉ về phía nhà vệ sinh, môi mím lại cố nén cười.

Khuynh Diệp càng cuống hơn, vừa xấu hổ, lại vừa giận, cô vênh mặt lên cãi cùn.

- Em thích nhà vệ sinh bên ngoài không được sao? Ai thêm anh quan tâm! Cấm cười! - Khuynh Diệp xụ mặt, nhớ lại chuyện tối qua.

- Được! Được! Anh không cười, cũng không nói gì nữa. - Phong Lâm làm bộ nghiêm nghị, anh biết cô vẫn còn để tâm chuyện tối qua.

Khuynh Diệp hằm hằm mặt mày, quay gót bước ra phía cửa, vừa đi được mấy bước đã bị tay ai đó ôm chặt từ phía sau khiến chân cô khựng lại. Phong Lâm đã đứng sau cô từ lúc nào, hai tay siết chặt eo Khuynh Diệp, cả gương mặt cúi xuống vùi vào làn tóc cô thì thầm.

- Cô bé ngốc! Đừng giận anh nữa, anh xin lỗi vì bận quá quên cả gọi điện báo cho em. Đừng giận anh nữa nhé, em giận anh, anh chẳng làm được việc gì.

Trái tim Khuynh Diệp sớm đã tan chảy, cả người mềm nhũn trước những lời thì thầm và cử chỉ thân mật của anh. Tất

nhiên là cô tin anh, tối qua những lời thì thầm của anh, trong lúc mơ màng cô nghe câu được câu mất nhưng cảm thấy đó là những lời vô cùng chân thành, vô cùng tình cảm, giống như tình cảm của bố dành cho cô vậy. Cô sớm đã đặt trọn lòng tin vào anh rồi. Tuy nhiên, giọng cô gái kia vẫn còn là vết gợn trong lòng, Khuynh Diệp lí nhí hỏi.

- Thế người trả lời điện thoại giúp anh là ai?

Phong Lâm ngớ người, sau đó cười phá lên, xoay người cô lại, xoa xoa lên má cô, ánh mắt long lanh hạnh phúc. Thì ra cô bé này giận không phải vì Phong Lâm không báo việc anh tăng ca, không ăn cơm với cô mà là việc người con gái khác nghe máy thay anh.

- Em ghen hả? Cô ấy là trợ lý của anh, thấy anh bận nên nghe điện thoại giúp. - Phong Lâm vui vẻ, nhìn Khuynh Diệp cười.

- Ai thêm ghen...

Lời chưa thốt ra hết đã bị nụ hôn của Phong Lâm chặn lại.

- Em... em còn chưa đánh răng.

Khuynh Diệp lúng túng đẩy anh ra rồi chui tọt vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại. Bỏ lại Phong Lâm đứng giữa phòng vừa lắc đầu vừa mỉm cười.

Khuynh Diệp nắm tay Phong Lâm, hết chạy vào hàng này lại chạy sang hàng kia ngắm nghía những thứ bé bé xinh xinh, Phong Lâm kiên nhẫn đi bên cạnh, thỉnh thoảng khẽ nở nụ cười triu mến. Khuynh Diệp mặc một chiếc áo len rộng thùng thình, bo gấu màu lông chuột, kết hợp với chiếc quần leggings

cùng màu, quàng chiếc khăn len to sụ cả người như một cục bông lặn qua lặn lại giữa những gian hàng bé xiu, trông rất buồn cười. Khác với khi đi làm, Phong Lâm ăn mặc khá thoải mái, bộ đồ thể thao màu xám anh chọn mặc để cùng tone với màu trang phục của Khuynh Diệp, quàng chiếc khăn dạ màu xám đậm, chân đi giày thể thao, vừa nhanh nhẹn lại vừa phong độ, thu hút bao nhiêu ánh nhìn của những người xung quanh.

Con đường lát đá đông nghẹt người qua lại, đa số là những đôi trai gái, tay trong tay. Phố nhỏ như lòng bàn tay con gái, mấy cây bàng già sù sù vươn cành khẳng khiu từ bên này sang bên kia đường như muốn kéo dây nhà cổ hai bên đường díu vào nhau thêm chút nữa. Trời lát phát mưa, những làn mưa li ti không thành giọt, như làn hơi mỏng bay bay trong không trung rồi đậu lên áo, lên tóc người đi đường, len lỏi từng chút, từng chút một làm ẩm quần áo. Khuynh Diệp buông tay Phong Lâm, chen lấn vào một hàng nhỏ ven đường, một lát sau cô trở ra, trên tay cầm hai túi gấm nhỏ màu đỏ hơn hờ đưa mắt tìm Phong Lâm. Phố thì nhỏ, người thì đông, đứng đợi Khuynh Diệp một lát anh đã bị dòng người xô đẩy đứng dật mãi tận gốc cây sưa hơi xa cửa hàng Khuynh Diệp bước vào một chút.

Khuynh Diệp bất giác ngừng bước, ngẩn ngơ ngắm chàng trai dưới tán hoa sưa. Anh đứng đó đợi cô, không có vẻ gì là sốt ruột, gió nhẹ thổi tới, một đợt mưa hoa rụng xuống bám đầy lên tóc, lên áo anh. Trên sàn đá loáng nước thắm hoa trắng muốt nằm im lìm. Khung cảnh lúc này đẹp quá, chàng trai anh tuấn đứng giữa thắm hoa trắng muốt, trên tóc vương đầy hoa giữa một buổi sáng mùa xuân mưa bay lát phát, thoảng trong không gian mùi hương trầm dịu dịu của ngôi chùa nhỏ gần đó. Bất giác, Khuynh Diệp chỉ ước thời gian có thể dừng lại

mãi mãi ở giây phút này; không chần chừ, Khuynh Diệp giờ điện thoại lên chụp lên Phong Lâm một kiểu, xem lại có vẻ hài lòng, cô nhẹ nhàng vòng qua phía sau Phong Lâm.

- Òa! Chờ em lâu không? - Khuynh Diệp hơn hờ.

- Cũng không lâu lắm. Em mua được gì ở đó vậy? - Phong Lâm vuốt vuốt mái tóc hơi lộn xộn của Khuynh Diệp.

- Cho anh này!

Khuynh Diệp vừa nói vừa đặt vào tay Phong Lâm một túi gấm nhỏ màu đỏ in hình ông thần tài màu vàng chói đang cười híp mắt. Thấy Phong Lâm có vẻ không hiểu, Khuynh Diệp riu rít giải thích.

- Đây là túi muối, anh phải giữ lấy nhé, “Đầu năm mua muối” mà.

- À! Anh sẽ giữ cẩn thận. Vậy là bà xã muốn tình cảm của chúng ta năm mới càng thêm mặn nồng, mau sinh con để cái phải không? - Phong Lâm cười tươi rói liếc nhìn Khuynh Diệp.

- Thế mà anh còn làm bộ không biết là cái gì. Xem ra anh còn biết rõ hơn cả em. Thế thôi, không cho anh nữa, trả lại cho em.

- Khuynh Diệp phụng phịu.

- Cho anh rồi, cầm đòi lại. Anh không biết túi này là túi gì thật mà, còn phong tục mua muối thì anh biết. - Phong Lâm cười cười, tiện tay nhét luôn chiếc túi nhỏ xiu vào túi quần. - Nào! Để anh dẫn em đến chỗ này.

Phong Lâm vừa nói vừa kéo tay Khuynh Diệp đến trước một tiệm bánh nằm sâu trong ngõ nhỏ. Tiệm bánh không lớn nhưng bày biện rất sang trọng, lịch sự. Từng chiếc bánh trong

tủ đều vô cùng tinh xảo, đẹp mắt. Trong không gian nhỏ, đèn vàng sáng rực, từng bộ bàn ghế thiết kế gọn gàng nhưng tinh tế đặt không theo một quy luật nào, chủ yếu dựa vào việc tận dụng các khoảng không gian để kê cho phù hợp, nhưng điều đó không hề gây rối mắt, ngược lại mọi thứ hài hòa, tinh tế khiến người ngồi trong không gian này cảm thấy thư thái, dễ chịu. Phong Lâm gọi hai chiếc bánh nhỏ, một chiếc hình bông hoa hồng, một chiếc hình bó oải hương, tất cả đều vô cùng sống động. Khuynh Diệp trầm trồ mãi không thôi, cô nhìn menu trên tay với đủ loại bánh hình thù đẹp mắt, le lưỡi khi thấy giá tiền.

- Bánh đẹp thật! Nhưng đắt quá, chiếc bánh bé xíu mà bằng tiền cả chiếc bánh to dùng của hiệu khác. Công nhận mùi vị rất khác biệt, hình thức thì khỏi phải nói, mỗi chiếc như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Khuynh Diệp phấn khích, huyền thoại không ngớt, phát hiện ra điều gì, cô quay qua nhìn Phong Lâm, hỏi hớp hớp.

- Đây có phải là tiệm bánh Pháp nổi tiếng lâu đời nhất Hà Nội không anh?

- Ừ, em đoán đúng rồi.

Mắt Khuynh Diệp sáng rực lên, rồi bất chợt ỉu xiu.

- Em biết tiếng tiệm bánh này qua mạng, nghe nói ông chủ tiệm đã rất già rồi nhưng vẫn tự tay làm bánh với những bí quyết đặc biệt. Tuy ông đã già nhưng rất chịu khó cập nhật công nghệ và những kỹ năng làm bánh tiên tiến nên bánh của ông vừa có hương vị cổ kính lại vẫn mang nét hiện đại, ông không nhận đệ tử nên nhiều người yêu mến bánh của ông đang lo lắng tới ngày ông qua đời sẽ chẳng còn được ăn thứ

bánh thơm ngon này nữa.

- Thật thế à? Anh không để ý lắm, chỉ nghĩ ông là một người thợ làm bánh hơi gàn dở, không có gia đình, lại không chịu thu nạp đệ tử.

- Anh gặp ông chủ quán ở ngoài đời rồi ạ? - Mắt Khuynh Diệp sáng như sao nhìn Phong Lâm.

- Ừ, ông là bạn thân của ông nội anh. Đi! Anh dẫn em đi gặp ông.

Câu nói ấy khiến Khuynh Diệp sững người một lúc, mắt tròn xoe đầy vẻ hiếu kỳ và cả tò mò. Không để ý thêm những phản ứng trẻ con khó đoán của Khuynh Diệp, Phong Lâm dẫn cô vào gian phòng nhỏ bài trí đơn giản - một bộ trường kỷ cổ kính, một bộ ấm trà hoa văn xanh thẫm, chiếc bình gốm nâu hoa văn chìm cắm mấy cành đào nhỏ đang bung nở. Một ông già mặc bộ đồ trắng bằng vải đùi in hoa văn hình quạt chìm, tóc dài búi lại phía sau thành một búi nhỏ bạc trắng, nhưng dáng người vẫn nhanh nhẹn, quắc thước đang quay lưng về phía cửa. Thấy động ông quay lại, nét mặt giãn ra khi nhìn thấy Phong Lâm.

- Lâm đến rồi hả con? Vào đây nào.

- Con chào ông ạ, đây là Khuynh Diệp, bạn gái con. - Phong Lâm nắm tay Khuynh Diệp, bước tới trước mặt ông già.

- Con chào ông ạ. - Khuynh Diệp lí nhí khoanh tay lại.

- Ngồi xuống đã nào, để ông pha trà cho hai đứa. Có bạn gái là tốt rồi.

Ông nói rồi quay qua nhìn Khuynh Diệp, mày hơi nhú lại, sau

đó mắt sáng lên.

- Con... Con có phải cô bé ở ngã tư không?

Lúc này Khuynh Diệp mới ngước mắt lên nhìn kỹ ông lão trước mặt, không khỏi ngạc nhiên.

- A! Là ông ạ, chính là con đây ạ, dạo này bệnh của ông đỡ hơn chưa?

Phong Lâm há hốc miệng trước cuộc đối thoại giữa Khuynh Diệp và ông.

- Ông ơi, ông biết cô ấy ạ?

- Cô bé là ân nhân của ông đấy!

Ông chậm chậm kể cho Phong Lâm nghe ngày hè của ba năm trước, ông có việc phải đi ra ngoài, trời nắng gắt quá, tại ngã tư ông bị hạ đường huyết, ngã ra đất, may lúc đó có Khuynh Diệp gọi xe cấp cứu đưa ông vào viện, còn ở lại chăm sóc cho tới khi ông tỉnh táo và được về mới thôi. Ông hỏi tên và địa chỉ nhưng cô nhất định không nói, còn dặn dò ông phải ăn uống những gì để cân bằng lượng đường trong máu nữa. Con bé, quả thật rất dễ thương.

Ông lão nhìn Khuynh Diệp cười hiền từ, ánh mắt lộ rõ nỗi hàm ơn mà ông đã mang theo mình suốt chừng ấy năm, chưa bao giờ có giây phút nào ông lãng quên cả. Cuộc đời này, tìm một người có thể vô tư giúp đỡ người khác, không tính toán, không suy nghĩ như Khuynh Diệp, thật là hiếm hoi lắm!

- Con có giúp ông được gì nhiều đâu ạ. Ông không sao là tốt rồi, hôm ấy con có việc nên không đưa ông về đến tận nhà được, con cứ lần lần mãi.

- Ông ơi! Ông quý cô ấy như vậy, ông đồng ý nhận cô ấy làm đệ tử ông nhé.

Phong Lâm lợi dụng cơ hội xen vào. Lúc trước anh đến xin ông nhận Khuynh Diệp làm đệ tử, ông mặc dù rất yêu quý anh, coi anh như cháu trai nhưng vẫn lưỡng lự. Ông nói chỉ sợ Khuynh Diệp giống mấy cô gái trẻ bốc đồng hiện nay, học hành không chuyên tâm, lại không chịu được vất vả. Phong Lâm thuyết phục mãi ông mới chịu ậm ừ, nói rằng để ông gặp mặt rồi sẽ quyết định. Xem ra tình hình này thuận lợi quá rồi.

- Cái thằng này, chỉ giỏi lợi dụng thời cơ thôi! - Ông lão cười hiền từ nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt, gật gù.

- Con đã nói rồi mà, chỉ cần gặp cô ấy, kiểu gì ông cũng đồng ý, ông nhỉ?

- Con thích làm bánh thật chứ? - Ông bỗng nghiêm mặt, quay qua hỏi Khuynh Diệp.

- Dạ vâng, thưa ông, từ nhỏ con đã mơ ước mở được một tiệm bánh cho riêng mình, lớn lên vì hoàn cảnh mà ước mơ ấy gác lại tới tận bây giờ.

- Con có biết làm bánh rất vất vả, đòi hỏi người ta phải thật cẩn thận, tỉ mỉ và khéo léo không? Nếu không thực sự yêu thì sẽ không làm được đâu con.

- Dạ, con hiểu thưa ông. Con không ngại vất vả, còn tình yêu với bánh, con nghĩ con có đủ. - Khuynh Diệp vừa nói vừa liếc nhìn Phong Lâm. - Con muốn học kỹ thuật làm bánh, sau đó con sẽ làm các loại bánh dành cho người ăn kiêng. Con muốn những người tiểu đường, béo phì... có thể thoải mái ăn bánh ngọt, mà không phải lo lắng về dinh dưỡng như hiện nay.

Phong Lâm say sưa nhìn cô gái mình yêu. Khi nói về niềm đam mê, Khuynh Diệp tự tin hơn hẳn; chưa từng bao giờ anh thấy cô như thế này - thật sự quyến rũ, đẹp một vẻ đẹp lạ lùng.

Ông lão thâm trầm nhìn Khuynh Diệp không chớp mắt; cô bé này tạo cho ông một sự tin tưởng, yêu mến. Lần đó, nhìn cách ăn mặc của cô bé, ông cũng đoán ra hoàn cảnh của cô không khá giả gì; nhưng khi ông ngỏ lời muốn đền đáp cô chút vật chất, cô lại lắc đầu quầy quậy, thậm chí cũng chẳng nói mình tên là gì đã vội vã đi, như thể cô sợ chậm lại sẽ bị ông nhét tiền vào tay vậy. Đến hôm nay, khi nhìn cô say sưa nói về ước mơ của mình, lòng ông trào lên niềm cảm mến, tin tưởng; thêm nữa, cử chỉ của Phong Lâm dành cho cô bé này, ông nhận ra được tình cảm sâu sắc anh dành cho cô. Ông là người đơn độc, không người thân thích, từ thời trẻ đã chơi thân với ông nội của Phong Lâm, coi Phong Lâm chẳng khác gì cháu của mình. Vì thế, chẳng có lý do gì để ông từ chối cô gái nhỏ này cả.

- Được rồi! Được rồi! Ông nhận. Hai đứa uống trà đi rồi ở đây ăn cơm với ông. Con muốn bao giờ bắt đầu?

- Dạ, ngay ngày mai được không ông? - Mắt Khuynh Diệp sớm đã sáng như hai vì sao.

- Được! Ngoài học nghề, ông cần người dọn dẹp, phục vụ trong quán, con tranh thủ vừa làm vừa học, ông sẽ trả lương cho con.

- Dạ, con đã học nghề không mất học phí rồi, việc dọn dẹp là đương nhiên, con không lấy lương đâu ạ. - Khuynh Diệp vội vã lắc đầu. - Ông đồng ý nhận con đã là ngoài sự mong đợi của con rồi ạ.

- Thôi tùy con vậy.

Ông lão không cố nài ép Khuynh Diệp thêm nữa. Lòng tự trọng của cô bé này ông đã được biết từ lần cô cứu ông rồi; thế nên, vật chất là chuyện hoàn toàn không nên nói với cô bé.

- Dạ, con cảm ơn ông lắm ạ! Con sẽ cố gắng học thật tốt ạ.

Khuynh Diệp cảm kích nhìn ông lão trước mặt; vẻ nghiêm khắc đã biến mất, trên gương mặt ông chỉ còn đọng lại nét cười hiền từ, trìu mến nhìn đôi trẻ.

*

Ra khỏi tiệm bánh, Khuynh Diệp nhảy chân sáo suốt đường về, líu ríu đủ thứ chuyện với Phong Lâm. Nhìn cô chạy qua chạy lại nhí nhảnh trước mặt, Phong Lâm cũng thấy vui lây. Anh khẽ búng búng trán cô.

- Xem em vui chưa kìa, có khi nào mãi làm bánh, quên cả chồng không?

- Không quên đâu, em yêu chồng và yêu bánh như nhau. - Khuynh Diệp cười hi hí, nghịch nghịch mấy ngón tay Phong Lâm.

- A, em gọi anh là chồng rồi nhé. - Phong Lâm cười tinh quái, nhảy qua một bên tránh cú huých tay của Khuynh Diệp.

- Anh! Bẫy em!

Tâm trạng của đôi trẻ như bản nhạc êm ái được sướng lên bởi những chú sơn ca vừa tìm được bạn đời, vui tươi hòa cùng trời xuân ấp áp.

Cứ như vậy, ngày ngày Khuynh Diệp chăm chỉ tới tiệm bánh vừa học vừa làm, Phong Lâm vẫn tất bật với bộ sưu tập chưa hoàn thành. Thỉnh thoảng mẹ Phong Lâm lại gọi hai người về cùng ăn tối. Dần dần bà bắt đầu mở lòng với Khuynh Diệp; hai người thỉnh thoảng còn cùng nhau pha trà, bàn luận về các món ăn. Công việc tất bật khiến thời gian trôi qua nhanh hơn; việc học làm bánh của Khuynh Diệp tiến bộ không ngờ, khiến vị thầy già rất hài lòng, Khuynh Diệp cũng phần khởi không kém. Lần đầu tiên Khuynh Diệp làm thành công chiếc bánh mousse chanh leo được ông khen ngợi; không nghĩ nhiều, cô muốn đem ngay thành quả tới công ty khoe với Phong Lâm. Cô xin phép ông nghỉ sớm rồi khắp khởi tới công ty anh.

Từ xa đã nhìn thấy tòa nhà sơn hai màu trắng - xám, tấm biển lớn nhấp nháy đề tên công ty. Bước vào đại sảnh, Khuynh Diệp choáng ngợp trước vẻ xa hoa, rộng lớn của công ty. Người qua lại không ít, đàn ông thì ăn mặc lịch lãm, hoặc cá tính, sành điệu; phụ nữ trang điểm lộng lẫy, quần áo, váy vóc toàn đồ hiệu đắt tiền, khiến Khuynh Diệp nhìn đến hoa cả mắt. Lễ tân nhìn Khuynh Diệp từ đầu tới chân, lãnh đạm hỏi cô cần gặp ai? Khuynh Diệp lí nhí không thốt nên lời, lúc này cô mới để ý mọi người khi đi qua cô cũng khẽ liếc nhìn. Hôm nay cô mặc một chiếc áo len mỏng đơn giản, chiếc quần bò màu xanh, cùng đôi giày thể thao đã cũ - vẫn là những trang phục thường ngày cô hay mặc nhưng khi đặt vào khung cảnh này, thấy lạc lõng, xuề xòa. Đây không phải chỉ là sự chênh lệch đẳng cấp; Khuynh Diệp nhận ra, với những người xuất hiện nơi này, trang phục là thứ để cảm, để thể hiện chứ không phải để che đậy cơ thể một cách đơn giản như cô. Đây không phải là sự tủ thân của một người nghèo bước chân vào thế giới nhà giàu, mà là cảm giác xa lạ hoàn toàn, bơ vơ thật sự của một người không bao giờ có thể thuộc về thế giới rộng lớn, hào nhoáng quanh mình. Lời định nói tìm Phong Lâm ra tới đầu

lối lại được Khuynh Diệp nuốt lại. Cô đứng đờ đẫn một lúc, trước những con mắt vừa tò mò, vừa hiếu kỳ, thêm phần mỉa mai của mấy cô nhân viên xinh đẹp, lí nhí nói câu xin lỗi, mình giao bánh nhầm địa chỉ rồi đi ra.

Khuynh Diệp bước như chạy trên vỉa hè lát đá ẩm ướt. Không biết đã bao lâu, cô dừng lại, ngồi phịch xuống chiếc ghế đá ven sân chơi nhỏ; giờ này sân chơi yên tĩnh không một bóng người. Hộp bánh nhỏ nằm buồn thiu bên cạnh; Khuynh Diệp mở ra, xúc một miếng nhỏ, vị thanh ngọt tan trong cổ họng nhưng cô không cảm thấy gì, miếng bánh cứ nằm im ở đó. Nước mắt chực trào ra, Khuynh Diệp ngửa mặt lên trời, chớp chớp mắt, ngăn cho mình không khóc. Cứ như thế cô ngồi lặng thinh, một tay cầm hộp bánh, một tay cầm chiếc thìa nhỏ, bất động. Lần đầu tiên Khuynh Diệp thấm thía về hai từ “khoảng cách” mà mẹ Phong Lâm lo ngại.

Trước đây, cô luôn nghĩ, khoảng cách mà mẹ Phong Lâm nói tới là sự giàu nghèo giữa hai gia đình, nhưng giờ thì cô đã hiểu. Khoảng cách giàu nghèo có thể bất chấp mà bỏ qua, chỉ cần lòng người không suy tính tới, nhưng thứ khoảng cách vô hình về đẳng cấp, về lối sống giữa hai thế giới mới là điều đáng sợ. Trong thế giới xa hoa, hào nhoáng, đầy rẫy những buổi tiệc tùng, những cô gái xinh đẹp, những món đồ thời thượng đắt tiền, những gương mặt trang điểm kỹ lưỡng của anh, có chỗ cho cô không? Cô làm thế nào để thích nghi với thế giới ấy? Từ trước tới nay, anh chưa từng yêu cầu cô phải thay đổi cách ăn mặc, cũng chưa từng góp ý, vì thế cô vẫn vô tư nghĩ rằng mình ổn. Hôm nay, lần đầu tiên cô bước vào thế giới thường ngày của anh, lòng tự ti trong cô vốn dĩ mới với đi một chút nay lại tăng thêm mấy lần. Từ khi bắt đầu lại, Khuynh Diệp vẫn biết là sẽ khó khăn, nhưng cô không nghĩ khó khăn đầu tiên mình cần phải vượt qua không phải là mẹ

anh, gia đình anh, khoảng cách giàu nghèo giữa hai gia đình mà lại chính là khoảng cách về đẳng cấp, cô phải làm gì để có thể hòa nhập vào thế giới ấy?

Mưa bắt đầu rơi nặng hạt, lặng lẽ bước đi trong mưa, gương mặt tươi cười của Phong Lâm hiện lên thoáng, Khuynh Diệp cố mỉm cười, xốc lại tinh thần. Cô không thể để mình mất tinh thần được. Anh vì cô mà làm nhiều việc như vậy, thay đổi nhiều như vậy, yêu cô nhiều đến như vậy, không lẽ cô buông tay. Không! Cô cũng sẽ vì anh mà cố gắng. Dù trở ngại là gì đi nữa, cô cũng sẽ vì anh mà vượt qua.

Chương XVII

VÌ ANH...

Phong Lâm bước vào phòng ăn, mùi thơm ngào ngạt xông thẳng vào mũi. Khuynh Diệp đang cúi húi bên bếp, bàn tay thoăn thoắt bày biện các món ăn. Nấu nướng luôn là niềm đam mê của cô. Từ trước tới nay, tuy gia đình khó khăn, không có điều kiện để ăn những món sơn hào hải vị nhưng những nguyên liệu đơn giản khi vào tay Khuynh Diệp cũng được cô biến thành những món ăn ngon miệng, ngon mắt; cô luôn nghĩ cuộc sống này không dễ dàng gì, dù nguyên liệu đạm bạc cũng không thể bạc đãi khẩu vị của mình. Phong Lâm khoanh tay, tựa người vào cửa, nhìn bóng lưng người con gái anh yêu, mỉm cười hạnh phúc.

Khuynh Diệp lặng lẽ chuẩn bị món ăn, không để ý có người đang ngây ra nhìn mình. Hôm nay, tâm trạng không tốt, vì thế cô làm nhiều món hơn thường ngày, bận rộn tập trung chế biến món ăn cũng là một cách để lấy lại cân bằng. Cách tốt nhất để kết thúc một ngày tồi tệ là tự thưởng cho mình một bữa ăn với những món mà mình ưa thích, gặp người mình muốn gặp.

Một vòng tay nhẹ nhàng ôm từ phía sau khiến Khuynh Diệp thoáng giật mình.

- Chà! Thơm quá! Nhưng em thơm hơn. - Giọng nói dịu dàng

pha chút đùa giỡn phả vào tai nhốn nhột.

- Anh về lúc nào sao em không nghe tiếng? - Khuynh Diệp vẫn cúi mặt, không nhìn Phong Lâm.

- Anh về được một lúc rồi, thấy em chăm chú nấu nướng nên không vội vào.

- Anh đi rửa tay, thay quần áo rồi ăn cơm, em xong rồi đây. - Khuynh Diệp khẽ đẩy Phong Lâm ra.

Phong Lâm hơi sững lại; Khuynh Diệp đang có điều gì đó không ổn. Anh đưa tay quay mặt cô lại rồi nhìn sâu vào mắt cô - cặp mắt hơi sững và rõ ràng chất chứa rất nhiều tâm sự. Khuynh Diệp tính quay mặt đi, càng bị anh giữ chặt hơn. Phong Lâm lo lắng hỏi han.

- Em sao thế? Em khóc phải không?

- Đâu có đâu, em... em đi mưa nên hơi mệt. - Khuynh Diệp nói dối, tránh ánh mắt anh.

- Em mệt nhiều không? Sao không gọi anh về sớm, nấu nhiều đồ ăn thế này chắc mệt lắm.

- Không sao, cũng chẳng có việc gì làm, nấu cho vui.

- Ừ, để anh thay quần áo rồi xuống phụ em. Em ngồi nghỉ đi.

Phong Lâm ấn Khuynh Diệp ngồi xuống ghế, khẽ hôn lên tóc cô rồi mới rời đi. Suốt cả quá trình, Khuynh Diệp vẫn không nhìn anh; cô sợ anh phát hiện ra nỗi niềm của mình. Chỉ đến khi Phong Lâm đi khuất, Khuynh Diệp thở dài một hơi, cố gắng ổn định lại cảm xúc; cô đã tự nhủ sẽ không để anh nhận ra tâm trạng của mình, thế mà vẫn không qua được mắt anh.

Dạo gần đây công việc của anh đã quá áp lực rồi, cô không muốn để việc của mình ảnh hưởng đến tâm trạng anh. Nghĩ vậy, Khuynh Diệp lấy lại tinh thần, nhanh tay chuẩn bị bữa tối.

Khi Phong Lâm quay trở lại bàn ăn, mọi thứ đã xong xuôi, Khuynh Diệp tươi cười ngồi bên bàn nhìn anh. Dưới ánh đèn vàng ấm áp, mọi cảm xúc buồn phiền đã được cô xóa đi không dấu vết; hay nói đúng hơn là cô đã biết cách dẫn mọi thứ vào tận sâu trong lòng mình, còn gương mặt tươi tắn này, nụ cười này phải vẹn nguyên dành cho anh. Nhìn gương mặt rạng rỡ đang ngồi trước mặt, mọi mệt mỏi trong ngày dài chạy nước rút cho bộ sưu tập mới của Phong Lâm tan biến hết. Cuộc sống như thế này, anh đã mơ ước mấy năm qua; trong những lúc mệt mỏi, tuyệt vọng nhất khi đi tìm cô mà không thấy, anh vẫn không nguôi hy vọng, một ngày anh sẽ tìm được cô, sẽ cùng cô xây dựng nên mái ấm nho nhỏ. Ở nơi đó mỗi buổi tối, cô sẽ cùng anh quây quần bên mâm cơm ấm cúng, cùng kể cho nhau nghe chuyện của một ngày, hoặc đơn giản chỉ là sau bữa tối cùng nhau xem một bộ phim, rồi những đứa trẻ tíu tít... Nghĩ đến đây, Phong Lâm bất giác mỉm cười, khẽ nắm tay Khuynh Diệp, nhìn sâu vào mắt cô.

- Cảm ơn em!

- Sao tự nhiên lại cảm ơn em? - Khuynh Diệp lúng túng trước ánh nhìn đắm đuối của Phong Lâm.

- Trước đây, đã bao lần anh mơ thấy cảnh đầm ấm, ngọt ngào như thế này cùng em. Giờ đây mọi thứ đã trở thành sự thật, cảm ơn em đã đến và ở lại bên anh. - Phong Lâm càng nắm tay Khuynh Diệp chặt hơn.

Trong phòng ăn tràn ngập ánh sáng, không cần những lời thể

non hẹn biển, không cần những lời yêu thương sáo rỗng, chỉ hai ánh mắt giao nhau cũng đủ hơn ngàn vạn lời nói, cũng đủ để họ tin tưởng tuyệt đối vào đối phương. Thời gian như ngừng lại, tiếng mưa rơi tí tách ngoài hiên cũng như ngừng lại, cả thế giới như chỉ còn lại hai người đang ngồi đây.

- Anh ăn cơm đi, thức ăn nguội hết cả rồi. - Khuynh Diệp bối rối đưa bát cho Phong Lâm.

Thời gian chậm chậm trôi đi trong thanh âm dịu dàng của tình yêu; chốc chốc Phong Lâm lại mỉm cười nhìn Khuynh Diệp, cứ như thể anh không nhìn thì cô sẽ biến mất. Khuynh Diệp ngồi đối diện anh, thỉnh thoảng lại gấp thức ăn vào bát, giục anh ăn nhiều một chút. Thời gian gần đây, áp lực ra mắt bộ sưu tập mới gần kề, anh làm việc ngày đêm, hình như đã gầy đi một chút. Cô xót xa nhìn anh, lại giận bản thân không thể làm gì giúp anh, suýt chút nữa còn làm anh mất mặt với những người trong công ty. Nghĩ đến đây, lòng Khuynh Diệp lại chùng xuống, nhất định cô sẽ thay đổi để không phụ lại tấm chân tình của anh. Trong không khí ấm áp của phòng ăn, hai người cứ gấp qua gấp lại, tiếng cười vang khắp căn bếp; ngoài hiên, tiếng mưa tí tách hòa cùng tâm trạng vui vẻ của họ.

- Bộ sưu tập của anh sắp xong chưa?

- Sắp xong rồi, anh đang khớp với người mẫu để chỉnh sửa lại chút ít nữa là xong.

- Anh cho em xem trước một chút được không? - Khuynh Diệp tò mò.

- Không được! Bí mật không thể tiết lộ! - Phong Lâm mỉm cười.

- Bí mật gì mà đến em anh cũng không tiết lộ? - Khuynh Diệp phụng phịu.

- Ngoan nào, mấy ngày nữa là đến ngày ra mắt rồi, anh sẽ dành cho em một bất ngờ.

- Tối nay anh vẫn phải tặng ca đúng không?

- Ừ, nhưng em còn mệt...

- Em hết mệt rồi, nhìn này. - Khuynh Diệp vừa nói, vừa chạy qua phía Phong Lâm, xoay xoay trước mặt anh. - Anh đi đi, làm xong việc rồi về nghỉ sớm nhé.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì hết! Em hết mệt rồi, thật mà!

Khuynh Diệp mở to mắt, chớp chớp nhìn anh, phùng má như đứa trẻ con làm nũng. Phong Lâm không nhịn được kéo cô vào lòng, khẽ hôn lên trán cô, thì thầm.

- Để anh ôm em một lát rồi anh đi nhé.

Phòng ăn, ánh đèn vàng ấm áp bao phủ đôi trai gái đang lặng lẽ ôm nhau. Không gian yên tĩnh, tiếng mưa tí tách ban nãy cũng ngừng lại, chỉ còn tiếng của hai trái tim cùng chung một nhịp đập đang ngân lên bản tình ca hạnh phúc. Bất giác, Khuynh Diệp mong ước, thời gian dừng lại ở giây phút này mãi mãi. Cô không cần nhà cao cửa rộng, xe hơi sang trọng, không cần quần áo đẹp, không cần dùng hàng hiệu, cô chỉ cần người đàn ông này là đủ. Khuynh Diệp khẽ siết tay ôm Phong Lâm chặt hơn chút nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào ngực anh, che giấu niềm xúc động dâng lên bất ngờ trong lồng ngực.

Phong Lâm cảm nhận được thay đổi khê khàng trong động tác của Khuynh Diệp; anh không biết cô đang nghĩ gì nhưng động tác chủ động ôm anh chặt hơn của cô khiến anh lâng lâng hạnh phúc. Phong Lâm cúi xuống, nâng cằm cô lên, trong ánh đèn vàng, má cô ứng đỏ, hàm răng trắng đều tăm tắp khê cắn môi thẹn thùng, ánh mắt như chú nai con lạc vào khu rừng đầy hoa thơm cỏ ngọt mơ màng. Nhìn cô lúc này không khỏi khiến anh động lòng mà chậm chậm phủ lên đôi môi mềm mại một nụ hôn, từng chút từng chút một, như nâng niu, như trân quý, dần dần nụ hôn chuyển sang gấp gáp, mạnh mẽ, đôi tay ôm ngang eo Khuynh Diệp siết chặt hơn như muốn hòa tan cô vào anh.

Khuynh Diệp bị anh hôn tới nổi hơi thở cũng trở nên khó khăn. Sự bá đạo của anh, cô đã được lĩnh giáo, không dám mạnh động. Sau nụ hôn sâu, cô cứ đứng như vậy ôm anh thật chặt, hơi thở dần dần bình ổn, khê nhắc anh đã tới giờ đến công ty tặng ca.

Phong Lâm đi rồi, Khuynh Diệp lăn qua lăn lại trên giường, trong đầu sôi sục ý nghĩ phải thay đổi ngoại hình. Nhưng từ trước tới giờ Khuynh Diệp là người không chú ý chăm sóc về bề ngoài, giờ đây cô cũng không biết phải thay đổi từ đâu và như thế nào thì phù hợp với bản thân. Khuynh Diệp ngồi dậy, ra bàn trang điểm ngắm nghía khuôn mặt mình trong gương. Bao nhiêu năm nay cô chưa từng nghĩ mình sẽ trang điểm, sẽ ngồi tô tô vẽ vẽ lên mặt; cô vẫn luôn khâm phục những cô gái có thể dành ra cả tiếng ngồi trang điểm, rồi đêm về lại dành ra cả tiếng để tẩy trang, nghĩ tới đã thấy hoa mắt. Nhớ đến mấy cô gái trong công ty Phong Lâm ai ai cũng tóc uốn điệu đà, Khuynh Diệp gật gù, hạ quyết tâm mai sẽ đi uốn tóc, mua đồ

trang điểm, sắm quần áo... Chỉ là thay đổi ngoại hình thôi cũng thật rắc rối. Nghĩ đi nghĩ lại nát cả óc vẫn không biết phải như thế nào. Thôi ngày mai cứ đi rồi theo sự tư vấn của nhân viên bán hàng vậy. Mình sẽ tạo cho anh ấy một bất ngờ! Nghĩ xong, Khuynh Diệp hài lòng với quyết định của bản thân, mỉm cười với cô gái trong gương rồi trở lại giường, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Về khuya, mưa rơi nặng hạt hơn, dầy bàng hai bên đường cành lá khảng khiu, nhú lên những mầm xanh bé xíu đắm nước mưa. Thỉnh thoảng, ánh đèn lướt qua những giọt mưa đọng trên búp lá ánh lên long lanh như ngọc bích. Phong Lâm tắt điều hòa, hé cửa kính một chút, hít căng lồng ngực làn không khí tươi mát. Mùi dạ hương nhà ai quện với mùi mưa thoang thoang, những dải hoa ven đường, dưới ánh đèn vàng xuyên qua lớp mưa mờ ảo, những màu sắc sặc sỡ ban ngày được phủ thêm ánh vàng nhàn nhạt của đèn đường tạo nên không gian cổ kính như những tấm ảnh màu xưa cũ. Phố đêm mưa, đẹp lạ lùng, lòng người đang phơi phơi. Phong Lâm chậm chậm lái xe tới công ty, trong đầu vẫn còn nguyên hình ảnh nụ cười trên môi Khuynh Diệp, làn hương thơm thanh mát của riêng cô vẫn còn vấn vương trên áo anh. Bản Uptown Girl vui nhộn vang vọng trong xe, Phong Lâm lẩm nhẩm theo điệu nhạc, ngón tay gõ nhịp trên vô lăng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Phong Lâm liếc thấy số của trợ lý thiết kế, khẽ nhú mày nhận cuộc gọi. Rồi vội vàng tăng tốc hướng về phía công ty.

Phòng thiết kế mở đèn sáng choang, trợ lý thiết kế mặt mày nghiêm trọng đi ra, thấy Phong Lâm đã đến, mọi người nhanh

chóng ngồi vào bàn. Trợ lý thiết kế lên tiếng trước.

- Không ngoài dự đoán, bộ sưu tập ngày mai ra mắt của DDG, có những mẫu giống thiết kế của chúng ta.

- Đây không phải là lần đầu tiên xảy ra chuyện này, cũng may chúng ta đã có sự chuẩn bị, để phòng từ trước. Đã tìm ra được nội gián chưa? - Phong Lâm liếc nhìn bốn người trước mặt rồi dừng lại trên người trợ lý thân cận.

- Dạ, đã xác định được thủ phạm.

- Vậy tốt! Cô củng cố chứng cứ, chú ý giữ bí mật tuyệt đối, ngày mai chúng ta sẽ xử lý triệt để chuyện này. Còn bây giờ chúng ta tiếp tục phương án chính nào! Chúng ta sẽ cho DDG biết thế nào là gây ông đập lưng ông.

Phong Lâm gõ gõ xuống mặt bàn, vui vẻ cùng mọi người trở lại công việc. Trước đây, khi anh chưa về phụ giúp công việc của công ty, cũng đã có lần mẫu thiết kế của công ty bị công ty đối thủ ăn cắp, họ cho ra mắt bộ sưu tập trước công ty của gia đình anh chỉ ba ngày, khiến cho mọi người trở tay không kịp, toàn bộ kế hoạch ra mắt bộ sưu tập mới năm đó phải hủy bỏ, thiệt hại về vật chất và danh tiếng không hề nhỏ. Vụ việc điều tra một thời gian nhưng không có bằng chứng pháp lý chứng minh công ty đối thủ ăn cắp ý tưởng của công ty anh, cũng chưa tìm ra được nội gián trong công ty, thế nên sau một thời gian thì lắng xuống và không ai nhắc đến nữa. Khi đó, Phong Lâm còn đang chìm đắm trong thế giới riêng khép kín của mình, không quan tâm đến sự nghiệp của gia đình. Ngày anh trở về công ty làm việc, phụ trách phòng thiết kế mới biết sự việc này.

Ngay khi lên ý tưởng cho bộ sưu tập mới của chính mình, tạo

đà lấy lại danh tiếng cho công ty, anh đã có phương án để phòng bất trắc. Bề ngoài anh vẫn cho triển khai bộ sưu tập mới như bình thường, nhưng thực chất đó là những mẫu phụ, còn những mẫu chủ lực, thực sự sẽ tung ra trong bộ sưu tập lần này, được giữ bí mật tuyệt đối, chỉ bốn người thân tín được tiếp cận. Không ngoài dự đoán, chỉ ít lâu sau khi duyệt mẫu thiết kế và ấn định ngày ra mắt bộ sưu tập mới của công ty, anh nhận được tin tức DDG cũng ra mắt bộ sưu tập mới trước công ty anh một ngày. Tương kế tựu kế, không kể ngày đêm, cuối cùng Phong Lâm cũng tìm ra được nội gián trong công ty, không những vậy còn giáng cho DDG một đòn trí mạng, tự lấy gậy đập vào lưng mình.

Mở căn phòng vẫn được khóa kín ra, mọi người hài lòng trước bộ sưu tập đã hoàn thành, thành quả của bao đêm vất vả họ cùng nhau cố gắng. Ánh mắt ai cũng tràn đầy vẻ hài lòng. Ngày mai, sẽ là một ngày dài căng thẳng khi đưa mọi việc ra ánh sáng, nhưng cũng là ngày giải tỏa được mối nghi kỵ như đám mây u ám bao trùm lên những nhân viên trong công ty suốt thời gian qua.

Ánh nắng xuyên qua kẽ rèm rơi vào phòng, mang theo hơi thở mùa xuân ấm áp, tiếng chim lích chích bên thềm. Khuynh Diệp đã dậy từ sớm. Mấy chậu oải hương vươn mình khoe những đài hoa tím biếc bé xiu tỏa hương ngào ngạt. Cây sen đá mọc thêm chiếc lá mới mọng nước xanh như ngọc bích, tạo thành vô số cánh như đóa sen bung nở, tán lá me xanh biếc rủ trước thềm dầm những giọt mưa lấp lánh dưới ánh mặt trời. Giàn sử quân tử leo trên tường rào trước cửa thả từng chùm hoa màu hồng nhạt. Bầu trời được gột rửa bằng trận mưa đêm qua, trong vắt, nắng làm cho lòng người cũng trở nên rạo

rực, phấn chấn. Khuynh Diệp dạo một vòng chăm sóc các loại cây rồi chuẩn bị ra khỏi nhà, tiến hành “cuộc cách mạng hình thức” như dự định.

Loay hoay mãi mới đến được cửa hàng thời trang mà Khuynh Diệp đã tìm hiểu trước trên mạng. Cửa hàng nằm trong một phố nhỏ, phía ngoài tấm biển màu đỏ chót có cái tên rất ấn tượng Shop Đẹp bất chấp chiếm toàn bộ mặt tiền tầng hai, tầng trệt cửa kính sáng bóng, đèn đuốc sáng choang, những món đồ lấp lánh sau lớp kính. Thấy Khuynh Diệp ngập ngừng ngoài cửa, một người phụ nữ đầy đà, mặc bộ váy bó sát đen tuyền, trên cổ đeo chiếc vòng đá thời trang lớn màu xanh lục bảo nổi bật đơn đả ra mở cửa, tươi cười nhìn Khuynh Diệp.

- Chào cô bé! Em cứ vào xem hàng tự nhiên, đừng ngại.

Khuynh Diệp khẽ cười ngượng nghịu, theo người phụ nữ vào cửa hàng. Trên kệ la liệt những chiếc túi xách đủ hình dạng, màu sắc, những đôi giày gót cao cả gang tay, nhìn thôi đã thấy chông chênh. Chuyển sự chú ý sang đám váy vóc treo la liệt trên giá, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, Khuynh Diệp lúng túng không biết nên chọn thứ gì, cứ đứng đó nhìn ngắm các món đồ quanh mình.

Người phụ nữ không hề thấy khó chịu với người khách đầu tiên mở hàng này, ngược lại dường như còn cảm thấy hứng thú với thái độ vừa lúng túng vừa ngô nghê của cô. Chị ta đến gần, nhìn Khuynh Diệp từ đầu tới chân, rồi vừa cười vừa lên tiếng.

- Em muốn mua quần áo hay giày, túi, phụ kiện?

- Em... em muốn mua cả mấy thứ ấy ạ. - Khuynh Diệp hơi lúng túng, cô vốn không quen với mấy nơi như thế này.

- Ok! Lột xác phải không nào? Em đến đúng nơi rồi đấy. - Chị bán hàng cười cười rồi kéo tay Khuynh Diệp dắt đi.

- Em muốn theo phong cách nào? Sexy, ngọt ngào, cá tính hay tomboy? - Chị ta tua một tràng dài.

- Em... em không biết. - Khuynh Diệp càng rối rắm.

Chị bán hàng không hề nản lòng, dẫu thực sự thời buổi bây giờ rất hiếm những cô gái ngây thơ và thờ ơ với việc ăn diện như thế này; nhìn bộ đồ cô bé mặc cũng đủ thấy, toàn quần áo giản dị, kiểu dáng đơn giản. Cô bé này chắc là lần đầu quan tâm tới việc ăn mặc, nên hầu như chẳng có kinh nghiệm gì, thậm chí các khái niệm về phong cách ăn mặc chắc cũng mơ hồ. Nghĩ như vậy, tự nhiên chị ta thấy có cảm tình với Khuynh Diệp, trong lòng càng dâng lên quyết tâm phải thay đổi ngoại hình cho cô. Buổi sáng cửa hàng thường ít khách, chị bán hàng sau khi nghe lý do đi mua quần áo của Khuynh Diệp thì kéo theo cả hai cô bé nhân viên cùng nhau tư vấn, thử đồ cho Khuynh Diệp cả buổi, lại còn nhiệt tình mang cả đồ trang điểm tô tô vẽ vẽ trên mặt cô, máy uốn xoắn giả cũng được trưng dụng, mái tóc đang suôn mượt của cô trong chốc lát đã biến thành mái tóc xoắn sành điệu. Kết quả là sau ba tiếng bước vào Shop Đẹp bất chấp, Khuynh Diệp bước ra với đôi giày cao chót vót, chiếc váy ngắn bó sát, đôi môi đỏ chót và gương mặt bự phấn. Chị bán hàng và hai cô bé nhân viên có vẻ hài lòng về tác phẩm của mình, rồi rít khen đẹp, trước khi tạm biệt còn đưa tay về phía Khuynh Diệp làm động tác cổ vũ cô cố lên.

Khuynh Diệp đứng trước cửa công ty, hít một hơi dài lấy can đảm, đẩy cửa bước vào, vốn không quen đi giày cao gót nên Khuynh Diệp phải vất vả di chuyển. Chiếc váy bó sát phản chủ cứ cuốn lên theo nhịp bước; một tay giữ chiếc hộp nhỏ màu xanh, một tay liên tục kéo gấu váy, Khuynh Diệp tới quẩy lể tân. Khoảng cách từ cửa tới bàn lễ tân không xa nhưng cô có thể bắt gặp ánh mắt của bao người ngoái lại nhìn, lúc này nếu không có lớp phấn dày che phủ, chắc hẳn mặt cô đã đỏ bừng. Khuynh Diệp cố lấy dũng khí tự nhủ, chắc hẳn do ngoại hình bắt mắt của cô nên mới thu hút nhiều ánh nhìn đến vậy. Cô nhân viên lễ tân liếc nhìn Khuynh Diệp từ đầu tới chân, cố nén ý cười hỏi cô tìm ai. Ngay khi cái tên Phong Lâm thốt ra từ miệng Khuynh Diệp, mọi con mắt của những cô nhân viên gần đó đổ dồn vào Khuynh Diệp đầy tò mò, những tiếng thì thầm, người này một câu, người kia một câu bắt đầu nổi lên.

- Gặp sắp! - Một cô nhân viên vóc dáng cao mảnh khảnh, chiếc váy ôm sát để lộ từng đường cong hấp dẫn đang cầm tập tài liệu huých cô gái bên cạnh, thốt lên khe khẽ.

- Sao sắp lại quen người như này nhỉ? - Một ánh mắt mĩa mai nhìn sang.

- Nhìn cái váy kia, cả tóc nữa...

- Cả cách trang điểm kia...

Rồi tiếng cười mĩa mai cứ thế vang lên, dù không lớn nhưng cũng đủ để Khuynh Diệp nghe rõ từng lời trong không gian văn phòng im lìm này. Vô thức, Khuynh Diệp dúi hai chân vào nhau, điệu bộ trên đôi giày cao gót càng thêm lóng ngóng. Cô nhân viên lễ tân nhìn cô, ánh mắt không giấu giếm vẻ tò mò, châm biếm, vẫn cố gắng kiềm chế nụ cười để làm xong nhiệm vụ của mình, nhưng thái độ không mấy thân thiện.

- Cô gặp trưởng phòng có việc gì? Có hẹn trước không?

- Tôi... tôi chưa có hẹn trước.

- Không hẹn trước thì không thể gặp được, trưởng phòng có lịch họp cả ngày hôm nay rồi.

- Tôi đợi tới giờ nghỉ cũng được, phiền cô cứ báo với anh Lâm là Khuynh Diệp muốn gặp.

- Thôi được, tôi sẽ báo nhưng trưởng phòng họp rất muộn, cô ra đằng kia ngồi đợi.

Khuynh Diệp vừa quay gót, đã thấy tiếng xì xào sau lưng cất lên không ngớt, cô lễ tân lúc này còn ngọt nhạt lịch sự, bây giờ giọng đã cao vút lên.

- “Cứ nói với anh Lâm...”, ha ha, cứ làm như mình là đương kim hoa hậu không bằng, anh Lâm, anh Lâm, thân mật thế không biết. Nghĩ mình là ai, mà chỉ cần lời tên mình ra là có thể gặp được trưởng phòng. - Tiếng “anh Lâm” được cô ta kéo dài ra.

- Không hiểu sao sắp lại quen một người như thế, nhìn thế nào cũng thấy không cùng đẳng cấp mà lại còn mò đến tận công ty tìm gặp.

- Ôi, chắc lại là mấy cô nàng đua mốt đòi chòi mâm son, đeo bám sắp đẹp trai của chúng ta đấy mà.

...

Bỗng mọi tiếng bàn tán ngừng bật, tất cả ánh mắt chuyển từ Khuynh Diệp sang người đàn ông vừa bước ra khỏi phòng họp. Bình thường vốn Phong Lâm không để ý tới mấy cô nhân

viên hay buôn chuyện, thỉnh thoảng lại tìm cách này cách nọ tiếp cận mình. Nhưng hôm nay có điều kỳ lạ, vừa này khi anh bước ra khỏi phòng họp vẫn còn nghe họ bàn tán rôm rả gì đó, vậy mà giờ đây không khí lặng ngắt như tờ, khiến người vốn lãnh đạm như Phong Lâm cũng phải để ý, khẽ liếc xung quanh rồi nhìn về phía ánh mắt mấy người kia. Một bóng hình có chút quen thuộc lại có nhiều phần lạ lẫm đang chật vật bước đi trên đôi giày cao gót về phía sảnh chờ. Nhất thời ngẩn ra, rồi Phong Lâm bước nhanh lại phía đó.

Khuynh Diệp nặng nhọc bước đi trên đôi giày cao gót, cố gắng kiềm chế để không bật khóc. Mọi lời nói của những người xung quanh cô đã nghe thấy hết, không cần quay lại cũng có thể hình dung được ánh mắt giễu cợt đang đuổi theo phía sau. Mới buổi sáng tinh thần con phơi phơi mà giờ đây đã tuột dốc không phanh.

Xung quanh đột nhiên trở nên im lặng, mọi tiếng xì xào, tiếng cười nói đều biến mất, một bàn tay lạnh lạnh, mạnh mẽ từ phía sau chộp lấy tay cô, lực không hề nhẹ, lôi tuột cô về phía cuối hành lang.

Chương XVIII

“EM YÊU ANH”

- **E**m đang làm gì vậy? Sao lại ăn mặc thế này?

Khi đã kéo Khuynh Diệp vào phòng làm việc, Phong Lâm nhìn cô từ trên xuống dưới, từ mái tóc uốn xoắn, đến bộ váy ngắn cùn cợn, bó sát, không một điểm nào giống với Khuynh Diệp mà anh yêu. Cô đang cúi đầu, tay nắm chặt chiếc hộp nhỏ màu xanh.

- Em nói đi, có chuyện gì mà đột nhiên em thành ra thế này? Ai trang điểm cho em mà lòe loẹt như vậy? Em cứ là Khuynh Diệp giản dị như bình thường không được sao?

Một cảm giác ghen ghen nơi cổ họng, Khuynh Diệp vẫn cúi đầu, không biết phải nói gì. Cô muốn nói rất nhiều, nhưng giờ phút này lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Vậy nên Khuynh Diệp chỉ cúi đầu, mặc kệ những lời trách móc của Phong Lâm đang vang lên bên tai. Sau một hồi hồi mà Khuynh Diệp không chịu nói gì, Phong Lâm ngồi phịch xuống ghế, cảm giác giận dữ không những không nguôi mà cứ như một đám cháy, ngày càng bùng lên, thiêu đốt tâm trí anh.

Khuynh Diệp thấy Phong Lâm không nói gì nữa thì ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh, cô đặt chiếc hộp màu xanh lên bàn, nhìn Phong Lâm.

- Em chỉ định ghé qua thăm anh chút thôi.

- Anh biết. - Phong Lâm có chút mệt mỏi, công việc dạo này quá nhiều, rút kiệt sức lực và sự bình tĩnh trong anh. - Nhưng em nói đi, sao lại ăn mặc kỳ quặc như vậy, còn trang điểm đậm nữa, mấy thứ này không hợp với em đâu.

Những ánh mắt mỉa mai nhìn cô, những nụ cười chế giễu ấy, anh có biết không? Anh có biết cô đau lòng thế nào khi nhận ra bản thân là người yêu con trai Tổng giám đốc, là thiếu phu nhân tương lai mà ăn mặc quê mùa, xấu xí, khiến người ta nhìn như thể đang vào đây xin việc dọn vệ sinh? Nổi uất ức trào ghen lên cổ họng, lần đầu tiên Khuynh Diệp thấy mình không thể kiềm chế được cảm xúc như lúc này.

- Là em thích, em muốn ăn mặc như thế, không được sao? Chẳng phải anh từng nói em muốn làm gì cũng được, anh luôn ủng hộ mà. Giờ em muốn mặc bộ váy này, làm kiểu tóc này, trang điểm như thế này đây.

Phong Lâm ngỡ ngàng nhìn Khuynh Diệp, lần đầu tiên anh thấy cô như thế. Trong lòng anh, Khuynh Diệp mãi mãi là cô gái nhỏ bé, giản dị, dịu dàng, sao có một đêm mà cô đã như biến thành người khác thế này rồi?

- Em đang nói gì vậy? Còn quay qua trách anh!

- Đúng, em đang trách anh đấy, trách anh không quan tâm đến cảm xúc của em. Anh nói anh yêu tất cả mọi thứ thuộc về em, vậy sao khi em vừa thay đổi một chút anh đã nổi nóng, đã hung dữ với em như vậy?

Phong Lâm không muốn tiếp tục tranh cãi như thế này, thật sự không đi đến đâu cả. Anh thì đầu xuống hai tay, thái dương

giần giật, đau nhức.

- Anh không muốn tranh cãi với em nữa. Có lẽ chúng ta cần bình tĩnh lại. Thôi em về đi, có gì tối chúng ta nói chuyện với nhau.

Khuynh Diệp như đông cứng khi nghe thấy câu nói ấy của Phong Lâm. Vĩnh viễn đàn ông không bao giờ hiểu được, trong một cuộc tranh cãi, điều phụ nữ cần không phải là kết luận ai đúng ai sai, họ chỉ cần người đàn ông đủ nhẫn nại để lắng nghe, đủ yêu thương để bao dung. Nhưng anh lại đang muốn cô trở về nhà, anh không muốn lắng nghe, cũng không muốn bao dung. Cổ họng cảm giác đắng nghét trong lòng không trào lên, uất ức, đau đớn, cô lắc đầu, đứng dậy, chạy ra khỏi phòng.

Lần đầu tiên đi chiếc giày cao đến thế, bước chân còn chưa quen, ngay khi vừa chạy ra khỏi phòng được vài bước, Khuynh Diệp loạng choạng, rồi ngã ập xuống hành lang. Tiếng động khá lớn, thu hút sự chú ý của những người xung quanh. Mấy cô gái tò mò ngó hắt đầu ra xem. Những tiếng khúc khích bắt đầu nổi lên, chúng như kim châm chích vào da thịt, vào trái tim cô.

Loay hoay một lúc mới đứng lên được, nhưng gót giày quá cao khiến cô bước đi cũng khó khăn. Giận dữ, Khuynh Diệp cúi người, tháo phăng giày ra. Bàn chân trần bước trên nền đá lạnh ngắt, cô chạy đi, bỏ mặc những ánh mắt giễu cợt đang nhìn mình, bỏ mặc những tiếng cười mỉa mai lại phía sau. Không biết từ bao giờ, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Giờ thì cô đã hiểu lời của bà Trâm hồi ấy, khoảng cách giữa họ thực sự quá lớn!

Còn mình Phong Lâm ngồi lại trong phòng, thấy Khuynh Diệp

chẳng nói gì mà chạy ra khỏi phòng, cơn giận trong anh càng bùng lên, giống như trước đây, khi chưa gặp cô, không cách gì ngăn giữ được cảm xúc, Phong Lâm tức giận đập mạnh tay xuống bàn. Cảm giác tê rần ở bàn tay giúp anh thấy dễ chịu hơn. Nhìn xuống những ngón tay đang trắng nhợt, rồi chuyển dần sang đỏ bầm bên dưới, anh mới để ý thấy ngay trên bàn, cạnh tay mình là một chiếc hộp màu xanh. Phong Lâm hơi nhú mào, chiếc hộp này ở đây từ khi nào vậy?

Phải mất một lúc anh mới nhớ ra hình như lúc mới vào phòng Khuynh Diệp có cầm theo một chiếc hộp. Lòng mào vẫn nhú chặt, Phong Lâm đưa tay tháo chiếc nơ xanh trên nắp hộp ra. Hộp giấy vừa được mở ra, Phong Lâm sững người nhìn, bên trong là một chiếc bánh kem nho nhỏ được trang trí bằng quả phúc bồn tử, nhưng đặc biệt nhất là ở giữa chiếc bánh kem có ghi một dòng chữ “em yêu anh”. Phong Lâm sững sờ nhìn chiếc bánh kem nhỏ trên bàn. Khuynh Diệp nói muốn học làm bánh kem, phải chăng đây là thành quả của cô ấy?

Trái tim anh như rơi xuống vực sâu; người con gái ấy đã dồn hết tâm tư làm ra một món quà tặng anh, vậy mà vừa rồi anh đã làm gì với cô? Anh đã nổi nóng, đã cáu giận vô cớ. Chẳng kịp nghĩ nhiều, Phong Lâm vội vàng lao ra khỏi phòng. Vừa bước ra hành lang, anh đã nghe những tiếng bàn tán xôn xao, tiếng cười khúc khích.

- Đúng là đồ nhà quê, trang điểm lòe loẹt như con khỉ ấy!

- Lại còn đi giày cao gót lênh khênh, bị ngã nữa chứ.

Mấy người xúm vào nói chuyện, không biết Phong Lâm đã đứng ở ngay sau họ từ lúc nào. Mấy cô gái vẫn bàn tán rôm rả. Cho đến khi một cô trong số họ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Phong Lâm đang đứng sau, sắc mặt rất tệ - chưa bao giờ

cô ta thấy trưởng phòng thiết kế tức giận như thế - thì mới im bật và kéo theo những cô còn lại cũng im luôn, ngay sau khi quay lại nhìn. Chẳng ai bảo ai, nhưng ngay lập tức tất cả đều im bật, ngồi về vị trí của mình.

Phong Lâm nhìn lướt qua người họ một lượt, rồi vội vã bước ra phía cửa công ty. Nhưng như chợt nhớ ra điều gì, anh chạy ngược về phòng, lấy điện thoại. Chuông vừa đổ được mấy hồi thì đầu dây bên kia tắt máy. Anh gọi lại vài lần nữa nhưng đều là âm thanh trả lời tự động không liên lạc được.

Chạy ra đến ngoài đường, nhìn trái ngó phải một hồi, không thấy bóng dáng Khuynh Diệp, Phong Lâm vẫn nhấn số gọi đi, nhưng chẳng thể liên lạc được. Cảm giác hối hận xâm lấn trái tim anh. Vô thức bước về phía hầm đậu xe, trong đầu anh chỉ lừng bùng những lời tự trách, tại sao lại nóng nảy như thế, tại sao lại gây ra những chuyện thế này?

Ngồi trong xe, Phong Lâm không biết nên đi đâu để tìm cô. Thành phố rộng lớn là vậy, biết tìm cô ấy ở đâu bây giờ? Một tia hy vọng vụt lóe, có thể cô đã bắt xe về nhà rồi, dù sao ở thành phố này, đó là nơi thân thuộc nhất của cô. Nghĩ là làm, Phong Lâm vội vàng khởi động xe, lái thẳng về nhà.

Căn nhà hai tầng màu trắng yên bình nơi ngoại ô, có những chậu oải hương trên ban công, phòng vẽ tranh, và nơi ấy có tình yêu của họ. Vừa đậu xe, Phong Lâm vội vã mở cửa, chạy vào nhà. Nhưng căn nhà vắng vẻ, không chút dấu hiệu Khuynh Diệp đang ở đây. Anh đi khắp các phòng, nhưng vẫn không thấy cô đâu.

Vào bếp, Phong Lâm nhìn thấy gian bếp tuy đã được dọn gọn ghẽ nhưng vẫn thấy mấy dụng cụ làm bánh để ở một góc, trên bàn còn đặt đĩa phúc bồn tử chín đỏ mọng. Phong Lâm nhấn

điện thoại, gọi thêm lần nữa. Bên kia đầu dây vẫn không thể liên lạc được. Anh siết chặt điện thoại trong tay, nghĩ ngợi thêm một hồi rồi đi nhanh ra ngoài, lên xe, phóng đi.

Một mình lái xe vô định trên đường, Phong Lâm không biết phải đi đâu để tìm Khuynh Diệp; điện thoại vẫn tắt máy. Anh lái xe đến quán cà phê hai người từng ngồi, cô không ở đó; lái xe đến con phố hai người từng dạo chơi, cô không ở đó... Một lần nữa, Phong Lâm cảm thấy mình như lại rơi vào cảm giác của hơn một năm trước, ngày cô đột ngột rời bỏ anh. Nhưng nếu trước đây là cảm giác đau đớn, không hiểu nổi, thì lúc này trái tim Phong Lâm ngập tràn sự hối hận. Anh đã luôn miệng hứa sẽ che chở cô, vậy mà người gây cho cô tổn thương nhiều nhất lại chính là anh!

Căn phòng nhỏ nhìn xuống dòng sông êm ái; trên sông, mấy chiếc thuyền chầm chậm trôi. Một ngày mùa xuân, mưa phùn nhẹ nhẹ. Giữa màn mưa bụi, khung cảnh như được bao phủ bởi làn sương mờ buồn bã. Khuynh Diệp ngồi tựa vào ban công, nhìn xuống dòng sông. Cô không biết mình đang nhìn gì, nhưng nước mắt ít nhất cũng đã ngừng tuôn rơi. Toàn thân cô lúc này mệt mỏi, bất hoại, chẳng còn chút sức lực.

Lúc này đây, khi đã phần nào bình tĩnh lại, nhớ lại những điều bà Trâm từng nói, Khuynh Diệp mới thực sự hiểu đúng được thứ gọi là khoảng cách giữa hai người. Hóa ra nó không chỉ là chuyện tiền bạc, mà còn là sự khác nhau trong cách sống, trong suy nghĩ hằng ngày. Khoảng cách không chỉ có từ phía anh, mà còn xuất phát từ chính cô. Khoảng cách thì vô hình nhưng áp lực lại hữu hình và quá lớn.

Bà Trâm cũng từng nói, việc cô và Phong Lâm rời xa nhau là

tốt cho cả hai, đến bây giờ cô mới hiểu bà nói đúng. Từ sâu thẳm thâm tâm, Khuynh Diệp cảm thấy có lỗi với mẹ anh. Trước đây cô luôn nghĩ vì cô không xứng đáng nên mới bị ngăn cấm, nhưng đâu biết rằng chính bà cũng đang nghĩ cho cô; có lẽ, bà đã nhìn được trước ngày chính bản thân cô bị tổn thương vì những người xung quanh như hôm nay.

Cô nhận ra từ trước đến nay, những gì mình biết về Phong Lâm chỉ là một mảnh ghép nhỏ. Phong Lâm mà cô quen là một chàng trai nhút nhát trong nhà, sống khép kín, làm bạn với hội họa và cô đơn. Nhưng khi nhìn anh nơi công sở, nơi tòa nhà cao tầng với những khung kính sáng choang, cô mới thấy Phong Lâm ấy thật khác người cô quen và yêu. Cô có thực sự hiểu hết con người anh hay không? Thế giới của anh, bao nhiêu phần có cô trong đó?

Cô nên làm gì đây?

Chính cô cũng không cách nào trả lời được câu hỏi ấy. Bế tắc, tại sao tâm trạng cô luôn rơi vào bế tắc như thế này? Khuynh Diệp bật cười, số mệnh chỉ là lý do người ta nhắc đến trên đầu môi, nguyên nhân thực sự của mọi chuyện đều là do chính mình mà ra. Dựa trán vào lòng bàn tay, cô nhìn vào khoảng không vô định phía xa xa kia, lòng lạnh lạnh, mịt mờ như mưa xuân.

Chiếc xe dừng trước cột đèn đỏ, Phong Lâm gõ gõ ngón tay lên vô lăng; anh đã lái xe đi nhiều con phố nhưng vẫn không tìm thấy cô đâu. Suy nghĩ một chút rồi anh quyết định bấm số gọi cho mẹ. Chuông điện thoại đổ mấy hồi, đầu dây bên kia đã bắt máy, giọng nói dịu dàng.

- Có chuyện gì thế con?

- Mẹ... Khuynh Diệp hôm nay có về đó không ạ?

Một khoảng lặng ngắn, Phong Lâm có thể tượng tượng ra mẹ anh đang khẽ nhíu mày.

- Không. Hôm qua mẹ thấy Khuynh Diệp bảo sáng nay đến công ty con nên không qua nhà mà. Nó không đến đấy à?

- Dạ, cô ấy đến rồi, nhưng có chút chuyện, bây giờ cũng không tiện nói nhiều. Nếu cô ấy về bên đó, mẹ gọi cho con luôn nhé.

- Ừ.

Sau khi nghe điện thoại của con trai, bà Trâm đoán chắc hai người đã xảy ra mâu thuẫn gì rồi. Người trẻ tuổi, yêu đương, cãi vã là chuyện thường tình. Nhưng dẫu sao Khuynh Diệp cũng mới ở lại đây chưa lâu, bà cũng chấp nhận cô người yêu này của con trai chưa lâu, vậy mà đã xảy ra chuyện thế này. Đối với một người làm mẹ, đôi khi tình yêu dành cho con khiến lý trí trở nên mù quáng, khiến họ luôn tin rằng những điều con mình làm luôn đúng. Bà Trâm cũng vậy, dù nói thế nào bà cũng khó chấp nhận được cảm giác con trai mình phải chịu thiệt thòi. Dằn mạnh chiếc điện thoại xuống bàn, bà bực bội lẩm bẩm một mình cho nguôi cơn giận, “đúng là không hiểu chuyện!”.

Phong Lâm cúp máy; biết rằng nếu cứ tìm vu vơ thế này cũng chẳng ích gì, anh bèn lái xe trở về công ty. Trên bàn làm việc, chiếc bánh kem màu xanh vẫn im lìm ở đó. Dòng chữ “em yêu anh!” như khắc vào tim anh, nhói đau.

Phòng thiết kế chỉ cách phòng riêng của Phong Lâm một vách

ngăn, các cô gái đang xúm lại với nhau, thì thầm.

- Nhìn mặt sếp mà xem, đúng thế rồi.
- Nhưng sao lại như thế được, đẹp trai, giàu có như vậy...
- Trên đời này chuyện quái gì chẳng xảy ra được.
- Nhưng nhìn thế nào cũng thấy không tương xứng.

Những tiếng bàn tán thật khẽ, sợ Phong Lâm nghe thấy. Tò mò là bản tính của phụ nữ, nhất là khi liên quan đến mối quan hệ của một người đàn ông có đủ mọi tiêu chuẩn các cô gái mơ ước như Phong Lâm. Từ khi vào làm đến nay, Phong Lâm luôn giữ vẻ ngoài lịch thiệp nhưng rất lạnh lùng, xa cách, chưa bao giờ nói chuyện gì ngoài công việc với nhân viên. Mọi người đều đoán một anh chàng cao cao tại thượng như thế thì tiêu chí chọn bạn gái không hề đơn giản. Ngày hôm qua, cô gái kia đến, mọi người còn chưa để ý, ngoài những người cảm thấy vẻ ngoài của cô ấy không phù hợp với một công ty thời trang như thế này. Nhưng chuyện hôm nay đã đủ lớn để vô số người quan tâm khi thấy cô gái đó xuất hiện lần nữa, lại được Phong Lâm đưa vào phòng riêng nói chuyện, rồi sau đó còn bị ngã giữa chỗ đông người. Môi trường công sở tẻ nhạt, có một chuyện thú vị như thế, ai chẳng hứng thú?

Mấy nhân viên nữ khẽ thở dài, họ đã từng cố gắng tìm mọi cách tiếp cận Phong Lâm, cố hết sức làm việc để gây ấn tượng với anh nhưng đều thất bại. Trước đây còn có tin đồn anh đang quen một cô tiểu thư nhà giàu, mới đi du học về, mọi người đều thầm nghĩ họ như thế cũng thật xứng đôi. Nhưng hôm nay, cô gái kia tới đây, đã đập vỡ hết giấc mơ hoàng tử của họ rồi.

Vừa lúc ấy, Phong Lâm bước vào phòng, trên tay cầm một tập tài liệu; thấy anh, mọi người vội vàng lắng ra, ngồi vào vị trí của mình. Chẳng buồn liếc qua lấy một lần Phong Lâm cũng biết mấy cô gái này đang bàn tán chuyện gì, dù vẻ ngoài lãnh đạm như không quan tâm, nhưng ngay từ ngày còn nhỏ, những ánh mắt, lời nói của người xung quanh đã có tác động rất lớn tới anh. Vậy nên, chỉ một chút biểu cảm của mọi người cũng đủ để Phong Lâm nhận ra tất cả.

Phong Lâm đặt xấp tài liệu lên bàn Thu Trang. Vắn bằng chất giọng trầm trầm, anh nói cô chỉnh sửa lại mấy mẫu thiết kế chưa đạt; rồi không thừa một lời, anh trở về phòng mình. Mấy cô gái nhìn theo bóng lưng Phong Lâm, khẽ nhún vai, cũng không ai dám nói gì thêm nữa. Chỉ có Thu Trang ngồi đó, ngơ ngẩn nhìn mấy mẫu thiết kế của chính mình. Cô đã từng ao ước sẽ chiếm được trái tim hoàng tử, đáng tiếc, đến cuối cùng, cô cũng vẫn chỉ là vai phụ mà thôi!

Màn đêm chầm chậm buông xuống, làn mưa xuân càng mờ mịt hơn. Những vệt mưa nhòe ướt trên kính xe, phản chiếu ánh đèn đường vàng vọt, cô đơn làm Phong Lâm nhớ lại hình như rất lâu trước đây, đã từng có lần anh đứng trước cửa khu trọ đợi cô suốt đêm. Chuyện ấy từ bao giờ nhỉ?

Trong xe, tiếng nhạc da diết ngân vang, đúng như lời bài hát ấy, đứng trước nàng, anh chỉ là gã khổng lồ bằng giấy mà thôi. Hôm nay anh cố tình tăng ca, nhưng về đến nhà, Khuynh Diệp vẫn chưa về, điện thoại cô vẫn không liên lạc được. Dù cố giữ để bản thân không lo lắng, nhưng Phong Lâm thấy mình không làm nổi. Lái xe lòng vòng trên những con phố vắng người, tới rất khuya, anh quyết định ghé về nhà bố mẹ. Căn

nhà của anh, nếu thiếu hình bóng cô sẽ trở nên vô cùng cô độc, vô cùng lạnh lẽo, anh không chịu đựng nổi.

Đêm, căn biệt thự yên tĩnh được thắp đèn lung linh, mặt nước từ hồ và những giọt nước mưa phản chiếu ánh đèn khiến khung cảnh càng huyền ảo, mơ hồ. Nối liền với phòng khách là một góc nhỏ kê giá sách lớn, bên cạnh là chiếc lò sưởi ấm áp và chiếc ghế đọc sách êm ái. Bà Trâm đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế, chăm chú đọc một cuốn sách bìa da. Thấy Phong Lâm bước vào, bà hơi ngẩng đầu lên nhìn con trai.

- Mẹ, con về ạ.

- Con ăn tối chưa?

Phong Lâm toan lắc đầu, nhưng nghĩ thế nào, anh lại gật.

- Bỏ bữa như thế hại dạ dày lắm. - Rồi bà gọi to. - Chị Thanh ơi, chuẩn bị mấy món đơn giản giùm em nhé!

Có tiếng cô giúp việc đáp lời từ dưới bếp. Phong Lâm ngồi xuống ghế sofa, nhìn mẹ. Tuy vẻ mặt bà Trâm vẫn rất bình thản, nhưng không khí giữa hai người khá nặng nề.

- Giờ thì nói mẹ nghe xem có chuyện gì nào?

- Không có gì mà mẹ, mấy chuyện vợ vẫn thôi.

- Thế tại sao giờ này nó còn chưa về?

- Cô ấy về rồi, đang nghỉ ở nhà.

Bà Trâm đặt quyển sách xuống, lông mày hơi nhíu lại.

- Còn nói dối mẹ nữa, nếu nó về rồi, nhìn dáng vẻ con có như

thế này không?

Phong Lâm thở dài.

- Chuyện cũng không có gì mà mẹ, bọn con cãi nhau chút thôi.

- Thật chẳng ra làm sao.

Phong Lâm bước về phía mẹ; dù tâm trạng lúc này cũng đang rối bời, nhưng anh không muốn chút thiện cảm mẹ mới có với Khuynh Diệp chưa lâu lại bị hủy hoại như thế này. Anh ngồi xuống chiếc ghế gỗ bọc nệm bên cạnh bà Trâm, với tay cầm cuốn sách bà vừa đọc.

- Hôm nay cô ấy làm một chiếc bánh kem mang đến công ty tặng con.

Nghe thấy thế, bà Trâm quay qua nhìn Phong Lâm, vẻ mặt khó hiểu, anh chậm rãi nói tiếp.

- Nhưng con đang bận nhiều việc quá, thấy cô ấy đến thì nổi nóng, còn mắng cô ấy nữa. Khuynh Diệp tủi thân nên bỏ đi.

- Thật chứ?

- Con nói dối mẹ làm gì. Con cũng không hiểu tại sao mình nổi giận với cô ấy nữa. Không biết bây giờ Khuynh Diệp đang ở đâu?

Bà Trâm nhìn con trai bằng ánh mắt hoài nghi, nhưng thấy vẻ buồn bã của Phong Lâm, bà cũng không hỏi lại.

- Con gọi điện chưa?

Phong Lâm gật đầu.

- Con luôn miệng hứa sẽ bảo vệ cô ấy, vậy mà cuối cùng, người làm cô ấy tổn thương nhiều nhất lại là con.

Phong Lâm hơi cúi đầu, khóe môi hơi cong lên, như một nụ cười mai mỉa chính mình. Lần đầu tiên con trai chủ động mở lời tâm sự, thăm sâu trong lòng, bà Trâm thấy có chút vui vui. Bất chợt bà nhận ra, từ khi có Khuynh Diệp, hai mẹ con bà cũng trở nên gần gũi hơn hẳn. Từ ngày bà chấp nhận mối quan hệ của Phong Lâm và Khuynh Diệp, Phong Lâm thường trò chuyện với bà hơn, dù chỉ là những chuyện nhỏ nhặt không đầu không cuối, nhưng tình cảm giữa hai mẹ con cũng gắn kết hơn qua những điều vụn vặt ấy.

Thấy con trai buồn rầu, bà cũng không biết phải nói sao, người phụ nữ mạnh mẽ nơi thương trường là thế, nhưng đứng trước những người mình thật lòng yêu thương vẫn luôn dễ mềm lòng, khó xử.

- Con gái mà, giận hờn chút thôi. Con đi tắm rửa rồi ăn chút gì đi. Có gì để mẹ thử gọi Khuynh Diệp xem sao.

Thấy thái độ mềm mỏng, dịu dàng của mẹ, biết chắc bà không còn trách Khuynh Diệp nữa, anh mới đứng dậy đi về phòng. Nhưng vừa bước lên phòng, đột nhiên nghĩ ra một chuyện, anh vội quay bước ngược trở lại. Thấy thái độ gấp gáp của Phong Lâm, bà Trâm vội hỏi.

- Lại có chuyện gì thế?

- Sao con ngốc vậy, con ở đây, nếu cô ấy về, sao con biết được. Con về bên kia đây.

- Ăn chút gì đã, để mẹ gọi Khuynh Diệp xem nào.

Vừa nói bà vừa bấm điện thoại, đầu dây bên kia là tiếng thông báo tự động, số máy không liên lạc được.

- Mẹ, nếu cô ấy về đây, mẹ gọi con ngay nhé.

Biết có cố cũng chẳng giữ Phong Lâm ở lại được, bà chỉ đành thở dài, gật đầu.

- Ừ, muộn rồi, trời lại mưa, đi đường cẩn thận đấy!

- Vâng.

Bóng dáng người phụ nữ mặc chiếc áo choàng tơ tằm dài đứng một mình bên thềm có chút yếu đuối, âu lo. Bà nhìn theo đến khi bóng xe Phong Lâm đã khuất sau cánh cổng mới lặng lẽ trở vào nhà. Với một người làm mẹ, nụ cười trên môi con là điều quan trọng nhất, nhìn con đau lòng một thì bà Trâm đau lòng mười. Bà ngồi xuống chiếc ghế đọc sách bọc nệm mềm, cầm cuốn sách lên, những con chữ xô dạt vào nhau như trăm ngàn lớp sóng xô bờ. Chuyện tình cảm của con, bà vốn không nên xen vào, nhưng đến bao giờ những đứa con mới hiểu được nỗi lòng người làm cha mẹ?

Ánh mắt phảng phất chút mơ hồ của Phong Lâm như sáng hơn khi nhìn thấy đèn trong nhà sáng choang. Vội vàng chạy vào nhà, anh thấy Khuynh Diệp đang nằm trên sofa. Ổn định lại hơi thở còn gấp gáp, Phong Lâm nhẹ bước về phía cô. Khuynh Diệp nằm cuộn người trên sofa, như con mèo nhỏ bé, mi mắt nổi đường gân lơ mờ xanh, hàng mi dày cong cong như vầng trăng khuyết hơi rung lên nhè nhẹ. Phong Lâm ngồi xuống cạnh cô, đệm chỉ hơi lún xuống cũng khiến Khuynh Diệp giật mình choàng tỉnh. Đưa tay dụi dụi mắt, cô định

hình mọi thứ quanh mình. Thấy Phong Lâm ngồi bên cạnh, nhớ ra tất cả mọi chuyện, Khuynh Diệp hơi cúp mí, nhìn xuống dưới.

- Anh xin lỗi!

- Không, là tại em.

Phong Lâm kéo cô vào lòng, siết thật chặt cô gái bé nhỏ mà anh yêu.

- Hôm nay anh nóng quá, đừng giận anh nhé.

Những ngón tay thon dài của Phong Lâm nhẹ nâng khuôn mặt cô lên; trong ánh mắt anh ẩn chứa bao nỗi xót xa khi thấy vẻ mặt mệt mỏi của người con gái anh yêu. Chắc hẳn cô đã khóc rất nhiều.

- Tha lỗi cho anh, nhé!

Khuynh Diệp gật gật đầu.

- Còn nữa, từ nay có giận anh thế nào cũng đừng tắt máy như thế, anh lo lắm, biết không?

- Em làm rơi điện thoại. - Khuynh Diệp giải thích, rồi không đợi anh lên tiếng, cô nói thêm. - Hôm nay em đã suy nghĩ rất nhiều, em nhận ra có những chuyện trước đây mình chưa từng nghĩ đến. Em sợ lắm, sợ anh sẽ xấu hổ với mọi người khi ở bên cạnh em.

Phong Lâm siết chặt những ngón tay nhỏ bé, lạnh lạnh của Khuynh Diệp.

- Em là niềm tự hào lớn nhất của anh, thật đấy! Đừng nghĩ

ngại gì nữa.

Anh kéo đầu cô ngả vào vai mình, bờ vai anh rộng, vững chãi, ấm áp.

- Anh có thể không để ý, nhưng mọi người để ý, em để ý nữa.

Giọng cô rất nhỏ, nhưng chất chứa bao nỗi buồn. Cô không trách Phong Lâm hôm nay đã lớn tiếng với cô, cảm xúc duy nhất của Khuynh Diệp lúc này chỉ có nỗi buồn mà thôi. Khoảng cách giữa anh và cô, ngồi kề bên nhau mà sao xa quá đôi. Nếu cố không nhắc đến những chuyện ngày hôm nay thì mọi chuyện cũng sẽ nhanh chóng trôi qua, nhưng Khuynh Diệp hiểu rằng nó sẽ như cái gai ẩn trong da, mãi nhức nhối, mãi nhắc cô nhớ về khoảng cách của hai người.

Họ ngồi bên nhau, lặng im, mỗi người theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình. Hơn ai hết, Phong Lâm hiểu những ánh nhìn soi mói, những lời mỉa mai có sức sát thương lớn thế nào. Bản thân anh đã từng là nạn nhân, Khuynh Diệp đã đến, giúp anh lấy được sự tự tin đối diện với mọi người, nhưng giờ người gặp rắc rối lại là cô, vậy mà anh không thể giúp được gì, lại còn làm cô tổn thương hơn. Thực ra anh cũng từng có ý định sẽ nhờ mẹ đồng hành cùng cô để giúp cô dần dần hòa nhập vào thế giới của anh - thế giới sau này cô thuộc về. Nhưng cả anh và mẹ đều biết việc này phải có thời gian, cứ để cô tiếp nhận mọi thứ từ từ tự nhiên, tránh không để cho Khuynh Diệp mặc cảm. Không ngờ hôm nay lại xảy ra việc như vậy. Phong Lâm khẽ thở dài, kéo tay Khuynh Diệp đặt vào tay mình nắm chặt, lấy lại tinh thần. Ngày mai là ngày quan trọng của anh, bộ sưu tập mới sẽ được ra mắt; và giờ này, chắc đối thủ cũng đã biết chuyện họ bị sa vào chính cái bẫy do họ giăng ra. Phong Lâm nhẹ nhõm, kéo Khuynh Diệp vào lòng,

tay vẫn nắm chặt tay cô thì thầm.

- Ngủ sớm em nhé, ngày mai còn phải xinh đẹp để tới buổi ra mắt bộ sưu tập của anh chứ.

Đêm yên tĩnh, mùi oải hương quyện với sử quân tử thoang thoảng khắp không gian. Trong ánh đèn vàng dịu dịu, hai người ôm nhau lặng lẽ...

Chương XIX

EM & YÊU

Khuynh Diệp cuộn tròn trong chăn ngủ vùi. Tối qua Phong Lâm đã dặn cô hôm nay xin phép ông nghỉ một ngày, ở nhà nghỉ ngơi, chiều anh sẽ đón cô sớm để chuẩn bị đến dự buổi ra mắt bộ sưu tập. Sau một đêm ngủ ngon lành, mọi mệt mỏi đã tan biến, nhưng cảm giác tự ti vẫn dâng lên, khi nghĩ đến hôm nay là một ngày quan trọng đối với anh; cô rất sợ mình sẽ làm anh mất mặt thêm lần nữa. Như hiểu được nỗi băn khoăn trong lòng cô, anh đã nói cô không cần phải chuẩn bị gì, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai mọi việc để anh lo.

Có tiếng bước chân đi vào, Khuynh Diệp ngồi dậy nhìn ra phía cửa. Phong Lâm đẩy cửa bước vào, trên tay lĩnh kính đồ đạc; anh mỉm cười nhìn Khuynh Diệp vẫn đang ngồi trên giường. Tâm trạng của cô hôm nay đã tốt lên nhiều, gương mặt ngái ngủ phụng phịu nhìn kiểu gì cũng thấy đáng yêu như em bé.

- Em ngủ ngon không?

- Dạ! Không ngủ ngon mà giờ này vẫn còn trên giường trong bộ dạng đầu bù tóc rối, xấu hổ chết mất.

Phong Lâm chỉ nghe thấy từ “dạ”, còn những lời phía sau được Khuynh Diệp lấp bắm trong miệng, chỉ đủ cho mình cô nghe.

Khuynh Diệp cúi đầu, hai má đỏ ửng, bị anh bắt gặp trong hoàn cảnh như thế này, có phần hơi xấu hổ. Cô cứ nghĩ hôm nay bận như vậy, chắc chiều anh mới ghé qua đón, không ngờ giờ này đã xuất hiện.

Phong Lâm nhìn Khuynh Diệp lụng bụng gì đó trong miệng, không khỏi bật cười. Anh đã quen với điệu bộ trẻ con đáng yêu này của cô.

- Anh mang quần áo và phụ kiện dùng cho tối nay đến. Chiều em mặc đồ sẵn, anh về đón, còn trang điểm thì để qua đó, anh nhờ trợ lý xử lý giúp em.

Phong Lâm đặt mọi thứ xuống, ngồi xuống giường véo má Khuynh Diệp.

- Em như thế này, chỉ cần trang điểm nhẹ một chút là xinh lắm rồi.

Khuynh Diệp vẫn cúi đầu cắn cắn môi, trong đầu hiện lên hình ảnh mình ngày hôm qua. Lúc mới trang điểm xong, ngắm mình trong gương, Khuynh Diệp thấy cô gái kia sao mà xa lạ, cũng chẳng xinh đẹp, nhưng mấy người đó luôn miệng khen đẹp, lại còn rất hưng phấn khiến Khuynh Diệp vốn không có chút tự tin nào vào con mắt thẩm mỹ của mình đành nín như thế mới là sành điệu. Nghĩ tới đó, mặt cô bất giác nóng bừng lên xấu hổ.

Mọi biểu hiện của cô đều được Phong Lâm thu trọn vào trong mắt. Anh cầm bàn tay cô lật qua lật lại, như thể đó là một thú tiêu khiển yêu thích.

- Không cần trang điểm cầu kỳ em cũng đã đẹp rồi, em biết không. Những cô gái đó, không có vẻ đẹp tự nhiên như em

nên họ phải trang điểm cầu kỳ, bù lại bằng phấn son, mỹ phẩm. Em đừng để ý.

- Nhưng... em...

Khuynh Diệp còn chưa nói hết câu đã bị Phong Lâm thuận tay kéo ra khỏi giường.

- Nào, em đi đánh răng rửa mặt rồi qua đây thử đồ cho anh xem!

Khuynh Diệp từ phòng tắm đi ra, ngạc nhiên nhìn chiếc váy màu tím nhạt đặt trên giường, thoạt nhìn rất đơn giản nhưng lại cực kỳ tinh tế khiến cô không thể rời mắt. Phong Lâm tiến đến đưa váy cho cô, rồi quay mặt đi để cô thử đồ.

Cảm giác mát lạnh, nhẹ nhàng truyền vào tay, Khuynh Diệp ngáp ngừng rồi mặc chiếc váy vào người, ngẩn mặt nhìn cô gái trong gương. Chiếc váy cắt cúp đơn giản, vai áo là hai chiếc quai mảnh màu tím đậm hơn một chút, thoạt nhìn chỉ là chiếc quai mỏng manh, nhưng thực ra là những đóa hoa oải hương kết bằng những hạt pha lê nhỏ li ti hết sức tỉ mỉ, tinh xảo, dưới ánh điện sáng lên lấp lánh. Thân trên của váy ôm sát lấy phần trên cơ thể, khoe vòng eo nhỏ nhắn, xinh xắn, ngay giữa phần thắt eo nhỏ nhất là chiếc dây lưng nhỏ xíu cùng chất liệu và hình dáng như quai áo lấp lánh càng làm tăng thêm nét mảnh khảnh đáng yêu. Phần chân váy xòe rộng, màu đậm dần về phía gấu váy bằng những bông hoa oải hương pha lê li ti.

Phong Lâm ngậy người nhìn cô gái trước mặt, nhìn tới nỗi mặt Khuynh Diệp đỏ bừng; cô khẽ ho khan một tiếng. Anh mỉm cười, cầm chiếc hộp gấm nhỏ đến bên Khuynh Diệp, khẽ vén tóc cô. Một cảm giác mát lạnh nơi cổ, Khuynh Diệp nhìn

vào gương, là chiếc dây chuyền mảnh, mặt dây đính viên kim cương màu tím nhạt, bao quanh là rất nhiều những viên kim cương nhỏ xíu, sáng lấp lánh. Tuy từ bé tới lớn Khuynh Diệp chưa từng tiếp xúc với những trang sức đắt tiền nhưng cô cũng hiểu sợi dây chuyền này không hề rẻ, bởi kim cương đã đắt nhưng kim cương màu lại càng đắt giá gấp nhiều lần. Phong Lâm hài lòng ngắm Khuynh Diệp rồi cúi xuống giúp cô đi giày vào. Đôi giày satin cùng tone với váy, trơn nhẵn, cao vừa phải, mũi nhọn, không hề có thêm bất kỳ họa tiết gì, trừ một cánh oải hương nhỏ phía sau gót. Cảm giác mềm mại, êm ái khi xỏ vào, khác hẳn với đôi giày hôm qua Khuynh Diệp đi.

Phong Lâm ngẩn nhìn Khuynh Diệp không chớp mắt, cô gái trước mặt anh, chưa cần trang điểm đã đẹp đến ngẩn người. Sợi dây chuyền lấp lánh tôn lên vẻ đẹp của chiếc cổ cao trắng ngần. Mái tóc đen nhánh phủ lên đôi vai thon; chiếc xương quai xanh quyến rũ hơi đẩy sợi dây chuyền lên một chút, để lộ hõm cổ nhỏ xíu mịn màng, vòng eo nhỏ, đôi chân thon thả.

Khuynh Diệp lúng túng trước thái độ của Phong Lâm; cô không dám nhìn vào gương, sợ mình mặc không đẹp nên mãi chẳng thấy anh nói gì. Khuynh Diệp lí nhí.

- Chắc... chắc là không đẹp phải không?

Phong Lâm bưng tỉnh, cười rạng rỡ nhìn cô gái đang cần môi trước mặt. Tổ ra nghiêm trọng, gật gật đầu.

- Ừ, đúng là không đẹp... mà là rất rất đẹp.

- Anh trêu em. - Khuynh Diệp giận dỗi.

- Đẹp lắm! Đẹp ngoài sức tưởng tượng của anh, lại còn vừa khít không cần chỉnh sửa.

Anh vòng tay ôm ngang eo cô từ phía sau, cùng cô ngắm lại mình trước gương. Trong gương, một đôi trai gái, tình nồng ý đậm. Phong Lâm nhìn đồng hồ, quyến luyến buông Khuynh Diệp ra.

- Anh phải đi rồi, em ở nhà chuẩn bị, chiều năm giờ anh đón nhé!

Anh khẽ hôn lên trán cô rồi rời đi. Khuynh Diệp xoay người nhìn ngắm mình trong gương, khẽ mỉm cười, không ngờ chỉ là một bộ váy mà nhìn cô đã khác đến như vậy. Vẫn khuôn mặt, vẫn dáng người này mà sao như một người hoàn toàn khác, xinh đẹp, trẻ trung, đài các. Cô cũng mới chỉ là cô gái tuổi đôi mươi, khi thấy mình xinh đẹp, trong lòng không khỏi vui vẻ, mọi muộn phiền, tự ti cũng dần tan biến.

Hậu trường nhộn nhịp, tất bật; bên từng bàn trang điểm sáng choang, người mẫu, người làm tóc, người trang điểm, ai cũng tập trung cao độ. Phong Lâm dẫn Khuynh Diệp đi vào, tất cả mọi con mắt đều đổ dồn lên người cô. Không phải là ánh mắt mỉa mai, soi mói như hôm qua, mà là ánh nhìn tò mò, ngạc nhiên, thú vị và cả ghen tị. Phong Lâm không để ý, kéo Khuynh Diệp vào một phòng riêng nhỏ. Một cô gái xinh đẹp, mặc chiếc quần ống rộng màu đen, áo crop top bó sát trễ vai ra mở cửa; vừa nhìn thấy Khuynh Diệp, ánh mắt thoáng chút ngạc nhiên, khẽ gật đầu nở nụ cười với cô, sau đó quay qua Phong Lâm.

- Chào sếp, nhiệm vụ của tôi đây hả?

Thái độ của cô gái với Phong Lâm rất thoải mái, thân thiết, không hề có ý kiêng dè giữa cấp trên, cấp dưới mà giống như

bạn bè lâu năm hơn. Khuynh Diệp nghe giọng nói của cô quen quen, chợt nghĩ ra chính là cô gái nghe điện thoại của Phong Lâm tối hôm đó, chắc hẳn quan hệ của hai người rất tốt. Nghĩ như vậy, Khuynh Diệp hơi chạnh lòng, đảo ánh nhìn xung quanh căn phòng nhỏ để phân tán sự tập trung của mình. Đây giống như một phòng trang điểm riêng, chắc là dành cho những người đặc biệt, ngoài bàn trang điểm còn có một chiếc sofa làm chỗ nghỉ ngơi.

- Đây là Khuynh Diệp, bạn gái tôi, giúp cô ấy trang điểm một chút nhé. - Phong Lâm quay qua Khuynh Diệp. - Đây là Mỹ Uyên, trợ lý của anh, em ở đây với cô ấy, lát đến giờ cô ấy sẽ dẫn em ra chỗ ngồi.

Khuynh Diệp vẫn còn ngại ngùng nhưng biết Phong Lâm rất bận, không thể cứ kè kè bên cô được nên đành miễn cưỡng nở nụ cười rồi gật đầu.

Phong Lâm đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Mỹ Uyên và Khuynh Diệp. Mỹ Uyên không thèm che giấu sự tò mò, nhìn ngắm Khuynh Diệp từ đầu đến chân, mắt ánh lên vẻ hứng thú.

- Cô đáng yêu thật! - Mỹ Uyên thốt lên, miệng cười toe toét. - Thảo nào Phong Lâm nhất nhất không thèm để mắt đến cô nào trong công ty, kể cả mấy cô người mẫu đẹp thế mà cũng không buồn liếc mắt.

Khuynh Diệp cắn môi, ngượng ngùng trước lời khen của Mỹ Uyên, cô không nghĩ cô gái này lại khen mình, thái độ còn hết sức thoải mái nữa. Một chút cảm tình dâng lên trong lòng Khuynh Diệp. Đứng bên cạnh, Mỹ Uyên lại liến thoắng.

- Từ ngày quen nhau, tôi chưa bao giờ nghĩ Phong Lâm lại si tình đến thế.

- Nói như vậy, cô quen anh ấy lâu rồi phải không? - Khuynh Diệp hỏi hộp hỏi.

- Lâu rồi, tôi và Phong Lâm quen nhau từ ngày đi du học, ngày anh chàng còn là một tên béo ú, khó gần.

Nói xong, Mỹ Uyên lại cười, ấn Khuynh Diệp ngồi xuống ghế, bắt đầu trang điểm cho cô. Một tiếng nổ ầm vang trong đầu Khuynh Diệp, cô vốn vẫn cảm thấy thái độ của Mỹ Uyên đối với Phong Lâm khác hẳn những người khác, không ngờ lại là vì giữa họ có quen biết lâu tới như vậy.

Mỹ Uyên nhìn vào gương, thấy biểu hiện phức tạp trên mặt Khuynh Diệp, như đoán được phần nào tâm trạng của cô, vừa cười vừa nói.

- Cô yên tâm, tôi với Phong Lâm chỉ là bạn thôi, người anh chàng này yêu chỉ có mình cô thôi, cũng đừng lo tôi tình đơn phương với hắn, tôi không thích con trai.

Nói xong Mỹ Uyên lại cười ha hả, biểu cảm rất vô tư, thoải mái, tay vẫn không ngừng thao tác. Khuynh Diệp khẽ giật mình thở ra nhẹ nhẹ, không ngờ một cô gái đẹp như vậy lại không thích con trai. Hai người vừa nói chuyện vừa trang điểm. Trong lúc chuyện trò Khuynh Diệp mới biết được, buổi tối hôm cô gọi điện đến, Phong Lâm vì nhớ ra mình đã quên báo với cô là anh không về nên vội vã bỏ hết công việc để đi về. Còn nữa, bộ váy cô đang mặc, là tâm huyết bao ngày của anh thiết kế riêng cho cô, từ chọn vải, chọn phụ kiện đến từng đường kim mũi chỉ, anh đều tỉ mỉ chọn lựa, kiểm duyệt; báo hại Mỹ Uyên cũng phải ngày đêm nơm nớp, chỉ sợ có sơ sẩy gì hoặc cô mặc không vừa thì Phong Lâm chắc hẳn sẽ buồn lắm. Không ngờ cô mặc vào lại đẹp đến như vậy, cũng không ngờ không cần đo trực tiếp, chỉ cần những số đo do Phong Lâm

cung cấp mà lại vừa vặn đến vậy.

- Bộ sưu tập lần này sao lại có tên là Em & Yêu? Tôi hỏi mà anh Lâm không chịu nói. - Khuynh Diệp hỏi Mỹ Uyên.

- Là lấy cảm hứng từ tình yêu của hai người đó.

Mỹ Uyên bắt đầu kể. Trước tết, bộ sưu tập có tên là Em, trong đó có hai phần chính, phần mở đầu là những mẫu thiết kế trẻ trung, lấy cảm hứng từ giai đoạn cả hai bắt đầu quen, rồi yêu nhau. Phần hai lấy cảm hứng từ những tháng ngày tuyệt vọng, nỗi buồn của sự chia ly, kiếm tìm tình yêu. Sau tết, đột nhiên Phong Lâm thay đổi tên bộ sưu tập thành Em & Yêu, rồi thêm một phần nữa cho bộ sưu tập, chính là phần với các mẫu thiết kế áo cưới, lấy cảm hứng từ sự trùng phùng và hạnh phúc bên nhau. Vốn dĩ, bộ sưu tập lần này ra mắt đã rất vất vả bởi một mặt phải để phòng chính những người trong công ty vì không biết ai là người đã từng làm lộ bí mật của công ty, một mặt lại thay đổi tên và thêm thiết kế, thành ra mọi công việc bị xáo trộn, gấp rút vô cùng; Phong Lâm là người áp lực và vất vả nhất. Hôm qua là ngày anh lật mặt được nội gián trong công ty, công bố những mẫu thực sự trong bộ sưu tập, hợp hành liên miên nên rất căng thẳng.

Khuynh Diệp cứ lặng lẽ nghe những lời nói của Mỹ Uyên; không ngờ công việc của anh thời gian qua lại căng thẳng và nhiều áp lực đến vậy, thế mà anh vẫn cố gắng dành thời gian cho cô. Cô cũng không ngờ, bộ sưu tập lần này lại lấy cảm hứng từ chính tình yêu của họ, thảo nào anh luôn giữ bí mật khi cô hỏi đến. Nhìn xuống bộ váy đang mặc trên người, chỉ là một bộ váy, Khuynh Diệp không thể phủ nhận vẻ đẹp của nó nhưng cô cũng không tưởng tượng được anh đã mất nhiều tâm huyết như thế để may cho cô. Còn bao nhiêu điều anh đã

âm thầm, lặng lẽ làm cho cô mà cô chưa biết? Khuynh Diệp nén sự xúc động dâng đầy trong tim, chỉ sợ nước mắt chảy ra sẽ làm hỏng lớp trang điểm, phí công Mỹ Uyên từ nãy tới giờ.

- Xong!

Lời Mỹ Uyên cắt ngang dòng suy nghĩ của Khuynh Diệp. Mỹ Uyên hài lòng nhìn ngắm tác phẩm của mình trong gương, không khỏi cảm thán.

- Cô xinh thật đấy! Mới chỉ trang điểm nhẹ nhàng mà đã xinh như thế này rồi. Trước tôi vẫn tò mò cô gái nào có thể lọt vào mắt xanh cái lão khó tính ấy.

- Anh Lâm ngày xưa khó tính lắm à? Mà sao cô và anh ấy lại thân nhau?

- Lâm ngày xưa chắc cô cũng biết, vừa béo vừa khép kín, khó gần, trong hội du học sinh hẳn cũng không chơi với ai. Còn tôi thì lại không thích bọn con trai suốt ngày mon men bên cạnh, thế là tôi với Lâm chơi với nhau, bọn con trai thích tôi cứ tưởng tôi là hoa đã có chủ, mà điều ấy cả tôi và Lâm đều không buồn giải thích.

Mỹ Uyên vẫn tiếp tục cười cười, mắt mơ màng kể cho Khuynh Diệp nghe tình bạn giữa cô và Phong Lâm thời du học. Cô vốn ở lại nước ngoài, có một vị trí đáng nể trong một công ty thời trang lớn của Pháp. Thời gian trước Phong Lâm đột nhiên liên lạc, mời cô về hỗ trợ anh, đúng lúc người yêu cô cũng học xong, chuẩn bị trở về Việt Nam, đồng thời nghĩ đến tình bạn bao nhiêu năm nên Mỹ Uyên gật đầu liền. Đang nói, Mỹ Uyên liếc nhìn đồng hồ rồi tá hỏa, đã sắp đến giờ khai mạc. Cô vội vã dẫn Khuynh Diệp ra chỗ ngồi.

Sân khấu hình chữ “T”, màn hình lớn choán hết mặt sân khấu; hai bên xung quanh chữ “T” là những chậu oải hương xếp cạnh nhau thành đường viền màu tím ngan ngát, đèn ẩn trong những khóm hoa rọi thẳng lên thành bức tường ánh sáng. Trên màn hình lớn, dòng chữ *Em & Yêu* màu đỏ nổi bật trên nền tím nhạt của cánh đồng oải hương trải dài tới tận chân trời.

Khuynh Diệp nhìn xung quanh, không khỏi chấn động, hàng ghế đầu, đa số là những gương mặt nổi tiếng, những người mẫu, hoa hậu, thương gia, ca sĩ... Có nằm mơ cô cũng không nghĩ mình sẽ có ngày ngồi cùng nhiều người nổi tiếng đến vậy; nén tò mò, Khuynh Diệp thẳng lưng nhìn về phía sân khấu. Bản *So Happy Together* vui nhộn nổi lên. Không cần giới thiệu, bộ sưu tập được bắt đầu luôn; những mẫu đầm với đường cắt cúp đơn giản, thanh thoát, trẻ trung, màu chủ đạo là xanh, trắng, vàng lần lượt xuất hiện. Trên màn hình, cảnh chuyển liên tục với những bức tranh màu sắc tươi sáng, Khuynh Diệp nhận ra đa số là tranh do Phong Lâm vẽ thời hai người mới yêu nhau. Đèn dưới khán đài đã tắt hết, trên sân khấu chỉ còn những đóa hoa oải hương đang tỏa sáng, hòa quyện cùng bước đi của người mẫu. Ánh đèn phản chiếu màu tím từ những cánh hoa tạo nên một thứ ánh sáng như mây vờn trên mặt sàn diễn, phía trên duy nhất một ánh đèn rọi theo từng nhịp bước của người mẫu mỗi khi họ xuất hiện. Mọi người đắm chìm trong hơi thở trẻ trung của những thiết kế. Đèn sân khấu đột nhiên sáng bừng lên, dàn người mẫu nối tiếp nhau bước ra, phần một kết thúc trong tiếng vỗ tay và những lời khen ngợi không ngớt từ khán giả.

Không khí vừa lắng lại sau bài hát sôi động của ca sĩ. Bản *Right*

Here Waiting for You diu dặt vang lên, phần hai - đầm dạ hội bắt đầu. Người mẫu bước ra, vạt váy dài xòe rộng dưới đất, mái tóc buông hờ hững trên đôi vai trần. Chiếc váy với gam màu xám bạc quyền cùng những vệt màu đỏ mỏng manh như làn khói mỏng đan xen vô cùng uyển chuyển, tỏa rộng lên vai, xòe rộng dưới gấu váy rồi đột ngột bện xoắn lại với nhau phía eo, càng tôn lên vòng eo thon nhỏ, giúp người mặc “ăn gian” chiều cao. Những hoa văn ấy như tâm trạng của người đang yêu nhớ nhung, tơ vương, giày vò không hồi kết. Người mẫu thứ hai bước ra, chất liệu chiffon kết hợp hoàn hảo với georgette, tone màu xám bạc kết hợp với trắng. Lớp georgette màu xám nâng đỡ lớp chiffon màu trắng, hòa quyền như đám mây bông bồng phiêu lãng. Người mẫu mái tóc xoắn dài xoắn tung, trên đầu kết một tràng hoa nhỏ lấp lánh ánh pha lê, tất cả tạo cho người xem một nỗi buồn man mác nhưng trong trẻo, không thể rời mắt. Bộ váy tiếp theo, màu đỏ kết hợp với màu xám - hai gam màu gần như đối lập, như tâm trạng gào thét, thê lương; đường cắt dứt khoát, mạnh mẽ, người mẫu trang điểm cá tính, đuôi mắt đánh đá pha lê đen lấp lánh, mái tóc búi cao, cài một bông hoa nhỏ màu đỏ. Phần cúp ngực, dải nhung xám được hồ cứng nhô lên một góc nhọn, dải vải bao trọn một bên ngực được kéo dài xuống phần eo thắt lại ở đó rồi mềm mại rủ xuống thân váy màu đỏ xòe rộng. Điểm nhấn duy nhất là chiếc vòng cổ đi kèm bằng nhung đỏ rộng chưa đầy một centimet đính pha lê tím đậm lấp lánh, người mẫu nhìn như một nữ thần mạnh mẽ, băng giá, ánh mắt ẩn chứa bao nhiêu nỗi niềm, mẫu váy dành cho những người quyền lực, cá tính. Bản *Right Here Waiting For You* của Keny G vẫn diu dặt, ba người mẫu lần lượt trở lại sân khấu, gấu váy xòe rộng hòa quyền với những đóa oải hương, như những nàng công chúa lộng lẫy, cao sang đang chờ đợi chàng hoàng tử của đời mình. Tiếng vỗ tay vang lên không dứt.

Ba người mẫu vừa đi vào, màn hình liên chuyển cảnh cánh đồng oải hương tím ngát xuất hiện hòa quyền cùng giai điệu *Beautiful In White*. Phần ba, những mẫu áo cưới tinh khôi bắt đầu. Chiếc váy satin trắng ngần cài ren phần lưng; ở vòng eo, một hàng ngọc trai trắng kết thành chiếc dây lưng nhỏ; viền cổ cũng được đính ngọc trai tinh khiết điểm xuyết chính giữa những bông hoa bằng sợi gấm thêu trên nền vải ren trắng muốt; phần chân váy bó sát đến đầu gối thì xòe rộng đuôi cá, phủ xuống mặt đất như một bông bách hợp bung cánh; từ eo trở xuống là những viên pha lê nhỏ xen kẽ những hạt ngọc trai đính thưa dần xuống dưới lớp lánh. Mái tóc người mẫu xoắn dài tự nhiên, đội chiếc vương miện nhỏ đính ngọc trai và pha lê, tấm soiree trắng bồng bênh phía sau, tay cầm đóa bách hợp trắng muốt với điểm nhấn duy nhất là chiếc chiếc nơ bằng ruy băng xanh cột bó hoa.

Mẫu tiếp theo là cô gái tóc ngắn, đầu kết hoa, chiếc váy trắng muốt bồng bênh; vạt phía trước vừa đủ chấm đất, để lộ đôi giày cao gót trắng muốt đính pha lê; vạt váy càng về sau càng dài, xòe rộng trải trên mặt đất. Chiếc váy không có bất kỳ một họa tiết nào, chỉ có những lớp soiree bồng bênh nối tiếp nhau, tạo cho người xem một cảm giác tinh khôi, sáng khoái. Đóa oải hương tím trên tay tỏa mùi hương thoang thoảng theo nhịp bước chân, hòa quyền với ánh đèn diu diu từ những bông hoa oải hương dưới đất hắt lên như hư như thực.

Người cuối cùng bước ra, suối tóc màu hạt dẻ đổ dài mềm mại trên tấm lưng trần; phía trước ngực, đường cắt cúp táo bạo để lộ vòng ngực căng tràn nối với phần cổ bằng một lớp voan mỏng xuyên thấu thêu điểm những cánh hoa pha lê bé xíu, chân váy xòe rộng trên mặt đất thành một vòng tròn lớn. Những hạt pha lê màu kem nhạt kết thành những dải nhỏ chạy dài theo nếp váy; sau lưng, tấm voan trắng thêu hoa

trong suốt, trải rộng trên mặt đất theo hình bán nguyệt, như một thảm hoa di động, nhụy hoa đính ngọc trai và pha lê màu kem. Điều đặc biệt, tạo nên điểm nhấn trên từng trang phục là một họa tiết nhỏ nhắn, tinh tế điểm xuyết; màn hình phía sau vẫn chuyển cảnh liên tục, từ cánh đồng hoa oải hương, tới mùa thu lá phong vàng rực bay bay, đến biển xanh nắng vàng, cát trắng, rồi ngập tràn hoa anh đào nở...

Mọi người đều chìm đắm, không thể rời mắt khỏi những mẫu thiết kế đang được trình diễn trên sân khấu, càng kinh ngạc vì đây là bộ sưu tập đầu tay của nhà thiết kế này. Đèn bật sáng, mấy chục người mẫu lần lượt trở lại sân khấu; sau cùng, Phong Lâm nắm tay vedette bước ra, cúi chào khán giả. Anh đứng nổi bật giữa ba người mẫu diện trang phục dạ hội, gương mặt anh tuần nở nụ cười nhẹ, ánh mắt khẽ liếc về phía Khuynh Diệp.

Hôm nay anh mặc quần kaki màu be, áo len cổ tim màu be đơn giản với điểm nhấn duy nhất là chiếc khuy cài áo hình cành hoa oải hương màu tím nhạt bên ngực trái; vẻ đẹp trai lịch lãm khiến không ít người ngồi dưới - mặc dù đa số họ đều là người nổi tiếng - không thể rời mắt. Ánh đèn flash chớp liên tục, tiếng vỗ tay, những lời khen ngợi không ngớt. Chờ một lát, Phong Lâm giơ tay ra hiệu muốn nói vài lời, không khí lập tức yên lặng trở lại. Phong Lâm chỉnh lại tư thế, khẽ hắng giọng nói lời cảm ơn bố mẹ, ekip, những người mẫu, những nhân viên của công ty đã cùng anh nỗ lực tạo ra bộ sưu tập này. Rồi, ngừng lại một chút, Phong Lâm chuyển ánh mắt, nhìn thẳng vào Khuynh Diệp.

- Người cuối cùng, người tôi phải cảm ơn nhiều nhất, cũng chính là nguồn cảm hứng cho bộ sưu tập *Em & Yêu*, chính là vợ chưa cưới của tôi. Cảm ơn em đã đến bên, mang cho anh

tình yêu, sự tự tin, thổi bùng đam mê và khát vọng trong anh. Anh yêu em!

Trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người cùng những tiếng ồn ào bắt đầu nổi lên không dứt, Phong Lâm bước xuống sân khấu, đi thẳng tới chỗ Khuynh Diệp đang ngồi, nắm tay cô bước lên. Tất cả ống kính đều hướng về phía họ, đèn flash nháy liên hồi. Phong Lâm vẫn điềm tĩnh nắm chặt tay Khuynh Diệp bước đi, dẫn cô tới giữa đám người mẫu trên sân khấu. Mọi người ồ lên, trang phục của hai người thoát nhìn không có gì liên quan nhưng khi họ đứng cạnh nhau lại hài hòa ngoài sức tưởng tượng. Khuynh Diệp đỏ mặt, khẽ ngước lên nhìn Phong Lâm, bộ váy trên người cô đẹp hơn bất kỳ mẫu thiết kế nào trong bộ sưu tập. Khán phòng như bùng nổ, lời chúc mừng, cả những lời xì xào bàn tán, những cái nhìn lo lắng pha lẫn ghen tị và ngạc nhiên của mấy cô nhân viên hôm trước trót chế giễu Khuynh Diệp. Họ nghĩ mãi cũng không sao tưởng tượng được cô gái hôm trước họ chê cười và cô gái hôm nay đứng bên cạnh sắp lại có thể là cùng một người. Ông Khải, bà Trâm ngồi ở hàng ghế đầu nhìn đôi trẻ, gật đầu mỉm cười.

Buổi ra mắt thành công ngoài mong đợi, sau đó là đến tiệc chiêu đãi, những lời chúc tụng, tung hô, rồi những hợp đồng làm ăn sẽ được ký kết. Khuynh Diệp thấy choáng ngợp, tạm thời chưa thích nghi ngay được với không khí ấy, vì thế cô ngó ý muốn về sớm. Phong Lâm cũng không phản đối.

- Để anh đưa em về rồi quay lại.

- Em tự về cũng được, anh là nhân vật chính, mất hút như vậy không hay. - Khuynh Diệp áy náy.

- Không sao đâu, có bố mẹ ở đây mà, với lại anh cũng không thích mấy kiểu tiệc tùng này cho lắm. Chỉ bằng trốn đi một lúc. - Anh vừa cười vừa kéo tay cô ra khỏi dòng người.

Trên xe, không khí im lặng; đã gần nửa đêm, trên đường thỉnh thoảng mới thấy một chiếc xe qua lại. Ánh đèn vàng ngoài kia bị tấm kính chắn lại thành một thứ ánh sáng mờ ảo, mùi hương tóc của cô nhẹ nhàng len lỏi trong không khí, chạm vào nơi sâu thẳm nhất của trái tim anh. Phong Lâm khẽ nắm lấy bàn tay Khuynh Diệp, mắt vẫn chăm chú nhìn đường, miệng mỉm cười vu vơ, hình như hôm nay anh rất vui. Khuynh Diệp để yên tay trong bàn tay anh, những ngón tay thon dài, mềm mại đan vào tay cô lạnh lạnh.

Ngắm nhìn những cảnh vật vụt qua khung cửa, Khuynh Diệp chìm trong yên lặng. Cô đang nghĩ tới địa vị của gia đình anh trong xã hội; những người anh thường ngày giao tiếp đều là những người nổi tiếng, giàu có, xinh đẹp, vậy mà anh lại yêu một người không có gì như cô?! Cô tin vào tình yêu của anh, nhưng liệu sự lựa chọn này đã thật sự đúng đắn? Hôm nay, những con mắt nhìn cô, dưới lớp trang phục do tự tay anh thiết kế đều trầm trồ khen ngợi, nhưng ngày mai, cô trở về với thế giới thường ngày, liệu họ sẽ nhìn cô như thế nào? Sự khác biệt giữa anh và cô không chỉ ở trang phục, mà còn là gia cảnh, trí tuệ, khí chất... Cô giống như bông hoa dại ngoài đồng hoang lạc vào vườn hồng, dù cố cách nào cũng thấy mình lạc lõng.

Thấy Khuynh Diệp không nói gì, Phong Lâm khẽ siết tay cô, vui vẻ phá vỡ sự yên tĩnh.

- Tối nhà rồi! Em mệt à?

- Không, em chỉ hơi choáng ngợp. - Khuynh Diệp nói nhỏ.

- Không sao đâu, rồi em sẽ từ từ quen, mà không quen cũng không sao, anh cũng không thích những chỗ đông người như vậy. - Phong Lâm vẫn giữ nụ cười trên môi, quay sang tháo dây an toàn cho cô, như vô tình, làn môi anh lướt nhẹ lên má cô.

- Em uống nước cam nhé. Anh ngồi với em một lúc rồi quay lại tiệc.

Phong Lâm vừa mở tủ lạnh vừa hỏi Khuynh Diệp; cô khẽ gật đầu. Anh đặt ly nước xuống bàn, rồi ngồi xuống cạnh cô, để cô tựa đầu vào vai mình. Không ngờ đi xem một buổi trình diễn mà còn mệt hơn cả đi làm, cô cứ thế tựa vào vai anh, lúc này thấy lòng bình yên. Cảm giác được dựa dẫm vào người mình tin tưởng khiến cho người ta chỉ muốn được như vậy mãi mãi.

Họ ngồi im bên nhau, rất lâu. Đến khi nghe thấy tiếng thở nhẹ, đều đều của Khuynh Diệp, Phong Lâm mới cúi đầu, nhận thấy cô đã ngủ từ bao giờ. Anh ngồi đợi thêm một lát, đủ để cô ngủ sâu giấc rồi mới nhẹ nhàng xoay người, bế Khuynh Diệp lên phòng.

Anh hôn lên trán cô, rồi tắt đèn, quay người bước xuống lầu. Trong đêm tối, mi mắt Khuynh Diệp khẽ lay động, rồi từ từ mở ra, cô nhìn về phía cánh cửa phòng đã đóng chặt; rất khẽ, như cánh bướm mỏng manh, tiếng thở dài nhẹ nhẹ tan vào đêm...

Chương XX

VƯỜN HỒNG TRONG TRÁI TIM NGƯỜI MẸ

Sáng hôm sau, Khuynh Diệp uể oải thức dậy; đêm qua thức quá khuya nên hôm nay cô dậy muộn hơn mọi ngày. Toàn thân đau nhức, rã rời, cô vươn người, bất chợt nghe như có tiếng động dưới nhà. Khuynh Diệp khẽ nhủ mày.

Vừa cầm chiếc lược chải tóc cô vừa bước xuống lầu, đôi mắt nửa nhắm nửa mở vì ngái ngủ đột nhiên mở to đầy kinh ngạc. Phong Lâm đang cúi húi trong bếp. Không tin vào mắt mình, Khuynh Diệp chạy nhanh xuống. Đúng là anh ấy, tạp dề buộc ngang hông, chiếc áo phông trắng thoải mái, vài sợi tóc ướt mồ hôi dính trên trán.

Nghe tiếng Khuynh Diệp chạy lại gần, Phong Lâm ngoái đầu, nở nụ cười tươi rói.

- Em dậy rồi hả? Chuẩn bị ăn sáng thôi.

Nhìn những món ăn đầy màu sắc đang bày trên bàn, Khuynh Diệp càng không tin nổi vào mắt mình. Cô cố lục lọi trong trí nhớ, đúng là từ trước tới giờ luôn là cô làm mấy việc này, sao tự dưng hôm nay Phong Lâm lại có hứng thú với nấu ăn cơ

chứ?

- Đừng ngạc nhiên thế, anh mới tập làm nên chắc cũng không ngon lắm đâu.

- Ăn được thật không anh?

Phong Lâm bật cười trước câu hỏi của Khuynh Diệp.

- Làm gì mà khinh thường nhau thế. Xem này, có salad ức gà, yến mạch với hoa quả khô và sữa không đường, còn có món tôm nõn cuộn em thích nữa đấy.

Khuynh Diệp ngó ngó mấy đĩa thức ăn anh đang xếp trên bàn, có chút hoài nghi. Ai chẳng biết từ nhỏ Phong Lâm đã là đại thiếu gia, chưa bao giờ phải động tay động chân vào mấy việc nhà như thế này. Vậy nên, việc cô thiếu niềm tin vào mấy món anh nấu cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng bao nhiêu sự nghi ngờ đều bị đánh sạch tan khi Khuynh Diệp nếm thử một miếng salad. Thơm, quyến vị, cảm giác thanh nhẹ, hấp dẫn. Khuynh Diệp gấp thêm một miếng nữa, cảm nhận thật kỹ mùi vị của món ăn, rồi gật gù tán thưởng.

- Anh làm em bất ngờ đấy.

Phong Lâm cười tươi rói.

- Đủ tiêu chuẩn rồi đúng không?

Người nói cố ý, nhưng người nghe vô tình nên chẳng nhận ra ẩn ý sâu xa đằng sau câu nói, chỉ vô tư gật đầu, nếm thử món ăn khác.

- Anh tập nấu ăn từ khi nào mà giỏi vậy?

Phong Lâm nhún vai.

- Ngày trước thấy em hay làm, anh ngó qua nên nhớ thôi.

Cô mở to mắt nhìn anh, sao có thể nói ra đơn giản như vậy chứ, anh cũng không cần thể hiện mình là thiên tài vậy đâu!

Ăn sáng xong, điều khiến Khuynh Diệp còn bất ngờ hơn nữa chính là Phong Lâm tự tay rửa bát. Nhìn những ngón tay thon dài, trắng trẻo của Phong Lâm lau lau mấy chiếc bát, Khuynh Diệp có cảm giác như đang mơ vậy, những ngón tay chỉ quen với bút giấy vậy mà lại có ngày rửa bát cho cô?!

Xong xuôi mọi việc, Phong Lâm liếc nhìn đồng hồ rồi giục Khuynh Diệp thay quần áo để đưa cô về nhà bố mẹ anh chơi. Khuynh Diệp miễn cưỡng gật đầu. Thú thực, cô luôn cảm thấy rất căng thẳng khi ở cùng mẹ anh, dù bà luôn hòa nhã, khéo léo. Có lẽ, cảm giác là thứ không dễ gì thay đổi được! Vì bà là mẹ của người cô yêu, nên Khuynh Diệp luôn cố gắng thường xuyên tới thăm, trò chuyện cùng bà, nhưng cảm giác căng thẳng mỗi khi tiếp xúc thì đến tận bây giờ vẫn còn.

Khuynh Diệp chọn chiếc áo phông với quần jeans đơn giản, tóc buộc đuôi ngựa cao, rồi nghĩ thế nào, cô lại lấy ra một thỏi son, thoa nhẹ lên môi để khuôn mặt tươi tắn hơn. Chạy xuống, đã thấy Phong Lâm ngồi trong xe đợi sẵn, rõ ràng cô là cô gái đơn giản nhất trên đời rồi mà vẫn không nhanh bằng anh. Phong Lâm đã quen với một Khuynh Diệp giản dị, khỏe khoắn thế này, nhưng chuyện hôm qua còn chưa giải quyết xong nên anh cũng không dám nói gì thêm, sợ cô lại nghĩ ngợi.

Chiếc xe chậm chậm rẽ vào biệt thự, buổi sớm, những khóm cây trồng bên lối đi xanh mướt vô cùng dễ chịu. Phòng khách trong nhà luôn bày hoa tươi, mà loài hoa thường dùng nhất chính là hoa hồng được cắt trực tiếp từ ngoài vườn. Hôm nay, trong chiếc lọ thủy tinh duyên dáng là mấy đóa hồng Vân Khôi rực rỡ - những bông này to, mang sắc hồng nhạt, thanh nhã mà đài các, kiêu sa.

Bà Trâm đang thêm tinh dầu bưởi vào chiếc đèn xông nhỏ khiến không gian thoang mùi hương thanh khiết, nhẹ nhàng. Thấy Phong Lâm và Khuynh Diệp đến, bà mỉm cười, đặt lọ tinh dầu xuống. Cách có một đêm nhưng nhìn Phong Lâm hoàn toàn khác hôm qua. Hôm qua anh lo lắng, mệt mỏi bao nhiêu thì hôm nay, đứng bên Khuynh Diệp lại là người đàn ông tự tin, hạnh phúc bấy nhiêu. Phong Lâm nói công ty có việc bận nên đi trước, để Khuynh Diệp ở lại chơi cùng mẹ. Bà Trâm gật đầu, mỉm cười nhẹ nhàng.

Sau khi Phong Lâm đi rồi, bà Trâm dẫn Khuynh Diệp lên thư viện của gia đình. Ngoài phòng đọc sách nhỏ nối liền với phòng khách, trong nhà còn một căn phòng lớn, kê đầy những giá sách, được đặt làm thư viện gia đình. Khuynh Diệp ngỡ ngàng nhìn thư viện - cô đã từng ước có một thư viện sách thế này. Lần trước cô ở đây mấy hôm nhưng Phong Lâm chưa dẫn cô qua thư viện lần nào. Mỗi giá sách lại để những thể loại riêng, có vô số cuốn đã cũ mèm, phủ bụi thời gian. Chiếc tủ trong cùng, có lắp kính bảo vệ, đặt các cuốn sách đóng bìa da, Khuynh Diệp đoán đó là tủ sách quý nên mới được bảo vệ đặc biệt hơn. Bà Trâm nói, trong phòng này luôn bật điều hòa để không khí khô ráo, ổn định, tránh sách bị ẩm, hỏng. Người làm cũng thường xuyên dọn dẹp, quét tước thư viện. Lúc mới bước chân vào, căn phòng được chiếu rọi bởi ánh đèn vàng dịu dịu, khiến không gian khá trầm tư, cổ kính nhưng khi bà

Trâm vừa kéo rèm, ánh sáng thiên nhiên ủa vào, mang lại sức sống đặc biệt cho căn phòng.

Bà Trâm kể cho Khuynh Diệp nghe chuyện ngày bé Phong Lâm thích trốn vào một góc thư viện, ngồi miết ở đây từ sáng đến đêm. Còn bây giờ, người sử dụng thư viện nhiều nhất cũng chỉ có bà thôi, vì bà rảnh rỗi nhất nhà, sau này cô đọc sách gì cứ lấy thoải mái. Khuynh Diệp sung sướng gật đầu, cô rất thích đọc sách, thời gian rỗi rãi cũng hay đọc chút ít nên nghĩ đến lúc được tùy ý sử dụng cả thư viện sách thế này, thật không còn gì vui bằng, nhất là trong những ngày buồn chán này.

Sau khi xem xong thư viện, bà dẫn cô đến một gian phòng nhỏ, bên trong được bài trí trang nhã, ấm cúng với tông màu nâu trầm, hai người ngồi xuống hai chiếc nệm mềm cạnh chiếc bàn bằng gỗ.

- Già rồi, không ngủ được nhiều, buổi sáng sớm hay tối khuya bác thường đến đây thiền một mình, hoặc có khi cả bác trai đến, cùng pha một ấm trà, ngồi nói chuyện với nhau. Vậy nên mọi người vẫn quen gọi phòng này là phòng thiền.

Chậm rãi, bà bắt đầu dạy Khuynh Diệp pha một ấm trà mang phong cách thiền; cô chăm chú nhìn, lắng nghe từng lời bà Trâm nói, trong lòng thầm nghĩ đúng là người giàu nên cuộc sống thật nhẹ nhàng, thông dong. Nhưng rồi chính cô thấy cũng không đúng, bởi nếu cứ nhẹ nhàng, thông dong thì sao giàu được? Họ cũng từng phải làm việc không tiếc thời gian, sức khỏe mới được như ngày hôm nay, để rồi quay về xây dựng gia đình, tổ ấm của mình. Khuynh Diệp thầm ngưỡng mộ phong thái thanh thoát, dịu dàng như nước của người phụ nữ tuy đã ngoài năm mươi đang ngồi pha trà phía đối diện

mình kia.

- Những bộ đồ, chiếc túi hàng hiệu chỉ cho người ngoài thấy cháu giàu, chứ không cho họ thấy cháu sang. Phong thái là điều cực kỳ quan trọng với phụ nữ. Phong thái là thứ không thể mua được, chỉ có thể không ngừng rèn giũa, kiên trì tạo dựng, rồi từ từ cháu sẽ học được thôi.

Khuynh Diệp lắng nghe từng lời, từng lời của bà Trâm, không bỏ sót câu nào; cô đã lờ mờ đoán được dụng ý của việc dẫn cô đi nhiều nơi, nói với cô nhiều điều như thế này rồi.

- Thường thức trà không phải chỉ bằng vị giác, mà còn bằng thị giác, khứu giác nữa. Nước trà trong như ngọc, hương trà thơm thanh khiết, vị trà chát mà hậu ngọt... Cháu phải lắng lòng lại, chậm rãi cảm nhận tất cả những điều ấy, để học cách lắng nghe trà và lắng nghe chính mình nữa.

Bà nâng chiếc chén nhỏ màu đen lên, những ngón tay trắng ngần, dài cong cong như cánh sen trắng đỡ chiếc chén nhỏ xíu, đen tuyền càng nổi bật vẻ thanh tao. Nhẹ nhàng cảm nhận hương thơm của trà, sau đó mới chậm rãi nhấp một ngụm nhỏ, dù môi tô son nhưng trên miệng chén không lưu lại một vệt nhỏ nào. Khuynh Diệp ngồi bên này cũng nâng chén trà, những ngón tay cô thế nào trông cũng vụng về hơn hẳn, chẳng có được dáng vẻ tự nhiên, nhẹ nhàng như thế kia. Tự so sánh rồi tự mình xấu hổ, cảm giác ấy khiến Khuynh Diệp càng lúng túng. Bà Trâm mỉm cười độ lượng.

- Cứ từ từ học, thời gian còn dài mà.

Sau đó bà dẫn Khuynh Diệp ra vườn hồng; riêng nơi này thì cô đã đến nhiều lần, vườn hoa rực rỡ với rất nhiều gốc hồng quý ngát hương, giữa vườn còn đặt một chiếc ghế xích đu trắng.

Bà Trâm dẫn Khuynh Diệp ngồi xuống ghế, mắt nhìn những bông hồng đang hé nở. Bằng giọng nói nhẹ nhàng, chậm rãi, bà kể cho Khuynh Diệp nghe chuyện bà nhìn thấy Khuynh Diệp và Phong Lâm hôn nhau ở đây. Khuynh Diệp then đỏ mặt, hai má cô lúc này cũng ửng hồng như cánh hồng Vân Khôi. Bà mỉm cười, nói với cô rằng, chưa bao giờ bà thấy Phong Lâm hạnh phúc như khi ở bên Khuynh Diệp. Nhờ có cô mà Phong Lâm trưởng thành hơn, hạnh phúc hơn. Bà muốn cô cùng bà cố gắng để mối quan hệ này đơm hoa kết trái, hạnh phúc viên mãn.

Bà cũng nói rằng thực ra mọi khoảng cách đều có thể rút ngắn, chỉ cần mọi người cùng cố gắng, chuyện của cô hôm trước bà đã biết hết. Vì vậy bà muốn cô, Phong Lâm và cả bà nữa sẽ cùng nhau gỡ nút thắt này. Với một người mẹ, nụ cười của con là điều quý giá nhất. Bà đã không thể khiến Phong Lâm cười hạnh phúc như thế, thì bà muốn giúp cô - người duy nhất trên đời giúp Phong Lâm hạnh phúc không chỉ khi ở bên, mà còn ngay cả khi mới nghĩ đến.

Thấy dáng vẻ bối rối, ngập ngừng như muốn nói gì đó nhưng lại thôi của Khuynh Diệp, bà Trâm mỉm cười, nói rằng bà muốn giúp cô bước vào thế giới của anh, như cách cô từng giúp Phong Lâm bước ra khỏi thế giới cô độc kia. Lần đầu tiên, những áp lực vô hình khi ở cùng bà Trâm tan biến, cô cảm nhận được tình yêu con vô bờ bến của người làm mẹ, càng hiểu sự chân thành bà dành cho cô.

Vốn không phải là người nói nhiều, nhưng lúc này, ngồi bên bạn gái con trai mình, bà Trâm bắt đầu kể cho cô nghe về việc trước đây bà từng cùng bố Phong Lâm kinh doanh. Hai người đi lên từ tay trắng, qua rất nhiều năm nỗ lực, trải qua bao nhiêu sóng gió mới gây dựng được công ty như ngày hôm nay.

Nhưng những buổi đầu lập nghiệp gian khổ ấy, bà không có nhiều thời gian dành cho con trai. Phong Lâm chủ yếu sống cùng với giúp việc. Sau này, vì thân hình quá khổ mà anh bị bạn bè trêu chọc; bà có biết, có can thiệp nhưng chỉ được một quãng thời gian ngắn rồi đầu lại vào đó. Guồng xoáy công việc cuốn bà ngày càng xa con trai. Tận đến một hôm, khi nằm trên giường bệnh, tự hỏi lại bản thân đâu mới là điều quan trọng nhất?

Rồi khi ra viện, trở về nhà, nhìn thấy con trai cô độc trong thư viện, không thích trò chuyện cùng ai, lúc đó trái tim người mẹ như rơi xuống vực sâu. Bà quyết định thay đổi tất cả. Từ một người mạnh mẽ, quyết liệt trên thương trường, bà trở về chăm sóc ngôi nhà và đứa con trai duy nhất. Nhưng sai lầm không thể xóa bỏ, Phong Lâm tuy gần gũi bà hơn trước, nhưng vẫn là đứa trẻ khép kín, khó hòa đồng.

Chẳng dễ gì một người phụ nữ kiêu hãnh như bà Trâm chịu thừa nhận những yếu đuối, sai lầm của mình như vậy. Nếu hôm nay không vì nghĩ đến những nụ cười, ánh mắt hạnh phúc của Phong Lâm từ khi có Khuynh Diệp kề bên, có lẽ bà sẽ chẳng bao giờ nói ra những lời này. Bà nói từ giờ nếu rảnh, Khuynh Diệp cứ về đây, bà sẽ hướng dẫn cô một số điều cần thiết trong cuộc sống, cách sống, ăn mặc sao đơn giản nhưng toát lên được phong thái của mình. Khuynh Diệp chỉ biết nói cảm ơn, thật khế. Cô không ngờ lại được bà quan tâm đến thế.

Tối hôm ấy, Phong Lâm về ăn cơm cùng bố mẹ và Khuynh Diệp. Bốn người bên mâm cơm đầm ấm, rộn ràng. Khóe môi bà Trâm cũng nở nụ cười nhiều hơn, chưa bao giờ bà nghĩ ngôi nhà của mình lại đầm ấm, vui vẻ đến thế. Bất chợt, bà

ước mơ có cả tiếng khóc, cười của trẻ thơ nữa. Một người thực tế đôi khi cũng mộng mơ - mộng mơ về một hạnh phúc vẹn tròn, bình dị.

Tầm chín giờ tối thì Phong Lâm xin phép đưa Khuynh Diệp về. Bà Trâm đi về phía phòng đọc, nhưng đầu óc đang ở đâu đâu, mãi miên man suy nghĩ về những chuyện hôm qua Phong Lâm nói với bà, đến mức lơ đãng va phải con mèo đang nằm lười biếng dưới chân ghế bà cũng không biết. Con mèo meo lên một tiếng giận dữ rồi nhảy phắt qua bên. Bà Trâm bật cười trước thái độ cáu kỉnh của nó, bèn cúi người, khẽ gọi “miu miu”, phải một lúc sau con mèo mới thôi xù lông đuôi lên, chậm rãi tiến về phía bà Trâm. Đây là một con mèo Anh lông ngắn tai cụp màu xám tro. Con mèo mập ú, dễ thương, bà nuôi cách đây mấy năm để bầu bạn cho đỡ buồn. Bế con mèo trên tay, bà ngả người xuống chiếc ghế bọc nệm êm ái.

Tiếng bước chân thật khẽ dừng lại cạnh bên, bà Trâm ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, là ông Khải. Bình thường giờ này ông đang làm việc hoặc đọc sách, sao hôm nay tự dưng lại đến đây vậy?

- Nhìn mình kìa, cứ như sắp gả con gái về nhà chồng vậy. - Ông tủm tỉm cười trên bà.

- Đâu có, em có nghĩ gì đâu.

Bà Trâm nghiêng người ngồi dậy để nhường chỗ cho ông Khải cùng ngồi xuống nệm. Ông ngồi xuống, nắm tay bà.

- Mình phải thấy vui vì con trai tìm được một cô gái tốt chứ.

- Em vui. - Rồi bà hơi lắc đầu. - Đúng là ngày trước em phản đối, nhưng bây giờ em rất vui, chỉ cần nhìn con cười là em vui

roii.

- Chúng ta vất vả hy sinh một đời đâu phải chỉ vì chúng ta, mà còn vì con cái nữa. Khuynh Diệp là đứa trẻ ngoan, hiểu chuyện, sau này có nó bầu bạn với mình, tôi cũng thấy yên tâm hơn.

Bà Trâm mỉm cười.

- Trước đây em hành xử như mấy bà già khó tính, ghê gớm đúng không?

Ông Khải nhướn mày, nhăn mặt.

- Đúng là bà mẹ chồng ghê gớm.

Cả hai cùng bật cười. Công việc bận rộn, họ ít có thời gian ở bên nhau, nhưng sự gắn kết của những người thấu hiểu nhau đâu cần lời nói, chỉ một thoáng nhìn cũng biết đối phương nghĩ gì.

- Mình đừng nghĩ mấy chuyện ngày xưa đó nữa, bây giờ phải chuẩn bị làm bà nội nữa chứ.

- Nghe thế già quá.

Con mèo bị tiếng trò chuyện, tiếng cười của hai ông bà làm phiền bèn uể oải duỗi người, rồi nhảy xuống đất, rời khỏi lòng bà Trâm đi tìm một góc yên tĩnh hơn để ngủ. Hai người nhìn con vật lười biếng mà không khỏi buồn cười, cả hai cùng nghĩ đến những sinh vật nhỏ bé, dễ thương và cùng cảm thấy hạnh phúc trong lòng.

Trên đường về, Khuynh Diệp kể cho Phong Lâm nghe những chuyện mẹ anh nói với cô hôm nay, cô không quên nói rằng mình rất cảm kích trước lòng tốt của bà. Phong Lâm lắng nghe, thì thoảng gật đầu, đến cuối anh chỉ nói đơn giản một câu, “nên thế mà!”.

Về đến nhà, vừa bật đèn, Khuynh Diệp kinh ngạc nhìn căn phòng. Cả phòng được trang trí vô số hoa tươi và nến. Giữa bàn bày một chiếc bánh kem lớn, bên trên cắm mấy ngọn nến nho nhỏ. Cạnh chiếc bánh kem là một chai vang đỏ và hai chiếc ly thủy tinh sáng lấp lánh. Một buổi tiệc ư? Hôm nay là ngày gì mà anh lại đặc biệt làm ra những thứ này?

Ngỡ ngàng, cô quay lại đã thấy Phong Lâm đứng ngay phía sau, nhàn nhã dựa người vào cửa, trên môi là nụ cười ngọt ngào, yêu thương. Anh tiến một bước, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Khuynh Diệp, tiến về phía chiếc bàn. Lúc này đến gần hơn, Khuynh Diệp mới ngỡ ngàng nhận ra trên chiếc bánh kem còn có một dòng chữ, hai má cô ửng hồng khi nhìn thấy dòng chữ ấy - “Làm vợ anh nhé!”...

Phong Lâm ấn chiếc máy hát trên bàn, chuỗi âm thanh nồng nàn, da diết, cuồng si của bài *Le Géant de Papier* vang lên, xao động cả căn phòng. Khuynh Diệp ngỡ ngàng hết nhìn chiếc bánh kem lại nhìn người đàn ông đang đứng cạnh bên. Trái tim cô rộn ràng hơn cả lời bài hát kia.

Phong Lâm quỳ một chân xuống trước mặt cô, trên tay anh, không biết từ lúc nào đã có một chiếc nhẫn bạch kim đính viên kim cương hình bông tuyết sáng lấp lánh.

- Làm vợ anh nhé!

Giọng nói ấy ấm áp, yêu chiều vang lên giữa khúc tình ca.

- Em biết không, từ khi gặp em, cuộc sống của anh đã vĩnh viễn đổi khác. Đứng trước mặt em, anh chỉ là gã khờ lỗ bằng giấy mà thôi. Chỉ cần xa em một phút giây anh đã cảm thấy nhớ vô cùng. Bên anh mãi mãi, làm vợ anh nhé!

Bỗng dưng, những giọt nước hạnh phúc trào bên khóe mắt, Khuynh Diệp mím chặt môi để mình không nấc lên. Nhìn ánh mắt đắm đuối, chân tình của anh, chẳng cần suy nghĩ nhiều, Khuynh Diệp gật đầu. Một giọt nước mắt hạnh phúc lăn trên đôi má thiếu nữ ửng hồng, lấp lánh như một viên kim cương trân quý.

Phong Lâm mỉm cười hạnh phúc, lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út bên tay trái Khuynh Diệp - nơi vốn đã từng có một chiếc nhẫn cũng do chính tay anh lồng vào. Anh nhẹ hôn lên tay cô, rồi đứng dậy, kéo cô vào lòng. Giờ phút này, chẳng ngôn từ nào diễn tả được hạnh phúc trong anh. Cô gái mà anh yêu nhất, đã đồng ý trở thành người cùng nắm tay anh đi đến cuối cuộc đời này.

- Chẳng ai lại đi cầu hôn hai lần cả! - Khuynh Diệp nói, nước mắt vẫn cứ vô lý tuôn ra.

- Có anh đây! Mà chắc phải là hai trăm hoặc hai nghìn lần thì mới đủ!

- Đủ cho gì? - Khuynh Diệp vẫn vùi đầu vào ngực Phong Lâm, khẽ khàng hỏi.

- Đủ để khẳng định, em là thật!

Rồi, họ lại lặng im ôm nhau, lắng nghe hơi thở của nhau, lắng nghe cả cảm giác hạnh phúc đang râm ran chạy khắp cơ thể mình. Rất lâu sau, Phong Lâm mới buông Khuynh Diệp ra,

thấy má cô đầm nước mắt, anh vừa lau giúp cô vừa trêu cô trông thật ngốc nghếch. Lúc này Khuynh Diệp mới có tâm trí để ý xung quanh, hỏi anh.

- Anh chuẩn bị những thứ này từ bao giờ thế?

- Cả ngày hôm nay đấy. - Phong Lâm nói, không giấu nổi vẻ tự hào.

Cô tròn mắt.

- Chỉ có chút đồ thế này mà anh chuẩn bị mất cả ngày á, anh làm việc chẳng hiệu quả gì cả.

- Hả?

Lúc này, đến lượt Phong Lâm kinh ngạc nhìn Khuynh Diệp. Nhưng rất nhanh anh đã lấy lại được vẻ tự tin, tự hào của mình.

- Ai bảo em thế, chiếc bánh này là anh tự tay làm đấy.

- Anh làm? Thật không? Khó tin quá!

Phong Lâm véo nhẹ chiếc mũi nhỏ của Khuynh Diệp.

- Ai cho em nghi ngờ ông xã mình như vậy hả? Anh vất vả cả ngày, làm đi làm lại mấy lần liền mới hoàn thành được chiếc bánh ưng ý này đấy. Là món quà đền bù cho vất vả hôm qua của em.

Khuynh Diệp nhìn Phong Lâm, nụ cười dịu dàng lan trên khóe mắt, khóe môi.

- Cảm ơn anh! Chưa bao giờ em nghĩ có ngày mình lại được

bạn trai làm bánh kem cho như thế này.

- Không phải bạn trai. LÀ CHỒNG. - Phong Lâm nhấn mạnh.

- Em vẫn chưa chính thức gả cho anh mà?

- Mẹ đồng ý rồi là chính thức rồi!

Khuynh Diệp tròn tròn mắt, há hốc miệng trước câu nói của Phong Lâm.

- Anh gọi mẹ à?

- Chuyện này mà em nghĩ có thể nói qua điện thoại sao? - Phong Lâm nhướn mày.

- Ý anh là sao?

- Anh đón mẹ và hai em về thành phố rồi! Mọi việc cũng chỉ vừa mới xong thôi! - Phong Lâm nói, rồi vội vàng giơ hai tay về phía trước, ý bảo Khuynh Diệp bình tĩnh, cho anh nói hết. - Là anh năn nỉ mẹ, để Thảo Anh có cơ hội học trường đại học tốt, để cả nhà được gần nhau. Anh muốn làm em bất ngờ, nên nói mẹ cố kiên nhẫn đợi đến lúc em đồng ý rồi anh mới nói chuyện này...

- Anh thật là... - Khuynh Diệp chỉ nói được vậy, rồi sà vào lòng Phong Lâm và lại òa khóc.

Cô khóc, cho tất cả những hạnh phúc, những tự hào mà người đàn ông này đã đem lại cho mình. Anh ấy chu đáo quá! Anh nghĩ cho cô nhiều quá! Suốt cả đời này, biết cô có đáp lại cho đủ hay không?

- Đợi anh chút.

Nói rồi Phong Lâm khẽ gỡ Khuynh Diệp ra khỏi người mình, quay lưng, đi về phía bếp. Anh mở tủ lạnh, lấy khay đá ra. Bỏ mấy viên đá nhỏ xíu vào chiếc ly trong suốt, anh chậm chậm rót thứ nước màu đỏ đẹp mắt từ chai vào ly. Khuynh Diệp hơi bối rối.

- Em không biết uống đâu.

- Ủa, hôm tết anh thấy em còn xách cả chai rượu đi uống một mình mà.

Khuynh Diệp xấu hổ đấm vào tay Phong Lâm.

- Tại em thất tình nên như vậy thôi. Chứ uống say em hay nói linh tinh lắm.

Phong Lâm tủm tỉm cười.

- Rượu này không say, anh chỉ sợ em say anh thôi!

- Anh...

Người này từ khi nào mà độ tự luyện cao đến vậy chứ, xì, chẳng thèm quan tâm nữa. Khuynh Diệp đỡ lấy chiếc ly thủy tinh từ tay Phong Lâm, nhưng khi đưa đến gần miệng, cô ngửi thấy mùi chua chua, giòn ngọt. Hơi nhíu mày, Khuynh Diệp nếm thử một ngụm nhỏ. Đôi mắt cô sáng bừng, bật cười khúc khích.

- Anh lừa em, đây có phải rượu đâu.

Phong Lâm cũng cười.

- Em nhớ lần em đổ hết rượu của anh đi, còn thay vào đó nước siro dâu tằm nữa, làm anh tức muốn chết. Đây là siro dâu tằm

anh tự ngâm đấy, thế nào, ngon chứ?

- Lại là anh tự làm? Anh có đang đùa em không vậy? Anh biến thành thiên tài chuyện gì cũng biết làm từ khi nào thế?

- Từ khi quen em.

- Nói dối, trước đây mấy chuyện này đều là em làm mà.

- Vậy thì... - Phong Lâm nghiêm túc nói. - Từ khi là chồng em.

- Không nói với anh nữa.

Dẫu sao vẫn có chút xấu hổ khi nhắc tới mấy từ kia, Khuynh Diệp nâng ly, uống một ngụm nước siro dâu tằm mát lạnh, ngọt ngào. Phong Lâm cắt bánh kem, đưa về phía cô một miếng nhỏ.

- Thử xem tay nghề anh xã em thế nào?

Khuynh Diệp liếc liếc miếng bánh nhỏ trong tay, nếm thử một miếng.

- Anh làm thật á?

Vị mềm tan, ngọt dịu lan ra trong miệng khiến Khuynh Diệp bất giác hỏi lại câu này. Cô không tin nổi một người không vào bếp như Phong Lâm, nhưng khi đã trở tài thì món nào món ấy ngon tuyệt như vậy. Muốn học làm bánh kem, cô cũng phải tốn kha khá thời gian, công sức, không ngờ anh nhẹ nhàng như đi chơi, chẳng chút vất vả cũng làm ra được đủ mọi món. Thật khó tin!

- Nếu em đã thích như vậy, từ nay ngày nào anh cũng nấu cho em ăn.

Miếng bánh kem suýt mắc ngang, Khuynh Diệp phải cố nuốt nó xuống, không tin nổi những điều mình vừa nghe thấy.

- Có gì khó tin lắm đâu, chăm sóc vợ là nghĩa vụ và quyền lợi của chồng mà!

Khuynh Diệp vờ cúi đầu ăn tiếp miếng bánh kem để che giấu gò má càng ngày càng ửng hồng. Ánh mắt cô vô tình nhìn về phía gian bếp, thấy bộ dụng cụ làm bánh xếp đặt có chút khác so với bình thường cô vẫn để, trên bàn bếp hình như còn vương chút bột mì, chắc vội quá nên anh chưa dọn hết. Dù Phong Lâm là người chẳng bao giờ phải làm việc nhà, nhưng tính cẩn thận, nên nếu làm xong nhất định sẽ xếp gọn lại. Niềm vui bùng nổ trong trái tim Khuynh Diệp, sau bao ngày xa cách, rồi biết bao nước mắt vì nhớ thương nhau, giờ đây họ đã chính thức được ủng hộ, được ở cùng nhau, nhìn đối phương thức dậy mỗi ngày.

- Bà xã! - Phong Lâm tủm tỉm cười. - Mai anh đưa em sang mẹ và hai em nhé!

- Dạ! - Khuynh Diệp phồng mũi, gật lia lịa, mắt long lanh.

Hạnh phúc lớn nhất là gì? Là mỗi ngày được ở bên, cùng tận hưởng mỗi phút giây đôi lứa ngọt ngào cùng người mình yêu. Là sớm mai vừa mở mắt, nhìn thấy người mình yêu nằm cạnh bên. Là mùa đông lạnh, đặt tay vào lòng bàn tay người ấy, sẽ cảm nhận được hơi ấm ngay. Là lúc mỗi mệt, có một bờ vai để dựa vào. Là khi buồn, có người luôn bên cạnh, trò chuyện cùng mình... Hoặc, hạnh phúc là cả khi chỉ cần nghĩ đến việc ta có người ấy trong đời, vậy là cũng đã thấy quá đủ đầy rồi.

Ánh trăng như nước chiếu sáng những tàn cây, tỏa bóng xuống khóm lá oải hương xanh mượt. Giữa mặt đất nâu trầm,

một nụ mầm vừa mới hé, thật khê khàng, thật dịu êm!